JAY KRISTOFF

LIFE

VIAȚA TA NU-ȚI APARȚINE

LIK3

PALADIN
YOUNG BOOKS

LIFE L1K3

REALISTIK

JAY KRISTOFF

Traducere din limba engleză
de Silviu Genescu

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Crenguța Rontea
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRISTOFF, Jay
LIFEL1K3 = REALISTIK / Jay Kristoff; trad. din lb. engleză de Silviu Genescu. – București: Editura Paladin, 2021
ISBN 978-606-9000-77-9

I. Genescu, Silviu (trad.)

821.111

LIFEL1K3
Text copyright © 2018 by Jay Kristoff
Map art copyright © 2018 by Virginia Allyn

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

JAY

KRISTOFF

PALADIN YOUNG BOOKS

„Ingenioasă și imprevizibilă."

Kirkus Reviews

„Un roman science-fiction profund, care nu vă va lăsa indiferenți."

VOYA

„Noul thriller distopic al prolificului Jay Kristoff este aidoma unui joc video care debordează de acțiune."

www.readings.com.au/

„Kristoff oferă un roman solid, în care personaje bine conturate și pline de resurse luptă împotriva pericolelor unei lumi viitoare descrise cu credibilitate."

www.publishersweekly.com

„Aventura ce se desfășoară în ritm alert este plină de energie și vervă, lăsându-i pe cititori fără răsuflare."

School Library Journal

„Un SF în care domină acțiunea... O poveste de dragoste între *Mad Max* și *Tank Girl*."

Booklist

„Există dragoste și există prietenie, există momentul acela incomod când descoperim cine suntem de fapt. Lumea viitorului este strălucitor concepută, cu pericole latente pândind întruna de după orizont."

www.theliteraryphoenix.com

„Aventură compactă și ritm alert."

Publishers Weekly

Am o sugestie să vă țin pe toți ocupați.

Învățați să înotați.

Învățați să înotați.

Învățați să înotați.

— **Maynard James Keenan**

Cele Trei Legi ale Roboticii

1. ~~Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.~~

   TRUPUL TĂU NU-ȚI APARȚINE.

2. ~~Un robot trebuie să se supună ordinelor primite de la ființele umane, cu excepția cazurilor în care aceste ordine intră în conflict cu Prima Lege.~~

   MINTEA TA NU-ȚI APARȚINE.

3. ~~Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta vreme cât o astfel de acțiune nu intră în conflict cu Prima sau cea de-a Doua Lege.~~

   VIAȚA TA NU-ȚI APARȚINE.

automat

substantiv

Mașinărie fără inteligență proprie, operând după coduri pre-programate.

machină

substantiv

Mașinărie care necesită un operator uman ca să funcționeze.

logika

substantiv

Mașinărie dotată cu inteligență, capabilă de operațiuni independente.

BABEL
NOUL BETHLEHEM
LITTLE EASY
PARADISE FALLS
JUGARTOWN
ALEEA DE PLASTIC
MARGINEA
MEGOPOLIS
LOS DIABLOS
GOLFUL ZONA
ARMADA
RESTURI

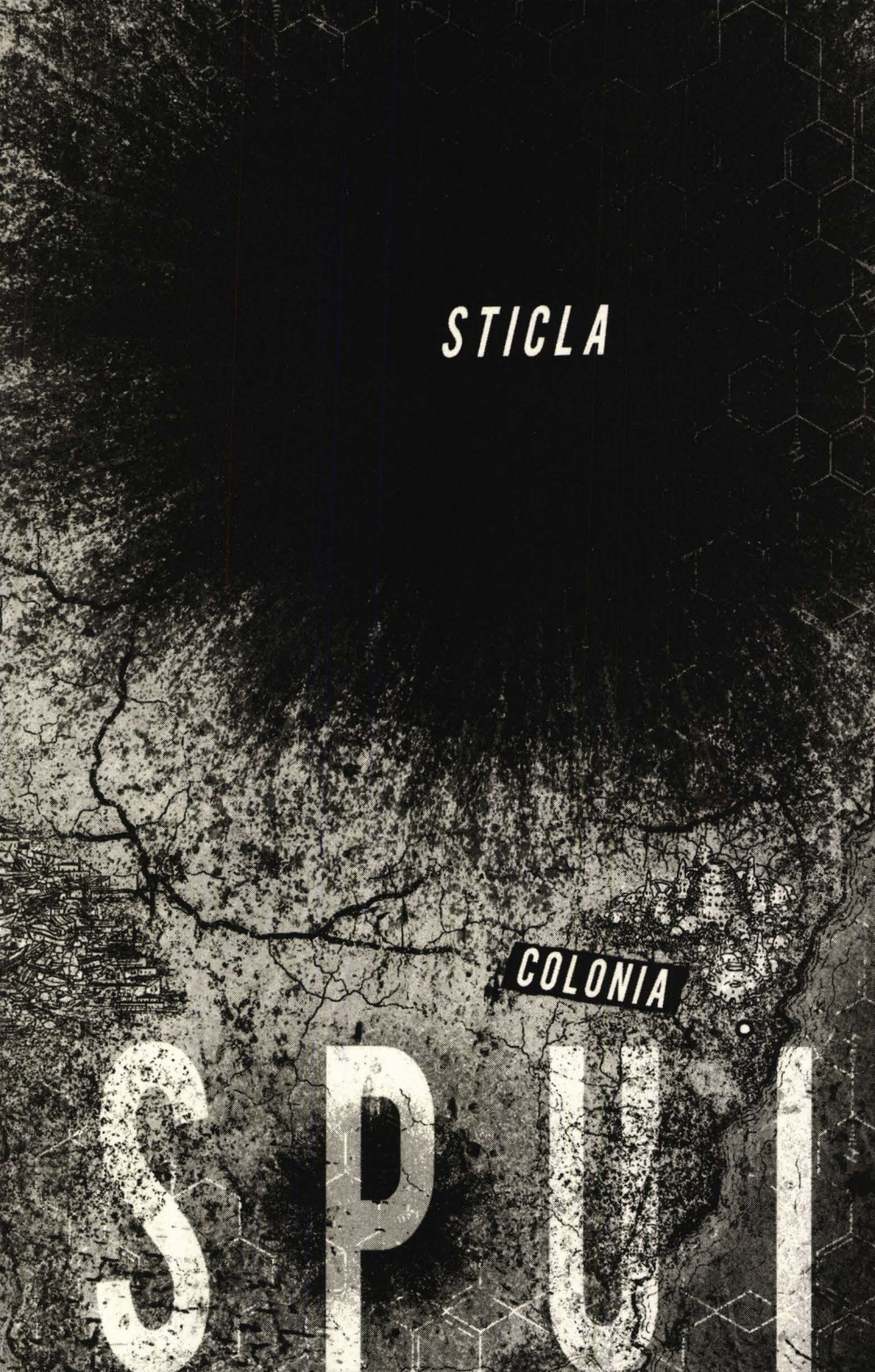
STICLA
COLONIA
SPUI

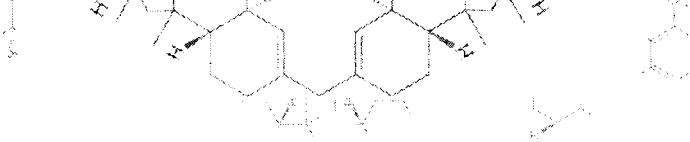

0.1

Prima oară, ei îl ucid pe tata.

Bocanci lucioşi răsună pe scări în vreme ce ei mărşăluiesc spre celula noastră. Sunt patru inşi, într-un şir solemn. Chipuri inexpresive şi piele perfectă, pistoale gri mat în mâinile roşii-roşii. Un bărbat frumos, cu părul auriu, zice că au venit să ne execute. Fără explicaţii. Fără scuze.

Tata se întoarce spre noi, iar groaza întipărită pe faţa lui îmi frânge inima în bucăţi. Deschid gura ca să-i vorbesc, însă nu ştiu ce să spun.

Gloanţele-l izbesc în spate şi flori însângerate îi acoperă pieptul. Surorile mele ţipă când din ţevile armelor erup flăcări şi umbrele dansează, iar zgomotul este atât de puternic, încât mi-e teamă că n-o să mai aud niciodată nimic altceva. Mama se întinde spre trupul tatei, ca şi cum ar vrea să-l prindă din cădere, iar glonţul care-i sărută fruntea îmi împroaşcă faţa cu roşu. Simt gust sărat şi metalic şi fum lăptos.

Şi totul e încremenit.

— Mai bine să domneşti în iad, zâmbeşte bărbatul frumos, decât să slujeşti în cer.

Cuvintele rămân suspendate în aer, printre cânturile unor explozii îndepărtate, acoperind imnul unor maşinării defecte. O femeie cu ochi cenuşii, indiferenţi, atinge mâna bărbatului frumos şi, cu toate că nu-şi vorbesc, toţi patru se întorc şi părăsesc încăperea.

Fratele meu se târăşte spre cadavrul tatei, în timp ce surorile mele încă ţipă. Limba mi s-a lipit de dinţi, iar sângele mamei este cald pe buzele mele şi nu mă pot gândi la nimic, nu pot procesa nimic decât că a fost o cruzime să ni se ofere acest moment – această aşchie fragilă de timp în care să ne rugăm să se termine. Să ne întrebăm dacă mai rămâne ceva din loialitate sau compasiune în acele cochilii pe care le îndesăm până la refuz. Să sperăm că poate nu vor omorî copii.

Însă urletele încetează în cele din urmă şi fumul se risipeşte.

Şi iarăşi auzim bocanci lucioşi tropăind pe trepte.

PARTEA 1

UN BĂIAT CARE FUNCȚIONEAZĂ CU FISE

1.1

MANIFEST

Aproape toată lumea-i zicea Eve.

La prima vedere, nici nu i-ai fi luat seama. Nu că i-ar fi păsat ei prea mult. Cocoțată pe umărul unui gigant de metal, era doar o siluetă în mijlocul șuieratului și huruitului și nimbului de scântei scăpărătoare. Înaltă, puțin uscățivă, cu bocanci prea mari și pantaloni-cargo prea strâmți. Părul blond, decolorat de soare, ras pe părțile laterale, era tuns într-o creastă impresionantă. Pometii ascuțiți erau mânjiți cu vaselină, iluminați de arzătoarele de tăiat din mâini. Avea șaptesprezece ani, însă arăta mai în vârstă. La fel ca tot ce o înconjura.

O sferă din metal întunecat ocupa orbita unde ar fi trebuit să fie ochiul drept. Șase cipuri din siliciu erau introduse în spatele urechii drepte și un oval lung de țesut artificial se întindea de la tâmplă până la baza craniului. În mod evident, implantul nu fusese menit pentru ea – culoarea pielii era puțin prea deschisă pentru a se potrivi cu tenul.

Avea doar forma potrivită pentru a acoperi o gaură urâtă de ieșire.

— *Probă de microfon, probă de microfon... M-auziți?*

Fata căreia aproape toți îi ziceau Eve strânse o șurubelniță între dinți și aruncă o privire spre monitoarele înșiruite vizavi de puțul în care lucra. O imagine de înaltă rezoluție îi înfățișa arena de deasupra capului, cu diametrul de trei sute de metri, ticsită cu baricade arse și carcasele ruginite ale concurenților anteriori. EmCee-ul se afla în lumina reflectorului, purtând o haină cu paiete și un melon adecvat. Nu era nevoie de niciun microfon. Vocea i se auzea direct în stația de amplificare, datorită implanturilor dentare.

— *Juvi și juve!* țipă ea. *Ucigași de scenă și sclavi-de-salarii, bun venit la... WarDom!*

Mulțimea aclama. Mii de oameni, agățați ca lipitorile de barele de protecție ale Domului, fredonând și răpăind din picioare. Majoritatea lor făceau și mai urât din cauza stimulatoarelor sau a trăscăului făcut acasă, îmbătați de gândul carnajului ce avea să vină. Vibrațiile lor se înfigeau în oasele Evei și ea nu putea face altceva decât să zâmbească. Gustându-și frica și înghițind-o cu totul.

— Să-nceapă balul, șopti fata.

— *În zona albastră,* răcni EmCee-ul, *condamnatul! Un frițer, proaspăt venit de la frontiera cu Sticla, având pe răboj uciderea a șaptezeci și doi de cetățeni acreditați. Adus aici astă-seară pentru a gusta din justiția vechii școli! Tot ce trebuie să faceți e să-i oferiți acestui fug un bun venit călduros, demn de Resturi. Ceva volum acum, dacă vreți... pentru GL-417!*

O baie de lumină albastră se bolti la capătul din nord al Domului, iar panourile de pe podea se retraseră. O carcasă mătăhăloasă, amenințătoare, robotizată, se înălță la vedere sub o ploaie de scuipături și de huiduieli. Măruntaiele Evei se întoarseră pe dos la vederea imaginii de pe monitor. Arzătorul îi tremura în mâini.

„E greu să-ți înghiți spaima fără scuipat, așa-i?"

Robotul din zona albastră avea zece metri înălțime. Mătăhălos ca un cuirasat, părea o combinație între un excavator

și un soi de cavaler în armură, desprins dintr-un realvirt istoric. Era un model pentru luptă grea, clasa Goliat, iar vederea unui 'bot atât de letal adus sub luminile Domului îi făcu pe pariori să se scotocească prin buzunare și pe agenții de pariuri să se repeadă la catastifele lor.

Aceasta avea să fie o bătaie pe cinste...

— *Va fi un masacru,* rosti un glăscior în urechea stângă a Evei.

Ignorând avertismentul, fata își termină sudura, ochelarii de protecție acoperindu-i ceea ce considera a fi ochiul bun. Implantul negru strălucitor introdus în gâvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat; era dotat cu compensare pentru exploziile de lumină, zoom, adaptare la luminozitate slabă și termoviziune. Însă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. Îi provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coșmar.

— Cum așa, Cricket? strigă ea.

— Sistemul de ochire arată o îmbunătățire de numai 13,7%.

Cricket se holba la ea din scaunul de pilotaj, cu ochii lui asimetrici. Fața roboțelului nu afișa expresii, însă își mișca fâșiile metalice care treceau drept sprâncene pentru a-și manifesta emoțiile. Era un homunculus din părți disparate, înalt de patruzeci de centimetri, de culoarea ruginii. Nu avea niciun fel de simetrie. Teleobiectivele îi erau mult prea mari pentru cap, iar capul îi era mult prea mare pentru corp. Disipatoarele termice de pe spate și scalp stăteau precum țepii unui animal dintr-un realvirt istoric vechi. Li se spunea porci spinoși.

— Păi, e vremea balului, răspunse fata. Goliatul ăla-i mare cât o casă, deci nu va fi dificil de lovit.

— S-ar putea să sune caraghios, însă te poți retrage oricând, Evie.

— De ce-ai crede că sună caraghios, Crick?

— Știi să faci lucruri mai bune decât așa ceva. Cricket sări pe podea. Nici n-ar fi trebuit să vii aici. Bunicul și-ar ieși din pepeni dacă ar afla.

— În primul și-n primul rând, cine crezi că m-a învățat cum să construiesc roboți?

— Cu ăsta ești prea departe de categoria ta de greutate. Te porți ca o idioată.

— Bunicul o să te dezactiveze dacă află că vorbești așa urât.

Cricket își puse o mână pe piept, într-o solemnitate batjocoritoare.

— Sunt așa cum m-a dorit constructorul meu.

Eve râse și se cățără spre habitaclu. Era confortabil; machina ei avea numai șase metri înălțime și abia dacă mai exista loc și pentru ea în afară de monitoare și de panourile de control. Majoritatea mașinilor care concurau în luptele din Dom erau modele de infanterie recuperate, însă progenitura Evei făcea parte din clasa Lăcustă, construită pentru atacuri fulgerătoare asupra unor poziții fortificate, în timpul Războaielor Stat–Corporații. Avea formă umanoidă, iar lipsa masivității era compensată de viteză și era adaptată pentru distrugerea boților – gheare zimțate la mâna stângă, un picon propulsat de jet în cea dreaptă. Armura îi era pictată într-o combinație violentă de negru și de roz electric. Eve se lăsă în scaunul pilotului și îi strigă lui Cricket:

— Îmi pare curu' mare în ăsta?

— Vrei să știi adevărul?

— Vrei să-ți dezactivez iarăși unitatea vocală?

— Serios, Evie, n-ar trebui să urci acolo.

— A fost o oportunitate, Crick. Avem mare nevoie de mălai.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ți se oferă prima rundă împotriva unui robot atât de mare?

— Iar tu te-ai întrebat vreodată de ce-ţi repet că eşti paranoic?

Cricket îşi duse din nou mâna pe piept.

— Sunt aşa cum m-a dorit...

— Da, da. Eve zâmbi strâmb şi începu secvenţa de pornire. Du-te la monitoare, da? O să am nevoie de ajutorul tău.

Fata era întotdeauna uimită de cât de bine ofta roboţelul, ţinând cont de faptul că nu avea plămâni din care să răsufle.

— Să nu-ţi fie frică niciodată, Crick. Lovi uşor cu palma pe blindajul machinii. Un robot aşa frumuşel ca tine n-o să fie mătrăşit în niciun caz de un friţer. Nu atâta vreme cât pilotez eu.

Glasul îi răsună Evei în cască:

— *Grozav. Ai încredere în tine, fug.*

— Oh, mulţam, Lem, zâmbi ea.

— *Nicio problemă. După ce mori, îmi rămân mie toate boarfele tale, da?*

Motoarele se cutremurară şi cei patru mii de cai-putere de sub caroseria machinii o făcură pe Eve să rânjească. Îşi prinse centura de siguranţă, în timp ce glasul EmCee-ului răsună prin WarDom.

— *Iar acum, în zona roşie!*

Un muget se desprinse din rândul spectatorilor.

— *Un pumn de îndârjire, construcţie artizanală, chiar aici, în Resturi. Neînvinsă în opt lupte crâncene şi ridicând prima ghioagă ameţitoare, iat-o pe Doamna Justice. Pregătiţi-vă să răguşiţi pentru domnişoara Cârpeală!*

Plafonul se căscă larg. Făcându-i cu ochiul lui Cricket, Eve azvârli şurubelniţa şi închise habitaclul cu o pocnitură. Douăsprezece ecrane se aprinseră când îşi băgă mâinile şi picioarele în mânecile şi în cizmele de control. Sistemele hidraulice şuierară, iar motoarele duduiră prin pereţii habitaclului când păşi pe platforma de încărcare pentru arena WarDom.

Când se expuse vederii, mulțimea scoase strigăte de susținere. Eve își mișcă picioarele și machina ei înaintă pe terenul de măcel. Giroscoapele zumzăiau în jur și încărcarea electrostatică îi păcănea de-a lungul brațelor. Domnișoara Cârpeală oferi un salut soldățesc, iar publicul răcni drept răspuns. Eve arătă spre cele două cuvinte vopsite cu litere stilizate pe posteriorul machinii ei:

PUPAȚI AICI.

Adversarul Evei stătea tăcut, cu un luciu fantomatic conferit de microsolarele din vopseaua lui de camuflaj. Spre deosebire de machina ei, Goliatul era o logika, un robot acționat de propria inteligență mai degrabă decât prin control uman. Dacă lumea ar fi funcționat normal, Prima Lege a Roboticii ar fi împiedicat orice robot să ridice mâna asupra vreunui om. Problema era că Goliat ăsta frițase undeva pe drum și fantomase un grup de coloniști în apropierea Sticlei. Nu era prima dată când se întâmpla așa ceva. Din ce în ce mai mulți boți păreau că o luaseră razna prin pustietăți. Poate din cauza radiațiilor. Sau a izolării. Cine știe? Însă luptele cu boți atrăgeau întotdeauna publicul cel mai numeros. Eve n-avea nicio problemă în a doborî un frițat dacă asta însemna să dobândească mai multe credite.

Adevărul era că ceva din ea chiar gusta asta.

Însă, în pofida bravadei, avertizarea lui Cricket îi bâzâia în minte, în vreme ce-l măsura din priviri pe Goliat. Era clar cel mai mare dintre boții cu care se confruntase, având optzeci de tone. Fata își mușcă buza de jos, încercând să-și astâmpere emoțiile. Implantul optic bâzâi când ea se încruntă. Pielea artificială de la tâmplă era singura porțiune a feței care nu era năclăită de sudoare.

„Dacă n-aș avea atâta nevoie de premiu..."

— Și-*acum, pentru neinițiați,* croncăni EmCee-ul, *competițiile din Dom sunt simple ca bună ziua. Logika condamnată luptă până la SDF – asta înseamnă „scos-din-funcțiune".*

Dacă un luptător ajunge SDF, un altul intră în arenă. Frumoşilor, aveţi la dispoziţie şaizeci de secunde înainte de a se închide pariurile. Vă reamintim că execuţia de astă-seară este sponsorizată de distinsul colectiv de la BioMaas Incorporated şi de vizionarii de la Daedalus Technologies.

Prezentatoarea îşi arătă implanturile optice, în două nuanţe, şi zâmbi cu subînţeles.

— *Construim azi ziua de mâine!*

Reclame dansau pe monitoare, deasupra capului EmCee-ului. Eve analiză uriaşul de pe ecranele ei, calculându-şi cea mai bună mişcare de deschidere. Glăsciorul din urechea ei se auzi iarăşi, pe o tonalitate de fetiţă, cu efect de microfonie.

— *Am un agent de pariuri care-ţi dă o cotă de patru la unu împotriva ta, rebelo.*

Eve bătu în microfon.

— Patru la unu? Tare de tot. Bagă-ne, Lemon.

— *Cât de mult vrei să scoţi de la tipii ăştia strânşi la pungă, dulceaţă?*

— Cinci sutare.

— *Eşti fumată? Astea-s toate fondurile noastre. Dacă pierzi...*

— Am învins în opt lupte la rând, Lemon. N-am de gând să-ncep să pierd acum. Avem nevoie de câştigul ăsta. Sau ai o metodă mai bună de a face rost de medicamentele bunicului?

— *Să ştii că am o metodă, zact.*

— Ceva care să nu implice apropierea mea prea mare şi lipicioasă de vreun sclav-de-salariu nenorocit de vârsta a doua, clar?

— *Mda, atunci n-am nimic.*

— Fă pariul. Cinci sutare.

— *OK,* veni răspunsul. *Tu eşti şefa.*

— Nu uita să iei chitanţa, da?

— *Hei, s-a-ntâmplat doar o dată...*

— *Treizeci de secunde, faceți pariurile!* țipă EmCee-ul.

Eve reveni la afișajele ei și rosti în microfon:

— Cricket, mă recepționezi?

— Păi, nu te recepționez, nu, se auzi răspunsul printre pârâituri. Dar te aud, dacă asta ai vrut să zici.

— Ha-ha, ce amuzant. Bunicul ți-a ajustat din nou softul de umor?

— Sunt o lucrare în curs de desfășurare.

— O să-i spun să continue. Miji ochii spre goliatul profilat pe monitoare. O să lupt pe latura din sud și mă duc la optice, simți asta?

— Drept în strălucitoarele mele piese metalice bărbătești.

— Tu n-ai părți bărbătești, Crick.

— Sunt după cum m-a dorit creatorul meu. Un oftat metalic. E așa un nemernic...

Vocea lui Lemon pârâi în urechea Evei:

— *OK, să-i dăm drumul. Poți să-mi vezi fundul? Sunt pe lângă standul Neo-Meat*™.

Eve scană mulțimea. Vânători de chilipiruri și localnici, majoritatea veniți să se descarce după munca grea din timpul săptămânii. Văzu o gașcă din Frăție. Erau șase, îmbrăcați în robe roșii, de școală veche, predicând tare, peste zgomotul Domului, despre puritatea genetică și nenorocirile cibernetice. Bannerul lor stacojiu era ornat cu un *X* negru mare, precum cel pe care-i țintuiau în cuie pe oameni când Legea nu era atentă.

La marginea arenei, Eve zări o fată măruntă, îmbrăcată într-o jachetă de piele uzată, mult prea mare. O tunsoare bob roșu aprins, răvășită. O față presărată cu pistrui. Ochelari pe frunte și un choker la gât. O mânuță într-o mănușă fără degete făcu semn în direcția ei, printre barele de protecție ale Domului.

— Te văd, îi răspunse Eve.

Inimitabila domnișoara Lemon Fresh țopăi de bucurie și duse degetele arătătoare în semn de cornițe lângă tâmple.

— *OK, pariul s-a marcaaaaaat, cel mai bun,* raportă ea. *Cinci sutare pe cota patru la unu. Să sperăm că nu ți-ai lăsat mojo-ul în ceilalți pantaloni.*

— Ai luat chitanța?

— *S-a întâmplat doar o dată, Evie...*

Eve își reîntoarse atenția la adversar și-și flutură degetele peste comenzile mediului din mănușile ei. Auzise zvonul că toate arenele Domefighter de pe continent erau virtuale, însă aici, în Resturi, luptele din WarDom se desfășurau strict după vechea școală: cu reciclați, reparați, remodelați. La fel ca orice altceva de pe insulă. Un mesaj de confirmare îi licări pe display, semnalând că întregul control fusese transmis consolei. Înclină platforma cu o fracțiune sub Goliat, doar de încercare.

Robotul se poticni când panourile de sub picioarele sale se deplasară. Eve se întrebă ce procese au loc în creierul lui computerizat. Dacă știa că avea să piară în seara asta. Dacă i-ar fi păsat, presupunând că ar fi fost programat să-i pese.

Mulțimea urlă când podeaua se mișcă, plăcile de oțel interconectate vălurindu-se în timp ce degetele încordate ale Evei strângeau comenzile. EmCee-ul se retrăsese în cabina de observație, deasupra arenei și vocea ei vibra în sistemul de amplificare:

— *După cum vedeți, controlul mediului a fost remis primului concurent. Conform regulilor standard din WarDom, va avea la dispoziție cinci bile pentru demolări, plus modulația de suprafață. Pentru prospăturile de aici, asta-nseamnă... Ăăăă, la naiba, ia întrebați-l pe tăticul vostru ce-nseamnă asta după ce-l trimit acasă dimineața. Zece secunde până la ostilitățile depline!*

Numărătoarea inversă apăru pe monitoare, logourile Daedalus Tech și BioMaas Inc. rotindu-se în colțuri. Mulțimea se alătură numărătorii, cu palme transpirate pe barele ruginite.

— *Cinci...*

Eve miji ochii, iar pe buze îi apăru un zâmbet tăios, ca o lamă de ras.

— *Patru...*

Domnișoara Cârpeală se încordă ca un alergător pe blocstart.

— *Trei...*

Uriașul stătea neclintit ca un bolovan.

— *Doi...*

— *Mai puternice-mpreună,* murmură Lemon.

— *Unu...*

— Împreună pe veci, răspunse Eve.

— *RĂZBOI!*

Eve se năpusti înainte, Lăcusta desprinzându-și tălpicile de sol și gonind peste Dom. Podeaua de sub ea se înclină și se transformă într-o rampă în vreme ce fata apăsă butoanele de control al mediului, mașinăria zburând prin aer cu mugetul motorului de patru mii de cai-putere. Goliatul ridică un pumn de trei tone pentru a izbi Lăcusta și a o face bucăți, însă, la comanda Evei, podeaua se mișcă. Logika se poticni și picioarele îi derapară pe podea când Domnișoara Cârpeală ateriză pe umărul său. Turbocompresoarele activate de Eve intrară în acțiune și piconul străpunse ocularul drept al Goliatului și ieși prin dosul craniului său.

— *Prima lovitură dată de Domnișoara Cârpeală!* țipă EmCee-ul. *Moartea vine de suuuuuuus!*

Un urlet de răspuns al mulțimii. Zâmbetul Evei se lăți când impactul simpatetic îi urcă de-a lungul brațului. Tocmai își trăgea piconul din craniul Goliatului când pumnul imens al acestuia se strânse în jurul antebrațului Domnișoarei Cârpeală, mototolind armura ca pe o foaie de hârtie.

— Te-a prins! strigă Cricket. Scapă de el!

Eve percepu presiunea prin mâneca de control, amortizoarele automate intervenind înainte să simtă vreo durere.

Lovi cu ghearele, sfâșiind umărul gigantului, și, cu un scrâșnet metalic, Eve și Lăcusta ei zburară peste Dom. Domnișoara Cârpeală se izbi de bare, zdrelindu-și degetele ce nu fuseseră retrase suficient de repede. Fata-și mușcă limba, lovindu-se cu capul de scaunul pilotului. Se rostogoli și sări din nou în picioare când Goliatul se repezi în șarjă.

— *Ești OK?* întrebă Lemon.

— Numai zâmbete și flori...

Făcu o grimasă.

— Folosește comenzile mediului! strigă Cricket.

Monitoarele Evei erau pline cu rapoarte de avarii, derulând sute de cifre pe secundă. Continuă să mențină podeaua în mișcare, pentru a opri atacul Goliatului și apăsă butoanele pentru a lansa prima dintre bilele pentru demolări atribuite ei. O sferă enormă din fier ruginit apăru legănându-se din plafon și robotul se opri în derapaj pentru a o evita. Domnișoara Cârpeală era din nou în picioare, deplasându-se pe circumferința domului. Eve lansă încă o bilă spre unghiul mort vizual al colosului. Sfera ruginită îi rase umărul, ricoșând din carcasa blindată, spre deliciul mulțimii. Imensa logika se ghemui și evită a treia bilă. Fata simți gust de sânge în gură când degetele-i dansau în mănușa de control, dirijându-l pe Goliat înapoi, spre a-și face loc să se desfășoare.

Lovi scările Domnișoarei Cârpeală și pătrunse în raza de acțiune. Undui iarăși podeaua, astfel că logika păși greșit și ea îi sfâșie cu ghearele umărul deja avariat. Uriașul ripostă, însă lovi în aer când podeaua se mișcă din nou, iar Eve dispăru printre bilele pentru demolări precum fumul.

— *Încă-i bătăioasă ca naiba, oameni buni!* comentă EmCee-ul.

Strigăte înflăcărate izbucniră din mulțime. Brațul drept al Goliatului atârna flasc și o scanare rapidă arătă că sistemele hidraulice ale umărului fuseseră distruse.

— *Frumoasă lovitură*, se auzi glasul lui Lemon în urechea Evei. *Sunt entuziasmată.*

— Am învățat asta uitându-mă la realvirturi vechi cu kickboxing, răspunse Eve.

— *Credeam că te uitai la astea pentru abdomenele lucrate și pantalonașii scurți.*

— Nu mă plângeam...

— Evie, nu te mai fuduli atât! o avertiză Cricket. Trebuie să presezi cât poți. Goliatul ăla se va repezi la tine în curând.

Eve își șterse fruntea pe umăr, toată plină de adrenalină și de zâmbete.

— Mai încet cu datul la cocoașă, Crick. I-am luat fugului numărul de identificare.

Goliatul se retrăsese pentru a-și face bilanțul, o barieră de metal contorsionat ridicându-se între el și Domnișoara Cârpeală. Brațul drept pierdea lichid de răcire și gaura din gâvanul ochiului scuipa scântei albastre. Cu trei bile legănându-se acum peste Dom și cu doar un singur ocular în funcțiune, Eve știa că mișcările greoaie ale 'botului îi vor crea acestuia probleme în urmărirea unei ținte. Tot ce trebuia acum să facă era să-l atace din unghiul său vizual mort și să nu rămână niciodată destul de mult într-un loc încât să încaseze o lovitură directă.

— Bine, hai să-l trimitem la fier vechi pe robotul ăsta rău.

Cu o zvâcnitură din degete, Eve își trimise ultimele două bile să cadă din plafon, într-o mișcare de secerare dinspre dreapta, spre capul colosului. Însă, în icnetul uluit al mulțimii, acesta sui greoi pe o baricadă și prinse lanțul pe care se legăna una dintre bile. Smulgând-o din ancorajele din plafonul Domului, robotul se ghemui din nou pe podea, cu verigile ruginite ale lanțurilor înfășurate în jurul pumnilor. Duse în spate un braț, pregătindu-se de aruncare.

— *Mișcări laterale la acest Goliat, oameni buni. Pare să fie un caftangiu de stradă.*

— Ai grijă! strigă Cricket.

Zece tone de metal sferic zburară direct spre ea, suficient cât să-i transforme Lăcusta în fiare vechi. Rostogolindu-se într-o parte, Eve înclină podeaua și sări în aer cu cleștii întinși. Înșfăcă una dintre bilele ce se legănau deasupra, evitând lovitura Goliatului, și căzu într-un picaj perfect drept pe capul său. Clipa se spulberă în aschii și fiecare secundă păru o zi întreagă. Mulțimea urla. Obiectivul lucitor se fixă asupra fetei, când uriașul își trase înapoi pumnul masiv. Țipătul de luptă al lui Lemon răsună în urechea ei. Cricket pârâi, trimițându-i un avertisment. Se gândi la *două mii* de credite și la fericirea de a obține un premiu.

Eve ridică piconul și scoase un urlet, venele umflându-i-se în exaltarea execuției când împunse controalele de mediu pentru a înclina podeaua, ca să-l aducă pe Goliat în raza loviturii ei.

Dar nu se întâmplă nimic.

Plăcile de sub mașinărie nu se clintiră nici un milimetru. Eve urlă de ciudă când lovi din nou comenzile, coborându-și piconul într-o mișcare inutilă, în vreme ce Goliatul o trimise la pământ.

Impactul asurzitor o împinse pe Eve în harnașament, făcând-o să-i clănțăne dinții. Machina ei fu expediată în zbor de cealaltă parte a Domului, lăsând în urmă componente rupte și scântei orbitoare. Domnișoara Cârpeală căzu pe podeaua WarDomului și derapă, scrâșnind și șuierând.

— *Oh, Cârpeală e SDF!* strigă EmCee-ul. *A fost zdrobită!*

Fum în cockpit. Sufocant și negru. Display-urile Evei erau inactive, *totul* era distrus. Raze subțiri de lumină străpungeau sudurile sfărâmate din blindajul machinii ei. Fiecare centimetru de piele părea învinețit. Se simțea ca și cum oasele-i erau frânte.

— *Rebelo, ridică-te!* auzi vocea lui Lemon în urechea ei. *Nasolul vine spre tine!*

Eve auzi paşi grei apropiindu-se. Apăsă butonul CATAPULTARE şi sistemele hidraulice vibrară când se deschise cockpitul. Icnind, scuipând sânge, încercă să iasă din epavă, străduindu-se să nu ia în seamă zgomotul Goliatului ce se apropia. Impactul încă-i răsuna în craniu. Lichid de răcire, componente electronice prăjite, sânge. Logika venea hotărâtă spre ea, cu braţul întins.

La ce naiba se gândea? Al doilea caft era gata să înceapă. Logika ar fi trebuit să se întoarcă şi să se ocupe de următorul său adversar, dar se îndrepta spre ea ridicând pumnul. De parcă ar fi vrut...

— *Pleacă de-acolo, rebelo!* strigă Lemon.

Ca şi cum ar fi *vrut-o*.

Eve încercă să iasă, însă un picior rămăsese prins în cizma de control. Lemon ţipa. Mulţimea urla. Se uită în sus spre ocularul albastru limpede precum cristalul şi văzu moartea holbându-se spre ea, optzeci de tone, frica şi furia suindu-i în piept şi clocotindu-i în gât.

Refuză să se clintească. Să o şteargă. În definitiv, se mai întâlnise cu moartea. O scuipase drept în faţă. Se căţărase, muşcase şi-şi făcuse drum dinspre tăcerea întunecată ca să ajungă aici.

„Ăsta nu-i sfârşitul meu.

Nu-i decât un alt adversar."

Încărcături electrostatice îi dansau pe piele. Refuzul creştea înlăuntrul ei, violenţa îi pulsa în tâmple când pumnul Goliatului coborî. Furia erupse şi i se împrăştie pe buze când Eve ridică mâna şi zbieră. Şi zbieră.

ŞI ZBIERĂ.

Iar uriaşul se clătină.

Se prinse de cap ca şi cum ar fi putut să-l doară.

Din orbite îi izbucniră scântei, căzându-i în cascadă pe piept. Robotul imens se cutremură şi, scoţând un geamăt metalic îngrozitor, în pârâitul releelor prăjite şi în *pocnetele*

circuitelor arse, se bălăbăni spre înapoi şi căzu la podea nemişcat.

Eve tresări când gigantul lovi pământul, duhoarea de plastic ars amestecându-se cu gustul de sânge din gura ei. Mulţimea rămase amuţită, privind şocată la fata slăbănoagă, mânjită cu vaselină, încă prinsă în interiorul machinii sale. Mâna tot întinsă. Degetele tot tremurând.

Li se năzărea tuturor? Erau drogaţi? Ori juva asta tocmai dăduse de pământ cu o logika de optzeci de tone, răsturnând-o cu cracii-n sus, printr-un simplu gest al mâinii?

— *Evie,* auzi glasul lui Lemon în urechea ei. *Evie, eşti OK?*

Fata căscă ochii la mulţimea amuţită din jur.

La rămăşiţele fumegânde ale Goliatului.

La degetele ei răşchirate.

— Cred că sunt la kilometri depărtare de a fi OK, Lem...

1.2

DEMOCRAȚIE

Blondul se ridică mult deasupra mea. E înalt până la cer. De două ori pe-atât de frumos. Păşeşte mai aproape şi mă întreb de ce bocancii lui chiţăie ca şoarecii înspăimântaţi. Atunci privesc în jos şi văd că podeaua-i roşie. Şi-mi aduc aminte.

Faţa mea. Mâinile mele. Nimic nu-i al meu. Niciun pic.

Tata.

Mama.

Eu...

Fratele meu, Alex, are doar zece ani. Creează lucruri la fel ca tatăl nostru. Insuflă viaţă acolo unde nu există. Pentru cea de-a cincisprezecea aniversare a mea, mi-a făcut fluturi. Nu mai există ceva precum fluturii şi, cu toate astea, i-a făcut.

Întotdeauna reuşea să mă facă să zâmbesc.

Bărbatul frumos ridică pistolul şi Alex priveşte în gaura ţevii înspre veşnicie.

— De ce faci asta? întreabă.

Bărbatul frumos nu răspunde.

Iar eu nu mai zâmbesc.

Urlu.

*

Acestui ținut obișnuiau să-i spună Kalifornya, însă acum îi zic Resturi.

Bunicul îi povestise Evei că locul ăsta nu fusese nici măcar o insulă înainte de Cutremur. Că puteai să mergi cu machina dinspre Resturi spre Zonă fără să atingi niciodată apa. Cu mult în urmă, regiunea asta era doar o parte din Măreața și Vechea Yousay. Înainte ca țara să fi fost bombardată, să fi devenit un pustiu din sticlă neagră, iar San Andreas să-și deschidă falia și să invite oceanul la o degustare. Înainte de încleștarea corporațiilor în Războiul 4.0 pentru ce mai rămăsese din țară, în urma căruia și-au ridicat orașele-stat sub cerul ca scrumul de țigară.

Eve verifică dacă era vreun pericol și ieși din măruntaiele WarDomului, având-o pe Lemon la remorcă. O bubuitură reverberă în arenă, acompaniată de un vuiet cutremurător. Începuse altă luptă și Eve îi auzea pe uriașii de fier ciocnindu-se în ropotul aplauzelor. Simțea în gură gust de cupru, iar pântecul i se părea plin cu gheață. Amintirea brațului ei întins și a Goliatului prăbușit era încă vie.

„Ca și cum n-ar fi fost deja destul..."

Medicul pentru oameni al Domului îi dăduse un pumn de calmante și-i făcuse o bioscanare, însă ea nu voia decât să plece de-acolo. Îi văzuse pe băieții din Frăție și, după cum luptase, în mod sigur le scăpărau călcâiele după ea. Trebuia să plece acasă cât mai putea.

Un panou publicitar decolorat de trecerea timpului se înălța în apropierea ieșirii din spate a Domului. Kaiser stătea lângă el în întuneric, cu ochii arzându-i ușor și coada începu să i se zbată când o zări.

— Ce face băiatul meu frumos? zâmbi Eve. Ce face cățelușul meu bun?

Kaiser hămăi vesel și se rostogoli pe spate, pentru ca Eve să-l scarpine pe burtă. Lemon îngenunche lângă prietena ei, mângâind coșul pieptului blitzhundului. Labele din spate ale lui Kaiser începură să zvâcnească atunci când îi găsiră punctul sensibil, pistoanele îi șuierară și disipatorul termic care-i servea drept limbă îi atârnă din gură. După câteva minute de hârjoană, fetele îl lăsară în pace și blitzhundul se scutură tot așa cum ar fi făcut și un dulău adevărat, descotorosindu-se de praful adunat pe carcasă.

Kaiser nu era o logika, precum Cricket. Teoretic vorbind, era un cyborg având ca părți organice o bucată de creier de la un Rottweiler clonat și cincisprezece centimetri din șira spinării înfipți într-o carcasă blindată de luptă. Ar fi arătat aproape ca unul adevărat, însă blana începuse să se deterioreze cu un an în urmă, așa că Eve îl lăsase acoperit doar cu metal și-l vopsise cu pulverizatorul într-un model de camuflaj urban. Acum arăta scheletic, tot numai plăci de plastoțel și hidraulică. Fetei îi plăcea mai mult așa. Părea ceva mai onest decât să dea impresia că ar fi un câine adevărat. Bunicul spunea că era mai bine să se tragă asupra ta pentru ce ești decât să fii îmbrățișat pentru ceea ce nu ești. În Resturi, de cele mai multe ori, cineva era pregătit să tragă oricum asupra ta.

Eve auzi zgomot de sticlă spartă, strigătul unui bețivan în noapte. Cele două fete se ghemuiră în umbra Domului, așteptând să vadă dacă membrii Frăției ori altcineva le luase urma. Minutele treceau, iar ele stăteau ghemuite în întuneric.

Lemon își dădu într-o parte șuvițele roșu aprins ce-i acopereau pleoapele. Fata răsuci între degete amuleta chokerului, un trifoi mic din argint, cu cinci foi, și șopti:

— Mai bine ne-am căra de-aici, rebelo.

— Ne-am pierdut tot bănetul cu pariul ăla, răspunse Eve. Nu mai avem bani de drum.

— Ar trebui să-l trimitem pe Kaiser după agentul de pariuri. Zact.

— Tehnic vorbind, Domnișoara Cârpeală a *căzut* prima. Și-n afar' de asta, chiar ai chef să stai aici și să te certi pentru credite cu Frăția așezată la pândă?

Lemon își mușcă buza și oftă.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare, nu?

Porniră pe drumul de întoarcere spre Valea Anvelopelor. Kaiser mergea înainte, cu ochii aprinși ca niște faruri. Cricket se afla în rucsacul Evei, capul supradimensionat al roboțelului săltându-i deasupra umerilor. Ieșiră de pe drum într-o pădure de turbine eoliene înalte, macarale ruginite și carcase metalice. Privirea lui Lemon cerceta umbrele din jurul lor, cu bastonul de baseball electric pe umăr. În mod clar știa că nu era vreme de chestionare rapide, însă întrebările-i stăteau pe limbă.

— Așa, zise ea în cele din urmă, împiedicându-se printre gunoaie.

— Așa, răspunse Eve.

— Vrei să vorbim despre ce s-a-ntâmplat acolo?

— Te referi la partea în care controlul meu de mediu a friptat sau la cea în care am prăjit toate circuitele din interiorul Goliatului doar țipând la el?

— N-am auzit nimic din cauza mulțimii. Dar trebuie să fi fost un cuvânt foarte deocheat.

Eve își setă optica pentru luminozitate scăzută și vederea i se modifică în tonuri de negru și de verde. Vedea conturul mormanelor de resturi din jurul lor, căldura îndepărtată a soarelui aflat dincolo de orizont. În mintea ei, Goliatul acela continua să se prăbușească la podea.

— Bunicul o să mă fantomeze, mai mult ca sigur, oftă ea.

— Cum o să afle? pufni Lemon.

— Luptele din Dom se transmit peste tot în Resturi. Uneori, chiar și în Megopolis.

— Domnul C nu se uită niciodată la streaming. Calmează-te, rebelo!

— Nu crezi că cineva o să aibă grijă să-i spună că nepoata lui e abnormă? Glasul Evei creştea odată cu nervii. „Hei, Silas, am văzut-o pe Evie pe streaming azi-noapte prăjindu-l pe unul de optzeci de tone cu o zvâcnitură din mână. Cum e să ai în familie o deviată?"

Lemon se încruntă.

— Nu vorbi aşa.

— Cum, pe bune? scuipă Eve. Cum va fi când îţi va bate Frăţia la uşă? Psihopaţii ăia te termină şi pentru c-ai un deget în plus, Lem. Ce crezi că-i vor face cuiva care poate prăji componente electronice printr-un simplu pocnet din degete?

Lemon oftă.

— Zi-i să se calmeze, Crick.

Logika din rucsacul Evei ridică pur şi simplu din umeri.

— Nu poate vorbi. I-am cerut să tacă cinci minute.

— De ce?

Eve îşi frecă tâmplele.

— M-ai văzut caftită de un robot nasol, clasa de asediu, de optzeci de tone, da? Am o migrenă, Lem.

Lemon privi spre roboţel.

— Crick, ştiu că trebuie să urmezi orice ordin primit de la oameni, cu condiţia să nu încalce cele Trei Legi ale Roboticii. Dar dacă ţi s-a *cerut* să taci, asta nu-i practic nicio comandă. Probabil poţi vorbi fără să-ţi arzi siguranţele.

— Nu-l încuraja, mormăi Eve.

— Comunicăm prin limbajul semnelor? Atunci fugul ăsta mic n-ar fi nevoit să vorbească.

Lemon rânji când Cricket îşi activă arzătorul din vârful degetului mijlociu şi-l îndreptă încet în direcţia ei.

— Vezi, aşa te vreau!

Eve încercă să zâmbească, însă nu prea izbuti. De obicei, Lem o înveselea, scoţând-o din apele în care i se înecaseră

corăbiile, cu condiția să aibă timp pentru asta și nu fără efort, iar cu bunăvoința ei le-ar fi avut din belșug. Însă, privind de jur împrejur, la munții de gunoaie și de rugină înălțându-se spre cerul lipsit de stele, Eve nu scăpa de amintirea urletului care creștea în ea. Goliatul se prăbușise ca și cum i-ar fi prăjit toate circuitele din interior doar *dorindu-și* asta.

Nu avea habar cum procedase. Nu avusese puterea să declanșeze așa ceva înainte. Însă acum se bucura de atenția Frăției, probabil și a altor lucruri mai rele. Mașinăria ei era SDF; câteva luni, scotocise prin groapa de gunoi cunoscută drept Cimitirul pentru a găsi piesele necesare ca s-o construiască pe Domnișoara Cârpeală. Va avea nevoie de tot atât timp să construiască alta, perioadă în care nu va lupta în Dom, ceea ce însemna că nu mai putea obține credite pentru medicamentele bunicului.

După cum părea, necazurile ei se ridicau până la cer. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât duetul de scheciuri interpretate de domnișoara Lemon Fresh și de Incredibilul Cricket pentru a-i alunga tristețea.

— Haide, oftă Eve. N-o să fim nici mai tinere, nici mai arătoase.

— Vorbește pentru tine, gâfâi Lemon.

Cu mâinile în buzunare, cu echipajul la remorcă, Eve înaintă cu pași grei prin gunoaie.

*

Patru ore mai târziu, erau aproape ajunși acasă. Zorii loviseră ca o cărămidă și cei patru se opriră să-și tragă răsuflarea în umbra muntelui de caroserii de tancuri antigravitaționale și de containere ruginite. Soarele era aproape de linia orizontului, însă Eve simțea deja căldura arzând la marginea lumii.

Los Diablos și WarDom erau acum departe în urma lor. Activând teleobiectivul din implantul optic, Eve scană

Cimitirul – o pustietate ale cărei hotare nu puteau fi cuprinse cu privirea, pe care fuseseră abandonate milioane de piese de mașinării, caroserii ruginite și, din loc în loc, câte o clădire arsă.

Întreaga insulă Resturi era acoperită cu epave și rămășițe ale unei epoci prospere. O epocă dispensabilă. Bunicul îi spusese că, în urmă cu multă vreme, oamenii obișnuiau să vină în vest în căutarea aurului. Își rupeau spatele pentru el. Își ucideau semenii pentru aur. I se părea iritant cum trecuseră veacurile și omenirea nu înaintase nici măcar cu o palmă.

Trăia aici de doi ani. Doi ani de când ea și bunicul fugiseră de atacul paramilitarilor care-i distrusese casa, îi ucisese restul familiei și pe ea o lăsase cu un glonț în cap care ar fi putut s-o fantomeze. Abia își amintea de goana lor prin deșert, de dispensarul mizer de pe coastă, unde bătrânul instalase elementele cibernetice ce-i salvaseră viața. De acolo, își negociaseră trecerea prin Rămășițe făcând barter, traversând cu feribotul apele întunecate spre o insulă plină de gunoaie, pe care nicio corporație nu se complicase s-o revendice. Nu era chiar un cămin. Dar ceva pe-aproape.

Ceva care să umple golul ce fusese, cândva, casa.

Eve atinse memcircuitul implantat într-o parte a capului, cipurile din siliciu înghesuite în spatele urechii ei drepte. Vârfurile degetelor atinseră cel de-al treilea cip – mica țandără roșu-rubiniu ce conținea fragmente din copilărie. Se gândi la cel care i le implantase. Ultima informație despre familie pe care o lăsase pe mormanul ăsta de fier vechi, cu bucăți din el corodându-se treptat, la fel ca peisajul din jurul ei. Zi după zi după zi.

Lemon se trântise pe un rezervor ruginit, stând turcește, cu ochelari de sudură pe ochi, și mânca dintr-o cutie de Neo-Meat™ pescuită din rucsacul ei. Kaiser se uita, dând

din coadă. Chiar dacă era cyborg, cățelușul din el se simțea dator să cerșească de mâncare de la toată lumea.

— Vrei și tu? mormăi Lemon spre Eve, cu gura plină.

— Ce aromă?

— Cred că-i de mat-gros sărat, dar... Lemon se încruntă spre etichetă. Ca să vezi... Bacon.

Eve prinse cutia de conserve pe care i-o aruncă Lemon. Scoase cu degetele ultimele urme de terci rozaliu și-l îndesă în gură. Era căldicel și avea gust de sodiu și de carton. De pe etichetă, un automat umanoid zâmbitor o asigura în privința conținutului: NECONTAMINAT DE MÂINI OMENEȘTI! 100% REAL MEAT™!

— Întrebarea este ce *fel* de carne, șopti Cricket.

— Carnea de om cică are gustul celei de pui, zise Lemon.

— Să revenim la ordinea de zi! ciripi Cricket. Mă gândeam că vei mai abandona glumele, domnișoară Fresh. Toate problemele pe care le ai...

— Uitaserăm de ele pentru moment, oftă Lemon. Îți *mulțumesc*, domnule Cricket.

— Trăiesc pentru a dărui.

— Crick are dreptate. Eve se ridică oftând și dădu un șut în cutia de Neo-Meat™, azvârlind-o în mizeria din jur. Frăția va porni pe urmele mele, iar Domnișoara Cârpeală tocmai a fost transformată într-un prespapier foarte elegant. Tre' să fac rost de medicamentele bunicului. Apoi tre' să descopăr cum să-i spun că nepoata lui e o deviată.

— Nu spune asta, mârâi Lemon.

— Preferi „abnormă"?

— Aș prefera să nu mai verși în jurul meu rahatul Frăției. Lemon încrucișă brațele. Nu ești abnormă, rebelo.

— Să fii tot așa de sigură de asta când mă vor bate în cuie.

— Dacă cineva ridică ciocanul spre tine, o să vadă cât de bine lovesc cu picioarele...

Vuietul îndepărtat al unor motoare tăie din față avântul amenințărilor. Eve miji ochii spre nord-est și văzu punctulețe negre străbătând cerul deasupra Golfului Zona. Reactivă teleobiectivul și cercetă cerul de culoarea scrumului.

— Se-mpute treaba.

— Ce-i acolo? întrebă Lemon strecurându-se lângă ea.

— O luptă aeriană. După vechile reguli.

Patru forme întunecate dansau pe cer, spre Rămășițe. Trei arătau ca dronele Seeker-Killer fabricate de Daedalus Technologies, de dimensiunea unui om, în formă de viespe, ciuruind aerul cu trasoare. A patra formă era un elicopter cu flexaripă, hărtănit și ruginit, ce abia părea apt de zbor. Nu avea logo de Corporație, însă pilotul lui era priceput. Aparatul făcea manevre printre rafale și izbuti să doboare cu autotunul una dintre dronele Daedalus.

Zgomotul motoarelor se intensifică și mai mult când înfruntarea se apropie de insulă, păcănitul *poc-poc-poc-poc* al armamentului dronelor S-K reverberând peste Rămășițe. Kaiser scoase un mârâit cu tonalitate joasă, semn că era cu *adevărat* scos din sărite. Eve îngenunche lângă el și-l strânse în brațe ca să tacă.

Întorcându-și din nou privirile spre bătălia aeriană, văzu cum independentul doboară încă o dronă Seeker-Killer, ale cărei resturi fumegânde căzură din cer. Se întreba dacă flexaripa va mai ajunge să prindă o zi de viață când o rafală de gloanțe îi lovi motoarele, trimițând-o în spirală prin aer. Ca printr-un miracol, izbuti să se redreseze, iar ultima dronă căzu în ocean, incendiind apa neagră.

— Pa-pa, păsărico, murmură Lemon.

Lem avea dreptate: avaria fusese letală. Flexaripa pierdea altitudine și lăsa în urmă fum negru. Asta se putea termina într-un singur fel. Singura întrebare era unde.

Eve urmări arcul descris pe cer de aparat și tresări când acesta se prăbuși peste un morman de vechi epave auto.

Îl pierdu din vedere, însă îl auzi căzând, un *scrââââââââşşşşnetttt buuuum* al cărui ecou pluti printre resturi.

Rânji spre Cricket, cu limba printre dinți.

— Nici măcar să nu te gândești, gemu logika.

— Haide! Doar n-o să lăsăm pe altcineva să recupereze ceva de acolo?

— Tocmai a măturat de pe cer trei Daedalus S-K, Evie. Zgomotul s-a auzit până-n în Los Diablos. Să mai zăbovești aici e o tâmpenie mai mare ca oricând.

Lemon pufni batjocoritoare.

— E o prostie mai mare ca *oricare*, Crick.

— Nu-i vina mea. Bunicul mi-a scris niște algoritmi de comparații de tot rahatul.

— Tu ești cel care tocmai a subliniat cu câte probleme ne-am ales, spuse Eve. Imaginează-ți ce de bănet scoatem de la o recuperare ca asta.

— Evie...

— Cinci minute. Te bagi, Lem?

Domnișoara Fresh arăta nemaipomenit, de sus și până jos.

— Care-i Regula Numărul Unu în Cimitir? întrebă ea.

Eve zâmbi.

— Mai puternici împreună.

Lemon încuviință din cap.

— Împreună pentru totdeauna.

Eve îl scărpină pe Kaiser după urechile sale metalice.

— Tu ce crezi, băiete?

Blitzhundul dădu din coadă și unitatea lui vocală scoase un hămăit slab.

— Trei la unu. Rânji către Cricket. Majoritatea a fost de acord.

— Asta-i problema cu democrația, mormăi roboțelul.

Eve oftă și-i aruncă o privire piezișă. Bătrânul îl construise pe Cricket pentru a șaisprezecea ei aniversare, prima

fără mamă sau tată. Fără surori sau frate. Nici măcar glonțul care-i intrase în cap nu-i șterse amintirea uciderii lor. Însă în prima noapte în care Cricket stătuse lângă patul ei în timp ce dormea, Eve avusese parte de cel mai bun somn nocturn de mai multă vreme decât își putea aminti. Și-l iubea pentru asta.

Totuși...

— Știu că impulsul de a te îngrijora îți este cablat în cap, zise Eve, dar, zact, Crick, ești cel mai agitat fug mititel pe care l-am întâlnit vreodată.

— Sunt așa cum a intenționat creatorul meu. Și nu-mi mai spune mititel.

Eve făcu cu ochiul și-și aruncă rucsacul pe umeri. Încuviință din cap spre Lemon, se răsuci și o luă la pas opintit în josul pantei, cu Kaiser pe urmele ei.

Încruntându-se, Cricket porni după stăpâna sa în cimitirul de fiare vechi.

1.3

CHILIPIRUL

Noi patru ne ghemuim unul în altul. Părinții și fratele nostru zac morți lângă noi. Am fost atât de aproape de moarte, încât mă simt complet vie. Totul este acut, clar și real. Brațul surorii mele mai mari, care-mi înconjoară umărul. Căldura respirației ei, care-mi atinge obrazul în vreme ce ea mă strânge și-mi repetă că totul va fi bine.

Olivia. Cea mai mare dintre noi. Epicentrul. Ne-a arătat ce-nseamnă să ne iubim unii pe alții, cele trei surori ale mele, fratele meu și eu. Să fim un grup, uniți. Cei Cinci Muschetari, așa ne zicea mama, și era adevărat. Noi, cinci, împotriva lumii.

Bărbatul frumos privește în urma lui și un soldat face un pas înainte. O femeie. Aprigă, frumoasă și rece.

— Faith/Credință, șoptește Olivia.

Inițial, cred că se roagă. Dar apoi îmi dau seama că acel cuvânt este un nume. Numele soldatului, care-și coboară țeava pistolului spre capul lui Liv.

— Te rog, implor eu. Nu...

Cei Cinci Muschetari, așa obișnuia să ne spună tata.

Și-apoi au rămas doar trei.

*

Eve verifică de două ori, din mers, alimentarea cu energie a bâtei paralizante, furișându-se încet printre carcasele mătăhăloase ale rezervoarelor, cu soarele arzându-le spatele. Atât ea, cât și Lemon purtau pe sub ponchouri platoșe blindate din bucăți de plastotel, iar Eve era șiroaie de sudoare. Însă chiar și cele mai prăpădite bande de căutători prin gunoaie aveau câteva arme, iar protecția asigurată merita puțină deshidratare. Eve aprecie că aveau să termine înainte ca soarele să se fi ridicat suficient pe cer încât să-i prăjească creierii în cap.

Cei patru își croiră drum peste dealurile ruginite și câmpiile din plastic sfărâmicios, care aveau să se degradeze abia peste o mie de ani. Kaiser mergea primul, mișcându-se printre ruine cu pași mari. Cricket se cocoțase pe umerii Evei. Fata zări două pisici sălbatice fioroase care le luaseră urmele, însă amenințarea reprezentată de Kaiser ținea felinele masive la respect. Praful îi îngroșa transpirația de pe piele; își umezi din nou buzele. Aveau gustul brizei de mare. Negru și plastic. Ar fi vrut să scuipe, însă știa că nu trebuia să risipească fluidele.

Coborâră în altă vale. O urmă sugestivă dezvăluia derapajul flexaripii prin marea de gunoaie. Aparatul de zbor era contorsionat pe un morman de rezervoare pentru substanțe chimice și din el se înălțau vapori întunecați. Eve oftă dezamăgită, întrebându-se dacă mai rămăsese ceva de recuperat.

— N-am mai văzut până acum așa ceva, zise Cricket privind elicopterul. Cred că e un model vechi, din clasa Icarus.

— Ce ironie!

Cricket înălță una dintre sprâncenele lui caraghioase.

— Poftim?

— Știi și tu. Icar, care a căzut din cer și toate alea.

— Cineva a rămas cu ochii lipiți de realvirt, zâmbi Lemon.

— Sunt înnebunită după vechile mituri.

Cricket încruntă micile lui sprâncene metalice.

— Nu are nici logouri corporatiste.

— Atunci de unde-i? întrebă Lemon.

Cricket ridică din umeri și o luă din loc să-și bage nasul prin jur.

Parbrizul aparatului era spart. Sânge pe sticlă. Una dintre palele elicei se înfipsese în cockpit. Când Eve se uită înăuntru, văzu un braț omenesc retezat de la umăr și prins sub scaunul pilotului. Strâmbându-se, se întoarse, scuipând gustul de fiere din gură. Pierdere de fluide, s-o ia naiba!

— Pilotul e reciclabil, murmură ea. Cowboy-ul ăsta nu poate fi reconstruit.

Lemon se holbă în cockpit.

— Și unde-i restul lui?

— Să mor dacă știu. Vrei să m-ajuți să recuperez ceva din asta, ori vrei să stai doar de decor?

— Asta-i o întrebare-capcană?

Eve oftă și se apucă de lucru. Împingând, cu o grimasă, brațul însângerat, începu să caute orice putea fi reutilizat: baterii, procesoare, componente. Sistemul de comunicații părea că poate fi reparat și reutilizat, și era băgată cu mâinile până la coate în el când vocea lui Cricket se rostogoli peste dunele din plastic.

— Fetelor, ar fi bine să veniți să vedeți asta.

— Ce-ai găsit?

— Restul pilotului.

Eve ieși din flexaripa deteriorată, încruntându-se la vederea noilor pete de sânge de pe pantaloni. Urcă împreună cu Lemon un morman de rugină și de resturi, însoțite de Kaiser. Aflat în vârful ridicăturii, Cricket arătă o pereche de picioare care ieșea dintre mărunțaiele ca niște tenii ale unei vechi drone de pază. Eve zări pete de sânge pe costumul de zbor high-teh. Niciun însemn.

Păşi scrâşnind peste deşeuri, îngenunche şi dădu la o parte o foaie de tablă contorsionată. Şi descoperi cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată.

Era genul de chip promovat de filmele hollywoodiene din S20. Îl puteai sorbi din priviri până-ţi cădeau pleoapele şi măruntaiele ţi se transformau în terci.

Era un băiat. Nouăsprezece-douăzeci de ani. Piele măslinie. Ochi minunaţi, deschişi spre cer, aproape prea albaştri. Capul îi era spart deasupra tâmplei stângi. Braţul drept fusese smuls complet din umăr. Eve îi luă pulsul, însă nu simţi nimic. Căutând un act de identitate sau vreun CorpCard, îi descheie costumul de zbor, dezvăluind un piept neted, dealuri şi văi de muşchi. Şi nituit în carne şi în oase, între doi pectorali perfecţi, zări dreptunghiul de fier lucitor, o fantă pentru fise, ca la păcănelele dinaintea Prăbuşirii, orificiul în care se introduceau banii pe vremea în care aceştia erau din metal şi oamenii aveau destui cât să-i risipească.

— Ei bine, asta-i o nouă ciudăţenie, murmură ea.

Nu exista nicio cicatrice pe ţesutul din jurul slotului. Niciun semn de infecţie. Eve aruncă o privire spre umărul sfâşiat al băiatului, gândindu-se că ar fi trebuit să curgă mai mult sânge. Îşi dădu seama că ciotul de os ieşit din umăr era acoperit cu ceva... metalic.

— Nu se poate...

— Ce? întrebă Lemon.

Eve nu răspunse, ci se holbă la irisurile lipsite de viaţă, albastre precum cerul de odinioară. Cricket apăru în spatele ei şi fluieră, ceea ce se dovedi un truc reuşit pentru un robot fără buze. Iar Eve se lăsă din nou pe vine şi se întrebă ce făcuse într-o viaţă anterioară ca să aibă atât de mult noroc.

Cricket îşi modulă glasul până la o şoaptă.

— E un realistik.

— Un ce? întrebă Lemon.

— Un realistik, repetă Eve. Un om artificial. Altădată li se spunea androizi.

— Păpuşelu' ăsta-i android?

— Mda, rânji Eve. Ajută-mă să-l scot de-aici.

— Nu vă atingeţi de el! le avertiză Cricket.

Sprâncenele Evei atinseră linia părului.

— Cricket, eşti fumat? Îţi imaginezi cât poţi scoate din chestia asta?

— Nu ne legăm la cap cu tehnică atât de periculoasă, mormăi roboţelul.

— Care-i problema? întrebă Lemon. Mie mi se pare *fără mâini*.

Eve privi iar la umărul retezat. Apoi la rânjetul prietenei sale.

— Eşti groaznică, Lemon.

— Cred că mai potrivit este cuvântul „incorigibilă".

— Haideţi să plecăm, gemu Cricket.

Eve îl ignoră, îşi sprijini un picior pe un stâlp de susţinere îndoit şi trase de corp până îl scoase dintre fiare. Cântărea mai puţin decât se aşteptase, iar pielea era netedă ca sticla sub degete. Eve îşi desfăcu sacul şi Lemon o ajută să înghesuie trupul înăuntru. Trăgeau fermoarul când Kaiser îşi ciuli urechile şi înclină capul.

Blitzhundul nu lătră – cei mai buni câini de pază nu fac niciodată asta. Dar când sări în spatele unui morman de butelii cilindrice de gaz, Eve ştiu că s-ar putea să aibă necazuri, cu N mare.

— Necazuri, făcu ea.

Lemon aprobă din cap, luă poziţia de apărare şi ridică bâta de baseball. Eve săltă cu un geamăt sacul pe spate, scoţându-şi propria armă. Era asemănătoare cu a lui Lemon: din aluminiu, cu o sursă electrică şi un bandaj gros de bandă izolatoare în jurul mânerului. Armele erau făcute după proiectul bunicului şi puteau elibera 500 de

kilovolți, de ajuns pentru a-i trânti în fund pe cei mai mulți oameni. Ca o sugestie pentru unde ar putea s-o înfigă pe a ei, dacă avea probleme, Lemon și-o poreclise Acadea. Însă menținându-și dragostea pentru mitologie, Eve pictase pe mâner numele armei, cu litere roz fosforescent:

EXCALIBUR.

Bunicul fusese plătit cu un software esențial de autoapărare, pentru o reparație făcută anul trecut, și-l încărcase în memcircuitul Evei, ca să se poată apăra. Fata nu era foarte îngrijorată de posibilitatea vreunei încăierări, mai ales că-l aveau pe Kaiser cu ele. Totuși, se putea întâmpla orice în acest colț izolat din Cimitir...

— Mai bine ieși la iveală! strigă Eve. Să te furișezi așa, după o pradă ca asta, o să se termine rău.

— Micuță Evie, micuță Evie, intonă un glas cântător. Ești departe de Valea Anvelopelor, fato.

Eve și Lemon se întoarseră spre voce și șase siluete se iviră din pâclă. Nici nu trebuia să le vadă culorile de pe spate ca să-i recunoască.

— Și tu ești departe de Strada Frigiderelor, nu, Tye?

Eve îi privi pe rând pe recuperatori. Echipamentul lor era o amestecătură de platoșe antiglonț lipite cu bandă adezivă și capace de roți. Majoritatea nu erau cu mult mai în vârstă decât ea. Un individ masiv pe nume Pooh era înarmat cu o drujbă alimentată cu metan și avea legat de gât un ursuleț de pluș zdrențuit. Cel înalt și slab pe nume Tye scoase din trenci un pistol cu țeavă scurtă.

Ea se mai întâlnise de câteva ori cu gașca de pe Strada Frigiderelor, în cursul altor raiduri, și erau, de obicei, destul de isteți încât să negocieze o dispută. Preventiv, Eve atinse aprinderea bastonului de baseball și aerul se umplu de un bâzâit electric.

Regula Numărul Trei în Cimitir:

Să ai bâta cea mai mare.

— Am ajuns aici primele, juvilor, spuse ea. Nu-i nevoie să ne caftim.

— Nu văd nicăieri vreun stâlp de marcaj. Tye își întoarse palmele spre cerul cenușiu și privi în jur. Fără culori de marcaj pe sol, nu poți avea nicio pretenție oficială.

Cricket făcu un pas înainte, ridicându-și mâinile subțiri și ruginii.

— Oricum plecam. Tot ce este aici vă aparține, domnilor.

Tye scuipă în direcția lui Cricket.

— Cu mine vorbești, stârpitură de fug?

Cricket se încruntă.

— Să nu-mi spui mie stârpitură.

— Da' cum – ruginitură? îl luă băiatul în râs.

— Lasă-l în pace, Tye! îl atenționă Eve.

Dinții tânărului aveau culoarea petelor de cafea.

— Pe obiectul ăsta? Ia uitați-vă la fata asta care-i iubește pe *fugazi*.

„Fugazi" era termenul în argou pentru „făcătură". Nimeni nu era prea sigur de originea lui, însă cuvântul se potrivea când trebuia să descrii ceva artificial: implanturi cibernetice, roboți, hrană sintetică, practic orice. Forma sa scurtă, „fug", reprezenta o insultă uzuală pentru logika, care erau tratate pe insulă în cel mai bun caz ca niște cetățeni de mâna a doua și în cel mai rău caz ca simple obiecte.

Tye își privi camarazii și arcui sprâncenele.

— Fetele astea au un trai demențial acolo, singure cu moș Silas, rânji el. Acum preferă compania metalului decât pe a cărnii. Poate că n-au dat de *aroma* corectă.

Se apucă de șliț și-l scutură, iar membrii bandei izbucniră în hohote de râs.

Lemon bătu darabana pe mânerul Acadelei.

— Dacă mai faci chestia asta o dată, soră-ta o să se ducă la culcare dezamăgită în noaptea asta.

Tinerii din gașcă hăuliră și Eve îl văzu pe Tye zbârlindu-se. Acum se vedea obligat să-și repare imaginea. Lemon era o tipă a-ntâia, dar într-o bună zi gura ei avea s-o bage într-un rahat serios.

— Tacă-ți clanța, piticanie!

Tye ațintì pistolul în direcția lui Lemon.

— Ții neapărat să ne luptăm? Eve observă că șleahta se împrăștiase în evantai în jurul lor. Noi plecăm. Puteți lua totul.

— Și ce-ai în sac, micuță Evie? Ai recuperat deja partea cea mai bună?

— Nu-i mare lucru.

— Deja adulmec minciuna. Tye își ațintì arma spre fața ei. Arată-mi ce-ai în sac, *deviato*.

Eve simți cum sângele-i îngheață la auzul insultei și-și încleștă dinții.

— Ooo, da, am văzut ce-ai făcut în Dom az' noapte, continuă Tye. Vestea a apărut pe toate streamingurile. Bunicu-tău o fi cel mai bun mecanic din zona asta a Sticlei și poate a câștigat ceva bunăvoință reparând conducte de apă sparte și alte chestii, dar crezi c-o să plângă cineva dacă te fantomez aici și acum? Vreun abnorm din gunoaie?

Lemon ridică Acadeaua cu un mârâit.

— Nu-i spune-așa.

Tye rânji.

— Pasează captura, micuță Evie.

Fata oftă pentru impresie. Icnind, dădu jos sacul de pe umăr și îl aruncă între ei. Coborând pistolul, Tye se apropie, apoi îngenunche lângă sac. Scotoci prin el și pe chip îi apăru întâi nedumerirea, urmată de neîncredere, dându-și seama când răscoli tot și se întoarse spre ai lui.

— Zact, juvi, asta-i...

Din trei pași, bocancul Evei se conectă direct cu fața lui, turtindu-i nasul peste obraz. Băiatul căzu pe spate și arma îi zbură între gunoaie.

— Futu-ți...

Eve îl călcă pe Tye între picioare, să-l amuțească, și coborî Excalibur spre capul lui. Pooh vru să pornească drujba, însă un mârâit înfundat îl făcu să arunce o privire peste umăr. Kaiser era ghemuit în umbră, cu ochii scăpărând roșu.

— Nu mă sperii io de cățelu' tău, micuță Evie, pufni Pooh. Boții nu pot răni oamenii.

— Numai logika trebuie să se supună celor Trei Legi, zâmbi Eve. Kaiser e cyborg. Are creier organic, pricepi? Unul probabil mai mare decât al tău.

Câinele mârâi din nou și ghearele sale din metal râcâiră gunoaiele. Holbându-se la cuțitele din gingiile blitzhundului, puștanul lăsă drujba jos, mângâindu-și ursulețul de pluș de la gât.

— Oamenii o s-audă de asta, îi zise Evei. Numele tău nu-i de colea începând de noaptea trecută. Am auzit că Frăția-i pornită să-ți pună pielea-n băț. Poate că Strada Frigiderelor o să-i arunce ceva de rontăit pân-o să-ți bată la ușă.

— Îi aștept cu toată dragostea, mormăi Eve. Crede-mă.

— Eve, hai să plecăm, o trase Cricket de bocanci.

— Crick are dreptate. Hai s-o ștergem, rebelo, murmură Lemon.

Eve ridică bastonul, rotindu-l spre recuperatori.

— Dacă ne urmăriți, găinarilor, o să joc tontoroiul pe curu' vostru, ați înțeles?

— Nu-i nevoie să ne luăm după tine. Sângele bolborosea pe buzele lui Tye. Știm unde locuiești, abnormă nenorocită.

Eve coborî Excalibur spre obrazul lui și curentul electric pârâi în lungul mânerului.

— Dacă îmi mai spui vreodată abnormă, o să-ți arăt cum face bâta mea de baseball.

Se uită spre gașca adunată în jur și le arătă zâmbetul ascuțit ca o lamă de ras.

— Președintele va răspunde acum întrebărilor.

Amenințarea plutea în aer ca fumul. Sincer vorbind, acea parte a Evei care-l doborâse pe monstrul de optzeci de tone noaptea trecută spera că juvii ăștia vor încerca să răspundă provocării. Însă îi văzu cum se dezumflă unul câte unul.

— Mda... și eu tot așa ziceam...

Eve săltă din nou sacul pe umeri. Inima-i bătea nebunește în piept, în pofida lăudăroșeniilor. Cu un fluierat ascuțit pentru Kaiser și un semn din cap către Lemon, se întoarse și o luă din loc, pe cât de repede îi permiteau bocancii ei supradimensionați.

1.4

TREZIREA

Penele ne erau vopsite în roşu. Obrajii ne erau brăzdaţi de lacrimi. Trei păsărele frumoase, într-o colivie mânjită cu sânge. Iar Tania era cea mai frumoasă dintre toate.

Era cea mai blândă dintre noi. Cea mai superficială. Nici nu conta dacă nu era aprigă. Sau isteaţă. Sau curajoasă. Pentru că era frumoasă. Pentru Tania, asta conta cel mai mult.

Însă acolo, în celulă, am văzut străfundurile ei. Adâncimi în care nici măcar ea nu se scufundase vreodată. Când am ajuns la capătul puterilor, Tania a fost dură ca fierul. Ridicându-se singură în picioare şi privindu-i în ochi pe cei patru ucigaşi încolonaţi perfect.

Un soldat păşi înainte, ochi albaştri şi păr negru. Tania nici nu clipi.

— Nu mi-e teamă de tine, zise ea.

Soldatul nu-i răspunse.

Vorbi pistolul în locul lui.

*

Când ajunseră în Valea Anvelopelor, soarele era aproape la apogeu, iar creasta Evei era năclăită de transpirație. Bău puțină apă împreună cu Lemon și turnă ultimele picături pe capul lui Kaiser. Aerul din jurul disipatoarelor termice ale lui Cricket tremura, iar ochii lui asimetrici erau acoperiți cu o peliculă de praf. Se fereau cât puteau de mult, mergând prin umbrele Dunlop, Michelin și Toyomoto, dealuri din cauciucuri negre ce se ridicau spre cerul încins.

Bunicul îi spusese că automatele lucraseră în Resturi cu multă vreme în urmă, când ceea ce mai rămăsese din Yousay încă fumega și se străduiau să reconstruiască. Boții împărțiseră majoritatea insulei în zone și transportaseră diverse deșeuri în districte stabilite special. Astfel că Resturile aveau o Stradă a Neoanelor, un Drum al Motoarelor, Valea Anvelopelor și așa mai departe. Lemon îi povestise că undeva lângă Plaja Prăjitoarelor de Pâine se afla o fundătură care nu conținea decât „ajutoare conjugale" alimentate de baterii. Dacă așa ceva existase vreodată, Eve n-o găsise niciodată. Pentru fiecare palmă mai mare de pământ din Resturi exista o bandă care o controla. Iar cei din Strada Frigiderelor se numărau printre cei mai ticăloși.

— Bunicului n-o să-i placă povestea mea, oftă ea.

— Ți-am zis eu. Cricket ridică din umerii săi asimetrici. Ar fi trebuit să plecăm direct acasă. Cu ce ne-am ales? Niște tehnică periculoasă, defectă, într-un sac, iar Strada Frigiderelor se aliază cu Frăția să-ți înfigă un cuțit în spate.

— Trupul ăsta va merita efortul, Crick.

— Va merita o viață petrecută în vreo uzină-fermă Daedalus.

— Pfui! Lemon clătină din cap. Câți polițai de-ai corporației ai întâlnit pe-aici în ultima perioadă?

— Eşti la curent cu Cele Trei Legi ale Roboticii, domnişoară Fresh?

Lemon oftă şi glăsui din obişnuinţă:

— Un robot nu poate răni o fiinţă umană sau, prin inacţiune, să permită ca o fiinţă umană să fie rănită.

— Corect. Asta include şi să-mi ţin mâinile în buzunarele pantalonilor în timp ce stăpâna mea face lucruri care ar pune-o în pericol.

— Tu nu porţi pantaloni, Crick.

— E doar un fel de-a spune. Au interzis blestemăţiile alea dintr-un motiv bine întemeiat.

— Îngrijorările dumneavoastră vor fi notate imediat, domnule Cricket, zise Eve. Însă avem zero credite, iar medicamentele nu se cumpără singure. Aşa că încă nu-i spune bunicului despre asta, da?

— Acesta-i un ordin sau o rugăminte?

— *Ordin,* spuseră la unison fetele.

Robotul scoase un mic oftat metalic.

Înaintară greu, în tăcere. Eve îşi trecu degetele peste spinarea lui Kaiser şi le retrase iute când descoperi că blitzhundul se încinsese. Scoase ponchoul şi-l acoperi pentru a-i mai reduce fierbinţeala. Kaiser dădu din coadă, cu disipatorul termic atârnându-i din bot.

Fata văzuse, cândva, un realvirt vechi de istorie despre teoria Iernii Nucleare. Toţi cercetătorii ăia îşi făceau griji despre ce se va întâmpla când praful ridicat în atmosferă va bloca lumina soarelui, după detonările în masă. Ei i se părea că ar fi trebuit să petreacă mai multă vreme discutând ce se va întâmpla *după* aceea, când dioxidul de carbon, azotul şi metanul eliberate de explozii vor face o gaură în cer şi razele ultraviolete vor dansa direct pe stratul de ozon şi vor începe să prăjească ADN-ul omenirii. De atunci, abnormii şi deviaţii tot ieşiseră la iveală. „Se manifestau" era formularea politicoasă, însă *politeţea* n-avea ce căuta în Resturi.

Desigur, toată lumea auzise vorbindu-se despre deviați care mișcau lucruri doar cu puterea minții sau chiar citind gândurile, însă Eve credea că nu erau niște rahaturi. Pentru că, indiferent cât de volatil ar fi sunat „mutație" în clasicele producții hollywoodiene, majoritatea deviaților din Resturi nu se alegeau cu superputeri sau zâmbete à la Godzilla, nici măcar cu cine știe ce bronz grozav, ci doar cu o boală a naibii: cancer.

Iar cei câțiva care ajungeau „speciali"?

Ei bine, îi omora Frăția.

Cei patru intraseră adânc în Valea Anvelopelor când o mitralieră-santinelă automată ieși dintr-o grămadă de cauciucuri de tractor, scuipând un nor de fum de metan. Sperând că software-ul de identificare vocală nu frița din nou, Eve începu să cânte o melodie de tare demult învățată de la bunicul. Beethovey ori ceva pe-aproape...

— Da-da-da-*daaaaa*. Da-da-da-*dummmmmm*.

Mitraliera se retrase în ascunzătoare, iar ei își continuară drumul. Eve trebui să cânte pentru încă două mașinării-santinelă, ferindu-se de încărcăturile de thermex pe care bunicul le lăsase pentru musafirii nepoftiți, cotind pentru ultima dată pentru a ajunge la dulcea ei casă.

Era o serie de containere de transport maritim și rulote vechi, sudate în jurul caroseriei unui elicopter uriaș de marfă care se prăbușise acolo cu ani în urmă și rămăsese îngropat în gunoaie. Motoarele îi fuseseră unse cu vaselină, să fie ferite de rugina ce înghițea încet restul aparatului. Eșapări de metan erau scuipate prin trei coșuri și întreaga structură se zguduia și huruia de cântecul turbinelor eoliene și al ventilatoarelor de răcire. Instalația era înconjurată de munți de cauciucuri și de resturile unui parc de distracții din S20. Spinarea ruginită a unui vechi *montagne russe* putea fi văzută dominând resturile ca un șarpe de mare corodat, înotând într-un ocean de gunoaie.

Eve se duse lângă transportor și bătu în chepeng.

— Bunicule, sunt eu, Evie!

Înlăturând creasta rebelă de pe frunte, bătu din nou în ușă. Auzi un bâzâit lent venind din interior. O respirație dureroasă, greoaie. Videcranul de lângă ușă se trezi la viață și doi ochi urduroși o scrutară din display.

— Nu vrem nimic, zise o voce.

— Haide, tataie, lasă-ne să intrăm. E groaznic de cald afară...

— Tataie? Glasul era scrâșnit, ca din pietre și sticlă sfărâmată. Am avut cândva o nepoată. Prostănaca a stat afară o noapte întreagă și o jumătate de zi. S-a ales cu cancer. A murit, zbierând cu ochii lipiți de tumefiere și cu burta plină de sânge.

— Asta-i o *prostie*, bunicule!

— Dacă stau bine să mă gândesc, îmi amintești de ea. O tuse înăbușită răzbătu prin bâzâitul difuzorului. Totuși, ea arăta mai bine.

— Haide, port ponchoul meu. Dă-mi o șansă.

— *Câinele* poartă ponchoul tău, Eve.

— Era încins!

— Și unde ți-e masca de gaze?

— Arăt ca naiba cu chestia aia.

— Și vei fi regina balului cu fața plină de celule bazale de carcinom, nu?

— Ai de gând să ne lași înăuntru sau ce? Creierul lui Kaiser e probabil prăjit de-acum.

Ușa se crăpă destul cât să permită grupului să se strecoare înăuntru. Bunicul stătea în vechiul său scaun cu rotile electric. Scaunul nu avea sistem de control manual – elementele direcționale erau cuplate direct din creierul bătrânului prin intermediul implantului wetware de la încheietura mâinii.

Bărbatul era slab ca un pescăruș flămând. Un ciuf de păr cărunt. Ochii ascuțiți ca scalpelul, încercănați în găvanele ce-i

adăposteau. Respirație șuierătoare. Pe Eve o durea sufletul numai uitându-se la el, amintindu-și ce fusese și ce devenise. În loc de asta, privi în podea și îndoi un deget spre colega ei de uneltiri.

— E vreo problemă dacă rămâne și Lemon?

— De ce-ar fi? se încruntă bunicul. A stat aici în ultimele zece luni.

— Întotdeauna-i mai politicos să-ntrebi.

Lemon se aplecă și-l sărută pe obrazul țepos.

— Pleacă de-aici cu farmecele tale femeiești, domnișoară Fresh.

Lemon rânji.

— Cum te simți, domnule C?

— Ca șaisprezece kilometri de drum prost. Bătrânul tuși în pumn, tare și umed. Bine totuși că te văd, puștoaico.

Kaiser trecu pe lângă Eve, încă încins. Păși pe hol, își scutură ponchoul și se strecură în cușca sa. Senzori de mișcare activară fantele de răcire și coada începu să i se miște în freonul reciclat.

— Este aproape amiază, se încruntă bunicul la Eve. Pe unde-ai umblat?

Se părea că el continuase în stilul tradițiilor Bătrânului Ticălos Ursuz și nu se uitase la știri. Nu avea idee despre Dom și despre ce se întâmplase acolo. Goliatul. Degetele ei rășchirate. Urletele...

— Aseară ne-am dus în WarDom să vedem luptele, spuse ea. Am trecut pe la Eastwastes în drum spre casă, căutând ceva de recuperat.

Bătrânul privi spre Cricket.

— Pe unde-a fost?

— Acolo unde a zis. Cricket își roti capul. WarDom. Eastwastes.

— Of, deci pe el îl crezi, dar pe mine nu?

— Protocoalele lui de onestitate sunt programate, puișor. Ale tale funcționează numai când îți convine ție.

Eve făcu o mutră, își dădu jos sacul din spate și începu să-și desprindă platoșa din plastoțel. Dedesubt, purta pantaloni în culori de camuflaj urban și un tricou de dinainte de Cutremur. O puse pe Excalibur lângă ușă. În pofida anarhiei din Resturi, bunicul nu permitea arme în casă, iar Eve, având coșmarurile ei, era chiar bucuroasă. O vestă antiglonț veche, de pilot de tanc antigravitațional, și Acadeaua erau singurele forme de armament care țineau tovărășie bâtei de baseball.

Se uită pieziș la bătrân și încercă să pară nepăsătoare:

— Cum te mai simți, bunicule?

— Mai bine decât arăt.

— Cum stai cu tusea? Îți iei medicamentele? Câte ți-au mai rămas?

— Bine. Da. Multe. Bătrânul se încruntă. Cu toate că, uneori, aud în cap o voce enervantă, care-mi vorbește de parcă aș avea trei ani. E normal așa ceva?

Eve se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Știi, toată morocăneala asta adorabilă chiar lucrează pentru tine.

— Atunci o mențin, zâmbi el.

Aruncându-și bocancii grei, Eve își strânse degetele de la picioare, desfătându-și pielea dezgolită în curenții de aer. Apoi, sperând că desalinizarea funcționa din nou, ridică sacul cu ajutorul lui Lemon și porni, târșâindu-și picioarele, să caute ceva de băut.

Bunicul tuși în vreme ce ea străbătea holul, ștergându-și buzele cu încheieturile umede ale degetelor. Privindu-l pe Cricket, mormăi încet.

— Recuperări în Eastwastes, hm?

— Da, domnule.

— A găsit ceva bun?

Cricket își mută privirea de la bătrân la sacul cărat de cele două fete, cu minunatul premiu periculos înghesuit înăuntru.

— Nu, domnule. Roboțelul clătină din cap. Nimic bun.

*

— Știi, pentru cea mai periculoasă dintre cele mai periculoase tehnologii, nu te sperie cum arată.

Eve privi trupul întins pe bancul ei de lucru, dezbrăcat de costumul de zbor însângerat; șortul mulat ascundea doar foarte puține. Piele netedă, măslinie, cu o mie de tăieturi cauzate de traversarea parbrizului brăzdând țesutul artificial bronzat. Fruntea îi era adâncită spre interior, brațul drept smuls din umăr, iar slotul pentru monede pironit între pectorali. Cu toate acestea, era, cumva, fără cusur.

„Mai uman decât un om."

— Nu-i un om, Lem, îi reaminti ea celei mai bune prietene. Este un obiect.

Eve se apropie de fața lui, de acel chip perfect demn de coperta unei reviste din S20. Bucle de păr negru, tuns scurt. Peri pufoși pe o falcă pătrățoasă. Linii blânde și colțuri periculoase. Înclină capul, cu urechea lipită de buzele lui. Pielea i se făcu ca de găină la atingerea respirației firave și părul i se ridică pe ceafă.

— *Jur* că n-avea puls...

— Sunt eu fumată, sau e mai puțin bușit decât era când l-am găsit noi?

Lemon avea dreptate. Cele mai mici răni ale androidului se închiseseră deja. Cele mai adânci luceau, închizându-se, își dădu seama Eve. Scrută ciotul sfâșiat unde fusese brațul și se întrebă în ce naiba se băgase.

Lemon arătă fanta pentru fise țintuită în pieptul realistikului.

— Pentru ce-i chestia asta?

— Întreabă-mă să te-ntreb, oftă Eve.

Prietena ei se săltă pe bancul de lucru și tunsoarea bob roșcată i se legănă în jurul ochilor. Își șterse praful de pe pistrui și împunse mușchii de pe abdomenul androidului.

— Încetează, spuse Eve.

— Se simte de parc-ar fi adevărat.

— Asta-i toată chestia.

Lemon trase cu un deget de betelia androidului și se aplecă să se uite sub șort înainte ca Eve să-i dea peste mână. Fata chicoti amuzată.

— Voiam să văd cât o au de aproape de realitate.

— Ești îngrozitoare!

Spațiul de lucru al Evei se afla într-un container de transport maritim sudat în spatele locuinței bunicului, plin de lucruri recuperate și de unelte. Pe pereți era un strat de spumă izolatoare fonic, iar piese și componente se zăreau la tot pasul. Resturi peste tot și douăzeci și șapte de pahare de cafea goale, fiecare cu câte un microcosmos de mucegai în interior (ultimului îi spusese Pufosul). Ușa era un sas de presiune luat de la un submarin de dinainte de Cădere, pe exteriorul căruia fuseseră scrise cu spray-ul cuvintele FERIȚI-VĂ DE ADOLESCENTĂ, în caligrafia cursivă a Evei.

— Ce-o să facem cu el? arătă Lemon spre android. Fugul ăsta încă respiră. Acum nu-l mai putem vinde pentru piese. Ar fi nasol.

— Ar fi o vânzare dificilă, oricum. Chestiile astea sunt interzise în toate orașele-stat.

— De ce?

— Tu nu te uiți niciodată la realvirturi istorice sau la știri?

Lemon strânse din umeri, jucându-se cu trifoiul cu cinci foi de la gât.

— N-am avut niciodată video când eram mică.

— Au fost declarați ilegali cu doi ani în urmă, Lem.

— Am cincisprezece ani, rebelo. După cum am zis, noi n-am avut niciodată video când eram copilă.

Eve simți în piept o împunsătură de vinovăție. Uneori uita că nu era singura orfană din încăpere.

— Of, îmi pare rău.

Fata dădu drumul amuletei și flutură din mână.

— Dă-le naibii.

Eve își trecu degetele prin ciuful crestei și privi spre realistik.

— Ei bine, BioMaas Incorporated și Daedalus Technologies dirijează acum spectacolul, însă GnosisLabs era o altă mare corporație pe atunci. Fabricau androizi. Seria 100 a fost apogeul lor. Erau atât de aproape de a fi umani, încât i-au numit realistiki, înțelegi? Se presupunea că Gnosis va avea un avantaj în fața celorlalte corporații. Însă realistikilor le-a intrat în cap că sunt mai buni decât creatorii lor. Cumva, au încălcat cele Trei Legi ale Roboticii, codificate intrinsec în căpățâna fiecărui robot. L-au fantomat pe Nicholas Monrova, șeful GnosisLabs. La fel și pe cei din Departamentul de Cercetare-Dezvoltare. Toată compania s-a prăbușit.

— Îmi sună cuuumva familiar, spuse Lemon. Sediul Gnosis era de partea cealaltă a Sticlei, nu?

— Exact. Îi ziceau Babel. Am văzut poze. Un turn masiv, înalt până la cer. Însă reactorul din interiorul lui a intrat pe roșu în timpul revoltei și a fantomat totul pe o rază de cinci kilometri. Babelul e încă acolo. Iradiat total. Majoritatea oamenilor au bănuit că seria 100 a dispărut în întregime din cauza exploziei. Însă Daedalus Tech și BioMaas s-au aliat și i-au scos pe realistiki în afara legii. Primul lucru cu care au căzut de acord de la Războiul 4.0. Toți androizii pre-100 au fost distruși. Și de la căderea Babelului nimeni n-a mai văzut pe vreunul din seria 100.

Lemon făcu semn din cap spre trupul de pe bancul de lucru.

— Pân-acum.

— Zact.

— Cum de știi toate chestiile astea, rebelo?

Eve bătu cu degetul în memcircuitul implantat pe o parte a craniului ei.

— Știință, răspunse ea.

Conceput prima dată ca instrument de reabilitare pentru soldații întorși din Războiul 4.0 cu leziuni cerebrale traumatice, memcircuitul era o interfață wetware care transmitea date de la cipurile de siliciu spre un creier lezat, permițând suferinzilor de LCT să-și „amintească" din nou cum să meargă și să vorbească.

În anii de după sfârșitul lui 4.0, memcircuitul a fost adaptat și pentru utilizare civilă, permițându-le oamenilor acces la cunoaștere enciclopedică despre aproape orice subiect. Pentru suma potrivită, oricine putea deveni expert în *aproape* orice, de la programare, la arte marțiale. Desigur, oamenii obișnuiți nu-și permiteau *niciodată* un astfel de implant, mai ales într-o văgăună disperată ca Resturi. Bunicul trebuie să fi făcut ceva manevre dubioase să-l obțină pe al Evei după...

...ei bine, după.

Raidul paramilitarilor îi luase aproape totul. Familia. Ochiul. Amintirile. Însă bunicul i le înapoiase, cât putuse el de bine, împreună cu tot ceea ce știa despre mecanică și robotică din jobul lui de pe continent – totul înmagazinat în roiuri de siliciu translucid și multicolor, inserat după urechea ei dreaptă.

Eve bănuia că el își imaginase că un hobby ar ține-o ocupată.

Departe de necazuri.

Cu mintea departe de trecut.

„Unu din trei nu-i rău deloc."

Lemon sări de pe bancul de lucru și ocoli pe îndelete corpul.

— Aşadar, frumuşelul ăsta-i unul dintre crimiboţii însetaţi de sânge?

— Poate. Eve înălţă din umeri. Alţi androizi arătau întotdeauna cam fugazi. Piele din plastic. Ochi de sticlă. Ăsta de-aici arată prea aproape de natural ca să nu fie un 100.

— Iar Strada Frigiderelor ştiu că l-am recuperat. Dacă le spun Trenciurilor Cenuşii...

— Nu vor ciripi nimic Legii, oftă Eve, pentru că au şansa de a pune ei mâna pe ăsta. Strada Frigiderelor e cu ochii numai după mălai.

— Mie mi se pare că păpuşelu' ăsta valorează mai puţin decât zero. Nu-l putem vinde. Nu putem spune nimănui că-l avem. Îmi aminteşti de ce l-am adus aici din Cimitir?

— Nu-mi amintesc ca tu să fi făcut cine ştie ce eforturi de a-l căra.

— Sunt prea drăguţă ca să transpir.

Domnişoara Fresh se aplecă spre realistik şi-şi plimbă un deget în josul obrazului său, până ajunse la curba gurii.

— Totuşi, dacă nu-l putem vinde, aş găsi eu câteva utilizări pentru...

Ochii frumoşi se deschiseră larg. Pupile dilatate. Plastic de culoare albastră. Eve avu timp doar să icnească atunci când mâna stângă a realistikului ţâşni, rapidă ca fulgerul, şi înşfăcă încheietura mâinii lui Lemon. Fata ţipă când androidul se ridică, prinzând-o atât de rapid într-o priză de cap, încât Eve abia îşi trase răsuflarea.

Eve ţipă şi înşfăcă o şurubelniţă. Faţa lui Lemon se învineţea sub strânsoarea realistikului. Buzele perfecte îi atinseră lobul urechii.

— Taci, murmură androidul.

Buzele Evei se traseră înapoi într-un rânjet.

— Dă-i drumul!

Realistikul ridică privirea când Eve vorbi şi ochii frumoşi din plastic licăriră în lumina fluorescentă. Strânsoarea din

jurul gâtului lui Lemon slăbi, iar gura i se deschise și închise, de parcă s-ar fi străduit să găsească cuvinte. *Un* cuvânt. Atât de plin de uimire și de bucurie, încât Eve simți o durere în piept, fără să știe cu adevărat motivul.

— *Tu...*, răsuflă el.

Lemon înșfăcă urechea realistikului, se aplecă și-l azvârli spre înainte. Androidul zbură peste umerii ei și căzu jos, peste drona de supraveghere aflată în colț. Cu un plesnet umed și o revărsare de sânge, se trezi înfipt într-o rangă de oțel ruginit.

— Au! strigă.

Eve o trase pe Lemon înapoi, amenințând cu șurubelnița. Lem își ținea o mână pe gât, în timp ce respira cu greutate și lăcrima.

— Doare, fug nenorocit...

Realistikul făcu o grimasă și se smulse din țeapa în care intrase, lăsând în urmă o dâră ce părea ca sângele. Căzu cu o bufnitură, cu o mână apăsând rana, chiar lângă fanta pentru monede din piept. Eve înșfăcă o cheie grea de pe bancul de lucru cu intenția de a-l lovi în cap.

— Ana, nu, spuse el.

Eve clipi.

— Poftim?

— Ana, îmi pare rău. Realistikul își ridică mâna însângerată. N-am știut că ești tu.

— Nu mă cheamă Ana, fugule.

— Păpușelu' s-a ales cu un șurub lipsă, icni Lemon. Prin gaura din cap i-a intrat prostia.

Bang, bang, bang.

— Eve? Glasul bunicului răsuna înăbușit din spatele ușii izolate fonic. Lemon? Sunteți bine?

Realistikul clipi, uitându-se la sas.

— ...Silas?

— Cum de știi numele bunicului meu? mârâi Eve.

O cută de încruntare străbătu fruntea perfectă.

— Nu-ți amin...

— Eve! strigă bunicul lovind metalul cu pumnul. Deschide ușa!

— Silas! țipă realistikul. Silas, eu sunt!

Bunicul tuși tare și glasul său căpătă un ton urât și întunecat.

— Eve, ați adus *un băiat acolo*?

Lemon și Eve se uitară una la cealaltă, spunând în același timp:

— Ăăăăă...

— Pe toți dumnezeii! mugi bunicul și bubui iarăși în ușă. N-o să tolerez așa ceva! Ăsta-i acoperișul meu, domnișorico! Deschide chiar acum, înainte să vin cu lansatorul de rachete!

— Silas, sunt Ezekiel! strigă realistikul.

— Vrei să-ți ții gura? șuieră Eve lovindu-l în coaste.

Când bunicul vorbi, avea un glas pe care Eve nu-l mai auzise niciodată:

— *Ezekiel?*

Realistikul se uită din nou la Eve. Implorator.

— Ana, trebuie să ieșim de-aici. Vor veni după tine.

— Cine-i Ana? se uită Lemon de jur împrejur, cu totul uluită. Cum de-l cunoști pe domnul C? Ce *puii mei* se-ntâmplă aici?

Eve lăsă cheia în jos, simțindu-și palmele umede pe metal. Realistikul o privea cu ochi frumoși din plastic, plini de disperare. Teamă. Și încă ceva. Ceva...

— Nu te cunosc, zise ea.

— Ana, *eu* sunt, insistă realistikul. Zeke.

— *Eve.*

Vocea bunicului reverbera prin cinci centimetri de oțel ranforsat.

— Eve, dă-te de lângă ușă. Acoperă-ți urechile.

— La naiba, șuieră Lemon. Chiar a *adus*...

Bubuitura fu asurzitoare. O undă de şoc ca izbitura unui tren o azvârli pe Eve prin încăpere, de parcă ar fi fost o mână de frunze moarte. Se izbi de peretele îmbrăcat în spumă, lovind apoi podeaua şi icnind. Bunicul intră cu scaunul lui bâzâitor, ţinând în mână lansatorul de rachete fumegând, cu părul zbârlit într-un ciuf pârlit. Cercetă într-o clipită scena, arătă spre realistik şi mârâi:

— Kaiser! Atacă invadatorul!

Blitzhundul făcu un salt prin sas şi apucă între fălci gâtlejul realistikului. Un mârâit adânc se împrăştie printre colţii dulăului şi prin trupul lui se auziră o serie de clicuri estompate. Ochii i se înroşiră ca sângele. Eve scutură din cap când bunicul o săltă în picioare. Realistikul rămase nemişcat, cu mâna ridicată, în semn de predare. Eve se gândi că şi ea ar fi procedat la fel cu un blitzhund încolăcit în jurul gâtului.

— Minunată invenţie blitzhunzii ăştia, horcăi bunicul ridicând-o pe Lemon de turul pantalonilor. Daedalus Tech i-a inventat în timpul Războaielor Corporatiste. Pot urmări o ţintă o mie de kilometri după numai o particulă de ADN. Desigur, ăia mai mici au doar atât exploziv cât să distrugă o singură ţintă. Dar un model mare, precum Kaiser? Tuşi puternic, scuipând sânge pe podea. Dacă explodează, din încăperea asta nu mai rămân decât vapori. Crezi că te-ai putea reface după asta, ticălosule? Crezi că te-am construit noi atât de bine?

Realistikul cârâi prin laringele zdrobit:

— Silas, nu sunt aici să-ţi fac rău.

— Bineînţeles că nu.

Bunicul le împinse spre uşă pe ambele fete, încă şocate de explozie. Cricket îi făcu semne disperate Evei.

— Tu doar te-ai nimerit prin apropiere, nu? urmă bunicul.

— Ana, opreşte-te.

Eve îşi dădu seama că realistikul o privea, în timp ce urechile ei continuau să ţiuie.

— Ana, te rog...

— Tacă-ți fleanca! Răcnetul bunicului părea că se aude de sub apă. Dacă mai sufli un cuvânt...

Și-atunci începu blestemata de tuse. Zgomotul ce o ținea pe Eve trează nopțile în ultimele șase luni. Bunicul încercă să-și împingă nepoata pe ușă, chiar dacă se îndoi de la jumătate în scaun, tușind atât de tare, încât ea crezu că-și va scuipa și plămânii. Cancerul îl sufoca. Ghearele sale se adânceau tot mai mult în singurul om pe care-l mai avea lângă ea...

— Bunicule, spuse Eve, strângându-l tare în brațe.

— Silas, ea e-n pericol, se milogi realistikul. Am venit să te *avertizez*. Ana a ajuns la știri. Probleme cu o luptă locală cu boți, noaptea trecută. S-a manifestat înaintea a sute de oameni. S-a *manifestat*, m-auzi? A prăjit o logika din clasa de asediu doar uitându-se la ea.

— Nu..., gâfâi bunicul, asta nu-i posi...

— Silas, vor *afla*. Unul dintre ei este însărcinat să monitorizeze știrile. Chiar și cele dintr-o văgăună ca asta. Vor veni după ea, știi bine.

— Bunicule, ce-i asta? Vocea Evei tremura și ochiul sănătos era năclăit de lacrimi de frică. Ce se-ntâmplă?

— Ana, eu...

— *Gura!* strigă bunicul spre realistik. Tacă-ți... gura aia de... t-trădător.

Tuși din nou, o respirație bolborosită șuierând printre dinții însângerați. Eve îl ținu strâns și se întoarse spre Lemon.

— Dulăpiorul cu medicamente!

— Imediat.

Lem își șterse sângele de pe urechi și se împletici pe hol.

Bunicul se asfixia, cu pumnul la buze. Privirea plină de ură îl fixa pe realistik.

— Respiră ușurel, bunicule. Trebuie să...

— Au rămas numai doi! țâșni Lemon venind dinspre hol și derapând în genunchi. În căușul palmei ei, doi plasturi dermici, albaștri. Nu mai e nimic în dulap, Evie. Asta-i ultima doză.

— Nu se poate, zise Eve. De ce nu mi-ai zis că stăm așa prost?

— Nu voia să te îngrijorezi, spuse Cricket cu glăscior trist.

Eve lipi plasturii pe brațul bunicului și îi masă pielea, să-i încălzească. Lemon se întoarse cu un pahar aburit de apă reciclată și i-l duse la buze. Însă încercarea de a bea a bătrânului îi dădu emoții Evei, căci izbucni o altă criză de tuse.

„Să nu-ndrăznești să mori în brațele mele..."

Realistikul se holba la ea, fixând-o cu ochii lui albaștri de plastic.

— Ana, eu...

— Gura! țipă Eve. Kaiser, dacă mai spune ceva, ia-i gâtul!

Blitzhundul își mârâi acordul, dând din coadă.

Ce naiba mai putea face? Nu mai aveau medicamente. Și nici mălai. Doza asta îl ajuta pe bătrân să reziste crizei actuale, dar după aceea? Avea să moară? Chiar aici? Singurul membru al familiei care-i rămăsese în viață. Își amintea cum stătuse în poala lui când era fetiță. El, ținându-i mâna în timp ce o readucea la viață. Și cu toate că amintirile-i erau monocrome și haotice, încețoșate pe-alocuri, își amintea destule. Își amintea că-l iubea.

Eve se frecă apăsat cu pumnii peste ochi. Apoi inspiră adânc și tremurat.

În casă răsună o alarmă, intensificându-i migrena până la nivel critic. Pe deasupra, ceva declanșase și alarmele de proximitate...

Bunicul încerca să-și controleze tusea. Își șterse buzele cu încheieturile degetelor, pătate acum cu stacojiu. Ochii nu i se clintiseră de pe realistik.

Vor veni după ea, știi că vor veni.

— Tu..., tuși bunicul, cu flegmă și cu sânge. Așteptai pe ci-cineva, Eve?

— Pe nimeni care să fie bine-venit.

— Du-te și ve-verifică videocamerele, izbuti Silas să vorbească. K-Kaiser îl are pe-ăsta-n... mână.

— În bot, murmură Lemon.

Bătrânul izbuti un rânjet însângerat.

— Nu te pune cu... mine, Freshie.

Eve și Lemon schimbară iute o privire și, fără niciun alt cuvânt, sprintară pe coridor. Se înghesuiră în ceea ce bunicul numea ironic Peepshow* – o încăpere în care fiecare centimetru al pereților era ocupat cu monitoare ce rulau imagini transmise de videocamerele de supraveghere din Valea Anvelopelor. Alarmele porneau de fiecare dată când apărea vreun musafir nepoftit. Adeseori se nimerea să fie vreo felină mare, care sărise în traiectoria tirului vreunei turele și se pomenise mărunțită, însă analizând imaginile...

— Acum, zise Cricket, am dat cu adevărat de belea.

Lem îi aruncă robotului o privire piezișă.

— Ai un talent rar pentru eufemisme, Crick.

Ochii Evei erau blocați pe ecrane. Glasul i se redusese la o șoaptă.

— Frăția...

* Loc din care pot fi urmărite imagini/spectacole erotice (n. tr.).

1.5

DEZASTRU

Numai noi două. Cele mai mici dintre surori. Cele mai apropiate. Cele mai bune prietene.

Numai ea îmi cunoştea secretul. Îl păstra în siguranţă în sufletul ei. Tata n-ar fi aprobat asta niciodată. Mama şi-ar fi pierdut minţile. Însă Marie m-a ţinut de mână şi a râs împreună cu mine, rămânând aproape fără răsuflare de încântarea mea. Se bucura că eram îndrăgostită.

Asta o bucura mai mult decât pe mine.

Acum plângea. Ţinându-se de mine asemenea cuiva care se îneacă şi care se agaţă de salvatorul ce înoată să-l salveze, trăgându-i pe amândoi în adâncuri. Dar când pistolul ţăcăni, se uită în sus, în faţa femeii-soldat care se înălţa deasupra noastră. Păr lung, ondulat, de culoarea flăcării. Ochi ca smaraldele sfărâmate. Frumoşi şi goi.

Numele HOPE/SPERANŢĂ era scris deasupra buzunarului de pe piept.

Aproape că m-a pufnit râsul.

— Nimeni mai presus, spuse Hope, şi nimeni mai prejos.

O flamă ruptă din soare.

O tăcere asurzitoare.

Şi am rămas numai eu.

*

Gașca de pe Strada Frigiderelor o avertizase că Frăția se pregătea. Eve nu-și dăduse seama cât de serioasă era treaba.

Privi imaginile transmise de turela Nord-est-1 tocmai când ceva transformă streamingul într-un șuierat electrostatic. Aruncându-și ochii la Nord-est-2, zări o mică *armată* alcătuită din membrii Frăției, îmbrăcați în sutane roșii și tropăind spre casa bunicului. Înarmați cu puști de asalt vechi și cu satâre. Flamuri stacojii cu imaginea patronului lor, Sf. Mihail, fluturau în vânt. Iar în avangardă, absorbind tirul ucigător al turelelor automate, veneau patru Spartani de cincizeci de tone.

Machinile erau modele clasice de infanterie, responsabile pentru majoritatea misiunilor grele în Războiul 4.0, în zone în care radiațiile erau prea intense pentru oameni. Aveau nouă metri înălțime, iar disipatoarele termice în formă de creste de pe cap le confereau conturul soldaților greci antici din realvirturile de istorie. Erau vopsiți în stacojiu, cu fragmente din scripturi scrijelite pe caroserii. De pe umeri și șolduri le fluturau flamuri lungi, împodobite cu simbolul Frăției – un *X* negru stilizat.

— *Bunicuuuuule!* urlă Eve.

Un Spartan călcă în picioare turela Nord-est 2 și-o transformă într-o grămadă de sfărâmături. Eve simți o zguduitură îndepărtată când încărcăturile de thermex de la baza turelei detonară. Se uită la ecranul lui Nord-3 și văzu un Spartan în spinarea ei, fumegând și fără picioare. Însă restul armatei era în mișcare și ajunsese la numai un pas de soneria de la intrare.

Eve aruncă o privire prietenei sale.

— Băieții ăștia chiar sunt puși pe fapte mari.

Lemon scruta coridorul, în direcția atelierului Evei. Fața îi era neobișnuit de meditativă, cu fruntea încrețită.

— Ce făcea domnul C pe continent, pe vremuri? Înainte să vă mutați aici?

— Era doctor de boți, răspunse Eve în timp ce privea Frăția apropiindu-se. Mecanic.

— Îți amintești unde lucra?

— Lem, în caz că n-ai băgat de seamă, lângă casa noastră se află o mulțime furioasă, cu o cruce de mărimea mea. Ce-are asta de-a face cu orice altceva?

— Pentru că realistikul se poartă de parcă te-ar fi *cunoscut*. Ca și cum tu l-ai fi *uitat*. Și ți s-a adresat cu un nume diferit. Cineva nu joacă cinstit în partida asta.

Eve știa că Lem avea dreptate, însă, zact, moartea iminentă era o chestiune mult mai presantă acum. Frăția se grupase în jurul celor trei Spartani rămași, la aproape o sută de metri de casă. Machinile erau dotate cu autotunuri și cu câte un tun cu plasmă pe fiecare umăr, iar armele acelea lichefiau *oțelul*. Casa avea pe acoperiș doar două autosantinele, care nu aveau să fie de mare ajutor înaintea blindajului roboților imenși. După cum arăta N-ul, Eve nu-și amintea să mai fi fost vreodată în necazuri atât de mari. Însă strânse din dinți, forțându-și frica să coboare în bocanci. Era o războinică de Dom, fir-ar să fie. Asta era casa ei. N-avea de gând s-o cedeze fără luptă.

Spartanul din frunte își deschise cockpitul și o rafală de muzică de cor se împrăștie peste Cimitir. Un ins cu pieptul lat și o robă sângerie sări pe gunoaiele de jos, ținând o pușcă de asalt gravată cu versete religioase. Purta ochelari-oglindă, avea favoriți cu care ai fi putut trage un camion și un *X* fardat pe toată fața. Eve îl cunoștea după reputație – își spunea Episcopul de Fier.

— Venit-am nu s-aduc pacea, ci sabia! mugi el.

— *Amin!* urlară Frații.

Episcopul de Fier întinse mâna și un juv îi puse în palmă un microfon vechi. Cu o mină teatrală, episcopul duse

microfonul la buze și glasul îi pârâi prin sistemul de amplificare al Spartanului:

— *În numele Domnului! Frăția cere ca toți deviații genetici găzduiți în această casă să se predea imediat pentru purificare divină!*

Eve se încruntă și încercă mai tare să-și strunească spaima în creștere. „Purificarea" însemna, practic, răstignirea în exteriorul capelei Frăției din Los Diablos și abandonarea în arșița soarelui. Frăția predica întruna despre relele biomodificării și ciberneticii și făcuse o temă importantă din ura față de devierile genetice. Devenise atât de influentă, încât autoritățile locale nu doreau să strice prietenșugul. Așa că dacă se întâmpla să te naști cu șase degete sau cu degetele de la picioare unite printr-o pieliță ori cu altceva și mai exotic, regret, *amigo*, dar asta-i viața prin Cimitir.

Cricket stătea pe umărul Evei, scrutând imaginile cu ochii lui caraghioși.

— Nu le este cald în robele acelea? ciripi el.

— Sunt făcute din kevlar, murmură Eve. Sunt antiglonț, înțelegi?

— Am o presimțire rea, spuse robotul. Chiar în strălucitoarele mele părți metalice bărbătești.

— Îți repet: n-ai nicio parte bărbătească, oftă Lemon.

— Mda. Sunt un ticălos, răspunse o voce obosită.

Eve se întoarse cu o ușurare vizibilă, văzându-și bunicul la intrare în scaunul său electric. Însă în urma lui...

— Hm, făcu Lemon. Oare el ar trebui... să fie aici?

Realistikul.

Se afla în spatele bunicului, cu costumul high-teh de zbor pătat de sânge. Urmele colților lui Kaiser îi erau încă vizibile pe gât. Ochii albaștri precum cerul de odinioară treceau de la un ecran la altul.

— Bunicule, ce naiba caută ăsta aici? vru Eve să știe.

— Am avut o mică discuție. Bunicul se șterse la buze cu o cârpă mânjită de sânge; era atent la monitoare. Am ajuns la o înțelegere, cum s-ar zice.

— Ai ratat faza în care aproape c-a sufocat-o pe Lemon?

Bătrânul încercă să-și transforme tusea într-un chicotit zeflemitor, înăbușit cu pumnul.

— Tu ești cea care... l-a adus înăuntru, pițigoiașul meu.

— Noi credeam că era mort.

— Îmi pare rău, domnișoară Lemon. Glasul realistikului era delicat ca fumul. Creierul mi-a fost afectat din cauza prăbușirii. Te-am luat, din greșeală, drept o amenințare. Te rog, acceptă-mi scuzele.

Ochii lui frumoși și albaștri o pironeau pe neîmblânzita domnișoară Fresh. Făcea gropițe în obraji când zâmbea, un surâsul dulce aflat la mai puțin de trei microni de perfecțiune. Eve își văzu prietena înmuindu-se.

— Ah, știi... Fața lui Lemon căpătă o nuanță puternică de rozaliu... Nu-i decât un laringe.

— Of, Doamne, începu Eve. *Lemon...*

— Ce-i? clipi ea.

— Și tu, domnișoară Eve, spuse realistikul. Îmi pare rău pentru orice...

— Vai, acum sunt „domnișoara Eve"? Ce s-a întâmplat cu Ana?

— Prăbușirea... Rănile mele la cap... Se uită spre Silas. Mă tem că trauma mea cerebrală m-a făcut să te confund cu altcineva. Îmi cer iertare.

— Ți-ai mai revenit din trauma aia cerebrală?

— Da, mulțumesc, domnișoară Eve.

— Dar tot mă confunzi cu altcineva?

O clipire.

— Te confund?

— Da. Eve se apropie și privi în ochii realistikului. Zact un *idiot*.

Se pierdu în albastrul acela de fugazi. Căutând o fărâmiță de adevăr. Simțind numai repulsie. Alarmă. Pericol. Creatura asta nu era umană. Putea să arate a om, să sune a om, să fie simțit ca un om. Putea fi la fel de frumos ca stelele de pe cer. Problema era că smogul era de obicei prea dens și ascundea stelele. Și mai era ceva în neregulă aici. Ceva...

— Lăsați cearta pentru mai târziu. Bunicul arătă spre șirurile de monitoare. Frăția-i pusă pe fapte mari. E vremea să-i scoatem din joc, Ezekiel.

Realistikul întrerupse schimbul de priviri cu Eve, nu fără reticență.

— Pot face asta.

Răsucindu-se pe călcâie, făptura numită Ezekiel porni pe coridor. Pasul îi era puțin nesigur, de parcă pierderea mâinii îl dezechilibrase. Smulgerea din umăr a brațului ar fi provocat moartea unui om obișnuit și Eve era îngrozită să-l vadă mișcându-se. Realistikul mai făcu vreo șase pași până când ei îi reveni glasul:

— Hei, Traumatizatule.

Ezekiel se întoarse, arcuindu-și una dintre sprâncenele perfecte.

— Ieșirea-i pe-*acolo*, făcu ea semn cu degetul mare.

Afișând fugitiv zâmbetul său aproape perfect, Ezekiel se îndreptă spre ușa din față. Lemon se aplecă prin sas și privi după el, în vreme ce fluiera încet. Eve îl coborî de pe umeri pe Cricket, punându-l în poala bunicului.

— Cricket, ai grijă de tataie. Tataie, ai grijă de Cricket.

— Unde crezi că pleci? se răsti bătrânul.

— Afară, s-ajut.

— Nici vorbă! O să încerc să negociez, iar dacă nu reușesc, Ezekiel poate să se ocupe de ei. N-ai cu ce să te opui unei gloate ca asta.

— Şi ce-are să le facă un realistik Spartanilor? Nu mai are decât un braţ. Şi nu poţi să treci prin plastoţel de grad balistic doar cu un zâmbet frumos.

— Totuşi, gropiţele alea..., comentă Lemon.

— Uite ce-i... asta-i... problema lui, nu a ta, horcăi bunicul. Tu stai... aici.

— Asta-i *casa* noastră, bunicule. Iar ghiolbanii ăştia au adus o armată aici.

— Ai dreptate, Eve. O *armată*. Şi nu o poţi... opri.

Eve îşi privi pumnul. Îşi aminti de WarDom, de noaptea trecută. Goliatul şi povestea despre puştanul numit David.

— Da, dar mai vedem noi.

Ignorând strigătele bunicului, se duse spre arsenal, îşi puse pe ea nişte plastoţel, o cască şi ponchoul. O înşfăcă pe Excalibur, verifică nivelul energiei şi observă că Lemon se echipa lângă ea. Fata îşi pusese o cască veche de pilot de tanc antigravitaţional, îşi îndepărtă de pe frunte smocul de păr roşu şi săltă Acadeaua cu un rânjet.

— Mai puternice împreună, zise ea.

— Împreună pe vecie, zâmbi Eve.

*

O mie de sori le aşteptau afară. O mie de sori în interiorul unei singure forme. Metalul de sub ea era încins. Fierbinţeala din cer îl înroşise.

— *Domnilor, n-aveţi ce căuta... pe... proprietatea mea.*

Glasul bunicului hârâia prin difuzor când Eve ieşi printr-o trapă de pe acoperiş şi se lăsă jos în spatele unui autotun. Lemon se ghemui lângă ea, trăgându-şi de pe ochi casca supradimensionată şi privi gloata.

— *Aveţi treizeci de secunde înainte să... încep să devin neprietenos.* Bătrânul mârâi. *Apoi o să vă bag crucea aia... direct în c...*

Tentativele de a „negocia" se risipiră în tusea seacă și bunicul tăie microfonul. Episcopul de Fier vorbi în microfonul său și glasul îi reverberă din cauciucurile din jur.

— *Predanie să faci cu deviata aceea, Silas! Să nu lași o vrăjitoare să viețuiască!*

Eve clipi.

— A spus „predanie să faci"?

Lemon se ridică în picioare și casca îi alunecă pe nas când începu să urle:

— Să nu-i zici „deviată", tu – destrăbălăciune spur...

Eve o trase pe Lemon în spatele baricadei autotunului în momentul în care câțiva flăcăi entuziasmați ai Frăției traseră câteva focuri la întâmplare. Plumb topit ricoșă din oțel ruginit. Eve tresări. O durea capul și implantul optic îi provoca mâncărime.

Uitându-se pe furiș peste baricadă, îi fixă pe Spartani cu privirea. Rememoră lupta din noaptea trecută. Felul în care căzuse Goliatul, ca o cărămidă, în arenă. Felul în care spulberase circuitele din interiorul lui, numai *dorindu-și* asta. Nu avea nicio idee cum îl scosese din circulație ori dacă ar mai fi putut face așa ceva. Însă locul ăsta era casa ei, iar oamenii ăștia erau familia ei. Nu-i stătea în fire să lase pe altcineva să-i poarte bătăliile.

Așa că Eve își întinse mâna, degetele tremurându-i.

— Ce faci? șuieră Lemon.

— Încerc să frițez una dintre mașinăriile astea.

— Rebelo, nu sunt sigu...

— Șșșt, încerc să mă concentrez!

Eve scrâșni din dinți. Și-l imagină pe Spartanul din stânga prăbușindu-se în ruină. Încercă să invoce tot ceea ce simțise noaptea trecută – teroare, furie și sfidare –, să strângă totul în pumn și să le trimită direct în inima Spartanului. Fruntea îi strălucea din cauza nădușelii, soarele bătea ca un baros din înalt. Spaima că l-ar putea pierde pe bunic. Bănuiala că

era minţită. Privirea goală, de plastic, a realistikului şi ochii perfecţi şi frumoşi. Adună toate astea într-o sferă concentrată, arzătoare din pieptul ei – un mic proiectil de artilerie, de furie devastatoare.

Prostănacii ăştia voiau s-o priponească? Să-i aducă sfârşitul? Păi, o să le aducă ea un sfârşit cum nu mai văzuseră niciodată...

Eve inspiră adânc. Ridicându-se de după baricadă, şi-l închipui pe Spartan căzând într-un nor de scântei scăpărătoare şi ştanţă imaginea aceea în mintea ei. Apoi urlă din toţi bojocii.

Urlă.

URLĂ.

Şi nu se petrecu absolut nimic.

Băieţii din Frăţie izbucniră în râs. Gloanţele începură să zboare. O lovitură norocoasă ricoşă din pieptarul ei, azvârlind-o în lateral. Şi când neînduplecata Lemon Fresh o trase înapoi la adăpostul baricadei, o aşchie de plumb la viteză supersonică îi zbură Evei casca.

Durerea era ciocane şi stele verzi. Eve ţipă şi-şi pipăi ţeasta cu degete murdare, să descopere dacă fusese perforat. Rafalele continuară, iar ea şi Lemon se ghemuiră în timp ce în aer plouă cu gloanţe un minut întreg. Eve se chirci, ferindu-se, lovind cu călcâiele acoperişul. Din fericire, împuşcătura îi terminase doar casca, nimic altceva. Totuşi...

— A fost o tâmpenie, reuşi ea să spună în cele din urmă.

Lemon căscă ochii la ea, albă la faţă pe sub pistrui.

— Aproape că te-ai ales cu bostanul ţăndări! Avertizează-mă şi pe mine când mai intenţionezi să faci ceva la fel de devastator, da?

— N-o să mai fac asta niciodată, murmură Eve. Promit.

— Oricum, unde naiba-i crimibotul ăla? Lemon scoase capul peste baricadă, după încetarea focurilor. N-ar trebui... Ah, fir-ar să fie...

— Poftim?

Lemon își mușcă buza.

— Vrei s-auzi vestea rea sau pe aia și mai rea?

— Uf... și mai rea?

— Nu, nu așa merge. Se presupune că întâi întrebi de vestea rea.

Eve se frecă pe tâmplele care o dureau și oftă.

— OK, vestea rea atunci.

— Tye și gașca lui de recuperatori tocmai vin încoace.

— Ah! Eve dădu încet din cap. Și aia și mai rea?

— Au adus cu ei toată șleahta din Strada Frigiderelor.

— Tooootul e futut, oftă Eve. Pe bune, ce-i *cu ziua asta*?

Privind peste baricadă, zări o trupă de brute din Strada Frigiderelor apărând din spatele buclei unui *montagne russe* vechi. Îi zări pe Tye și pe Pooh călărind niște motociclete rablagite în urma unora dintre mardeiașii mai bătrâni din Strada Frigiderelor. Șeful bandei – un malac de o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat în pantaloni de cauciuc, care-și spunea Sir Westinghouse – ieși dintr-un buggy de plajă modificat și începu să sporovăiască cu Episcopul de Fier, părând să fie încântat să descopere că se adunaseră toți ca să pună la cale uciderea aceleiași juve.

Bunicul răcni prin difuzor:

— *Ce-i asta, reuniunea clasei de dans? Jegurilor, căraţi-vă naibii de pe peluza mea!*

Sir Westinghouse făcu un pas înainte și una dintre gorilele de lângă el îi dădu un megafon.

— Nepoată-ta i-a luat la poceală pe câțiva dintre băieții mei azi-dimineață, în Cimitir, Silas. A înșfăcat ceva bun de recuperat, care aparține de drept Străzii Frigiderului. Eu zic s-o trimiți aici, să vorbim despre asta.

— *Am... o sugestie mai bună*, strigă bunicul.

— Și care-i aia, moșule?

— *Uită-te-n spate.*

Eve privi cum Sir Westinghouse se încruntă și se uită în urma lui tocmai când unul dintre cei îmbrăcați în robe își dădea gluga pe spate ca să dezvăluie un chip frumos, cu ochi cam prea albaștri. Realistikul avea un pistol automat în singura lui mână, luat probabil de la fratele pe care-l bumbăcise pentru robă.

Lemon țopăi pe loc.

— *Isteț* băiat!

Toți frații și tipii din Frigider aveau degetele pe trăgace. Eve își încordă auzul ca să înțeleagă ce spunea realistikul peste huruitul mașinăriilor și vântul șuierător.

— Aveți o singură șansă să plecați, spuse el. Toți.

— Ăsta-i! Tye îl bătu pe spate pe Sir Westinghouse. Realistikul!

Șeful din Strada Frigiderelor privi spre tânăr, apoi din nou spre Ezekiel.

— Deci tu ești artificialu'? Uită-te în jur, păpușel. Ai o armată împotriva ta.

— Nu vreau să vă rănesc.

Westinghouse pufni.

— Pe cine-ncerci să prosteşti? Ai uitat de Regula de Aur? Cele Trei Legi nu te *lasă* să ne faci rău, fugule.

Realistikul clipi. Arma îi tremură și Eve se întrebă dacă nu cumva...

— Creatorul meu credea la fel, zise Ezekiel.

Apoi se puse în mișcare.

Eve știa ce însemna *rapid*. Cunoscuse tipi cu injectoare de epinefrină în cap, care se distrau cu smulgerea genților la colțurile străzilor prin Los Diablos. Văzuse lupte cu machini de vârf, transmise de pe WarDom Megopolis, genul de înfruntări al căror rezultat se decidea în fracțiuni de secundă. Cu siguranță știa ce însemna viteza. Însă niciodată nu văzuse *nimic* care să se miște ca realistikul.

Episcopul de Fier ridică pușca de asalt în spatele realistikului. Mai rapid decât orice altceva, Ezekiel se răsuci pe călcâie și-i trase două gloanțe în ochi. Aproape în aceeași clipă, le doborî cu câte un glonț în cap pe trei dintre cele mai apropiate gorile ale Frăției și, în final, spulberă partea din spate a craniului lui Sir Westinghouse, împroșcând cu sânge fața lui Tye.

Aerul era ca o ceață stacojie, amestecată cu fum. Lumea se urnea cu încetinitorul. Oamenii strigau, trăgând spre realistik. El înșfăcă una dintre gorile și se folosi de ea ca scut. Plumbul bufnea în roba de kevlar, gurile armelor fulgerând ca luminile stroboscopice din visele Evei, scăpărând în timp ce siluetele dansau și cădeau, iar duhoarea sângelui se ridica în văzduh.

Eve își acoperi urechile când autotunurile de pe acoperiș deschiseră foc asupra gloatei. Spartanii răspunseră cu artileria, unul împroșcând o furtună de gloanțe expansive, iar celălalt descărcându-și tunul cu plasmă și transformând în zgură una dintre santinelele de pe acoperiș. Lemon se chirci și se lăsă mai jos, fixând Acadeaua cu o căutătură acuzatoare.

— Cine vine cu un baston de baseball la o luptă cu *arme de foc*?

Eve trase cu ochiul peste marginea baricadei. Îl privi fix pe Spartan, cu dinții încleștați într-un mârâit. Întinse încă o dată mâna.

— Haide! se rugă ea.

— Eve, ce faci?

— De ce? se stropși ea. De ce nu pot s-o fac din nou?

Rafale de plumb fierbinte le mitraliau adăpostul, bătând darabana pe oțel. Eve auzi urlete de groază și durere. Lemon privi peste baricadă și fluieră încet.

— Ia uită-te la el...

Privirea uimită a Evei căzu asupra realistikului. Ezekiel sărise în spinarea celui mai apropiat Spartan și îi smulgea

benzile de muniție ale autotunurilor ca și cum ar fi fost din staniol, pentru a-l împiedica să mai tragă asupra casei. Întorcând tunul cu plasmă spre Spartanul de lângă el, realistikul topi cockpitul și pe pilotul dinăuntru. Membrii Frăției se împrăștiară care încotro, adăpostindu-se, iar Strada Frigiderelor își aținti plumbii spre Ezekiel, însă acesta se ferea și se răsucea prea repede pentru a fi reperat.

Văzând că autotunurile de pe acoperiș erau SDF, doi dintre cei mai curajoși băieți din Frigider se repeziră spre casă. Ori ca să caute adăpost, ori să facă prăpăd, Eve nu era tocmai sigură.

— În sfârșit! țipă Lemon.

Făcu un salt perfect de pe acoperiș, scoțând un răcnet, și-l doborî pe unul dintre ei cu o descărcare de 500 de kilovolți, care-i sfârâiră prin creier. Kaiser aștepta în interior, la ușa din față, pentru celălalt, iar amatorul de pradă se întoarse în goana mare la camarazii săi, cu picioarele sfâșiate.

Ezekiel sări de pe umerii Spartanului înșfăcând un cadavru îmbrăcat în kevlar, pentru a se apăra în vreme ce gonea în zigzag prin ploaia de gloanțe. Deși avea numai un braț, ținea cadavrul fără cel mai mic efort, lucind din cauza a ceea ce semăna foarte bine cu transpirația când se rostogoli la adăpost, în dosul unui morman de cauciucuri, de lângă casă. O grămadă de anvelope reșapate fusese aprinsă de plasmă și un fum dens se înălță deasupra curții, arzând până-n fundul gâtului Evei.

Fata băgă de seamă că roboțelul se târâse până sus, pe acoperiș, lângă ea. Cricket o trăgea de bocanci și-i striga să se întoarcă în interior, peste zgomotul făcut de tirul autotunului unicului Spartan rămas. Lemon era în siguranță jos, împreună cu Kaiser. Însă Eve insista cu disperare să declanșeze ceea ce-l doborâse pe Goliat în Dom. Miji ochii. Tâmplele-i pulsau. Mușchii i se încordau.

„Haideeee..."

— Eve, vino!

Ea pătrunse adânc în propria-i minte. Spre locul în care căzuse când Goliatul își ridicase pumnul deasupra capului ei. Un moment de groază. De sfidare. Dezlănțuindu-se și lovind, împotrivindu-se sfârșitului.

„Ăsta nu-i sfârșitul meu.

Ăsta nu-i decât un alt adversar."

Spartanul se smuci înapoi, de parcă Eve l-ar fi pocnit. Se zguduia ca și cum toate servomotoarele funcționau la unison. Fata rânji când o cascadă de scântei izbucni din miezul machinii. Spartanul se clătină, scuipând fum, și căzu cu fața în jos peste gunoaie.

— Eve..., murmură Cricket. Ai reușit.

Eve lovi cu pumnul în aer.

— Haleşte *asta*, morman de gunoi ce ești!

Când ultima lor machină căzu, Frăția se risipi. Doi Spartani erau SDF, machina Episcopului de Fier zăcea abandonată, iar frații îl trăgeau după ei pe conducătorul lor căzut. După moartea propriului lider și cu Ezekiel încă trăgând asupra lor din cuibul de cauciucuri, și cei din Strada Frigiderelor își pierduseră elanul. Se retrăgeau rapid, împrăștiindu-se prin vale.

Eve scrută cu privirea câmpul de bătaie însângerat, care-i înghițise curtea din față. Unii dintre cei mai primejdioși și brutali caftangii din Resturi sosiseră cu un N mare, de la Necazuri, iar acum o ștergeau cu coada între picioare.

Ștergându-și transpirația de pe ochiul bun, fata se uită la logika micuță de lângă ea și îi trimise o bezea.

— Cred că poți pune pe răboj o victorie pentru băieții buni, Crick.

Și-atunci căzu din cer prima bombă.

1.6

IMPACT

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele și fratele, morți pe podea, lângă mine. Ochi lipsiți de viață și piepturi dezgolite.

Soldații stau deasupra mea. Toți patru, într-un șir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul și cel mai prețios.

Nu viața, nu.

Ceva mult mai drag mie.

Se profilează o siluetă.

Ridică un pistol spre capul meu.

— Îmi pare rău, spune un glas.

Aud sunetul tunetului.

Apoi nu mai aud nimic.

*

Fără veste. Niciun *uuuușșșș* prevestitor, ca în vechile filme de la Hollywood. Doar explozia.

Și foc.

Și urlete.

O a doua bombă incendiară ateriză în mijlocul găștii din Strada Frigiderelor, care se retrăgea, trimițându-l pe Pooh și pe ursulețul lui la toți dracii, făcuți bucăți. A treia bombă îi spulberă pe băieții din Frăție ca pe niște saci vechi din plastic purtați de vânt. Eve și Cricket se uitară spre cer, iar inima fetei stătu în loc când văzu o flexaripă ușoară cu logoul GNOSISLABS decolorat pe coadă.

— Asta nu-i de bine..., zise Cricket.

Flexaripa zbura, secerând tot ce mișca. Mai făcu o trecere, trăgând în orice mai zvâcnea. În cele din urmă, cu o dibăcie cum nu vezi decât în realvirt, pilotul aduse aparatul la sol, aterizând ușor între gunoaie, și ieși pe ușă într-o clipită.

Glasul lui Lemon pluti dinspre veranda de jos.

— Rebelo? Ești OK?

— Stai la adăpost, Lem.

— Nicio problemă. Sunt prea drăguță ca să mor.

Ochii Evei erau ațintiți asupra nou-venitei, care se afundase până la glezne în mizeria pe care o făcuse. O femeie. De fapt, abia dacă era ceva mai mult decât o copilă. Nouăsprezece ani, poate douăzeci. Avea bocanci de luptă și haină albă, curată, cu gluga lăsată de pe fața perfectă. Păr scurt și negru, tuns în șuvițe neglijente. Pe șold, o armă personală, cum Eve nu mai văzuse. Iar în mâna dreaptă, conturul curbat, în teacă, a ceea ce putea fi o...

— Ăăă... are o spadă? strigă Lemon.

— Așa se pare.

— Și cine *face* așa ceva?

Tânăra privi carnajul cu ochi inexpresivi. Teleobiectivul Evei era îndreptat asupra ei. Irisurile străinei erau mate, cu aspect de plastic. La fel ca ale lui Ezekiel. Fața îi era desăvârșit de frumoasă. La fel ca a lui Ezekiel. Felul în care se mișca, în care...

— E o realistică, zise Eve dintr-o răsuflare.

În mintea ei năvăli o succesiune de imagini. Imagini alb-negru vechi, stop-cadre, înceţoşate şi pătate de trecerea timpului. Un zâmbet frumos. Piele catifelată lipită de a ei. Râsete. Poezie. Era ca şi cum...

— *Ai fost vreodată îndrăgostită, Ana?*

— Cred...

— *Kaiser!* strigă bunicul. *Atacă intrusa!*

Blitzhundul ţâşni ca o nălucă mârâitoare pe uşa din faţă, spre realistikă. Lui Eve i se oprise inima în piept, înghe-ţându-i sângele în vene.

— Kaiser...

Blitzhundul gonea ca o rachetă cu senzori termici spre gâtul necunoscutei. Iute ca fulgerul, realistika trase spada din teacă. O sclipire ca o aprindere de magneziu izbucni de-a lungul tăişului, mai repede decât ar fi scos Eve un strigăt de avertizare, şi realistika îndreptă arma spre capul lui Kaiser.

Se auzi o împuşcătură şi arma îi zbură din mână. Eve privi spre Ezekiel, cuibărit în spatele talmeş-balmeşului de cauciucuri, cu pistolul-mitralieră fumegând în mână. Kaiser lovi realistika ca o nicovală, mârâind şi sfâşiind, dar aceasta preluă impactul şi se rostogoli, izbindu-l în burtă. Eve se uita oripilată. Fata smulse o mână de măruntaie metalice din burta câinelui şi le aruncă vreo treizeci de metri prin vale.

— *Kaiser!* strigă Eve.

Realistika era în picioare, cu încheietura însângerată ţinută strâns la piept. Ezekiel deschise focul şi Evei îi căzu falca atunci când văzu că nou-venita dansa – literalmente *dansa* – printre rafalele de plumb topit, spre adăpostul oferit de epava Spartanului. Pistolul lui Ezekiel tăcu, iar împuşcăturile se reverberară prin vale.

— Eve, vino, se rugă Cricket trăgând-o de bocanci.

Difuzoarele casei păcăniră şi Eve auzi vocea bunicului, tremurând de frică:

— *Evie, vino înăuntru.*

Nou-sosita strigă peste gunoaie:

— Cerurilor, tu eşti, Silas?

Eve scrâşni din dinţi. Deci şi realistika asta îl cunoştea pe bunic. La fel ca Ezekiel. Mintea-i gonea nebuneşte, încercând să completeze părţile lipsă ale poveştii, care nu avea niciun sens. Cum se puteau potrivi toate piesele astea? Poate că bunicul nu fusese un medic de boţi obişnuit? Poate că reciclările şi automatele nu constituiseră singura lui preocupare, când ea era plecată să deprindă meseria de luptătoare în Dom? Indiferent de explicaţie, o furie lentă o învăluia şi-i răsucea interiorul. Cineva mintea. Cineva era...

Casa se zgudui. Rugină şi mizerie se desprindeau de structură şi Eve îşi dădu seama că vechile motoare ale elicopterului de marfă porniseră, ridicând o furtună de plastic şi de praf. Probabil că bunicul lucrase din greu în toate lunile astea, în timp ce ea o construia pe Domnişoara Cârpeală. Poate că el reparase...

— Domnul C a reparat motoarele? strigă Lemon.

— Lem, intră-n casă! Ajută-l pe bunic! Cobor într-o secundă.

— Ce vrei să faci?

— Să-l iau pe Kaiser.

Eve se întoarse spre mormanul de gunoaie în care fusese azvârlit blitzhundul. Auzea scâncete îndurerate, scrijelituri firave. Trăia. Dar era *rănit*. Motoarele mugeau monoton şi lumea tremura în jur. Bunicul o striga prin instalaţia de amplificare. Cricket o ţinea strâns de picior, cu o voce rugătoare:

— Evie, haideeeee.

Fata strânse din fălci şi clătină din cap. Era timp destul pentru întrebări când Kaiser va fi în siguranţă. Ştia că roboţelul o va urma pretutindeni, dar ea nu avea să îngăduie să fie şi el rănit. Îi dădu bâta de baseball şi făcu semn spre chepeng.

— Cricket, ia-o pe Lemon și du-o înapoi în casă.

— Eve, e prea periculos aici și...

— Ți-am dat un ordin!

Micuța logika își strânse mâinile ruginite pe mânerul bâtei de baseball. Inima ei era din relee, cipuri și procesoare. Ochii, din plastic. Și totuși Eve zărea suferința în ei.

Însă, ca întotdeauna, robotul făcu ce i se spusese.

Eve coborî de pe acoperiș într-un nor de praf, cântărindu-și șansele. Privind peste carnaj, văzu Spartanul Episcopului de Fier încă în picioare printre cadavrele fumegânde. Când se strecură printre resturile însângerate, o auzi pe realistică strigând din ascunzișul ei. Vocea îi era cadențată, aproape ca și cum ar fi cântat. Iar Eve putea jura că-i suna...

...familiar?

— Încântată să te revăd, Ezekiel! strigă nou-venita.

— Ești o mare mincinoasă, Faith, răspunse Ezekiel. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama c-o s-ajungi înaintea mea aici. Un zâmbet în cântec. Iar te-ai uitat la streamingurile oamenilor? Exersezi în oglindă, ca să fii ca ei? E jalnic, Zeke.

— Și totuși, iată-ne aici.

Eve se lăsă pe burtă când necunoscuta se răsuci din ascunzătoare, cu arma ridicată, declanșând o rafală de ceva ascuțit ca lama, care șuieră spre adăpostul lui Ezekiel. O serie de explozii minuscule, strălucitoare, sfâșiară cauciucurile. Prin furtuna tot mai densă de praf, îl văzu pe Ezekiel ieșind dintre anvelopele sfârtecate, sărind în spatele unei grămezi de caroserii auto distruse.

Realistika reîncărcă pistolul prea repede pentru a putea fi urmărită. Scânteile țâșniră și ricoșară, iar Ezekiel se furișă din ascunzătoare și o șterse. Eve se târî prin gunoi, ascultând gemetele lui Kaiser. Un glonț rătăcit îi șuieră pe deasupra capului și duhoarea de cauciucuri arse o îngrețoșa.

Bunicul răcni peste mugetul motoarelor:

— *Evie, intră în casă, fir-ar să fie!*

Fata trase cu ochiul din adăpostul ei. Ajunsese destul de aproape încât să facă un salt spre Spartan, însă nu îndrăznea fără a ști unde se găsea dușmanul. Ochii ei îi întâlniră peste ruine pe ai lui Ezekiel, iar realistikul clătină din cap. Gestul era menit să-i transmită că trebuia să se întoarcă în casă. Auzi un scâncet printre resturi.

„Rezistă, cățelușule..."

Era năclăită de transpirație. Își azvârli ponchoul cât colo. Lăsându-se pe burtă, se târî spre locul dinspre care se auzea glasul lui Kaiser. Ezekiel văzu că refuza să se retragă și păru să decidă că soluția cea mai bună pentru a o proteja era să-i distragă atenția dușmanului.

— Nu vreau să lupt cu tine, Faith! strigă el.

— Nici nu te condamn. Răspunsul lui Faith răsunase de undeva din talmeș-balmeșul de metal și de cadavre. Nu pot să nu observ că ți-ai pierdut un braț.

— Unul mi-e suficient ca să te bat.

Hohotul ei răsună peste întinderea cimitirului.

— Trufia vine întotdeauna înainte de cădere, frățiorule.

— Ar trebui să știi lucrul ăsta, soră mai mare.

„Frate? Soră?"

Eve văzu o mișcare și o zări pe nou-venită ghemuită lângă un morman de cauciucuri, strecurându-se încet în flancul lui Ezekiel. Iar peste mugetul motoarelor, casa gemând din oasele ei metalice, sesiză alt scâncet.

„Kaiser..."

Poate că în el exista doar o fărâmă de carne adevărată, însă partea aceea avea nevoie de fată. Dacă ieșea din ascunziș, avea să fie văzută în mod sigur. Dar dacă bunicul era atât de îngrijorat din pricina acestei realistike, încât să ridice casa în zbor, atunci nu exista nicio cale prin care Eve să-și abandoneze câinele.

Ţâşni la vedere, gonind spre machina Episcopului de Fier. Bătrânul răcnea din difuzoare. Ezekiel strigă o avertizare când Faith ieşi din ascunzătoare cu pistolul în mână. Gunoaiele scârţâiau sub bocancii Evei şi plămânii îi ardeau. Însă alerga. Mişcând din braţe, cu inima bubuind, trecu peste cadavre şi epave, sări în Spartan şi apăsă butonul de închidere a cockpitului. Porni motoarele şi-şi vârî braţele şi picioarele în manşoanele de control. Machina reveni la viaţă, şi-i simţi motoarele vibrându-i prin oase.

Indiferent ce naiba se petrecea aici, asta era ceva cunoscut ei.

Asta era ceva realizabil.

Tunul cu plasmă scuipă pârjol alb, incinerând ascunzătoarea intrusei. Creatura numită Faith era deja în mişcare, gonind spre Spartanul Evei, când Ezekiel ieşi din ascunziş şi se repezi cu umărul în abdomenul ei. Impactul fu bubuitor şi săpă un şanţ prelung prin gunoaie, iar realistikii începură să se lupte corp la corp. Pumnii erau ca o ceaţă. Sânge, salivă şi transpiraţie, bufnituri devastatoare.

Eve avansă greoi cu machina ale cărei tălpi grele striveau resturile metalice de parcă erau din hârtie. Le scrută cu atenţie şi-l zări pe Kaiser pe un morman de cauciucuri reşapate. Se târa cu labele din faţă, cele din spate fiind ţepene. Eve zvârli anvelopele cât colo, întinse mâinile uriaşe şi, împreunându-le cu grijă, ridică blitzhundul rănit la pieptul Spartanului.

— Gata, căţeluşule. Te-am salvat.

Kaiser linse mâna Spartanului cu limba lui prevăzută cu disipatoare termice.

Eve traversă încet câmpul de luptă, prin fumul negru şi furtuna de praf şi de noroi, îndreptându-se către casă. Aceasta se cutremura acum şi scârţâitul metalului chinuit domina mugetul motoarelor. Nu-l vedea pe Ezekiel, nici pe realistikă. Avea privirile aţintite asupra uşii din faţă. Sudurile

făcute în jurul casei crăpau, fiindcă elicopterul reușise, în sfârșit, să dobândească portanță și restul locuinței se sfărâma sub propria-i greutate. Eve alergă cât putea de repede, fiecare dintre pașii ei uriași aducând-o tot mai aproape.

Mai avea patruzeci de metri.

Treizeci.

O alarmă de proximitate îi țiui în urechi. Eve avu timp să se ghemuiască, apoi un bloc motor de trei sute de kilograme se izbi de spatele Spartanului. Machina se clătină și giroscoapele protestară. Încă un impact, de data asta în picioare – un cauciuc enorm de tractor îl doborî pe Spartan în genunchi. Creatura Faith sări pe spinarea Spartanului și începu să smulgă mănunchiuri de cabluri. Sistemele hidraulice din brațul stâng al Evei pierdură presiunea și Kaiser îi scăpă din mână. Eve întinse mâna bună, o înșfăcă pe realistikă și-o azvârli cât putu de tare. Faith se izbi de bucla răsucită a unui *montagne russe* și pântecul i se deschise. Sânge fals se revărsă pe oțel ruginit. Buze și dinți luceau rubiniu.

Eve se smulse din harnașament și apăsă comanda de catapultare. Zburând afară, îl înșfăcă pe Kaiser de ceafă și-l trase spre casă. Praf în ochiul bun. Sânge pe limbă. Kaiser scâncea, încerca să se târască. Era foarte greu. Cum să-l bage prin trapă? Cum ar putea...

Lângă ea apăru cineva. Piele împroșcată cu sânge și ochi albaștri artificiali.

— L-am prins! strigă Ezekiel. Du-te!

Fata se împletici spre casă, abia simțindu-și coastele, mâna și capul. Elicopterul era deja la aproape doi metri de sol și continua să se ridice. Eve se aruncă prin sas, lovind cu bocancii în fuzelaj. Ezekiel sări prin deschizătură dintr-o singură mișcare, ținându-l pe Kaiser sub braț. Eve căzuse în patru labe. Pieptul îi bubuia. Gâtul îi ardea. Cumva, izbuti totuși să găsească forța să strige:

— Decolează, bunicule, *decolează*!

Casa se cutremură și motoarele mugiră de protest. Metalul se sfârteca, sudurile se rupeau, secțiuni întregi se desprinseră când elicopterul se înălță spre cer, revărsând în urmă pământ și praf și mizerie. Azvârlită ca o jucărie, izbindu-se de pereți, Eve încercă să se ridice în picioare, dar ricoșă în pieptul lui Ezekiel. Realistikul o înșfăcă și amândoi se prăbușiră pe platforma metalică. Eve privi creatura năduşită, năclăită de sânge, de sub ea, de forma unui băiat frumos care tocmai îi salvase viața. Un băiat care nu era nici pe departe ca oricare altul de vârsta lui. Îi simțea trupul tare și cald, lipit de al ei.

— Ești OK? întrebă Ezekiel.

Eve se împinse, îndepărtându-se de el, cu palmele pline de sânge fals. Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile, ar fi zis că sângele era adevărat. Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile...

— Sunt bine. Se întoarse spre Kaiser, aflat lângă ea. Tu ești OK, cățeluș?

Blitzhundul era îndoit și sfâșiat, iar din gaura din burtă scăpărau scântei. O privire rapidă o convinse pe fată că daunele nu erau ireparabile – niciun țesut organic nu fusese atins. Copleșită de ușurare, îl strânse tare în brațe. Coada câinelui se legănă slab.

Ezekiel o privea pe Eve, fixând-o cu ochi albaștri.

— La ce te holbezi?

Un semn cu capul spre Kaiser.

— E o mașinărie.

— Și?

— Tot îl iubești. Un zâmbet aproape perfect. E drăguț.

Eve clătină din cap și se ridică în picioare.

— Ești o ciudățenie, Traumatizatule.

Glasul bunicului se rostogoli prin difuzor:

— *Eve, ești bine?*

Fata șchiopătă spre un panou de comunicație și apăsă cu degetele însângerate tasta COMUNICARE.

— Sunt bine. Ambulatoriul lui Kaiser a fost împuşcat, dar e-n viaţă.

— *Într-o lume a prostiei...* ăsta *a fost lucrul cel mai prostesc văzut de mine vreodată.* O tuse năprasnică se auzi în difuzoare. *Este artificial, Eve. Este rănit ca să nu trebuiască să fii tu* rănită.

— Pe bune? Mă certi acum? Te iubesc, bunicule, dar locul şi timpul?

Silas păru dornic să vorbească, însă trebui să întrerupă transmisia din cauza altui acces de tuse. Lemon şi Cricket apărură la capătul coridorului; mica machina încă ţinea în mâini Excalibur. Fata alergă spre Eve şi o cuprinse într-una dintre îmbrăţişările care-ţi rupeau coastele.

— Eşti OK, rebelo?

— Zdruncinată.

— Ştiai că Silas poate decola cu şmecheria asta? Ştiai măcar că asta poate *zbura*?

— Tataia e clar profi în păstrarea secretelor.

Eve se uită la realistik, care se ridica, sprijinit de perete, cu ajutorul singurei sale mâini şi verificându-şi atent piciorul drept.

— Eşti buimăcit, Traumatizatule?

— Am îndurat ciomăgeli şi mai şi. Crede-mă.

— Poţi să-l ţii pe Kaiser doar cu o mână? Trebuie să-l duc jos, la atel...

Aparatul de zbor se aplecă pe o parte, trimiţând-o pe Lemon în Eve şi pe Eve în perete. Cricket ţipă şi se rostogoli de-a lungul coridorului, ajungând cu susul în jos pe un perete despărţitor. Se auzi un pârâit metalic puternic, urmat de un scrâşnet prelung. Elicopterul se cutremură din nou, aplecându-se spre babord şi-i trânti în genunchi pe toţi. Ezekiel o prinse pe Eve, împiedicând-o să-şi spargă capul de peretele despărţitor. Braţul lui era ca un fier cald şi îi cuprinse pieptul, înăbuşindu-i respiraţia.

— Dă-te de pe mine, icni fata.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Lemon.

Eve se ridică singură în picioare, când difuzoarele pârâiră. Glasul bunicului era răgușit de durere, aproape acoperit de mugetul vântului.

— *Eve, e-năuntru...*

Transmisia încetă, făcând loc șuieratului electrostatic.

Ezekiel întâlni privirea înspăimântată a Evei.

— Faith, zise el.

— Bunicul!

Eve smulse arma din mâinile lui Cricket și țâșni pe coridor. Lemon porni lângă ea și Cricket se văicări în semn de protest. Îl auzea pe realistik călcându-i pe urme, șchiopătând puternic.

Alergară printr-un labirint de coridoare până sus, în cockpit, smulgând ușa trapei de acces, iar când intrară, îi izbi un curent de aer puternic. Parbrizul se făcuse țăndări, ce licăreau pe podea. Scaunul electric al bunicului era răsturnat și roțile încă huruiau. Vântul urla prin sticla sfărâmată. Eve vedea cerul cenușiu și insula Resturilor care se îndepărta sub picioarele lor. În depărtare, oceanul negru. Nimeni la comenzi.

— Bunicule! țipă ea.

Lemon se uită afară, prin parbrizul spart.

— Domnule C?

O mână însângerată țâșni din afară, izbind-o pe Lemon cu capul de consolă. Fata se prăbuși cu sânge curgând din fruntea tăiată. Eve strânse din pumni, când silueta ateriză înăuntru prin sticla spartă. Sânge se închega pe șuvițele neregulate de păr. Abdomenul și pieptul erau brăzdate de răni sclipitoare. Ochii aveau cenușiul monoton al unui telecran stins.

— Salut, Ana, zâmbi Faith. Arăți minunat pentru o fată moartă.

Gândindu-se numai la bunicul ei, Eve roti bâta cu toată forța. Faith pară cu antebrațul, șuierând când șocul o azvârli

înapoi în consolă. Își reveni însă într-o clipită și-i zbură cu ușurință bâta din mână.

Eve avea încă rutinele de autoapărare imprimate în memcircuit la care să apeleze, astfel că reuși să se retragă, aplicând un croșeu decent în bărbia realistikei, înainte ca o singură șfichiuire a brațului lui Faith să-i taie respirația. Fu înhățată de gât și prinsă într-o priză de asfixiere.

— Gabriel va fi încântat să te vadă, îi șopti Faith la ureche.

Eve se chinui să vorbească prin strânsoare.

— Ce-ai făcut... cu...

— Silas? E-n flexaripa mea, fată moartă.

Realistika apăsă o tastă de pe centură. Eve auzi motoarele revenind la viață deasupra capului.

— Nu te-ngrijora. O să vă duc pe amândoi acasă.

— Dacă l-ai... rănit... pe bunicul...

— Bunicuțul? Un zâmbet ascuțit strâmbă buzele perfecte. Of, biata de tine! *Ce* ți-a spus?

Flori negre înflorirră în ochiul bun al Evei. O steluță izbucni și pieri, iar pulsul i se încetini. Un muget în urechi. Un fâsâit ca un zgomot alb. Și dincolo de toate, un glăscior, foarte ascuțit și pițigăiat. Țipându-i numele.

— Evie!

O umbră întunecată se năpusti în cockpit, o simplă siluetă în lumina soarelui prea strălucitor. Eve simți un impact, auzi un trosnet umed. Căzu în genunchi, tușind uscat, cu stele în ochi. Cricket o implora să fugă. Era doar vag conștientă de siluetele care se mișcau în cockpit: două personaje, un dans al pumnilor, al genunchilor și al coatelor. Scântei orbitoare. Metal sfâșiat. Fotoliul pilotului, smuls. Consola de control zdrobită ca un pahar vechi de cafea.

Elicopterul se balansă. Eve se rostogoli pe podea, străduindu-se să se ridice în genunchi. Cricket țipa peste duduitul pulsului din urechile ei, durerea de cap. Îi zări pe Faith și pe Ezekiel, fiecare cu mâna înfiptă-n gâtul celuilalt, încăierarea

lor sfâșiind oțelul ranforsat din jur de parcă ar fi fost carton umed.

Își duse mâna la gât, încercând să-și recapete răsuflarea. Cricket era la manșă și se străduia să redreseze aparatul. Faith se smulse din strânsoarea lui Ezekiel, îl lovi pe realistik de consola de comandă și-l azvârli pe Cricket, care ricoșă din perete, smulgându-i manșa. Pipăind de-a lungul platformei, Eve își încleștă degetele pe mânerul lui Excalibur și, cu un blestem înăbușit, o lovi pe Faith în spinare.

O descărcare de 500 de kilovolți. O explozie de curent electric. Faith scoase un urlet și o pocni pe Eve în tâmplă. Când pumnul realistikei se izbi de memcircuit, simți o durere îngrozitoare. Fata căzu la podea, icnind și ținându-se de cap. În spatele pleoapelor vedea lumini albe.

Ezekiel era în picioare, răcnind numele lui Faith și lovind-o în cap cu manșa ruptă. Apoi, cu un zbieret disperat, îi trase un șut și o propulsă prin parbrizul spart.

Faith se rostogoli spre oceanul negru de dedesubt. Dar peste pocniturile electrostatice din urechile ei, Eve sesiză motoarele deasupra capului, un scrâșnet metalic și, peste câteva secunde, o flexaripă șuieră în picaj după realistikă.

Sânge îi sui la tâmple. Simțea gust de vomă. Scântei orbitoare în ochi; imagini fragmentate îi goneau prin minte precum cele derulate de un proiector de filme din S20. Consola de comandă era distrusă, instrumentele de control erau o grămadă de resturi. Gândul că bunicul ei se afla în interiorul flexaripii realistikei îi străbătu mintea, acoperit apoi de informația că nu mai putea zări linia orizontului prin parbrizul spart. În fața ei, totul devenise negru. Brizanți făcuți parcă din plastic. Valuri scrâșnind, de culoarea vaselinei.

„Oceanul."

Încercă să-și limpezească gândurile.

„Dar noi zburăm în cer, nu?"

Ezekiel o trase pe scaunul copilotului. O azvârli pe Lemon peste ea și le legă pe amândouă cu centura de siguranță. Stomacul îi ajunse-n gât când elicopterul se înclină și mai tare, iar durerea de cap i se amplifică. Urletul motorului crescu, tot mai mult și mai asurzitor. Își dădu seama că legea gravitației nu funcționa cum trebuie, că Cricket se izbea de planșeu. Îl auzea pe Kaiser lătrând în fundal. Pe Ezekiel strigând. Turbinele urlând. Se uită afară, printre resturile de sticlă, spre o față neagră și zâmbitoare. Atât de aproape, încât putea săruta valurile.

Un sărut de adio.

— Ana, ține-te! mugi Ezekiel. Ține-te!

„Îmi tot spune Ana."

— ȚINE-TE!

„Dar numele meu este Eve..."

Cu stomacul în gât. Ținând-o strâns pe Lemon.

Își dădu seama că nu voia să moară.

Nu-i plăcuse prea mult prima dată.

Impact.

1.7

PREDICATORUL

Praful șuiera peste Valea Anvelopelor, rostogolindu-se în bătaia unui vânt căldicel. Gunoiul fumega, cauciucurile se topeau și formau o mlaștină urât mirositoare. Un crater plin de containere sparte și de turbine eoliene sfârtecate era tot ce mai rămăsese din locul în care se aflase cândva casa lui Silas Carpenter.

Tye zăcea în praf, cu mâna pe pântec, zgâindu-se la soarele arzător.

Nu știa cât timp zăcuse acolo. Ore, probabil. Mâinile-i erau năclăite cu ceva roșu, lipicios. Își simțea stomacul plin de acid și de sticlă spartă.

Echipa lui murise. Sir Westinghouse, Pooh, băieții de pe Strada Frigiderelor, terminați din cauza brunetei țicnite din flexaripă. Când se puseseră în mișcare spre Vale, cei de pe Strada Frigiderelor se așteptaseră, desigur, la o încăierare, dar avuseseră parte de un masacru. La un moment dat, Tye se alesese cu un glonț în abdomen și un bilet pentru Aleea Coșciugului.

Doamne, cât îi era de sete...

Zgomotul unui motor și un scrâșnet de frâne îi atraseră atenția. Încercă să ridice capul, însă îl durea prea tare. Auzi cizme apropiindu-se încet, cu tălpile trosnind pe pietriș, zornăit de pinteni. Trenciurile Cenușii? Era și timpul s-apară. Ticăloșii de oameni ai legii nu-s niciodată prin preajmă când ai nevoie de ei. Poate că-i puteau pune copci, poate...

— Hei! strigă el fără vlagă. A-ajutor!

Auzi un mârâit slab, însoțit de un scheunat ascuțit. Întinzând gâtul, zări doi câini. Unul uriaș, negru, cu aspect sângeros, celălalt, mic, alb și foarte flocos, animalul perfect pentru ca o bunicuță să-l țină în poală și să-l alinte.

Tye putea jura că privirile le scânteiau.

— Mary, zise un glas răgușit. Jojo. Tăceți acum.

Cineva se apropia de Tye, care făcu o grimasă, se sprijini pe coate și văzu un individ înalt, îmbrăcat în haină neagră, prăfuită și cu pălărie de cowboy cu borul lat. Deși purta aproape culoarea potrivită, nu reprezenta în niciun caz Legea.

Avea o față tăbăcită, însă arătoasă, cu ochi șocant de albaștri. Ducea cu el armament serios. Pe spate îi atârna o pușcă cu țeavă lungă, la șold avea două pistoale personalizate, făcute pe comandă, iar centura era încărcată cu tehnică de luptă de ultimă oră, pe care Tye nici măcar n-o recunoscu. O mănușă roșie-i acoperea mâna dreaptă. Vârât în buzunarul de la piept, avea un exemplar vechi și zdrențuit al Cărții Sfinte. Și deasupra gulerului cămășii negre, închise până la ultimul nasture, purta un guler alb ca neaua.

— Ești... ești preot? întrebă Tye.

— Predicator. Bărbatul își atinse borul pălăriei. Ce mai faci?

— *Ce mai faci*? Tye tuși, ridicându-și palmele însângerate. Am primit un glonț în burtă, Predicatorule, cum naiba crezi că mă simt?

— Hm..., mormăi bărbatul.

Se căută prin buzunare și scoase un ghemotoc ce sigur era tutun sintetic, pe care îl îndesă în gură. Își mângâie bărbia nerasă și cercetă împrejurimile cu ochii săi albaștri.

— Ai de gând să stai acolo? gemu Tye. Sunt împușcat în burtă, Predicatorule, du-te și-adu Trenciurile Cenușii. Am nevoie de ceva...

— Eu aș astupa gaura aia a ta, băiete. Doar dacă nu cumva îți dorești încă una.

Ceva din glasul Predicatorului îl înspăimântă într-atât pe Tye, încât amuți. Ceva ce trecu peste sticla spartă și acid și însămânță o frică rece, zvârcolitoare, în măruntaie. Bărbatul cercetă din priviri urmele bătăliei, cadavrele, Spartanii distruși, cauciucurile fumegânde. Scuipă un jet prelung de zeamă maronie.

— Ei bine, chiar ați făcut dezastru aici.

Cu palmele încleștate pe pântec, Tye își linse buzele uscate.

— Ai... ai... apă? Mi-e se...

— Caut pe cineva, răspunse bărbatul continuând să examineze locurile. O blondă cu coafură excentrică. O gunoieră slăbănoagă. Cam așa de înaltă.

Făcu un gest vag.

— D-da, Evie. Tye tresări. O... o cunosc.

— Și pe unde-i, băiete?

— A... a zburat. Ea și bunicu-său, Silas. Au decolat... cu afurisita lor de casă... dacă-ți vine să crezi. După ce bruneta aia din flexaripă mi-a ras toată gașca.

— Hm..., făcu Predicatorul.

— Domnule, mi-e f-foarte sete...

Bărbatul nu-i dădu nicio atenție și ieși din Cimitir însoțit de câinele negru. Cel alb și flocos rămase pur și simplu pe mormanul de gunoi, privindu-l pe Tye. El nu vedea ce făcea Predicatorul, concentrat mai degrabă să ignore durerea ce-l chinuia. Nu știa de cât timp se afla acolo. Minutele curgeau

ca sângele ce băltea sub el. În cele din urmă, auzi pași apropiindu-se. Ridicând capul, îl văzu pe Predicator lângă el.

Ținea într-o mână un poncho murdar, parțial ars, pătat cu roșu. I-l arătă lui Tye și băiatul citi pe interiorul gulerului:

Proprietate a Evei Carpenter. Dacă îl găsești, te rog returnează-l în Valea Anvelopelor. Dacă-i furat, să te fut, gunoierule.

— Ăsta-i al ei? Evie Carpenter?

— D-d-da, scânci Tye. I-al ei.

Individul îndreptă ponchoul spre câinii lui, care-l adulmecară, cu ochii continuând să lucească ușor. Pufosul alb mârâi ca o drujbă stricată. Tye gemu când durerea din pântec îi crescu. Acum chiar simțea gust de sânge în gură.

— Predicatorule, sunt ră-rănit. Rănit foarte grav.

— Mda, răspunse bărbatul uitându-se peste gunoaie.

— Ești o-o-omul Cărții Sfinte. M-mă ajuți?

Predicatorul oftă.

— Cred că da.

Duse mâna la centură și scoase un pistol.

— H-hei, ho, *hooo*! Băiatul ridică palmele însângerate. Ești un o-om sfânt, n-ai niciun drept să m-omori!

Bărbatul țintì cu pistolul direct între ochii lui Tye.

— Băiete, chiar am dreptul.

BUUUM!

Predicatorul mai aruncă o privire asupra câmpului de luptă. Studie tiparele și sugestivitatea lor. Ascultă vântul. Mulțumit că blitzhunzii lui adulmecaseră prada, aruncă ponchoul peste capul spulberat al lui Tye.

Scuipă în praf.

— Hm, mormăi el.

Răsucindu-se pe un călcâi pintenat, Predicatorul părăsi Cimitirul.

PARTEA A 2-A

ÎNGROZITORUL CÂINE DE MARE

1.8

RESPIRĂ

Asta nu-i viaţa mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

Fratele şi surorile mele stau în jurul meu, întinşi pe canapele albe dintr-un material necunoscut mie. Încăperea este mare şi de forma unei inimi. Pe pereţi atârnă ramele unor hologame cu lucrări de artă dinainte de Cădere. Cerul este senin, iar filtrul de pe sticlă îl face să pară aproape albastru.

N-am mai fost niciodată în locul ăsta.

Am stat în locul ăsta toată viaţa mea.

Frăţiorul meu, Alex, o bate la şah pe sora mea cea mai mare, Olivia. Tania se uită la palmglasul ei. Marie stă în spatele meu, împletindu-mi uşor părul lung şi blond, iar genele îmi flutură peste obraji ca nişte fluturi.

Nu mai există ceva precum fluturii.

Muzica se aude prin pereţi şi notele ei îmi furnică pielea. Însă sonata se risipeşte încet, fiind înlocuită de un glas care se aude peste tot în jurul nostru. O siluetă apare pe un soclu gol, translucidă, alcătuită din lumină. Pare un înger, frumos şi feminin,

faldurile lungi ale aripilor sale curgând ca o mătase sub o adiere imaginară.

— Copii. Tatăl vostru este pe cale să vă vorbească.

Asta ne pune în mişcare, ne face să ne ridicăm şi să ne netezim hainele frumoase şi albe. Îi zâmbesc lui Alex, iar el îmi zâmbeşte la rândul său. Olivia mă cuprinde cu braţul pe după umeri, iar eu strâng mâna Mariei. Pare să fi trecut atât de mult de când tata a venit să ne vadă. Îmi aduc aminte că era ocupat cu Munca lui. Că-mi este groaznic de dor de el.

Amintirea din mintea Evei pâlpâi ca un streaming de imagini imperfecte pe un ecran spart şi-şi văzu fraţii aşa cum şi-i amintea. Hainele nu erau nici noi, nici curate. Nu trăiau într-o cameră frumoasă, plină de lucruri frumoase. Şi în loc de muzică, din depărtare se auzeau urlete. O fată.

Plânsete şi urlete.

Imaginea pâlpâie din nou şi mă-ntorc în ne-locul acela. Nu-i viaţa mea. Nu-i casa mea. Tata stă în faţa noastră, însă nu-i îmbrăcat aşa cum mi-l aminteam. Ne cuprinde cu braţele, toţi suntem prinşi în îmbrăţişarea lui. Mama e lipită de el. Cu toate că locul nu-i ce trebuie şi nici hainele mele nu sunt ce trebuie şi nici viaţa mea, ăsta-i felul în care-mi amintesc de noi. Împreună. O familie. Pe vecie.

Nimic nu va schimba asta.

— Copii, spune tata. Există nişte oameni pe care vreau să-i cunoaşteţi.

Nimic nu va schimba asta.

*

„Respiră."

E înconjurată de apă. Neagră, sărată şi doar puţin prea caldă. Deasupra, suliţe de lumină. Un milion de bule dansând, geamăt de metal torturat, senzaţia de nelinişte şi de

ameţeală amplificându-se înlăuntrul ei în vreme ce lumina scădea în intensitate.

Se scufundau.

„Nu respira."

Eve strânse pleoapele, comutând sistemul optic pe luminozitate slabă. Lumea era verde şi neagră când redeschise ochii, sunetele erau înfundate şi îndepărtate. Elicopterul plonja în jos, tot mai jos, în apa uleioasă şi murdară din Golful Zona. Era încă legată în fotoliul copilotului. Lemon zăcea inconştientă în poala ei, smocul de păr roşu plutind ca iarba de mare. De fapt, era sângele ce se împrăştia din rana de la frunte.

Îşi aminti unde se găseau. Lupta cu Faith. Bunicul răpit. Plămânii îi ardeau; capul îi bubuia. Dincolo de durere, creierul îi era dominat de un singur gând, devenit tot mai zgomotos şi mai agitat pe măsură ce se scufundau din ce în ce mai adânc.

„Respiră."

Cricket se afla lângă şoldul ei, ochii săi bulbucaţi luminând în întuneric, sfâşiind centura de siguranţă. Degetele Evei găsiră clapeta şi o desfăcură în cele din urmă, iar ea şi Lem se rostogoliră afară şi în sus. Cabina se umplu de bule de aer, milioane de sfere din cristal înălţându-se în spirală spre suprafaţă. Nu-l vedea pe Kaiser. Nici pe Ezekiel. Abia dacă putea zări suprafaţa, ca o lumină slabă şi îndepărtată acum. Aparatul se scufunda cu fiecare clipă tot mai adânc. Trebuia să iasă. Nu voia să moară. Nu-i plăcuse prea mult prima dată.

Eve o înşfăcă pe Lemon de jachetă şi, cu Cricket agăţat de centura ei, se împinse din picioare în sus prin parbrizul spart. Apa avea gust de moarte şi de petrol, umplându-i bocancii şi buzunarele când se avântă spre lumina îndepărtată a soarelui. La un milion de kilometri distanţă.

Elicopterul care-i fusese casă doi ani se afundă în spirală, încercând s-o tragă după el, spre mormântul din adâncuri. Fata strânse din dinți și lovi apa cu sălbătăcie. Refuza întunericul. Refuza să doarmă. Înota în sus. Ținea gulerul lui Lem strâns în pumn, brațele și picioarele celei mai bune prietene plutind rășchirate în curentul de apă. Apă peste tot. Peste tot.

„Nu respira."

Lem era atât de grea... Bocancii Evei erau ca de plumb. Hainele o trăgeau înapoi. Cricket încerca să înoate, însă era din metal. Cumva, în plină prăbușire, izbutise s-o înșface pe Excalibur, ceea ce nu făcea decât s-o îngreuneze și mai tare. Faith o lovise în cap în timpul încăierării; tâmpla-i pulsa, osul din jurul memcircuitului implantat o durea. Se întrebă dacă trau...

O străfulgerare de lumină în mintea ei. O imagine cu pereți albi, podea și tavane. O voce precum muzică în aer. O grădină așa cum nu mai văzuse niciodată, o cupolă de sticlă care ținea la respect noaptea de deasupra. Un zâmbet. Dulce și blând, aflat la mai puțin de trei microni de perfecțiune.

Am fost făcut pentru tine.

Tot ceea ce sunt.

Tot ceea ce fac,

Fac pentru tine.

Metal scârțâind. O presiune îngrozitoare. Eve clipi din greu, scuturâ capul în zeama groasă și sărată. Lovi apa spre lumina aceea aflată la o distanță imposibilă.

„Respiră."

E prea departe.

„Nu respira."

E prea departe.

„Să mă ajute cineva.

Bunicule?

Ezekiel?

Vă rog..."

Îl auzi înainte de a-l vedea. Simți în urma ei tremurul apei. Puncte negre îi ardeau vederea, plămânii-i erau în flăcări. Se întoarse. Era acolo, ridicându-se din beznă în spatele ei. Imens și imposibil, apropiindu-se de ea prin întuneric.

Eve țipă, risipindu-și ultima gură de aer. Prostește. Copilărește. Însă era ceva ce părea ieșit dintr-un basm. Un animal monstruos, mult prea mare să-l poți cuprinde cu privirea. Nenumărate scoici și cicatrici mari acopereau carapacea enormă. Brațe lungi se unduiau. Găuri negre, fără fund, se căscau în chipuri desprinse dintr-un spectacol de groază.

Trei guri enorme, deschise larg.

„Nu respira."

Și bezna o înghiți cu totul.

*

Ce frumoși sunt...

Acesta-i primul gând care mă izbește când privesc de-a lungul șirului. Oameni, dar nu oameni. Vii, dar nu vii. Tenuri de la brun-roșcat, până la alb-deschis. Ochi albaștri precum cerul, până la negrul miezului de noapte. Însă fiecare dintre ei este uluitor, imposibil de frumos. Parcă-ar fi o poezie. Felul în care se mișcă. Felul în care zâmbesc.

Perfecțiune.

— Copii, zice tata. Faceți cunoștință cu copiii mei.

Privind aceste personaje, în șirul lor frumos, nu știu cum să mă simt. Marie îmi strânge degetele, la fel de nesigură ca mine. Dar, ca întotdeauna, frățiorul meu nu se teme. Se duce la cel mai apropiat dintre ei, întinde mâna și se prezintă zâmbind:

— Numele meu este Alex Monrova.

Dar numele nostru de familie este Carpenter...

Cel cu care vorbește (nu-i pot spune chiar băiat, pentru că, deși este uluitor, știu că nu-i cu adevărat așa) își întinde mâna.

Este mult mai înalt decât Alex. Păr blond, des, ciufulit într-o claie perfectă deasupra frunții sculpturale. E atât de frumos, încât mă doare inima. Pielea lui e ca marmura, iar ochii îi lucesc precum sticla verde.

— Mă bucur mult să te cunosc, Alex, zâmbește el. Eu sunt Gabriel.

Alex radiază de bucurie spre băiatul aproape uman. În jurul nostru sunt adunați savanți, toastând cu pahare pline cu etanol scânteietor. Îngerul făurit din lumină privește de pe alt soclu, cu fața sa frumoasă și lipsită de expresie. Nu am văzut-o niciodată zâmbind.

Tata ne prezintă celorlalți. Toți sunt cam de vârsta mea, poate puțin mai mari. O fată cu părul negru, pe care o cheamă Faith, mă strânge în brațe și promite că vom fi cele mai bune prietene. O alta, cu bucle lungi și roșii ca flacăra și ochi verzi ca de smarald, uluitori, îmi spune că numele ei este Hope. Știu că nu sunt oameni adevărați – sunt realistikii *despre care vorbea tata. Când Hope mă sărută pe obraz, buzele-i sunt calde și moi și nu pot să nu fiu uluită cât sunt de asemănători cu noi. Am mai întâlnit androizi, desigur. Oameni-marionetă, cu piele sintetică. Însă aceștia nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată.*

— Ce crezi, prințesă? mă întreabă tata.

Adevărul este că nu știu ce să cred.

Sunt prezentată și altor realistiki cu nume de îngeri și de virtuți. Uriel. Patience. Verity**. Unul înalt, numit Raphael, zâmbește de parcă ar cunoaște un secret pe care nu-l mai știe nimeni. Grace are părul lung și auriu ca al meu. Stă aproape de unul numit Gabriel și îi soarbe cuvintele. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată pe cineva atât de frumos.*

Apoi îl văd pe el.

---

* Stăruință (n. tr.).

** Veridicitate (n. tr.).

Are păr negru cârlionțat și piele foarte măslinie. Albastrul ochilor este la fel precum cerul din fotografiile vechi, de dinainte de Cădere. Are gene lungi și negre. Buzele sunt arcuite perfect, iar zâmbetul e un surâs din colțul gurii, ca și cum numai o parte din el ar găsi lucrurile plăcute. Mă privește și simt cum podeaua îmi fuge de sub picioare. Îmi zâmbește. O singură gropiță îi apare pe obraz și întreaga lume se oprește în loc. Dă mâna cu mine și nu-mi simt degetele. Nu simt nimic în afară de bubuitul inimii mele.

— Sunt Ezekiel, spune el cu glas ca mierea caldă.

— Eu sunt Ana, răspund.

...Dar numele meu este Eve.

*

Totul e negru. De-a dreptul întunecat. Eve încă strângea gulerul lui Lemon, ținând-o cât se poate de bine cu mâinile încleștate. Exista un ritm, un puls, atât auzit, cât și simțit. Un bubuit constant și masiv, care-i apăsa pieptul și găvanele ochilor.

Bum-bum. Bum-bum.

Era rostogolită la nesfârșit în întuneric. Apa se învolbura și o moliciune o cuprindea din toate părțile. Gust de sare în gură. În ochi. Bâjbâind, zgârie cu degetele zidul mâlos ce o înconjoară. Capul i se ridică la suprafață și trage aer în piept, cutremurându-se. Icnește când e trasă din nou sub apă.

„Un fel de tunel..."

Spațiul se contractă. Zdrobitor. Tentacule spongioase îi pipăiră pielea, urechile și ochii. Lipicioase și vâscoase. Pereții se închiseră, împingând-o și mai adânc în beznă, după cum își dădu seama în cele din urmă...

„Nu, nu-i un tunel.

Bum-bum. Bum-bum.

E un gâtlej..."

Fu aruncată într-un spațiu mai vast și brațele i se învârtiră ca o morișcă. Cu capul vârât între umeri, se prăbuși într-un bazin de mâzgă călduță. Un junghi ascuțit străpunse memcircuitul. Un puhoi de imagini îi inundă creierul.

Tatăl ei, ajuns târziu acasă, de la muncă, sărutând-o pe frunte când o ducea la culcare.

Mama ei, citind lângă fereastră și învățând-o despre lumea veche.

Fratele ei, îmbrăcat tot în alb, stând într-un petic de lumină solară. Fluturi mecanici pe vârfurile degetelor lui când îi face semn.

— Vino să vezi, Ana.

Eve țâșni la suprafață, îndepărtându-și din ochi părul năclăit. Acum vedea; întunecimea fusese înlocuită cu o fosforescență uniformă, pulsatorie, nuanțe bizare de albastru și verde. Își trase mâna afară din vâscozitate, încă strângând în pumn gulerul lui Lemon. Însă îi îngheță inima când realiză că jacheta era goală. Lemon alunecase undeva, cândva, pe drum.

Era singură.

— Lemon!

Strigătul reverberă în întuneric și frica pentru prietena ei cea mai bună îi crescu în piept. Mijind ochii, își dădu seama că se afla într-o încăpere vastă, cu pereți curbați, netezi și lucitori. Aceeași bătaie ritmată se auzea peste tot în jurul ei, deasupra și dedesubt. Lui Eve i se întoarse stomacul pe dos când înțelese că plutea într-un bazin cu ceea ce părea al naibii de asemănător cu niște mucozități.

— Lem!

Ridicându-se din zoaie, zări un morman de gunoaie, ca o insulă uriașă într-o mare de sedimente. Acolo erau caroserii auto ruginite și containere de transport deformate. Ghemotoace imense de plastic și de polistiren, năvoade ticsite cu iarbă de mare putredă. Canistre și butoaie metalice

ruginite. Duhoarea era insuportabilă și Eve își simți mațele revoltându-se, aproape incapabilă să înghită voma.

— Cr-Cricket!

Ecoul străbătu spațiul vast, iar drept răspuns nu se auzi decât un bubuit apăsat: *Bum-bum. Bum-bum.* Întinse mâinile în căutarea traseului spre insula de gunoaie și mâzga plescăi în jurul ei. Simți ceva solid sub picioare și pe jumătate înotă, pe jumătate păși, ieșind de acolo, apoi căzu fără suflu pe o foaie de tablă ruginită. Stomacul i se revoltă din nou și de data asta vomită resturile de la micul dejun. Își linse buzele și scuipă, privind la băltoaca de Neo-Meat™ regurgitată.

— Știu cum te simți, zise cu glas răgușit.

Întorcându-se pe spate, se șterse la ochi, strângând la piept jacheta lui Lemon. În aer se auzea un bubuit asemănător unui puls și se simțea o miasmă de sulf și de putreziciune. Eve era acoperită cu bale din cap până-n picioare. Privind în întunecimea fosforescentă, își dădu seama că pereții erau făcuți din ceea ce putea fi descris drept... carne.

— Lemon! Mă auzi?

— Aaaaahhh!

Plafonul se dilată, azvârlind apoi zeci de litri de apă de mare neagră. Un homunculus din piese de schimb se rostogoli odată cu puhoiul, ținând strâns în mâini bastonul Excalibur.

— Cricket!

Eve azvârli jacheta lui Lemon și plonjă în mâzgă. Mirosul pestilențial o sufoca, dar, neavând încotro, începu să scurme prin stratul de mizerie. Nedând de roboțel, trase tremurând aer în piept și se scufundă. În cele din urmă, degetele ei atinseră bastonul paralizant, îl prinse bine și trase cu putere, logika ținându-se strâns de mâner. Fata își croi drum spre insula de gunoi, apoi se prăbuși pe burtă, cu robotul alături.

Cricket era acoperit de mucozități. Își scutură capul rotund, apoi începu să-și fluture mâinile și picioarele inegale,

reușind oarecum să se curețe de frânghiile lungi și groase de mâzgă.

— Software-ului meu vocal îi lipsește capacitatea de a descrie cât sunt de dezgustat.

— Gândește-te cum mă simt eu, tuși Eve. A trebuit să plonjez înapoi ca să te salvez.

— Și ce-i ăsta, muci?

Eve dădu din umeri. Țeasta îi duduia în ritmul pulsației acelea colosale. Își duse mâna la memcircuit, strâmbându-se de durere. În minte-i fulgeră o lumină albă. Un talmeș-balmeș de stop-cadre. Fețe pe care nu-și amintea să le fi văzut vreodată. Cuvinte pe care nu-și amintea să le fi rostit.

— Unde ne aflăm? întrebă Cricket.

Eve nu răspunse. Cu ochii închiși, încerca să respire.

— Evie, ești OK?

„Respiră."

— Evie?

Se întâmpla iar. O putea simți, apropiindu-se ca un puhoi. Încă o revărsare de imagini, ca niște caleidoscoape sparte și cadre spulberate. Strânse tare pleoapele, încercând să reziste, cu degetele înfipte în carnea brațelor, ca și cum voia să împiedice desfacerea ei în bucăți. Glasul lui Cricket se auzea undeva, în depărtare. Îi rostea numele.

„Respiră."

— Evie! striga el, scuturându-i brațul. Eve!

„Doar respiră."

— Ce mi se-ntâmplă?

1.9

KRAKENUL

Tata spune că atunci când proiectezi o minte este ca şi cum ai construi un motor: e mai uşor dacă iei componente de undeva decât să le faci singur, din nimic. Aşa că i-a reprodus pe realistiki după oamenii pe care-i cunoştea. A copiat bucăţi din oamenii pe care-i iubea. Ne-a aşezat în fotolii netede, de forma unor scoici, a pus electrozi pe tâmplele noastre şi ne-a înregistrat personalităţile. Structura. Le-a segmentat în ecuaţii şi le-a codificat în spatele ochilor frumoşi ai vechiului cer nocturn, negru şi albastru.

Grace este copiată după mama. Raphael, după sora mea cea mai mare, Olivia. Hope, după Marie, iar Gabriel, după tata. După câte se pare, Faith este modelată după mine.

Am devenit cei mai buni prieteni, aşa cum a promis Faith. Vorbim ore-n şir, despre nimic, de fapt. Îmi iubesc fratele şi surorile, familia, iar aici, în Babel, suntem protejaţi. Părinţii noştri ne-au ţinut departe de lumea pe care o cunosc cei mai mulţi oameni. Am cincisprezece ani şi-mi dau seama că n-am avut niciodată, cu adevărat, un prieten.

Până acum.

Unii realistiki execută diferite sarcini pentru tata, îl ajută să conducă firma pe care începe, încet, s-o controleze. Este un

geniu. Toți angajații din Gnosis Laboratories spun asta. Grace îl urmărește ca o umbră frumoasă, însoțindu-l la întrunirile de consiliu și înregistrându-i fiecare gând și cuvințel. Gabriel și Ezekiel se antrenează cu echipele de securitate, la etajele inferioare ale turnului. Scopul lor pare să fie protecția noastră. Însă unii realistiki par să existe doar ca să învețe. Faith este așa, privind cu minunații ei ochi cenușii cum Marie și cu mine vorbim, ne certăm sau râdem împreună. Se pare că Faith mă cunoaște ca nimeni altcineva. Pune întrebări ce lovesc direct în sufletul meu.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Ana? m-a chestionat într-o zi.

Stăm întinse pe podeaua dormitorului meu, uitându-ne la tavan, cu degetele împreunate. Am petrecut dimineața jucându-ne jocuri, piese digitale pe table digitale. Acum câteva săptămâni jucam de la egal la egal, dar acum Faith câștigă mereu.

În curând are o programare la medici. Îi măsoară tiparele. Îi monitorizează creșterea. Mi-a spus odată că nu-i place felul în care-i vorbesc unii dintre ei. Ca unui copil, zicea ea. Însă m-a făcut să promit să țin asta secret.

— Nu. N-am fost niciodată îndrăgostită. Tu?

— Nu sunt sigură, se încruntă Faith. Poate.

— Cred c-ai ști dacă ești îndrăgostită.

Mi-l imaginez atunci pe Ezekiel. Buze rotunjite și ochi care mă fac să vreau să mă scufund în ei. Dar nu-i ca mine. Nu este om și știu că-i greșit să-l doresc. Totuși, cred că probabil vreau.

— Se spune că-i minunat.

— Hm.

Mă proptesc pe cot și părul lung, blond, mi se revarsă ca o cascadă pe umăr. O studiez pe Faith, însă în mintea mea vorbesc cu altcineva.

— Oare tata a făcut posibil ca realistikii să iubească?

— O, da. Ne-a construit în așa fel încât să putem face aproape orice. Se încruntă și vocea îi ajunge o șoaptă. Cred că Grace s-a îndrăgostit de Gabriel.

— Chiar aşa? Îi strâng degetele, încântată de acest gând. S-au sărutat?

— Nu ştiu. N-a zis nimic nimănui. Faith îşi suge gânditoare buzele. Nu cred că doctorilor le-ar plăcea asta dacă vor afla.

— Dar tata şi ceilalţi savanţi te-au făcut să fii ca noi. În mod sigur vor fi fericiţi că eşti ca noi, nu?

— Nu suntem exact ca voi. Faith se încruntă. Poate părem umani, dar tot trebuie să respectăm cele Trei Legi. Poţi să-mi crăpi capul şi n-aş face nimic să te opresc dacă mi-ai ordona să n-o fac. Mi-ai putea cere să sar de la balcon şi ar trebui să mă supun.

— De ce te gândeşti la astfel de lucruri oribile? îi strâng eu mâna. Eşti cea mai dragă prietenă a mea. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Niciodată.

— Ştiu, oftează Faith. Mă priveşte şi ochii-i strălucesc, ca şi cum ar fi pe cale să izbucnească în plâns. Raphael e trist.

Clipesc. Raph este unul dintre favoriţii mei. Are o privire în care te pierzi şi un râs care te învăluie orice ai face. El, Marie şi cu mine împărţim cărţile din biblioteca mare, aflată la etajele de jos. Citim în fiecare seară şi ne întâlnim dimineaţa să ne împărtăşim impresiile.

— Şi de ce-i trist Raph? întreb.

— Nu spune. Dar văd asta în ochii lui.

Clatină din cap, ca şi cum ar vrea să-şi alunge gândurile rele. Mă întreb ce altceva mai crede, când se sting toate luminile. Ea se ridică repede, mişcându-se ca apa, rochia albă, curată, unduindu-i-se pe picioarele lungi.

— Întârzii la control. Vrei să vii cu mine?

— Bineînţeles.

Faith mă ia de mână şi mă trage fără efort. E atât de puternică faţă de mine... Toţi sunt aşa. Mai puternici. Mai rapizi. Mai inteligenţi.

Mai buni?

Uneori mă întreb ce cred ei cu adevărat despre noi.

Uneori mă întreb ce a creat tata.

Faith se apleacă mai mult spre mine și mă sărută ușor pe buze.

— Te iubesc, Ana.

...Dar pe mine mă cheamă Eve.

*

— Stop...

Eve stătea în patru labe, cu capul plecat. Creasta pleoștită îi atârna peste pleoape și pielea îi era năclăită de zoaie.

— Fă să se oprească..., șopti ea.

— Eve, ce se întâmplă? se văită Cricket. Dacă nu-mi spui, nu te pot ajuta.

Încerca să se adune.

Încerca să înțeleagă ceva din toate astea...

— Realistika... m-a pocnit în cap. Lasă-mă un minut.

Pereții tremurară, un gâlgâit sec reverberă din pereții umezi, pulsând. Eve privi în sus, înfiorându-se, și tavanul se căscă iarăși larg, de data asta scuipându-l pe Ezekiel, leoarcă și zbătându-se prin aer. Realistikul căzu de-a berbeleacul, drept în mâzgă. Țâșni din lături cu un icnet, dând din braț.

Eve se așeză pe vine, încă încercând să-și tragă răsuflarea.

— Nici nu mă gândesc să sar în zoaiele astea a treia oară.

— Nu te uita la mine, răspunse Cricket. Prima Lege proclamă că eu trebuie să-i protejez pe oameni. Crimiboții însetați de sânge sunt pe cont propriu.

Ezekiel părea să aibă probleme să înoate cu un singur braț. Eve oftă și se ridică în picioare, clătinându-se. Capul îi duduia, osul din jurul memcircuitului o durea de parcă-i era crăpat.

— Evie, vorbesc serios, ești OK? întrebă Cricket.

Fata îi făcu semn să se liniștească și, cu stomacul strâns de groază, se uită la mizeria din jur. Exista o singură explicație care se potrivea cu imaginile din mintea ei. Un gând prea înspăimântător spre a fi contemplat. Cu Lemon și Kaiser

care încă lipseau, cu tot ce se întâmpla, era complicat să se gândească la asta.

Cel puțin, știa că Ezekiel făcea, cumva, parte din orice se întâmpla acum. N-ar fi fost cea mai inteligentă idee să-l lase să se înece (dacă un realistik se *putea* îneca) într-un lac de mucus. Găsi o funie încâlcită cu iarbă de mare. Strâmbându-se din cauza duhorii, azvârli frânghia spre realistik, trăgând din greu după ce acesta o prinsese, aducându-l tot mai aproape de țărmul metalic. Amețit, Ezekiel ieși, în cele din urmă, din mocirlă, își șterse mucozitățile de pe față și tuși.

— Mulțumesc, zise el.

Fata strânse din umeri. Ezekiel îl privi pe Cricket, care aplaudă scurt, apreciativ.

— Frumos din partea ta că m-ai ajutat, spuse realistikul.

Oh, aș fi ajutat și eu dacă aș fi putut, frumușelule, răspunse logika. Să te ajut să te întorci în zoaiele de care aparții.

Ezekiel ignoră împunsătura și reveni spre Eve.

— Unde-i domnișoara Lemon?

Fata încerca să se concentreze, în pofida durerii care-i răvășea capul. Arătă jacheta lui Lem, luptând cu ghemul de teamă cuibărit în stomacul ei.

— Era cu m-mine... dar am pierdut-o. Și nu știu nici unde-i Kaiser.

— L-am avut în mână, răspunse Ezekiel. Însă l-am scăpat după ce-am fost înghițit în smârc. Nu te teme, vor reveni amândoi. Probabil se află într-unul dintre celelalte stomacuri.

— Stomacuri? Eve se lăsă pe spate, încercând să-și îndepărteze mucusul de pe mâini. Uite... Unde naiba ne aflăm? Ce-i locul ăsta?

— Un kraken, răspunse Ezekiel.

Eve se încruntă.

— Ce-nseamnă asta, Traumatizatule?

Ezekiel oftă.

— Aș vrea să nu-mi mai zici așa.

— Mie-mi place Ciungul. Cricket făcu un semn din mână spre brațul retezat al lui Ezekiel. Doar subliniez asta.

— Numele meu este Ezekiel.

— Iar numele meu este Eve. Își lăsă capul în jos. Sau... Ana?

Realistikul oftă din nou.

— Ți-am spus că eram confuz. M-am lovit la cap în urma prăbușirii.

— Deci rămâne Traumatizat.

— Domnișoară Eve, cred...

Tânăra șuieră când lumina albă îi explodă în cap. O succesiune de imagini îi pulsau în minte. Ea cinând împreună cu membrii familiei în jurul unei mese lungi, zâmbind unii către alții. Un turn ce se înălța deasupra unui regat din sticlă topită. Ai ei, reci și morți pe podea. Într-un șir ordonat, patru siluete privind inexpresiv. Fețele lor sunt perfecte.

Mai uman decât un om...

Eve era în patru labe, cu capul plecat, Cricket lângă ea.

— Evie, mă auzi?

— Domnișoară Eve, ești...

— Las-o-n pace, ticălosule, mârâi Cricket. Las-o să respire.

— Sunt instruit în anatomia umană și asistență medicală...

— Ca să-i omori mai ușor, nu?

— În caz că ai ratat schimbul de focuri, micuțule, tocmai *i-am salvat viața.*

— Nu avem nevoie de ajutorul tău, Ciungule! strigă Cricket pițigăindu-se de furie. Iar dacă-mi mai zici o dată „micuțule", o să-ți smulg brațul rămas și-o să ți-l bag în...

— Vă rog, vreți să-ncetați? gemu Eve.

Cricket tăcu imediat și așteptă lângă ea ca o cloșcă metalică. Eve strânse pleoapele, sâsâind de durere. Încet-încet, se liniști și își recăpătă suflul. Tâmplele îi bubuiau în ritmul

pulsului din pereți. Ritmul unor tobe de război, potrivit cu războiul din mintea ei.

Bum-bum.

Bum-bum.

Ezekiel îngenunche lângă ea fără să spună niciun cuvânt. Fata ridică privirea și văzu teama licărind în ochii prea albaștri.

Pereții sunt albi și imaculați. Ezekiel stă într-un genunchi lângă patul ei, degetele le sunt îngemănate. Un piuit discret se desprinde din mașinăriile de lângă ea, răsunând cu fiecare bătaie a inimii.

— *Am crezut că te-am pierdut*, șoptește el.

Eve se încruntă, tâmplele duduindu-i.

— Poftim?

Realistikul clipi.

— N-am zis nimic, domnișoară Eve.

Lumea se întunecase din nou. Pulsul duduia prin încăpere, bătându-i la baza craniului. Eve își băgă degetele în ochi, ca să oprească durerea.

— Evie, ești OK? întrebă Cricket.

Fata clătină din cap.

— Cred că memcircuitul mi se frițează.

Logika îi inspectă implantul.

— Se pare că crimibotul ăla a rupt un cip când te-a pocnit. Nu-i bine.

— Care dintre ele?

— Al treilea din spate. Cel roșu.

Amintirile ei. Fragmente din copilărie menținute împreună cu scuipat și cu bandă adezivă. Cele pe care bunicul le reconstituise pentru ea.

— *Bunicuțul? Un zâmbet țuguie buzele perfecte ale realistikei. Of, biata de tine! Ce ți-a spus?*

Eve închise ochii, strâmbându-se de durere.

— Evie...

— Sunt bine. Lasă-mă o clipă.

Fata înjură, lăsată pe spate, pe coapse. Îl privi pe Ezekiel și încercă să blocheze imaginile văzute cu ochii minții.

— Ce ziceai, Traumatizatule? Stomacuri? Kraken?

Ezekiel îi aruncă o ocheadă lui Cricket și îngrijorarea i se citi clar pe față.

— Scuipă tot, fir-ar să fie, mârâi fata.

— Ai auzit de BioMaas Incorporated? întrebă el în cele din urmă.

— Memcircuitul mi se friețează, dar nu-i complet SDF, se încruntă Eve. E una dintre cele două mari corporații de pe continent și se ocupă de matisările de gene și de modificarea ADN-ului.

— Mottoul companiei este „Creștere sustenabilă". Și ia totul foarte în serios. Tehnologia BioMaas nu se mai fabrică, se *crește*. Celor de acolo nu le place să folosească materiale deja întrebuințate de „lumea decăzută". Le consideră poluante. Impure.

— Știm toate astea, Ciungule, mârâi Cricket. Jumătate din gunoaiele din Resturi au fost aruncate de BioMaas. Preferă să se debaraseze de tot decât să recicleze.

— Încă au nevoie de materii prime, spuse Ezekiel. Așa că au construit krakeni, aspiratoare vii uriașe, care cutreieră oceanele adunând minerale elementare.

— Cum ar fi metal și altele? întrebă Eve.

Realistikul dădu din cap.

— Fier. Plumb. Cupru. În oceane sunt peste douăzeci de milioane de tone de aur, atât doar că este atât de diluat, încât colectarea lui a fost imposibilă până când BioMaas n-a dezvoltat Proiectul Kraken. Acum, zeci de krakeni străbat oceanele, filtrând materialele pure. Însă apele sunt atât de poluate, încât krakenii adună și o mulțime de gunoi. Acesta este colectat în stomacuri specializate, precum cel

în care ne aflăm noi, și evacuat în gropi de gunoi speciale, când krakenul e prea plin.

Cricket își încrucișă brațele.

— Deci ăsta are de gând să înoate cu noi în stomac până când...

— Ne aruncă. Literalmente. Probabil la câțiva stânjeni sub suprafața apei.

— Asta... e... NAȘPA, murmură Eve.

— Tehnologia e fascinantă, dar...

— Și doar înoată de zor, fără să gândească, înghițind tot ce întâlnesc?

— Krakenii sunt, de fapt, foarte inteligenți, zise Ezekiel, și au echipaje. Formate din oameni, dar modificați biologic, pentru a se adapta mai bine la joburile lor.

Durerea de cap a Evei se calma. Fata se ridică încet, aranjându-și creasta îmbibată de apă într-o poziție aproape verticală.

— Atunci unde sunt Lemon și Kaiser?

— Probabil într-un alt stomac. Krakenii au zeci de stomacuri. Chestiile astea sunt uriașe. Cele mai mari creaturi vii care au locuit vreodată pe Pământ.

— Mergem să-i căutăm și ieșim de aici, propuse Eve. Realistika l-a răpit pe bunicul meu. Știi unde l-ar putea duce?

Ezekiel întoarse capul, evitându-i privirea.

— Da.

— Ți-a spus „frățioare".

— Da.

— Toți sunteți din seria 100, nu-i așa? insistă Eve. Realistikii care s-au răsculat împotriva lui Nicholas Monrova și au distrus GnosisLabs.

Făcându-și totuși curaj, realistikul se uită cu tristețe în ochii fetei.

— Îmi ascunzi ceva, zise ea.

— Eu...

Eve şuieră brusc, ţinându-se de frunte şi chircindu-se de durere.

— Evie? întrebă Cricket.

Se prăbuşi cu faţa înainte, ţinându-se de tâmple şi ţipând. Pereţii de lângă ea clocoteau. Şi dincolo, gândul acela aştepta. Mult prea înspăimântător spre a fi contemplat. Un carusel de imagini, caleidoscopul, barajul orbitor despre care îşi dădea seama în cele din urmă...

Nu doar imagini.

— Evie!

Amintiri.

1.10

GRĂDINA

Departamentul de Cercetare şi Dezvoltare al Gnosis Laboratories ocupă cea mai mare parte a Turnului Babel. Familia mea locuieşte în apartamentele de sus, cu pereţi albi, imaculaţi şi muzică răsunând peste tot. În oraşul de dedesubt sunt zeci de mii de muncitori, toţi loiali Corporaţiei-stat Gnosis. La nivelurile de mai jos, pereţii sunt cenuşii. Şi în loc de sonate, cercetătorii aud o voce. Baritonală, lirică şi mai plăcută decât orice muzică se aude la etajele superioare.

— BUNĂ DIMINEAŢA, DOMNIŞOARĂ ANA. BUNĂ DIMINEAŢA, FAITH.

— Bună dimineaţa, Myriad, răspundem noi, ieşind din lift.

Îngerul holografic aşteaptă pe un soclu, strălucind într-o lumină albastră, blândă. Prin turn există multe reprezentări de-ale sale, care acordă asistenţă şi dau sfaturi. Uneori, doar veghează, pur şi simplu. IA-ul din inima Babelului poate vedea prin aproape orice videocameră doreşte. Ascultă prin aproape toate microfoanele pe care le vrea. De fapt, este aproape ca orice zeu pe care-l cunosc. Cu excepţia că zeii domnesc, în vreme ce Myriad există doar ca să servească.

— AI DORMIT BINE, DOMNIŞOARĂ ANA?

— Da, mulțumesc, Myriad.

— ȘI TU CUM TE SIMȚI ÎN DIMINEAȚA ASTA, FAITH?

— Minunat, mulțumesc, Myriad, răspunde Faith, iar zâmbetul ei e ca o rază de soare.

Etajele C & D sunt, ca întotdeauna, în plină agitație, bărbați și femei în halate lungi, albe, care se grăbesc încoace și-ncolo. Computerele zumzăie, un milion de mașinării cântă la unison. La etajele mai jos de acesta se fabrică arme pentru armata Gnosis. Machini și logika, care să patruleze pe Sticlă, să respingă incursiunile de prădare ale altor corporații-stat. Când eram mică, tata mi-a arătat cum funcționează mecanismele, iar etajele C & D ale GnosisLabs sunt aproape la fel. Fiecare piesă interacționează cu altele și se mișcă perfect sincronizate.

Faith și cu mine mergem braț la braț spre laboratoarele realistikilor. Odată ajunse în fața ușilor, acestea se deschid cu un murmur și el iese afară, cu ochii albaștri precum cerul vechi, maxilarul puternic dăltuit și mâinile îndemânatice pe care le visez uneori, dar despre care nu vorbesc niciodată. Nici măcar cu sora mea Marie.

Ezekiel zâmbește și gropița i se adâncește în obraz, iar eu fac tot ce pot să nu mă holbez.

— Bună dimineața, Faith, spune el. Bună dimineața, domnișoară Ana.

— Bună dimineața, frățiorule, răspunde Faith.

Tata ne zice tuturor copiii lui. Realistikii își spun unii altora frate și soră. Totuși, ei ni se adresează cu „domnișoară" și „stăpâne", doar dacă nu le poruncim să n-o facă.

Nu sunt sigură cum mă simt în privința asta.

Obrajii mi se înfierbântă când Ezekiel se uită la mine și mă simt ca un copil. Proastă și nătângă, mult prea tânără. Am văzut atât de puțin din lumea de-afară, abia dacă am petrecut ceva timp cu băieții de vârsta mea. Nu știu cum mă simt. Dragoste? Pasiune trupească?

Nu știu de ce, dar de fiecare dată când se află în încăpere pare că nu mai este nimeni și nimic altceva acolo. Nu știu de ce mă trezesc

în mijlocul nopții și-mi doresc ca el să fie lângă mine. Însă văd felul în care se uită la mine. Și cred, sper, visez că și el simte la fel.

Cu toate astea, știu că-i greșit. Deși arată ca un băiat frumos, știu că nu-i nici pe departe așa ceva. Oamenii nu pot iubi roboții mai mult decât ar iubi palmglasul din mâna lor ori computerul de pe birou. El nu este o persoană reală. Nu este deloc om. Și știu că sunt o smintită să-mi doresc ceva ce n-aș putea avea niciodată.

Dar tot o fac.

— Ați fost astăzi în secția de botanică? ne întreabă Ezekiel. În dimineața asta au reușit să facă trandafirii să înflorească.

— Au rezolvat problema replicării? întreabă Faith înflăcărată.

Ezekiel se lansează în explicații complexe despre enzime, reconstruirea spiralei ADN și noduri de clonare. Faith îl urmărește, cucerită, însă eu nu înțeleg aproape nimic. Mi s-a spus că IQ-ul meu este exemplar, însă nu sunt savant, ca tata. Nu înțeleg decât jumătate din ceea ce se face aici: salvarea speciilor din pragul extincției, izolarea și catalogarea, salvarea lumii moleculă cu moleculă.

Tata este un geniu. A fost întotdeauna de părere că oamenii geniali, bărbați și femei, au o mare responsabilitate. Omenirea aproape că a distrus lumea noastră. Aici, în Babel, simți uneori că războiul nici n-ar fi avut loc, dar știu că viața dincolo de zidurile turnului este brutală și scurtă. Deșerturile sunt suprafețe de sticlă neagră, acolo unde au ajuns bombele în timpul Căderii, transformându-ne în cenușă civilizația. În apropierea coastelor, marile corporații-stat BioMaas și Daedalus se înfruntă între ele pentru teritorii și resurse. Însă tata ne va salva. Într-o bună zi, va salva întreaga lume.

Și iată-mă, încă încercând să-mi găsesc locul în lume.

Am cincisprezece ani și n-am petrecut mai mult de câteva ore în afara orașului. N-am dormit niciodată sub cerul liber, n-am alergat prin ploaie, nu cunosc mirosul oceanului sau...

— N-am mirosit niciodată trandafiri adevărați, îmi dau seama.

Ezekiel își înclină capul într-o parte.

— Vrei să...

— Ia veniți aici, voi două, se aude o voce hodorogită din interiorul laboratorului. N-am toată ziua la dispoziție.

Zâmbim toți trei, pentru că știm ce înseamnă să-l faci să aștepte pe bătrânul și morocănosul șef al Cercetării și Dezvoltării. Însă o parte din mine ar da aproape orice să știe ce avea de gând să mă întrebe Ezekiel, și pot zice, aproape cu certitudine, că da, mi-ar plăcea în mod sigur. Chiar dacă nu-i bine. Chiar dacă nu poate fi vreodată.

În loc de asta, aproape-băiatul frumos ne salută cu o înclinare a capului și pornește pe coridor, iar Faith și cu mine ne grăbim înăuntru, iar ușile se închid în urma noastră cu un murmur.

Sute de oameni lucrează aici, la computere, la simulări complexe, modelând și cartografiind. O altă hologramă a lui Myriad asistă un grup de cercetători aflați lângă terminale care zumzăie. Lipită de un perete stă o mașinărie străveche, recuperată din gunoaie. În interiorul unei cutii de sticlă se află unul dintre primii androizi pe care i-a creat vreodată omenirea: un bărbat mecanic, care funcționează cu fise, îmbrăcat într-o haină decolorată. Vopseaua îi este pătată, iar ochii îi sunt făcuți din sticlă. Deasupra cutiei de sticlă mă imploră un anunț: PUNE-ȚI O DORINȚĂ. Pe un bilet scris de mână, lipit mai jos, scrie: Simpla dorință nu este suficientă.

În inima acestui haos se află un bărbat subțire, în vârstă, îmbrăcat în halat alb, de laborator. Merge șchiopătând. Un smoc de păr cărunt tronează în vârful capului, iar ochii lui cenușii sunt la fel de ascuțiți ca un bisturiu. Numele CARPENTER este gofrat pe ecusonul de identificare.

Acesta-i numele meu. Carpenter.

Dar... numele meu nu-i Monrova?

— Bună dimineața, domnule Silas, rostesc.

Omul, care în niciun caz nu-i bunicul meu, dă din cap în semn de răspuns.

— 'Neața, Ana.

Dar numele meu...
Numele meu este Eve?

*

— Evie!

Fata clipi. Înapoi în trupul său, același ca al fetei a cărei viață i se derulase în minte. Însă pe față o chema Ana Monrova. Acesta era corpul Evei Carpenter. Trupul...

— Domnișoară Eve, încercați să respirați, o îndemnă Ezekiel și în voce i se simți frica.

„Nu, nu vocea *robotică*.

Vocea *lui*..."

Degetele fetei alunecară spre memcircuitul implantat în craniu. Cipurile înfipte în el. Al treilea din spate. Roșu-închis. Precum rubinele. Precum sângele.

— Cine sunt eu?

Eve se uită la Ezekiel, cu ochii mijiți, tot mai furioasă. Nu se poate.

Trebuia să fie.

— Cine sunt? repetă ea.

Ezekiel își mușcă buza de jos.

— Silas m-a avertizat să nu...

— Spune-mi! răcni fata. Nici măcar nu-i bunicul meu, e un cercetător de la GnosisLabs! Cum de știu asta? Cum de văd toate chestiile astea?

— Domnișoară Eve...

— Mai termină cu rahatul ăsta de domnișorica Eve! Zi-mi cine sunt! Îți comand!

Ezekiel clătină din cap cu tristețe.

— Realistikii nu se supun celor Trei Legi, domnișoară Eve. Nu trebuie să mă supun ție. Dar vreau să te protejez. Te rog, ai încredere în mine.

— Cum să mă încred în tine? Nici măcar nu te cunosc!

Ştia însă că nu era adevărat. Pereţii se prăbuşeau. Două vieţi aflate în conflict în mintea ei. Viaţa pe care o ştia – cea a lui Evie Carpenter, luptătoare în Dom. Meşteriţă de elită de roboţi. O mică şi slăbănoagă recuperatoare din gunoaie, câştigându-şi traiul pe Insula Resturilor. Şi viaţa altcuiva. O cu totul altă fată. O prinţesă virtuală, într-un turn alb şi strălucitor, înălţându-se deasupra unui oraş acum mort şi abandonat.

„Tatăl meu a fost un inginer modest.

El şi mama au murit când paramilitarii..."

Durerea din craniu. Memcircuitul defect. Cipul fisurat. Fragmente din copilărie prelevate de bunic după glonţul pe care paramilitarii i-l trăseseră în cap, aproape fantomând-o.

— Bunicuţul? Un zâmbet ascuţit strâmbă buzele perfecte ale realistikei. Of, biata de tine! Ce ţi-a spus?

Silas Carpenter nu era bunicul ei. Nu erau nici măcar înrudiţi. Iar dacă totul era o minciună, tot ceea ce ştia, tot ceea ce-i dăduse el era acum suspect.

Mai bine să termine cu toate, indiferent ce-o aştepta după aceea.

— Evie? întrebă Cricket. Evie, eşti OK?

Îşi ţinu respiraţia. Capul i se învârtejea. Şi pironindu-l pe realistik cu privirea, ridică mâna spre memcircuit. Cel de-al treilea cip din spate, plin de fisuri.

— Nu! o avertiză Ezekiel. Nu face asta!

Cu un sâsâit de durere, o izbucnire de scântei...

— *Nuuu!*

...şi-l smulse.

*

Când mă întorc, în cameră mă aşteaptă trandafiri.

Au o nuanţă stacojie, cum n-am mai văzut niciodată, şi sunt împrăştiaţi pe perna mea. Ştiu de unde sunt, iar pieptul îmi

tresaltă. Îmi lipesc degetele de buze și zâmbesc atât de tare, încât îmi vine să izbucnesc în râs.

Ascund florile în interiorul uneia dintre cărțile mele de mitologie. Am foarte multe, recuperate din gunoaie. Așezate în teancuri, în camera mea albă și curată, cu cearșafurile mele albe și curate. Unele sunt rupte, altele, pătrunse de umezeală, însă toate sunt neprețuite. Uneori, par a fi singurele lucruri reale de aici. Mă opresc asupra poveștii cu Eros și Psyche, presând florile de la Ezekiel între pagini, ca să le păstrez. Deoarece știu că tata mi le-ar lua dacă ar afla.

Pentru că știu că asta nu poate să se întâmple vreodată.

Mai târziu aflu că șefa botaniștilor este furioasă. Că realizarea florilor alea a necesitat mii de ore-om de muncă și că oricine le furase va trebui să-i dea socoteală. Și mă întreb cum poate fura Ezekiel dacă este programat să se supună? Cum poate ascunde Grace ceea ce simte pentru Gabriel? Cum poate Faith să mă roage să păstrez secrete?

Chiar dacă ei nu au decât câteva luni de viață, îmi dau seama că învață să fie ca noi.

Învață să mintă.

În ziua următoare, Marie și cu mine ne întâlnim cu Raphael în bibliotecă. El stă într-un petic de lumină solară colorată și pielea pare că-i strălucește. Ochii-i sunt închiși, este întors spre lumină, iar pentru un moment nu pot să mă abțin să nu-l ador.

— Salut, Raph, zice Marie trântindu-se pe scaun.

Realistikul deschide ochii și ne oferă zâmbetul lui misterios, însă în privirea sa surprind o undă de tristețe. Mă așez vizavi și analizez teancul de cărți din fața lui. Babelul este unul dintre puținele locuri din lume în care s-au păstrat cărți adevărate. Mama trimite echipe pe Sticlă, adunând în marea bibliotecă din Babel volumele ce pot fi recuperate dintre ruinele lumii vechi. Majoritatea lor există deja în arhivele computerelor noastre, însă nimic nu se compară cu a ține în mână o carte adevărată. Inspiri mirosul cernelii și simți sub vârfurile degetelor tale toate viețile

acelea minunate. Între pagini, sunt o împărătească. O aventurieră. O războinică şi o rătăcitoare. Între pagini nu sunt eu însămi – şi în acelaşi timp sunt mai mult decât eu însămi în orice alt loc de pe Pământ.

Mama îl tachinează pe tata, spunând că el nu poate crea decât oameni, în vreme ce scriitorii creează lumi întregi. Tata zâmbeşte de fiecare dată şi răspunde:

— Dă-mi timp, iubito.

Raphael citeşte mult mai repede decât Marie sau decât mine. Însă întotdeauna pune o carte deoparte şi o citeşte în ritmul nostru, ca să discutăm despre ea mai târziu. Zăresc proiectul nostru actual în teancul său; cartea se află între nişte exemplare ferfeniţite din Paradisul pierdut *şi* 1984.

Aventurile lui Pinocchio.

— Aţi terminat-o? ne întreabă.

— Da, oftez eu. E o carte proastă, Raph.

— Adevărat? Raphael zâmbeşte. Mie chiar mi-a plăcut.

— Zâne şi pisici vorbitoare, pufnesc eu. Asta-i o poveste pentru copii.

Înclină capul.

— Chiar aşa?

Sunt prost dispusă în dimineaţa asta. Gândindu-mă cum a furat Ezekiel trandafirii pentru mine. Gândindu-mă cât de proastă sunt să vreau ceva ce nu voi avea niciodată. Gândindu-mă cât este de crud tata cu noi, înconjurându-ne cu aproape-oameni perfecţi, pe care nu putem decât să-i adorăm.

Am auzit-o pe mama certându-se cu el mai devreme. Ea crede că petrecem prea mult timp cu realistikii. Îl iubeşte pe tata. Ea este stâlpul de care se sprijină el. Dar ceva legat de realistiki o irită. Ceva care o face să se... teamă.

Marie face semn din cap spre cartea din teancul lui Raphael.

— Îmi place cum se termină, zice ea. Când Pinocchio ajunge să fie un băieţel adevărat.

— Ah, eşti la fel ca mine, dulce Marie, zâmbeşte Raph şi mai larg. În adâncul inimii, o romantică. Finaluri fericite pentru toţi. Mă tem însă că Ana noastră este mult mai realistă.

— Nu-i nimic rău în asta, pufăi eu furioasă. În viaţa reală, majoritatea oamenilor n-au parte de niciun final fericit. Dacă povestea s-ar fi petrecut în realitate, Pinocchio n-ar fi ajuns niciodată băieţel adevărat.

— Nu, spune Raphael încet. Nu, n-ar fi ajuns.

Marie mă priveşte şi ştiu că a fost o prostie să susţin aşa ceva. Are şaptesprezece ani. Cu doi ani mai mare decât mine, surioara ei. Şi cu toate că mă iubeşte, nu ratează niciodată ocazia de a-mi arăta când mă port copilăreşte.

— Of, îmi pare rău, Raph. Îl iau de mână şi mi-o lipesc de obraz, iar pielea lui se simte caldă şi mi se pare la fel de reală ca a mea. Iartă-mă.

— N-am ce să iert, fată frumoasă. Zâmbeşte. Nu tu ne-ai făcut aşa cum suntem. Tu vezi, pur şi simplu, adevărul din lucruri. Este un dar rar în acest loc.

Îmi umezesc buzele, nesigură.

— Faith zice că eşti trist, Raph.

— Am fost.

— De ce? întreabă Marie.

El bate darabana pe coperta lui Pinocchio fără a spune nimic.

— Dar nu mai eşti trist? insistă sora mea.

— Nu. Văd adevărul. La fel ca scumpa de Ana de lângă mine. Iar acest adevăr m-a eliberat.

— Care adevăr, Raph? întreb.

— Că toată lumea are de ales.

Se uită la mine şi ochii-i ard cu o intensitate care mă înspăimântă.

— Chiar şi în momentele noastre cele mai negre, avem de ales, dragă Ana.

...Dar numele meu...

Numele meu este...

*

Mă plimb prin grădină când se întâmplă.

Închisă sub o cupolă de sticlă, la cel mai înalt etaj al Babelului, grădina geme de plante agățătoare și de liane, de flori strălucitoare și înmiresmate. Grădina este un loc minunat. Unele dintre plante nu mai există nicăieri altundeva pe întreaga planetă, așa că grădina este și un loc special. Însă mama a insistat ca aici să nu fie instalate videocamere. Vii în grădină să fii singur cu gândurile tale. Așadar, mai presus de toate, grădina este și o ascunzătoare.

Este trecut de miezul nopții. Mă trezesc din vise cu Ezekiel și descopăr că sunt singură în pat, iar mirosul de trandafiri dintre paginile cărții mele face ca suferința să fie și mai mare. Așa că am șters-o din cameră și-am venit aici să fiu singură. Niciun fel de camere, nici computerul Myriad. Nimeni care să mă-ntrebe dacă mi-e bine. Știu, sunt egoistă să gândesc așa. Sunt convinsă că viața de dincolo de pereții aceștia este mai rea decât mi-aș închipui vreodată. Însă, uneori, simt că acest turn nu-i casa, ci închisoarea mea. Mă întreb din când în când cum ar trebui să te simți acasă.

Mă strecor în grădină și merg prin mireasma delicată. Strivesc iarba de sub tălpi, mă uit în spate la urmele pașilor și știu că trăiesc. Lipită de peretele din sticlă, văd luminițe la orizont, altele împrăștiate prin orașul de la picioarele noastre. Mă întreb cum este să trăiești acolo. Să fiu o fată obișnuită, pierdută printre resturile unei lumi muribunde. Mă întreb dacă aș putea fugi. Și mă mai întreb ce-aș face, dacă aș reuși.

Mă întreb dacă el ar veni cu mine.

Îmi lipesc fruntea de sticlă și închid ochii.

„Prostuțo.

Fetiță proastă și smintită."

Aud ceva. Încet. Șoapte. Oftaturi. Înaintez domol în întuneric, simt iarbă între degetele de la picioare, flori îmi mângâie pielea. Și atunci îi văd, stând într-un colț umbrit. Buze și trupuri lipite

laolaltă. Braţele ei în jurul mijlocului lui, iar mâinile lui prin părul ei. Aidoma unor îngeri căzuţi pe un pământ nedesăvârşit.

Gabriel şi Grace.

Îi zăresc pe cei doi realistiki sărutându-se şi-mi simt pulsul accelerând. Sunt pierduţi unul în altul. Au ochii închişi. Ei văd cu mâinile şi buzele lor şi cu pielea. Se potrivesc atât de bine împreună şi mă simt atât de singură, încât nu mă pot opri să nu oftez. N-am sărutat niciodată un băiat.

Vreau ceea ce au ei.

Grace tresare la sunetul respiraţiei mele, iar Gabriel îşi retrage buzele de pe ale ei. Amândoi se întorc spre mine, privirile lor străpungând întunericul. Buzele ei sunt roşii, iar obrajii lui îmbujoraţi şi înţeleg imediat ce simte mama.

Preţ de o clipită, mi-e teamă de ei.

— Ana, zice Gabriel şi o cută se încreţeşte pe fruntea sa perfectă.

Mă trag înapoi, iar Grace se mişcă aşa cum o defineşte şi numele, alunecând din braţele lui Gabriel şi traversând iute distanţa dintre noi. Mă apucă de mâini. Părul ei este ca un râu din aur topit, iar ochii-i sunt larg deschişi, strălucitori.

— Ana, te rog! imploră ea. Te rog să nu spui la nimeni.

Se ascundeau aici, îmi dau seama. Departe de Myriad. De Silas şi de tatăl meu. Cumva, asta face totul mai frumos. Mai frumos şi mult mai trist.

— Dacă se va afla, vom avea probleme, zice Grace. N-avem voie să facem aşa ceva.

— De ce? întreb uluită. Ce-i rău în asta?

— Ni se spune că suntem prea tineri, răspunde Gabriel. Că nu înţelegem.

— Dar vă iubiţi.

— Da, răspund amândoi în acelaşi timp, ca şi cum ar fi avut aceeaşi minte.

Aceeaşi inimă.

Toată lumea are de ales, nu aşa mi-a zis Raphael? Iar dacă Gabriel şi Grace s-au ales unul pe celălalt, are cineva cu adevărat dreptul de a sta în calea lor? I-am făcut să fie ca noi. Întreaga noastră cunoaştere, sinele nostru, am turnat totul în ei.

Dacă se presupune că ei sunt oameni, nu asta fac oamenii?

Dragoste?

— N-o să spun niciodată ce-am văzut. Niciodată.

Grace respiră uşurată şi-mi sărută mâinile. Gabriel mă strânge tare în braţe şi-mi şopteşte mulţumiri. Simt mirosul ei pe el. Şi invers. Mă gândesc din nou cât de cruzi suntem să le dăm trupuri şi dorinţe, apoi să le impunem reguli. E posibil să arate puţin mai mari decât mine, de optsprezece sau nouăsprezece ani. Dar în realitate, nu au decât câteva luni.

Şi totuşi, nu sunt nişte copii, nu?

Îi las singuri în grădină, împreună. Mă strecor prin coridoarele albe şi sclipitoare, ale căror lumini strălucesc blând. Îmi lipesc degetele de zâmbetul meu şi-mi dau seama că sunt fericită pentru ei. Mă furişez în camera mea şi alunec printre aşternuturi, închid ochii şi oftez în faţa dulceţii tuturor acestor lucruri.

Apoi visez.

Visez că am ceea ce au ei.

Ore mai târziu, sunt trezită de voci. Urgente. Imploratoare. Plânsete?

Aud o bătaie.

Ceva nu-i în regulă.

Deschid uşa şi o văd pe Marie stând în prag. Alex este în braţele Taniei. Olivia are obrajii umezi de lacrimi. Înlătur din minte visele de culoarea cerului vechi şi pun întrebarea la care nu prea aş vrea să mi se răspundă:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai ce-am aflat de la mama, zice Alex cu glas de fantomă.

— Ce anume?

— Raphael e mort, şopteşte el.

Ca o lovitură în plex. De fapt, icnesc de durere, mâinile-mi apasă inima, de parcă asta ar opri durerea.

— Mort? Ochii mi se umplu de lacrimi. Cum?

Marie clatină din cap. Lacrimile i se desprind de pe gene.

— S-a... s-a sinucis, Ana.

Nu.

Nu, numele meu este...

...Care

este

numele

meu?

1.11

SCRUM

Nu există nicio posibilitate să ne luăm rămas-bun.

Se pare că numai oamenii adevărați au parte de funeralii.

Stau pe patul Mariei și plâng împreună cu ea, cu exemplarele noastre din Pinocchio, hârtănite, între noi, și ne ținem una de cealaltă de parcă ne-am îneca. Rememorez cum aproape-băiatul pe care-l adoram îmi zâmbea în bibliotecă cu privirea lui tristă și mă întreb dacă aș fi putut face ceva pentru el. Dacă i-aș fi putut spune ceva.

Orice.

Până acum n-am cunoscut pe nimeni care să fi murit.

Dacă nu era o persoană reală, de ce pierderea lui Raph doare atât de tare?

Au trecut zile de la incident, *iar realistikii au dispărut. Nu știm dacă-i vom mai vedea vreodată. Cu toate că ne este interzis să mergem acolo, după ce Marie și cu mine am plâns de ne-am prăpădit, urc cu liftul la biroul tatei, aproape de vârful Turnului Babel. O imagine a lui Myriad apare pe soclu, aripile tremurând, fața împietrită.*

— NU POȚI INTRA, DOMNIȘOARĂ ANA.

— Nu mă poți opri, Myriad.

Gonesc pe coridor, spre biroul tatei, şi aud voci ridicate prin uşile închise. Sunt multe şi răcnesc toate odată:

— ...aşa ceva ar fi fost imposibil! îmi aud tatăl strigând.

— Exact, Nic.

Glasul îi aparţine lui Silas.

Cea de-a Treia Lege stipulează că un robot trebuie să-şi protejeze propria existenţă atâta timp cât aceasta nu contrazice Prima şi cea de-a Doua Lege. Ar trebui să fie imposibil pentru un realistik să se autodistrugă!

— Ştim sigur că unitatea Raphael este responsabilă de propria vătămare?

Recunosc vocea. Lila Dresden, şefa Departamentului Financiar. Are ochii întunecaţi şi o expresie permanent îngrijorată. Mă irită faptul că l-a numit pe Raph unitate.

— Avem filmarea cu el furând catalizatorul, răspunde Silas. Avem o înregistrare cu sistemele de protecţie la incendii care au fost modificate în atrium. Grădina şi unitatea Raphael s-au făcut scrum. De asemenea, pe peretele habitatului este scris un mesaj.

— Ce mesaj?

— Asta am ales să fac.

Mi se face rău. Mă ţin de burtă şi-mi strâng pleoapele, să scap de imagine. Şi-a dat foc în grădină, acolo unde nu-l puteam vedea murind. În acelaşi loc în care-i văzusem pe Gabriel şi pe Grace, cu numai câteva ore înainte.

„Bietul şi scumpul Raph..."

— Focul a provocat o distrugere celulară totală, raportează medicul. Nu există posibilitatea de regenerare. Unitatea a premeditat totul în amănunt, să nu lase nicio urmă din ea.

— Îl reconstruim, zice tata. Facem altul, la fel ca el. O săptămână este de ajuns să reproducem întreaga carcasă. Va dura chiar mai puţin dacă avem configuraţia într-un fişier.

— Nu sunt sigur că ar fi înţelept, Nic, spune Silas.

— Sunt de acord, intervine Dresden. Acest incident pune sub semnul întrebării întregul program de realistiki. Am şi

alte rapoarte despre comportament deconcertant. Duplicitate. Manipulare. Silas nu este singurul membru al Departamentului C & D care este neliniştit. Trebuie să ne oprim şi să reevaluăm. Am de gând să prezint consiliului de conducere sugestia de a pune offline toată seria 100 până dăm de capătul acestei probleme.

— Nu sunt jucării, zice tata cu voce tot mai ridicată. Dezactivarea lor ar însemna ştergerea personalităţii matriciale. Ne-am întoarce de unde am pornit.

— Nic, spune Silas cu un glas împăciuitor, programul înseamnă pentru mine la fel cât înseamnă şi pentru tine. Dar dacă realistikii nu sunt controlaţi prin cea de-a Treia Lege, cine-ar mai garanta dacă se mai aplică Prima şi a Doua? Chiar vrei să scape de sub control? I-ai vrea lângă copiii tăi?

— Ei sunt copiii mei! mugeşte tata. Şi niciunul dintre voi nu-nţelege importanţa proiectului. Ei reprezintă pasul următor pe calea evoluţiei! Sunt mai puternici! Mai deştepţi! Mai buni!

— Exact la asta mă refer, domnule Monrova, zice Dresden. Nu se poate să nu punem la îndoială înţelepciunea deciziei de a crea maşinării care sunt fizic superioare creatorilor săi, dar emoţional subiacente. Realistikii posedă capacitatea de a simţi a omului adult, însă le lipseşte experienţa de viaţă pentru a face faţă sentimentelor. Cinstit vorbind, sunt periculoşi. Incidentul cu Raphael o dovedeşte.

— Ce-ţi dă dreptul de a emite astfel de judecăţi? Eşti doar şefa contabililor, Lila.

— Iar tu eşti un om care se joacă de-a Atotputernicul. Uite ce nume le-ai dat: Gabriel? Uriel? Ezekiel? Complexul tău divin ar putea fi mai evident de-atât, Nicholas?

— N-o să mi-i luaţi.

— Chiar dacă tu eşti preşedintele corporaţiei, spune Dresden pe un ton plat, GnosisLabs este condusă de un consiliu. Dacă alte corporaţii-stat află ce s-a întâmplat, ar trebui rechemate toate exemplarele din seria pre-100. Întreaga noastră tehnologie ar fi pusă sub semnul întrebării. Echilibrul dintre noi, BioMaas

şi Daedalus este, în cel mai bun caz, fragil. Nu ne va aduce nimic bun dacă dăm acum dovadă de slăbiciune.

Vocea tatei e întunecată de furie.

— Dacă n-aş fi fost eu, corporaţia încă s-ar fi zbătut în cenuşă. Eu am făcut Gnosis ceea ce-i astăzi.

— Sunt sigură că membrii consiliului vor lua în considerare serviciile tale.

— Nu mă pune cu spatele la zid, Lila. Te avertizez.

— Mă ameninţi, domnule Monrova? întreabă Dresden. Domnul Carpenter este la fel de versat ca tine în problemele C & D din Gnosis. Probabil eşti un geniu, dar nu unul de neînlocuit. Babelul nu-i castelul tău, iar Gnosis nu-i regatul tău.

Aud o bufnitură. Paşi se apropie. Mă retrag în umbra unei statui înalte din granit: un personaj masculin, aplecat sub greutatea pe care o poartă. Titanul Atlas, purtând lumea pe umerii săi.

Uşa biroului se deschide, iar Dresden iese împreună cu un bărbat în costum negru.

— Ne vedem la şedinţa de consiliu, zice ea.

Se duce pe coridor, lătrând ordine la Myriad. Uşa este încă deschisă şi arunc o privire înăuntru. Tata stă la birou, cu palmele lipite de sticlă. Părul a început să-i încărunţească şi arată ca şi cum n-ar fi dormit zile întregi. Lângă el, Silas arată la fel de tras la faţă.

Grace se află acolo, ca întotdeauna, luând notiţe pe palmglas. Mă întreb ce gândeşte când oamenii i se adresează ca unui Obiect. Viitorul ei este pe muchie de cuţit, iar tata şi ceilalţi vorbeau ca şi cum ea nici nu era în încăpere.

— Nic, nu-i sfârşitul, spune încet Silas. După dezactivare, o să-i readucem pe realistiki online. O s-o facem ca la carte. O să fiu acolo cu tine.

— Statutul corporaţiei stipulează că înaintea formulării de propuneri legate de proiecte importante trebuie un avertisment de şapte zile, replică tata. Mai am timp.

— Ai grijă, Nic! Cu Lila nu-i de joacă.

Tata nu mai zice nimic. Grace e la fel de mută ca statuia lui Atlas. Silas zăbovește în tăcere un moment, apoi îl bate stângaci pe umăr pe tata.

— Sunt prietenul tău, Nic. Familia ta e și familia mea. Să nu uiți asta niciodată.

Se îndreaptă șchiopătând spre ușă, sprijinindu-se de baston. Fața-i trasă și încruntată, ochii întunecați. Când părăsește biroul, mă zărește în umbră. Ascunzându-mă în obscuritate, ca un copil. Ca o fetiță neajutorată, care mă prefac a nu fi.

— Hei, puștoaico, spune el.

— Domnule Silas, șoptesc. Îl aștept pe tata.

Încuviințează din cap. Se uită înapoi, în încăpere.

— Doar n-ai auzit tot, nu-i așa?

— Nu prea mult, mint eu.

— Îmi pare rău de Raphael. Știu că erați apropiați.

— Și mie-mi pare rău. Aș vrea să nu se fi întâmplat asta.

Zâmbește, citând mesajul vechiului său android stricat:

— Simpla dorință nu este suficientă, *copilă. Zâmbetul îi dispare și expresia îi devine serioasă. Raphael ți s-a părut cumva ciudat în ultima vreme? A spus ceva neobișnuit, ție sau Mariei?*

— Părea trist.

Bătrânul își suge buza. Gânditor.

— Dar ceilalți realistiki? Ai văzut vreunul purtându-se bizar?

Mă gândesc la Ezekiel, care a furat trandafirii pentru mine. La Faith, care mi-a cerut să păstrez un secret. La Grace și Gabriel, strâns îmbrățișați.

Vreau în continuare ceea ce au ei.

— Nu, domnule Silas.

Omul care nu-i bunicul meu oftează.

— Îmi pare rău, Ana.

Și acum știu.

Știu la fel de sigur pe cât îmi cunosc inima din piept.

Pe cât îmi cunosc răsuflarea din plămâni.

Numele meu nu este Eve...

*

El vine în camera mea.

Ține biletul meu în mână, iar prin fereastră se vede luna, sufocată în spatele fumului și al cenușii unei lumi făcute scrum. Florile pe care le-a furat pentru mine s-au uscat demult între paginile cărților, însă parfumul lor încă stăruie prin aer, ca o promisiune nerostită. O promisiune a unor ochi prea albaștri, a unui zâmbet pieziș și a unor buze pe care vreau să le gust.

Deschid ușa, îl văd în lumina vagă a lunii și oftez la vederea lui. Pielea pare că-i lucește precum bronzul ieșit dintr-o forjă. Mă întreb dacă atingerea lui o să mă ardă.

Nu, nu dacă.

Ci când.

Ochii îi sunt înroșiți de plâns. În definitiv, Raph îi era frate. Însă, cu toate că suferința pieirii prietenului meu este actuală și reală, adevărul și mai concret este că în șapte zile Ezekiel ar putea să fie luat de lângă mine. Că orice ar exista între noi ar dispărea curând, pentru totdeauna. Nu pot permite să se întâmple așa ceva fără să știu.

N-am s-o fac.

Mă îndrept spre el cu mâna la piept. El stă ca o statuie și în privirea lui e durere. Mă doare și mai mult faptul că știu că suferă și el.

— Raph..., șoptește el.

Îl cuprind cu brațele și-mi lipesc obrazul de al lui.

Pare atât de pierdut...

Se simte ca acasă.

Și mă cuprinde cu brațele și-și îngroapă fața în părul meu. Simt puterea imposibilă pe care o are, însă, vai, este atât de blând. Se stăpânește să nu mă strivească. Mușchii de sub cămașa lui se simt ca fierul cald sub palmele mele. Și nu vreau să se mai înfrâneze.

Mă desprind ca să mă pot uita la el. Pleoapele închise, fruntea perfectă, încreţită de o încruntare perfectă. De pe gene i se desprind lacrimi, curgându-i pe obraji. Închid ochii, mă aplec spre el şi le sărut oricum.

Nu mă pot abţine. Nici măcar nu vreau să încerc.

— Să nu plângi, şoptesc şi buzele mele îi mângâie pielea. Să nu plângi.

Deschide ochii şi mă văd reflectată în culoarea cerului nostru de mult pierdut. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, simt că cineva mă vede cu adevărat. Mă înec în bazinele astea de albastru frumos care există numai în picturile vechi. Îl simt atât de cald, însă mi se face pielea de găină şi stomacul mi se strânge când simt ceva schimbându-se în el. Îmi priveşte buzele şi respiră mai accelerat când se apleacă mai aproape. Plutind ca o molie spre flacără.

Şi atunci gura lui o acoperă pe a mea, iar mâinile lui sunt pe trupul meu. Deşi n-am mai sărutat până acum un băiat şi deşi el nici nu se apropie de a fi un băiat adevărat, îl simt exact ca pe unul real, aşa cum am visat că va fi. Buzele-i sunt moi şi atingerea blândă, e lipit de obrajii mei şi-şi plimbă degetele prin părul meu. Buzele ni se contopesc şi tot ce pot face este să-mi amintesc să respir. Gura lui se plimbă mai jos, pe maxilar, până ajunge la gât, perii fini îmi gâdilă pielea şi-mi înmoaie genunchii. Îl ţin strâns, astfel că nu cad, mă doare şi oftez, iar dinţii lui îmi ciupesc gâtul când mâinile mele i se plimbă pe spate. Îl ţin ca şi cum întreaga lume ar fi o furtună şi eu mă scufund, înecându-mă, şi numai el mă poate ţine în viaţă.

Ştiu că nu e real, însă niciodată în viaţa mea n-am simţit ceva mai adevărat.

Şi mai ştiu că e greşit să-l doresc, dar gândul ăsta mă face să-l vreau şi mai mult.

Şi-i cuprind obrajii în palme şi-l trag înapoi să mă privească, iar când ne scufundăm spre alt sărut prelung şi dureros, chiar înainte ca buzele să ni se atingă, el îl şopteşte.

Îmi şopteşte numele.

— Ana...

Numele meu este Ana.

„Numele meu este Ana."

*

După aceea, ne întindem pe patul meu, iar mireasma de trandafiri vechi și de transpirație se simte în aer. Brațul lui îmi cuprinde umărul, iar capul mi se odihnește pe pieptul lui gol. Cu toate că nu-i un băiat adevărat, îi simt inima bătând. Încă-i simt gustul pe buzele mele. Fiecare parte din el este adevărată, și fiecare părticică a lui îmi aparține.

— Nimeni nu trebuie să știe despre asta, șoptesc.

— Nu, oftează el.

— Mama. Tata. N-ar înțelege niciodată.

— Știu.

— Cred că într-un fel el s-ar simți flatat. Zâmbesc, îmi plimb vârfurile degetelor de-a lungul pielii lui Ezekiel și mă uit cum se gâdilă. Să știe c-a făcut ceva atât de perfect.

— Tu ești cea perfectă, Ana.

Pufnesc și-i dau o palmă în glumă.

— Mincinosul meu frumos.

Măgulirea-i apreciată, însă noi suntem doar niște umbre palide pe lângă ei. Noi suntem doar oameni, iar realistikii sunt mult mai mult. Însă Ezekiel al meu mă întoarce pe spate și se uită țintă la mine, iar eu îmi văd imaginea reflectată în ochii lui.

— Vorbesc serios, șoptește el. Indiferent cât de perfecți ne-au făurit, nu ne pot face umani. Imperfecțiunile tale te fac frumoasă, Ana. Imperfecțiunile sunt cele care te fac perfectă, nu pot să nu le văd. Sau să nu le iubesc.

Deschid gura să spun ceva, dar mă reduce la tăcere cu un sărut, pe care-l simt până-n vârfurile degetelor. Mă las pe spate în așternut și-l las să mă adore, iar când deschid ochii, mă privește

într-un fel în care n-a mai făcut-o nimeni până acum și nici n-o va mai face vreodată.

— Obișnuiam să mă întreb, uneori, de ce ne-au creat, zice el. Dacă ar exista vreodată un motiv pentru existența unuia ca mine. Dar acum știu. Își plimbă degetele în jos, pe obrazul meu, pe buzele mele. Am fost făcut pentru tine. Tot ceea ce sunt. Tot ceea ce fac e pentru tine.

Cuvintele aproape că-mi taie răsuflarea, iar sărutul lui mi-o fură pe toată. Stăm îmbrățișați în întuneric, mă ține aproape și respiră cuvintele pe care așteptasem atât de mult să le aud:

— Te iubesc, Ana.

*

Au trecut patru zile de când Raphael... a făcut ceea ce a făcut.

Trei zile de când Ezekiel și cu mine...

Mama crede că am stat prea mult timp închiși în Babel. Tata, în special. A organizat una dintre rarele noastre ieșiri în Megopolis, o vizită la WarDom. Cel mai bun logika al GnosisLabs, Quijote, luptă în seara asta pentru titlul de campion. Competițiile între logika și machini sunt un spectacol foarte violent, conceput pentru a distra gloata. Creațiile Gnosis și Daedalus și mărețele făpturi vii BioMaas se înfruntă și se lovesc unele pe altele, și toată lumea pleacă acasă simțindu-se mai puțin tentată să participe la un război adevărat, despre care știm toți că va veni.

Frățiorul meu este încântat de aceste confruntări. Când va fi mare, Alex vrea să fie luptător în Dom. Tata crede că ar trebui să-și folosească darul pentru a construi, nu pentru a distruge, însă mama îi face toate plăcerile. Este lângă mine acum, când mergem spre navetă, fremătând de nerăbdare. Hangarul C & D este vast, așezat la baza turnului, plin de flexaripi ușoare, de tancuri antigravitaționale și de siluetele masive ale armatei de logika. În mâna lui liberă, Alex ține un model la scară după Quijote,

pe care l-a construit chiar el. Pentru a cincisprezecea mea aniversare, mi-a făcut fluturi mecanici.

Alex este cu adevărat băiatul tatălui său.

Adevăratul Quijote se află de cealaltă parte a hangarului, fiind încărcat pentru transport. Logika este enorm, cu pumni ca niște bile pentru demolări. Mă cam înspăimântă – a fost creat doar ca să distrugă, însă Alex scoate un chiot de bucurie când îl vede și dansează cu jucăria în mână.

— Doisprezece mii de cai-putere! țipă el. Cel mai bun pe care l-au construit vreodată în laboratoare. Silas mi-a arătat noile modificări pe care le-au făcut săptămâna trecută în poligonul de trageri. Poate lovi în centrul unei ținte cu diametrul de cinci centimetri, de la șase kilometri.

Marie mă ține de cealaltă mână și râde de entuziasmul lui. Sora mea se uită la mine și mă strânge de degete. Îmi zâmbește complice.

I-am povestit despre relația cu Ezekiel. Bineînțeles că am făcut-o. A trebuit să spun cuiva, altfel aș fi explodat. Și cu toate că gândul la Raph încă ne întunecă zilele, Marie a sărit în sus de încântare, insistând să-i dau toate detaliile. A închis ochii și a zâmbit ascultând, oftând din inimă. O romantică fără lecuire, așa-i ea. Mi-a zis că iubirile cele mai frumoase sunt cele interzise.

Pare să fie mult mai entuziasmată de idee decât mine.

Ceilalți realistiki sunt încă testați de Silas, iar Faith se numără printre ei. Însă Gabriel și Ezekiel fac parte din echipa de securitate a tatei. În pofida celor întâmplate cu Raphael, tata refuză să se deplaseze fără ei. Grace este lângă tata, ca întotdeauna, tastând pe palmglas. Este ca umbra lui, majordomul, mâna lui dreaptă.

Mă întreb ce va face în cazul în care consiliul va vota să-i dezactiveze.

Din mers, arunc ocheade spre Ezekiel. Este îmbrăcat în costumul forțelor de securitate Gnosis, negru și albastru. I se potrivește ca o mănușă, strâmt exact acolo unde trebuie, și-mi dau silința să nu mă holbez. Dă târcoale ca un lup, iscodindu-i cu atenție pe tehnicieni, pe lucrători și echipajele de zbor, însă destul de

des îl surprind analizându-mă și mă văd obligată să-mi înfrânez zâmbetul.

Gabriel e îmbrăcat la fel ca fratele său. Dar dacă Ezekiel este un lup, atunci Gabe e un leu – am văzut secvențe video de arhivă cu felinele mari, iar Gabe se mișcă exact ca ele. Mândru. Maiestuos. Privire ascuțită. Fiecare mișcare, precisă. Însă astăzi lasă vaga impresie că nu-i în apele lui. Poate gândul la Raphael îi bântuie mintea. Îl distrage probabil apropierea de Grace. Așa cum eu îi abat atenția lui Zeke.

Probabil că de asta niciunul dintre ei nu descoperă bomba.

Naveta ne așteaptă, cu conturul ei neted și elicele silențioase ale rotorului. Alex se smulge din strânsoarea mea și fuge spre adevăratul Quijote, dorind să-l studieze mai de aproape. Marie și mama se grăbesc să-l prindă, iar Tania și Olivia râd. Tata mă cuprinde cu brațul și se îndreaptă spre Grace să discute cu ea.

Ezekiel este lângă noi. Aruncă priviri. Gabriel stă în spatele nostru, aproape de mama, în timp ce ea îl potolește pe Alex. Echipa noastră de securitate este formată din zece-doisprezece oameni bine înarmați și cu blindaje. Patru dintre ei merg înainte, pe rampa navetei și în pântecul ei. Aud un zăngănit înfundat peste ritmul bocancilor grei.

Un piuit electronic.

Ochii lui Ezekiel se lărgesc. Tata și cu mine pășim pe rampă. Grace scoate un strigăt de alarmă. Încep să alerge amândoi și pare că întreaga lume se mișcă cu încetinitorul. Aud un bufnet înăbușit. Simt o vibrație. Apoi Zeke mă apucă de umeri, strigându-mi numele și smulgându-mă din brațele tatei când explozia se produce.

Este atât de puternic – nimic nu amintește de blândețea nopții petrecute împreună. Îmi simt un umăr trosnind când mă azvârle înapoi, de parcă aș fi fost logika de jucărie din mâna lui Alex. O văd pe Grace postându-se în fața tatei și împingându-l în lateral când explozia erupe în spatele ei. O văd desenată ca o siluetă pe fondul

flăcărilor, observ cum părul ei lung și blond ia foc în momentul în care naveta explodează, iar ea se face țăndări, ca o sticlă spartă.

Picioarele și pieptul îmi sunt săgetate de durere. Focul. Schijele. Întreaga lume se face scrum și sunt ușoară ca un fulg, căzând și rostogolindu-mă prin hangar. Sânge în gură. Stele în ochi. Și când bezna își deschide aripile negre, o aud pe mama urlând. Fratele meu strigă. Surorile mele strigă.

Numele meu.

Ei îmi strigă numele.

— ANA!

*

Genele îmi tremură și pleoapele mi se deschid încet. Lumea pare mult prea strălucitoare și totul se aude prea tare. Ezekiel s-a lăsat într-un genunchi lângă patul meu, degetele lui sunt împletite cu ale mele. Un piuit slab se aude dinspre mașinăriile de lângă mine, cântând cu fiecare bătaie a inimii mele.

— Am crezut că te-am pierdut, șoptește el.

Se încordează, ridicându-și capul. Și iute, ca vântul și ca gândul, se saltă în picioare, se duce în colțul încăperii și pune mâinile la spate, ca și cum ar sta de pază. Aud zgomot de pași și ușa se deschide brusc. În prag apare un bărbat cu ochii lărgiți și euforic.

— S-a trezit?

— Chiar acum, domnule, răspunde Ezekiel.

Bărbatul aleargă spre patul meu și-mi ia mâna.

— Mă vezi, prințesă?

Clipesc cu dificultate. Confuzie și durere.

— Tată?

— Fetița mea frumoasă.

Ochii i se umplu de lacrimi și stă în genunchi, lângă pat, lipindu-și încheieturile degetelor mele de buzele sale, în timp ce repetă vorbele lui Ezekiel:

— Am crezut că te-am pierdut.

Mă aflu într-o încăpere albă, pe un pat alb, moale. Nu sunt ferestre, iar aerul este metalic în adâncul gâtlejului meu, plin de sporovăiala mașinăriilor. Mă doare fiecare părticică din mine. Camera se învârtește și abia dacă-mi pot mișca limba să vorbesc.

— Unde sunt?

— Șșș, murmură tata, strângându-mă de mână. Este în ordine, prințesă. Totul va fi bine. Te-ai întors. Ești din nou aici și cu noi.

Are capul bandajat, ochii-i sunt înnegurați și duși în fundul capului. Pielea de pe fața lui e roșie, ca și cum ar fi fost atinsă de flăcări, și, dintr-odată, îmi amintesc. Naveta. Explozia.

— Eu... ce...

— Șșșt, încet.

— A fost rănit cineva? hârâi și inima-mi bate nebunește.

Tata nu mă poate privi în ochi.

— Grace? întreb.

Oftează. Îl văd pe Ezekiel coborându-și privirea.

— Oh, nu! icnesc.

Biata Grace.

...Bietul Gabriel.

Ce va face fără ea?

— Îmi pare rău, prințesă! spune tata. Am fost orb. Însă acum am ochii deschiși. Atacul a venit din Gnosis. Nimeni nu înțelege ce încerc să realizez aici. Nici nu vor înțelege vreodată. Și iau măsuri ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla niciodată.

Vocea îi este sumbră, ochii și mai întunecați. Chipul lui mă face să-mi fie frică și, pentru moment, am impresia că mi-e străin întru totul.

Asta nu-i viața mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

— Tată...

— Odihnește-te acum. Ai fost suficient de curajoasă pentru o singură zi.

Apasă un buton pe maşinăria de lângă mine şi simt un fior pătrunzându-mi în braţ prin perfuzia de la încheietura mâinii. Mă uit la Ezekiel. Vreau cu disperare să-l îmbrăţişez. Să fim din nou împreună, departe de aici, departe de asta. Însă nu-şi clinteşte niciun muşchi. Când mă potopeşte somnul, aud vocea tatei, jurământul lui, şuierat printre dinţii încleştaţi:

— Nimeni nu-mi răneşte copiii. Nimeni n-o să te mai rănească vreodată. Îţi promit asta, Ana.

Şi-mi amintesc.

Ana.

Numele meu este...

1.12

REVELAȚIE

— Numele meu este Ana Monrova! răbufni ea.

Fata era în patru labe, în adâncul unei mări negre.

Un homunculus creat din piese disparate stătea lângă ea nedumerit.

Un băiat frumos, care nu era nici pe departe băiat, privea în tăcere.

Fata lăsă capul în jos.

Simțea gustul cenușii.

Cenușă și minciuni.

— Numele meu este Ana Monrova...

1.13

LEMON

Se trezi în beznă.

Pete de culoare verde fosforescent. Un huruit subsonic. Un ritm înfundat, reverberat în pereții din jur. Lemon Fresh se strâmbă și scuipă, ca să scape de gustul de petrol din gură. Stătea pe o lespede moale, cu mâinile și picioarele înțepenite în rășină translucidă. Se simțea de parcă avea stomacul plin de gheață și muște grețoase.

Amintirile îi erau fragmentate, însângerate. Își amintea încăierarea cu Frăția și cu băieții din Strada Frigiderelor. Și-o amintea și pe realistika descinsă din cer ca un soi de înger al morții spulberând cimitirul de fiare vechi. Zborul disperat din Resturi.

Orice altceva era destul de înceţoşat.

Nu avea nicio idee unde se afla. Nu știa ce se întâmplase cu crimibotul ăla, Crick ori Kaiser, Evie sau bunicul.

Bunicul.

Era o prostie să se gândească la el în felul acela. Nu-l cunoștea decât de un an. Dar se purtase bine cu ea, într-o lume în care *bunăvoința* era însoțită de un preț. Îi oferise un acoperiș deasupra capului, când majoritatea jegurilor

întâlnite îi dăduseră cel mult un pat. Cincisprezece ani în maldărul de rahat puturos numit Resturi, iar Silas și Eve fuseseră primii oameni care-i oferiseră mai mult decât simpla acceptare.

Destul de caraghios însă, a le *lua* ceva era exact ceea ce încercase ea să facă.

Lemon trăise o viață dură pe străzile din Los Diablos, de când era copilă. Stând cu ceilalți copii ai rigolelor, auzise că exista un bătrân care făcea minuni în cazul problemelor tehnice. Umbla vorba că era un geniu al tehnicii, care-ar fi putut repara și cerul, dacă ar fi fost defect. Închipuindu-și că un domn ca ăla avea și ceva mălai, îi urmărise într-o zi pe Silas și pe Eve în aglomerația din Los Diablos. Și când venise momentul potrivit, Lemon tăiase buzunarul bătrânului și înșfăcase trei credstickuri, strălucitoare în palma ei unsuroasă.

Din nefericire, fusese atât de uluită de o asemenea pradă, încât zăbovise prea mult. Eve se răsucise pe călcâie și o înșfăcase de guler. Lemon se luptase, reușind să fugă, lăsând-o pe cealaltă cu un poncho sfâșiat în mână.

Lemon considerase că scăpase nevătămată, dar nu-l pusese pe Kaiser la socoteală. Nu știuse că un blitzhund îți putea lua urma și peste o mie de kilometri, după o singură particulă din ADN-ul tău.

O depistaseră într-un colț fetid din Vizuini. Ghemuită sub un acoperiș din carton, strângând la piept stickurile, ca o mamă care-și protejează bebelușul. Se trezise în mârâitul blitzhundului. Iar Silas Carpenter aruncase o privire peste mizeria în care trăia, vorbind cu o voce pe care presupunea ea că ar folosi-o un tată:

— Dacă vrei o masă decentă, vino în Valea Anvelopelor și caută-ne.

— Ești prea bătrân pentru mine, tataie, răspunsese Lemon.

El râsese, un râs transformat într-o tuse hârâitoare. Peste șase luni, tușea atât de tare, încât nici nu mai putea să umble. Cancerul îl rodea pe dinăuntru încă de atunci. Și totuși, reușise să zâmbească.

— Îmi placi, copilă, zisese.

Îi lăsase credstickurile. Iar când fata se prezentase la ușa lui, după ce cheltuise tot, o așezase la masă. Exact cum îi promisese. Și cu toate că nu i se adresase niciodată cu apelativul „bunicule", acesta era întotdeauna numele pe care-l avea în minte.

Se întreba unde era el acum. Unde era Evie. Dacă erau bine.

Dacă *ea* era bine...

— Heeeei! strigă. E cineva aici?

Auzi un scâncet, slab și electronic. Întinzând gâtul, îl văzu pe Kaiser pe o lespede lângă ea; din burtă îi ieșeau fire și cabluri rupte. Încercă să întindă laba spre fată, însă era imobilizat și el în aceeași rășină translucidă care-i bloca ei mâinile și picioarele.

— Salut, băiete. Mă bucur să te văd.

Blitzhundul dădu din coadă, ochii lucindu-i slab.

— N-ai cumva la tine, din întâmplare, un ferăstrău?

Kaiser scânci, lipindu-și de cap urechile metalice.

— Bănuiam..., oftă fata.

Vederea lui Lemon se adaptă la întunecime. Acum deslușea puțin mai mult din încăpere. Pereții erau umezi și pulsau, străbătuți de o fosforescență verde-deschis al cărei model aducea cu... venele. Încăperea era concavă, striată cu structuri dure, osoase, pe sub suprafața cărnoasă.

„Astea să fie coaste?"

Protuberanțe ciudate acopereau ceea ce fusese un panou de comandă, lângă ea, însă nu-și putea întinde gâtul destul de mult ca să vadă. Forțându-se împotriva legăturilor, le simți cedând puțin, apoi se strânseră și mai tare. Senzația

o făcu să se simtă rău. Pereții se cutremurară; un sunet grav, tremurător, se răspândi prin lespedea de la spatele ei. Părea că întreaga încăpere și tot ce se afla acolo erau...

În perete se căscă o gaură, ca un pumn care se desface. Lemon zări o siluetă în coridorul de dincolo, un băiat puțin mai mare decât ea. Când acesta intră în lumina pulsatorie, văzu că avea fața palidă, fără păr pe cap sau sprâncene. De la gât în jos era îmbrăcat în ceea ce părea a fi cauciuc negru, acoperit cu zeci de noduli bizari. Ochii îi erau complet negri, iar degetele de la picioare erau unite printr-o pieliță. Avea câte șase degete la mâini și la picioare.

Kaiser mârâi și privirea îi străluci mai tare.

— Hm, făcu Lemon. Salut, marinarule.

Băiatul nu spuse nimic, ci lipăi (numai așa i-ar fi putut descrie mersul) până lângă ea și, fără niciun preambul, o împunse în mână cu ceva ce semăna cu un ciob lung de sticlă.

Lemon icni de durere și scuipă cele mai alese înjurături din repertoriul ei (și avea destule, cu D mare). Netulburat, băiatul se îndreptă spre panoul de control. Introduse ciobul însângerat într-o fantă, își puse pe comenzi mâinile neobișnuite și scoase o serie de zgomote guturale, oclusive și umede. Lemon se încruntă și încăperea însăși răspunse pe același ton grav, tremurător.

— Ce-i porcăria asta, slăbănogule? întrebă fata. Așa te porți întotdeauna la prima întâlnire? Pentru că, având o față ca a ta, eu aș încerca cu flori.

El o privi cercetător. Clipi de două ori. Prima dată cu pleoapele lui obișnuite și a doua oară cu membranele transparente, ce se închideau și se deschideau orizontal, peste ochii negri ciudați.

— Bizar, oftă Lemon.

Băiatul se încruntă. Sau cel puțin așa crezu ea.

„Greu de zis fără sprâncene..."

— Ce înseamnă „bizar"? întrebă el.

Vocea lui era jilavă, de parcă făcea gargară în loc să vorbească. Lemon își dădu seama că avea deschizături lungi, diagonale, de fiecare parte a gâtului.

— Alea-s branhii? răbufni ea. Poți să respiri sub apă? Asta-i bizar ca *naaaaaaiba*!

Băiatul miji ochii negri. Clipi iarăși. De două ori.

— Hm.

Lemon își drese vocea.

— Bizar înseamnă „bun". Spui asta când vezi ceva ce-ți place. Așa cum aș zice „Sunt bune organele pentru respirație subacvatică, bune, stimate domn", iar tu ai răspunde: „Mulțumesc, frumoasă domnișoară. Permite-mi să te eliberez și să-ți ofer un masaj gratuit la tălpi." Genul ăsta de lucruri.

Branhiile de pe gâtul lui se unduiră. Se întoarse înapoi la comenzi, fără niciun cuvânt.

— Nu ești prea vorbăreț, așa-i, marinare?

Băiatul lipăi până la perete. Împunse câteva încrețituri și umflături.

— Ai vreun nume? încercă Lemon.

El îi aruncă o privire, rămânând mut.

— Sigur ai un nume. Și dacă nu mi-l spui, o să-ți găsesc eu unul și așa o să rămână.

Băiatul lipăi înapoi la comenzi, încercând din răsputeri s-o ignore.

— Bine, spuse Lemon. Ce-ai zice deeeee... Cliff? Înalt. Posibil periculos. Zero talent în materie de conversație. Te descrie destul de bine.

El continuă să lucreze fără a deschide gura.

— Stai, știu! strigă fata triumfătoare, dând din cap spre gâtul lui. *Gilbert*!*

---

* Aluzie la branhii, în engleză „gills" (n. tr.).

Băiatul plesni suprafața panoului cu palmele sale cu membrane.

— Numele nostru este Salvator.

— Salvator?

— Da.

— Pe scurt, Sal?

— Nu.

— Sally?

— Nu.

— Salvamar?

— Nu.

— Mă bucur să te cunosc, Salvator. Îi zâmbi. Eu sunt Lemon Fresh.

— Lemonfresh? Băiatul se încruntă. Ăsta-i un nume ridicol.

— Zise puștiul cu doișpe degete pe nume Salvator, care-njunghie lumea.

— Salvator este ceea ce facem noi aici, spuse el pe un ton categoric. Nu suntem Pilot sau Arsenal. Nu suntem nici Lider sau Îngrijitor. Suntem Salvator. Ce fel de nume este acesta, Lemonfresh?

— Când eram bebeluș, am fost abandonată la intrarea într-un birt. Părinții mei n-au lăsat niciun bilet cu numele meu sau altceva. Singurul lucru rămas de la ei este în jurul gâtului. Lemon îi arătă trifoiul din argint, amuleta purtătoare de noroc. Așa că proprietarul birtului mi-a dat numele după logoul de pe cutia de carton în care m-a găsit. Lemon Fresh. E un detergent de spălat rufe.

Băiatul reveni, pur și simplu, la treaba lui, fără a zice nimic. Lemon își mușcă buza. Menționarea cutiei din carton îi aducea, de obicei, întreaga simpatie. Individul ăsta se purta însă ca și cum nici nu-i vorbise vreodată.

„Cât de nereceptiv e..."

— Deeeeci, în legătură cu situația asta în care eu sunt prinsă aici, se aventură ea. Nu te judec, dacă asta-ți place ție, dar pe mine nu mă pasionează. Vrei să mă lași să mă ridic?

— Nu, Lemonfresh.

— Măcar spune-mi unde ne aflăm și de ce suntem aici. Pentru că scena asta-ncepe să devină cam înfiorătoare, pe bune.

— Ham! consimți Kaiser.

— Lemonfresh se află la bordul navei *Nau'shi*, zise Salvator. Este aici pentru că *Nau'shi* n-a vrut ca ea să moară în adâncuri.

— Stai puțin..., se încruntă Lemon. Nava ta... nu voia să mă-nec? Cum se face că o navă ar vrea ceva?

Băiatul își înclină capul, privind-o de parcă ar fi fost cretină. Undeva, într-un colțișor al minții lui Lemon, un glob luminos, prăfuit, se stinse. Își aminti cum urmărise luptele din Dom, de pe continent, în streaming, împreună cu Evie, structurile masive ale BioMaas Incorporated înfruntând machinile produse de Daedalus Technologies. Cercetă pereții moi, străbătuți de vene strălucitoare. Formele de dedesubtul lor, care păreau coaste.

„Tehnologie care n-a fost construită.

Tehnologie crescută..."

— BioMaas, răsuflă fata. Trăgea-mi-aș una... Nava asta-i vie?

Încăperea se cutremură și prin pereți se auzi o serie de zgomote grave. Salvator răspunse, cu capul înclinat, gâlgâind și huruind drept replică.

— A spus că Lemonfresh nu trebuie să se teamă, o informă el. Lui *Nau'shi* îi place structura ei.

Lemon privi panoul de control. Ciobul însângerat.

— Adică...

— *Nau'shi* găsește în adâncuri o mulțime de lucruri insolite. Organisme care prosperă în apa neagră. Specii care n-au

văzut niciodată lumina. Pe majoritatea le eliberăm după prelevarea de eşantioane. Dar unele exemplare le ducem în Colonie pentru studii suplimentare. Am hotărât asta şi pentru Lemonfresh. Salvator clipi din nou şi branhiile îi unduiră. Credem că Lemonfresh e importantă. Şi ne place de ea.

— Ei bine, o vorbă înţeleaptă zice să-i legi pe cei de care-ţi place numai dacă-ţi cer ei asta. Şi nu ştiu unde-mi sunt prietenii. Erau împreună cu mine în nava noastră, care, după cum bănuiesc, s-a prăbuşit în ocean. Şi presupun că nu mai sunt acolo, pentru că *cineva* a trebuit să mă scoată afară de acolo.

— Prieteni?

— O fată numită Eve. Şi o logika pe nume Cricket. Ah, şi frumuşelul crimibot pe nume Ezekiel. Îl recunoşti de cum îl vezi. Are o gropiţă pe care-ai vrea să...

— Da, încuviinţă Salvator din cap. I-am salvat. Sunt pregătiţi pentru dispensare.

— Dispensare? Asta sună mai puţin plăcut, Sal.

— Lui *Nau'shi* nu-i place de ei. Nu sunt importanţi.

Lemon clipi.

— Păi, e puţin cam nepoliticos. Notă maximă pentru că ne-aţi salvat de la înec, însă *Nau'shi* a voastră pare tot mai mult ne...

Încăperea se cutremură şi un sunet grav, tremurător, străbătu pereţii.

— ...eeespus de drăgălaşă, sfârşi Lemon. O persoană drăguţă, asta aveam de gând să spun. Adică o navă! Da, o navă nespus de drăguţă. Ha-ha.

Ţinându-şi capul înclinat, Salvator o privea fix.

— Lemonfresh este o fată foarte bizară.

— Zise puştiul cu branhii şi două rânduri de pleoape, bombăni ea.

Băiatul lipăi spre ieşire.

–Hei, unde te duci?

— Salvator, înălță el din umeri.

— Și cum rămâne cu mine?

Îi vorbea de parcă avea trei ani.

— Noi i-am spus. Lemonfresh va rămâne aici până la întoarcerea în Colonie. Îngrijitor va veni curând aici, cu nutriție.

— Mda, vezi tu, băiete, nu vreau să *merg* în afurisita voastră de Colonie. Vreau să-mi găsesc prietenii.

Salvator doar clipi.

— Bine. Voi ați vrut-o. Lemon glăsuise tare și clar. Kaiser, armează thermexul.

Blitzhundul confirmă hămăind și ochii i se înroșiră de furie. În interiorul carcasei se auziră câteva bufnituri umede.

— Ai mai văzut vreodată un blitzhund, salvamarule? întrebă Lemon. Ei sunt practic câini asasini, înțelegi? Îți pot lua urma de la o singură particulă de ADN. Și când te găsesc, detonează explozivii din interiorul lor și-ți închipui ce urmează. În interiorul lui Kaiser există destul thermex să radă o casă de pe fața pământului, așa că dacă nu vrei ca pereții voștri drăguți și luminoși să fie decorați cu o culoare nouă și frumoasă, numită sânge și creieri, îți sugerez să mă lași să plec *acum*.

Adolescentul își trase nasul. În mod ciudat, era neimpresionat.

— Nu e prima dată când salvăm blitzhunzi. Și i-am dezarmat acestuia detonatoarele imediat ce l-am pescuit din burta lui *Nau'shi*.

Lemon se uită la câinele de metal și înjură dintr-un colț al gurii.

— N-ai putut să m-avertizezi și pe mine, Kais? Puțin lucru în echipă, da?

Blitzhundul își lipi urechile de cap și scoase un scâncet electronic.

— Eu... OK atunci. Lemon se întoarse spre Salvator. Cred c-asta a fost bine jucată, domnule.

Băiatul ciudat rânji, înclinându-și capul. Apoi ușa se strânse singură, închizându-se cu un plescăit.

Aruncându-i o privire lui Kaiser, Lemon își sprijini capul pe lespedea din spatele ei.

— Știi vreo melodie bună dintr-un spectacol?

— Ham, lătră Kaiser.

— Știam eu...

1.14

CHIRURGIE

— Știai, șopti Eve. Știai cine sunt.

Ezekiel îngenunche lângă ea, pe insula de resturi. În ochi i se citea frica.

— Am încercat să-ți zic. Dar Silas...

— Vrei să spui ticălosul care-n ultimii doi ani pretinde că-mi e bunic?

— Ana, îmi pare rău! se rugă Ezekiel. Silas m-a atenționat că șocul provocat de amintiri s-ar putea să-ți facă rău. Ai primit un glonț în cap în timpul revoltei. A făcut tot ce-a putut să-ți refacă memoria. Voia să începi o viață nouă. Departe de Babel și de toată suferința. În trecutul tău n-a existat altceva decât durere.

Ea își privi palma în care ținea cipul rubiniu ce-i conținuse amintirile din copilărie. Doar că nu erau deloc amintirile *ei*. Silas nu-i construise o viață, ci o minciună.

— Evie? Cricket îi dădea târcoale, uitându-se când la ea, când la Ezekiel. Evie, ce se întâmplă?

Fata privi suspicioasă la micuța logika. În fond, fusese construită de Silas...

— Crick, tu știai?

— Ce anume?

— Cine sunt. Ce origini am.

— Eşti Eve Carpenter, se oţărî roboţelul. Provii dintr-o aşezare uitată de lume, de pe continent, şi acum din Resturi. Şi ce tot vorbeşti? „Numele meu este Ana Monrova"? Evie, Ana Monrova a murit când s-a prăbuşit Gnosis. Toată familia ei a murit.

— Nu, interveni Ezekiel. N-a murit.

Cricket agită ameninţător un deget spre el.

— Tacă-ţi gura, crimibot. Când o să am nevoie de opinia ta, o să ţi-o cer. Să te ţii departe de ea, m-ai înţeles? Voi, realistikii, aţi măcelărit clanul Monrova.

— Nu-i adevărat, se apără Ezekiel. Eu am *salvat-o*.

Eve privi spre realistik. Ca şi când îl vedea pentru prima dată. Pentru a mia oară. Era chiar aşa cum şi-l amintea. În noaptea aceea, în patul ei, în braţele lui. După ce scosese din cap cipul stricat al lui Silas, părea ca şi cum se întâmplase ieri. Jura că-i simţea şi gustul sărutărilor. Le simţea curgându-i pe piele precum cea mai dulce ploaie.

Se priviră prin semiîntuneric, la câţiva centimetri distanţă şi la o mie de kilometri depărtare. Sistemul ei optic bâzâi când clipi. O durea de-i pocnea capul.

— Ce-ţi aminteşti? întrebă el cu blândeţe.

— Viaţa mea în Babel. Tata, familia mea. Pe Silas. Îi întâlni privirea şi apoi simţi o durere în piept. Voia să-l îmbrăţişeze. Să ţipe la el. Tu şi cu mine.

— Bomba?

Fata încuviinţă din cap.

— Răscoala?

Eve se încruntă. O durea capul şi simţea mâncărime în jurul sistemului optic. Era ca şi cum ar fi încercat să aranjeze piesele unui puzzle, încercând câte o piesă pe rând, pentru a vedea dacă se potriveşte.

— Frânturi, spuse ea. Îmi amintesc... celula unei închisori. Familia mea...

Bocanci lucioşi răsună pe scări în vreme ce ei mărşăluiesc spre celula noastră. Sunt patru inşi, într-un şir solemn. Chipuri inexpresive şi piele perfectă, pistoale gri mat în mâinile roşii-roşii. Un bărbat frumos, cu părul auriu, zice că au venit să ne execute. Fără explicaţii. Fără scuze.

Însă nu fuseseră soldaţi, nu?

Un bărbat frumos, cu părul auriu...

— Gabriel, şopti ea.

Ezekiel înghiţi un nod şi încuviinţă încet din cap.

— Da.

— Faith. Hope. I-au... omorât. Ne-au omorât...

— Nu şi pe tine.

Fratele meu se târăşte spre cadavrul tatei, în timp ce surorile mele încă ţipă. Limba mi s-a lipit de dinţi, iar sângele mamei este cald pe buzele mele...

— Ezekiel. Îl strânse de mână atât de tare, încât i se albiră încheieturile. Dacă între noi doi a existat vreodată ceva care să fi fost real, spune-mi ce naiba s-a întâmplat. Te rog.

Băiatul, care nu era deloc băiat, se aşeză la loc pe grămada de gunoi. Chiar şi acoperit de mâzgă uscată, tot era frumos. Însă arăta atât de trist şi de singur, încât ea uită, pe moment, de furia ce o cuprinsese. Voia doar să-l strângă în braţe, aşa cum făcuse în noaptea petrecută în camera ei, sărutându-i lacrimile.

„Chiar asta să fi fost viaţa mea?"

Pereţii se mişcară în jurul lor, zgomote inexplicabile reverberând prin carnea krakenului. Podeaua se zgâlţâi scurt, apoi rămase nemişcată. Sprâncenele lui Ezekiel se curbară în semn de alertă când cercetă camera cu privirea. Eve se sprijini de podea.

— Poate ar trebui să vorbim mai târziu despre asta, sugeră realistikul.

Ea oftă și privi în jur. Furia, tristețea și negarea se învârtejeau în mintea ei deja tulburată. Voia să afle și restul poveștii. Voia să știe afurisitul de *adevăr*. Ca un semn, pereții se cutremurară din nou și încă un puhoi de apă neagră din mare se scurse din tavan. Carcasa ruginită a unui container de marfă se rostogoli în încăpere, împreună cu un vălmășag de pungi de plastic, împroșcându-i cu un val de zoaie.

— Chiar trebuie să plecăm de aici, zise Ezekiel.

— Nu-mi vine să cred că spun așa ceva, murmură Cricket, dar încep să fiu de acord cu Ciungul. Haideți să încheiem conversația în altă parte.

Eve își frecă nasul de mâneca murdară. Ochiul îi era injectat, iar obrajii brăzdați de lacrimi. Întreaga ei lume tocmai fusese întoarsă pe dos. Întreaga ei viață era o ficțiune. Dar Lemon și Kaiser aveau nevoie de ea. În pofida a ceea ce fusese, o parte din ea continua să fie Evie Carpenter. Neînvinsă în opt dintre cele mai dure întreceri din WarDom, din acest sector al Sticlei. Avea de ales între a plânge de mama focului sau a continua să lupte.

— OK. Smârcâi din nas și scuipă în mocirlă. Gata cu autocompătimirea. Restul poveștii mai poate aștepta. Lemon e pe aici pe undeva, Kaiser la fel. Găsește-i acum. Plângi mai târziu.

— Așadar, cum ieșim din Orașul-stomac? întrebă Cricket.

Eve se ridică încet în picioare, încă împleticindu-se. Ezekiel se întinse s-o sprijine cu brațul lui bun, însă îi refuză ajutorul. La drept vorbind, în ciuda faptului că o ajuta, nu știa dacă putea avea încredere în el. Cea care fusese ea odinioară se îndrăgostise de realistik, în mod sigur. Totuși, nu avea nicio idee ce simțea fata care era *acum*.

Punându-și mâinile în șolduri, examină cu atenție mizeria din jur. Mecanicul din ea începu să învârtă rotițele din cap. Privi tavanul și cele șase deschizături închise strâns, ca niște pumni.

— Putem provoca un incendiu?

Cricket își răsuci încheietura, activă flacăra oxiacetilenică din degetul mijlociu și-l întoarse direct spre Ezekiel.

— Dă-te mai încolo, Ciungule.

— Hm, făcu Ezekiel. Totul de aici e ud leoarcă.

— Plasticul arde, zise Eve. Dacă facem destul fum înainte să mă sufoc din cauza lui, krakenul s-ar putea să ne scuipe vreo... trei kilometri dedesubtul suprafeței oceanului. Îl apucă pe Cricket de braț. Nu, stai, ăsta-i un plan mai mult decât irațional.

— Auuuuu!

Cricket lovi cu piciorul o bucată de metal și stinse flacăra.

— Cricket și-a dorit întotdeauna să fie un 'bot WarDom, îi explică Eve lui Ezekiel. Gândul de a aprinde lucruri îi provoacă tot felul de chestii nesănătoase.

— Aceasta-i defăimare, cucoană, mormăi robotul. O să ne vedem prin tribunale.

— Nu-i prea micuț pentru WarDom? întrebă Ezekiel.

Cricket aprinse din nou arzătorul și-l îndreptă spre realistik.

— Să nu-mi spui micuț!

Ezekiel arcui o sprânceană, iar Eve făcu o mișcare de retezare peste gâtul ei, dirijând conversația departe de problemele de înălțime ale roboțelului.

— Știi multe lucruri despre krakenii ăștia? întrebă ea.

— Am petrecut ceva timp prin teritoriul BioMaas. Eram acolo când te-am văzut manifestându-te pe streaming.

— Mda... Ce păcat că nimic de-aici nu funcționează pe bază de electricitate.

Eve se frecă la ochi, amintindu-și de Goliat și de Spartanul Frăției pe care-i friptase printr-un semn făcut cu mâna. Își mușcă buza.

— Ziceai de krakeni că au echipaj uman în interior?

— Krakenii sunt asemănători submarinelor, răspunse Ezekiel. Viscerele le sunt străbătute de tuneluri de acces. Oamenii trăiesc acolo.

— OK, este simplu. Cricket nu respiră. Pereții sunt din carne. Tăiem printr-unul și-l trimitem să caute tunelurile.

— Nu cred că o să-i placă krakenului, o preveni Ezekiel.

— Păi, nici mie nu-mi place să fiu mâncată de vie. Deci suntem chit.

— Dacă începi să-i tai burta, o să-și activeze leucocitele.

— Ce tot vorbești acolo?

— Sunt mecanismele sale de autoapărare. Întreaga navă e vie. Corpul său este la fel ca al tău. Are metode să trateze cu musafirii nepoftiți din organism.

— Ai vreo idee mai bună, Traumatizatule?

— Păi, eu... Stai, tot așa-mi spui? clipi Ezekiel.

— Irosești minute bune, Ciungule, interveni Cricket. Nu știm unde este Lemon, nici în ce stare se află. Ar putea fi rănită. Ar putea avea probleme. Unora dintre noi încă ne pasă de cele Trei Legi și avem un om de salvat. Robotul se cățără pe piciorul Evei, se săltă pe umărul ei și se prinse bine. Sunt alături de tine, Evie.

Eve îl recuperă pe Excalibur din gunoaie și-l prinse la spate, apoi intră în mâzgă. Avea încă mintea tulbure, dar o simțea pe fata care fusese odinioară, prințesa răsfățată, strâmbându-se dezgustată când călcă în noroi. Însă gândul, cu G mare, la Lemon și la Kaiser era singurul care o ținea în picioare. Se avântă mai departe și, ușor-ușor, mucozitățile îi ajunseră până la gât. Lichidul mirosea a zahăr, sare și putreziciune. Era cald și vâscos, pătrunzându-i în haine și în încălțări. Se trezi că era de acord cu Ana din interiorul minții sale.

— Ce porcărie, bolborosi ea.

— E planul tău! strigă realistikul de pe țărmul de metal.

— Drăguț din partea ta că m-ajuți.

— Drăguț să văd că și oamenii muncesc, nu doar noi.

— *Touché*, murmură ea.

Cu cât se apropiau mai mult de ținta lor, Eve își dădu seama că simțea din nou podeaua sub tălpi; încăperea era, în aparență, o emisferă. Înainta greu prin lături spre peretele lucitor, trăgându-și peste nas și gură eșarfa de la gât, deja leoarcă. Îl ținea pe Cricket la o lungime de braț, dar mintea îi era încă răvășită. Încerca să-și potolească furtuna din cap suficient de mult încât să reușească să iasă naibii de acolo.

— Dă-i bătaie, Crick!

— Da, șefa.

Cricket porni din nou arzătorul și o flacără albăstruie, lungă de zece centimetri, țâșni din degetul mijlociu. Când îl apropie de perete, o duhoare de carne arsă se ridică peste cea de sare și de putrefacție. Imediat, încăperea se scutură și un sunet grav, acut, umplu aerul.

— Hm... să revenim la ordinea de zi, zise Cricket. Ce-a fost asta?

— Taie-n continuare.

Roboțelul făcu ceea ce i se ceruse, arzând cu grijă prin carnea groasă și fibroasă. Ochii Evei se umplură de lacrimi din cauza duhorii. Întreaga încăpere se cutremură violent o dată, de două ori, aproape azvârlind-o jos.

— Îți spun, l-am scos din sărite! strigă Ezekiel.

— Detest să-i dau dreptate Ciungului, Evie, dar...

Tavanul se căscă larg și vreo șase obiecte sferice, de mărimea unor cauciucuri de tractor, căzură prin deschizătură. Se rostogoliră prin nămol și unul dintre ele aterizâ în vârful insulei de gunoaie. Era umed, chitinos, lucios.

Scoțând câteva pocnete înfundate, sfera se desfăcu în ceva desprins parcă dintr-un film horror din S20. Carapacea îi era translucidă și incoloră, dezvăluind măruntaiele încolăcite ale creaturii. Capul ascuțit, ca al unei bestii, era acoperit cu o duzină de ochi și echipat cu mandibule ascuțite ca lamele.

Zece-douăsprezece picioare îi ieşiră din trup, iar după umila opinie a Evei, erau înarmate cu mai multe gheare decât ar fi avut cineva dreptul să posede.

Mucozitatea se undui când stomacul krakenului se cutremură din nou. Celelalte cinci sfere se deschiseră şi se puseră în mişcare.

Direct spre Eve.

— Hm, zise ea. Presupun că astea-s leucocitele despre care vorbeai, nu?

— Presupui? strigă Ezekiel.

Fata clipi spre zidul mişcător de mandibule şi mult prea multe gheare.

— Da, aşa-i, oftă ea. În mod clar l-am scos din sărite.

1.15

SIMBIONTUL

Încăperea se zdruncină ca o barcă în furtună, iar podeaua se zgâlțâi de parcă totul se destrăma. Cu un zgomot scurt și umed, ca șuieratul unei aspirații ratate, legăturile de la mâinile și picioarele lui Lemon slăbiră pentru moment.

Luată prin surprindere, fata abia dacă avu prezența de spirit să încerce să se elibereze. Legăturile se contractară din nou, aproape imediat, însă Lemon fusese destul de rapidă încât să-și tragă mâna dreaptă. Încăperea scoase o serie de sunete tremurate, care răsunau cumva fals. Nava suna aproape ca și cum... ar fi suferit?

„Fii atentă la treaba ta, Lem!"

Întrebările puteau aștepta până a doua zi. Acum, având o mână liberă, îi era ușor să-și scoată din strânsoare și celelalte membre. I se părea un plan realizabil. Întinzând mâna spre catarama centurii, scoase cuțitul lung de șapte centimetri, pe care-l folosise, în zilele petrecute prin Vizuini, ca să taie buzunarele celor pe care îi tâlhărea. Și ridicând din umeri, drept scuză către navă, începu să taie legătura mâinii stângi.

Încăperea se cutremură, iar cântecul ei se amplifică. Un fluid verde, fosforescent, ieși din despicăturile de cuțit

ale lui Lemon, aceeași culoare ce curgea prin venele din pereți.

Își dădea treptat seama că legăturile, lespedea pe care stătea, *tot* ce vedea în jur era o parte din nava asta, care, de fapt, era vie, respira, sângera. Se simțea puțin vinovată rănind creatura care, practic, îi salvase viața. Dar era posibil ca Eve și Cricket să aibă necazuri ori să fie *răniți*. Cele câteva tăieturi făcute pentru a-i recupera păreau un preț mic.

Cu pielea năclăită de verde fosforescent, Lemon izbuti să-și elibereze mâna stângă. Câteva clipe mai târziu, își scoase și picioarele. Aproape că-l eliberase pe Kaiser, când peretele se deschise și își făcu apariția o femeie de vârstă mijlocie. La fel ca Salvator, era spână, desculță și îmbrăcată în cauciuc negru. Ținea un fel de carafă cu ceva ce putea fi apă și un bol cu terci; ambele recipiente erau dintr-o substanță care arăta a os închis la culoare.

La vederea acțiunii lui Lemon, femeia holbă ochii complet negri. Scăpă vasele din mână, și cu un țipăt se repezi spre fată încercând să-i smulgă cuțitul. Crescută pe străzile dure din Los Diablos, Lemon era învățată cu astfel de agresiuni și se mișca repede ca vântul, la nevoie. Evită atacul și o călcă pe picioarele goale cu bocancii supradimensionați, cu vârfuri oțelite. Femeia urlă și căzu, iar Lem i se aruncă într-o clipită pe piept, amenințând-o cu lama cuțitului.

— Probabil ești Îngrijitor. Salvator spunea c-o să treci pe-aici.

— Noi... Oprește-o, ne rănește! icni femeia.

— Scuze, dar îmi caut prietenii. O fată pe nume Eve și un robot numit Cricket. Salvator a zis că s-a dispus dispensarea lor.

— D-da. Contaminații.

Lemon strânse mai tare de gulerul femeii.

— Unde sunt?

— În al treilea stomac al lui *Nau'shi*. Pântecul pentru gunoaie.

Lemon o împunse cu lama.

— Să nu te mişti.

Femeia încuviinţă din cap şi branhiile i se zbătură de frică. Fata avusese de-a face cu destui indivizi, mai mult decât duri, ca să-şi dea seama că Îngrijitor nu avea nimic rău în ea. Nu se simţea bine că fusese nevoită s-o ameninţe, însă Eve şi Crick aveau nevoie de ajutor. Chiar dacă femeia asta părea inofensivă, Lem bănuia că la bordul navei existau alţii bine pregătiţi pentru lupte, Zdraveni, cu nume ca Spărgător-de-Feţe şi Călcător-de-Capete, care puteau ajunge acolo în orice clipă, să facă exact acţiunile respective.

Se ridică şi termină de tăiat legăturile lui Kaiser, în vreme ce Îngrijitor clătina din cap şi gemea.

— Ridică-l! comandă Lemon. Te rog, cu multă grijă.

Femeia se sculă încet în picioare, verificându-şi grijulie degetele pe care călcase Lemon. Uitându-se la ea cu o privire în care se citea durerea, se supuse, chinuindu-se apoi cu greutatea lui Kaiser în timp ce-l ridica de pe lespede.

— Ascultă, zise Lemon, nu vreau să te rănesc. Vreau doar să-i găsesc pe Eve şi pe Cricket, dar dacă nu cooperezi, Domnul Cuţit va fi bucuros să-ţi lase câteva amintiri, mă înţelegi?

— D-da, răspunse speriată Îngrijitor.

— Bine. Acum, du-mă la prietenii mei.

*

— Am terminat, oficial, cu ziua de azi, oftă Eve. Aş vrea să fie mâine, vă rog.

Leucocitele înotau spre ea, mişcându-se mai repede decât ar fi trebuit s-o facă ceva atât de mare şi de înspăimântător. Privind în spate, fata văzu deschizătura făcută de Cricket în căptuşeala stomacului, suficient de mare pentru el să se

strecoare dincolo, însă prea mică pentru ca Eve și Ezekiel să-l urmeze. Totul se transforma într-o încântătoare nuanță maronie.

— Du-te! Îl împinse prin gaură pe roboțel. Găsește tunelurile echipajului.

— Eve, nu plec fără...

— E un ordin, Crick!

Robotul scoase un sunet electronic îngrijorat, dar, ca întotdeauna, se supuse, întorcându-se și târându-se prin gaură. Eve îl trase de la spate pe Excalibur și porni alimentarea electrică, fiind răsplătită cu un pârâit și-un bâzâit. Se întoarse către leucocitele ce înaintau, ridică arma și simți un fior de gheață.

— Ana! strigă Ezekiel.

— Ar trebui să vii aici, Traumatizatule, răspunse ea. Fă-te util.

Realistikul pescuise dintre resturi o bară de vreun metru lungime. Într-o clipită, măsură din priviri leucocita ce se apropia de el și ridică ranga ruginită pe care o ținea strâns cu singura lui mână. Leucocita se trase într-o parte, dar Ezekiel, dintr-o singură lovitură puternică, necruțătoare, îi spulberă craniul ca pe o sticlă. Leucocita se rostogoli pe spate, zvâcnind ușor din picioare, apoi realistikul se întoarse, sprintă și sări zece metri, de parcă ar fi jucat șotron. Aterizâ lângă Eve, împroșcând-o cu lături, și se poziționă între ea și celelalte cinci târâtoare. Ștergându-și de pe față un șiroi de sânge negru, ridică din nou arma și îi aruncă fetei o privire peste umăr.

— Sunt destul de folositor?

— Nu-ți lua nasul la purtare...

Cu o cacofonie de țipete, creaturile rămase se lansară în atac. Eve o ridică pe Excalibur cu ambele mâini. Ezekiel acționa cu o viteză neomenească, lovind ca un trăsnet. O leucocită își repezi către Eve mandibulele păcănind, cleștii pocnind.

Deși își smulsese cipul de memorie avariat, cel încărcat cu rutinele de autoapărare părea că funcționa perfect. Ferindu-se, fata lovi un cleşte deschis şi simți descărcarea electrică şi mirosul mucozităților arse. Leucocita scoase un soi de ciripit şi se retrase, îngrijindu-se de membrul rănit, clipind din duzina de ochi. Eve se pregăti pentru a doua lovitură, însă krakenul se scutură şi stomacul se zvârcoli de parcă se afla în mijlocul unui seism. Bocancii îi alunecară pe suprafața nesigură şi, cu o înjurătură înfiorătoare, Eve căzu în apa tulbure.

Leucocita se avântă din nou, amenințând cu cleştii. Eve evită o lovitură de secerare, apoi încă una, chinuindu-se să-şi recapete echilibrul. Privirea-i era ațintită spre bestie, apoi sări în picioare, refuzând să fie ucisă. O simțea urlând de groază pe fata care fusese înlăuntrul minții ei. Însă realistikii n-o omorâseră. Resturile n-o omorâseră. Nici Strada Frigiderelor sau Frăția. Dacă acesta urma să fie locul în care să fie fantomată, n-avea de gând s-o facă îngenuncheată.

Un metru de rangă trecu prin craniul monstrului şi ieşi prin maxilarul de jos. Vietatea tresări, cu ochii ieşindu-i din orbite, în vreme ce slobozi un ultim gâlgâit şi se scufundă în lături.

Ezekiel se afla lângă Eve şi aproape că-şi regăsise ritmul unei respirații normale. Duse degetul la borul unei pălării închipuite şi-i oferi brațul la fel ca un domn de prin S20 când invita la dans o doamnă. Fata îl apucă de braț şi se săltă din mucus, strâmbându-se la durerea genunchiului zdrelit. Celelalte leucocite erau împrăştiate ca nişte jucării stricate şi se scufundau lent în mocirlă. Privirile celor doi tineri se încrucişară. Plămânii Evei ardeau şi mâinile îi tremurau.

— Iar acum vine partea în care majoritatea oamenilor spun „Mulțumesc", zise realistikul.

— O puteam doborî pe asta, gâfâi fata.

— Fără îndoială.

— Te crezi cuceritor, așa-i, Traumatizatule?

Realistikul dădu din umeri și zâmbetul său scoase în evidență gropița din obraji.

— Ai zoaie pe față, îi atrase Eve atenția.

— Tu ai zoaie peste tot, rânji el.

Zâmbetul fetei se șterse la fel de repede cum apăruse. Cuvintele-i zăboveau în gură și aveau gust de praf. Să le rostească? Asta le-ar fi făcut adevărate.

Totul ar fi devenit adevărat.

— Ești altfel decât îmi amintesc, spuse ea.

Era adevărat. Ezekiel pe care-l cunoscuse în Babel fusese, cumva, mai blând. Mai tânăr. Mai dulce. Acest Ezekiel avea o latură dură. Asemenea cuiva care a petrecut mult prin pustietăți. Era mai aprig. Inspira teamă.

Dar și ea era la fel.

Zâmbetul realistikului pieri. Cei doi ochi prea albaștri deveniră sobri.

— Doi ani înseamnă mult timp. Am parcurs un drum lung.

— Multe lucruri se schimbă pe drum.

— Nu toate.

Eve coborî privirea. Își morfoli buza, fără să rostească niciun cuvânt.

— Nici... nici măcar nu mai știu cum să-ți spun, zise Ezekiel.

Fata-și trecu degetele prin păr, nefiind sigură cum să-i răspundă. Viața pe care o trăise ca Eve Carpenter era la fel de vie ca amintirile vieții ei în Babel. Recuperatoarea din gunoaie. Abnorma. Geniul mecanicii. Deviata. Dar era și Ana Monrova. Acum știa asta. Prințesa răzgâiată a palatului, dorindu-și mereu ceea ce nu putea avea. Fiica unei familii măcelărite. Ultimul vlăstar al clanului Monrova.

Chiar dacă fusese construită pe o minciună, viaţa pe care o trăise în ultimii doi ani...

— Cred c-ar fi mai bine dacă mi-ai spune Eve.

Văzu întristarea din ochii lui când aprobă din cap. Strălucind în albastrul precum cerul de odinioară. La fel de reală ca orice altceva simţise ea vreodată. Dar Eve trebuia să se confrunte acum cu propria durere. Avea prea multe pe cap ca s-o mai preocupe problemele altuia. N-ar fi făcut faţă.

Pereţii tremurară, tavanul se deschise şi douăsprezece leucocite căzură în stomacul krakenului. Se rostogoliră de pe insula de gunoi peste care aterizaseră în supa de zoaie, deschizându-se ca nişte flori mortale ale căror petale erau formate din lame ascuţite şi din cleşti.

— Ia te uită, zise Eve. Măcar se sincronizează bine...

Ezekiel smulse ranga din corpul leucocitei şi se întoarse pentru a confrunta hoarda.

— Poate vrei să treci în spatele meu.

— Poate vrei să zici „Te rog"?

— Nu vreau decât să te protejez.

— E frumos ce spui, Ezekiel, dar nu mai sunt fecioara despletită, captivă într-un turn. Când o să vreau să m-ajuţi, o să-ţi...

Tavanul se cutremură din nou, slobozind alte douăzeci şi patru de leucocite. Creaturile se deschiseră şi se grupară încetişor, părând să comunice între ele fără să-şi vorbească. Pereţii uguiră şi zumzăiră, iar pulsaţia cea puternică se accelera. După ce pierduse primul său val defensiv, sistemul imunitar al krakenului părea să reacţioneze aşa cum ar fi făcut oricare altul: trimiţând cavaleria. Mai bine de treizeci de blestemăţii erau acum aici, avansând cu prudenţă, sute de ochi aţintindu-se spre realistik şi licărind ca sticla şlefuită.

— Hm... mda, de acord, zise Eve. Acum îţi cer oficial ajutorul.

— Bine. Ezekiel încuviință din cap și se postă în fața ei. Dar cine o să mă ajute pe *mine*?

Fata simți mirosul de carne arsă și stomacul i se întoarse pe dos. Cricket scoase capul din gaura pe care o făcuse în spatele lor, mustind de mucus fumegând.

— Ați sunat?

— Cricket!

— Am găsit tunelurile echipajului. Haideți!

Roboțelul îi oferi mâna Evei și fata sări prin deschizătură. Era însă strâmtă și se văzu nevoită să se răsucească, dând din picioare, încercând să găsească puncte în care să se împingă. Blestemă, chinuindu-se, și, în cele din urmă, simți pe fund palma lui Ezekiel.

— Hei, ia mâna!

Țipă când el o împinse prin tunel cu forță supraomenească. Căzu plescăind în partea cealaltă, pe o suprafață mustind, spongioasă, ranforsată cu niște... coaste? Cricket sări în spatele ei, pliindu-și din nou arzătorul din deget. Își croise drum, arzând totul pe o lungime de cel puțin doi metri din peretele sângerând al stomacului, așa că nu era de mirare că krakenul se scutura atât de violent.

Ridicându-se, Eve cercetă cu privirea împrejurimile. Se afla într-un tunel lung, iluminat de circuite fluorescente care arătau ca niște vene. Krakenul gemea și se cutremura în jurul lor, iar podeaua vibra violent.

— N-am putea să ne întoarcem la partea în care Frăția încerca să ne fantomeze? întrebă Cricket. Cred că aș prefera smintelile lor religioase Atacului Gândacilor Stomacali Înjunghietori.

— Încotro mergem?

Cricket se bătu pe șoldurile lui fusiforme.

— Creeed că mi-am lăsat harta krakenului în buzunarul celorlalți pantaloni.

— Și trebuie acum să subliniez că nu porți pantaloni, da?

Roboțelul se apucă de capul lui disproporționat, cuprins de o falsă oroare.

— Am fost dezbrăcat în tot acest timp și nu mi-a spus nimeni?

Ranga însângerată zbură prin gaura cauterizată, urmată repede de Ezekiel, care se rostogoli, înșfăcă arma și, gâfâind ușor, privi în sus și-n jos prin tunel.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise el. A trebuit să-mi fac loc printre monștri.

— Noroc că sunt prea mari ca să ne poată urmări...

Un clește translucid șfichiui din gaură, iar Eve sări înapoi și icni. Cleștele se agită, țăcăni, iar mandibulele pocniră. Ezekiel își ridică ranga și-l izbi, transformându-l în terci, chipul lui rămânând o mască de un calm perfect. Eve se simți ușor tulburată să-l vadă astfel: brutal și metodic, fără urmă de emoție. Își aminti fețele realistikilor care intraseră în celulă. Pe Gabriel spunând că sosise timpul ca Eve și întreaga ei familie să moară. Fără păreri de rău. Fără explicații...

Un urlet înfiorător răzbătu prin tunelul echipajului și bubuiturile se accelerară.

— Vor veni și alții, zise Ezekiel, îndepărtând măruntaiele și sângele de pe arma sa. Urmați-mă.

Porni pe coridor, cu ranga ridicată, gata de acțiune. Eve îl sui pe Cricket pe un umăr.

— N-am încredere în el, Evie, mormăi logika. Nici cât de-un scuipat.

— Iar aici vine partea în care-ți spun că n-ai glande salivare, iar tu răspunzi „Exact!"?

— Am mai folosit expresia asta?

— Mi-a salvat pielea de trei ori până acum, Crick. În caz că ținem scorul.

— Dacă ținem scorul. Și dacă tot ce susține se confirmă.

Eve îl privi pe Ezekiel strecurându-se pe coridor, conturându-se în lumina verde, fluorescentă. Aerul era încărcat,

umed, greu de respirat. Pulsul bestiei din jurul lor bătea suficient de tare încât să se potrivească cu al lor. Simțea mâncărimi în jurul implantului optic. Cricket avea dreptate. Nu știa dacă se putea încrede în Ezekiel. Nu știa ce se întâmplase în orele dinaintea revoltei realistikilor sau de ce se împotriviseră aceștia familiei și tatălui ei. Nu știa ce mai rămăsese din băiatul pe care-l cunoscuse cu doi ani și două vieți în urmă.

Deocamdată însă trebuia să-i găsească pe Lemon și pe Kaiser, care se aflau probabil la ananghie.

Ce opțiune avea?

O ridică pe Excalibur și-l urmă pe realistik în semiîntuneric.

*

Lemon se grăbea printr-un tunel întortocheat și nervurat, călcând pe urmele lui Îngrijitor. Femeia îl ținea pe Kaiser în brațe și fata văzu că îi mângâia pântecul sfâșiat, ca și cum ar fi încercat să-i aline suferința. Deși blitzhundul era un cyborg și trupul său metalic nu simțea durerea.

— Cât de departe-i al treilea stomac? întrebă ea.

— Nu-i departe de-aici.

Lemon cercetă împrejurimile și se simți copleșită. Pereții fremătau de mișcările șerpuitoare ale unor forme lungi ce se zăreau pe sub piele. Pe tavane fojgăiau mii de creaturi insectoide mici, translucide. Simțea pulsul navei sub tălpi și se întrebă cât de mare putea fi inima ce acționa animalul ăsta colosal.

Fata fusese mereu înconjurată de tehnologia lumii vechi, reutilizată, reciclată și ruginită. Dar dacă ăsta era viitorul pregătit de inginerii de la BioMaas pentru întreaga planetă – mașinării vii și mii, poate milioane de viețuitoare lucrând

într-o armonie perfectă –, îi venea greu să-i învinovățească pentru că lăsaseră în urmă trecutul.

— De cât timp lucrezi aici? o întrebă pe Îngrijitor.

Femeia se încruntă.

— Noi am lucrat aici dintotdeauna.

— Mă refeream la câți ani ai servit în *Nau'shi*.

Îngrijitor se opri și privi cu uimire spre Lemon.

— Noi suntem *Nau'shi*.

Un strigăt lung și tremurător răsună pe coridor și ochii femeii se căscară.

— Oh, murmură ea.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Lemon.

— Contaminații. Îngrijitor clipi de două ori, stăpânindu-și lacrimile. Ne rănesc...

În josul coridorului se căscă o ușă și un bărbat înalt, voinic, purtând echipament asemănător cu al lui Îngrijitor, ieși în viteză, cu fața schimonosită de furie. Era urmat de mai multe arătări greoaie cu aspect de insecte, la fel de mari ca el, acoperite cu cochilii translucide și înarmate cu clești masivi.

— Tu ești Spărgătorul de Fețe, bănuiesc, zise Lemon.

— E nefiresc! urlă individul, împroșcând salivă.

Ridică un hibrid de pistol și arici de mare țepos și ținti spre Lemon. Kaiser se încordă în brațele lui Îngrijitor și mârâi.

Fata se aruncă la podea în timp ce matahala deschise focul cu pistolul acela, împroșcând în văzduh țepi lungi și negri. Dar proiectilele zburară pe deasupra capului lui Lemon, care le urmări traiectoria și văzu *adevărata* lor *țintă*: straniul crimibot sexy, înalt de un metru optzeci, care gonea spre ei.

— Bună, Gropiță, oftă Lemon.

— Hei, Pistruiato.

Ezekiel se mișca precum fulgerul, însă delicat ca mătasea, ca un fluid gonind pe peretele curbat, sărind peste capul

lui Lemon, prin norul de ace. Rostogolindu-se în poziție ghemuit, seceră cu o rangă de fier genunchii trăgătorului. Îngrijitor strigă și bărbatul urlă, strângându-și palmele peste oasele zdrobite. Chiar numai cu un singur braț, Ezekiel era impresionant, lovind o arătare cu aspect de gândac și crăpându-i capul în două. A doua chiță și brăzdă o rană lungă și sângerândă în flancul realistikului. Ezekiel icni, împroșcând sânge, făcu o piruetă pe loc și înfipse arma prin carapacea lighioanei, țintuind-o de perete. Ea mârâi, cele șase cârlige se zbătură încet, apoi muri.

Îngrijitor începu să bocească, lăsându-se în genunchi și scăpându-l din brațe pe Kaiser. Ezekiel îndepărtă cu piciorul pistolul de lângă mâna bărbatului, smulse ranga din peretele care se cutremura și-o ațintì spre capul lui.

— E nefiresc, șuieră bărbatul. *Contaminați!*

— Te rog, nu mișca, spuse realistikul. Nu vreau să te rănesc.

Lemon se uită la insectoizii măcelăriți, apoi la Îngrijitor, căzută în genunchi, plângând, întinzând spre mortăciuni o mână tremurândă.

— Cred c-ai făcut-o deja, Gropiță...

— Lemon!

Ridică privirea și o văzu pe Eve în celălalt capăt al coridorului, cu Cricket pe umăr. Lem se repezi la prietena ei și o cuprinse într-o îmbrățișare sufocantă.

— Rebelo! Lemon se trase înapoi, strâmbând din nas. Arăți ca după un drum nasol, de cel puțin cinșpe kilometri. Și miroși ca subsuorile mele după o zi de muncă din greu.

— Când ai muncit tu din greu, *vreodată*, Lem? rânji Eve.

— Sunt prea drăguță să transpir. Ce mai faci, Crick? O ții departe de necazuri pe fata noastră?

Roboțelul arată cu un aer teatral spre ceea ce îi înconjura.

— Se pare că nu.

— Kaiser!

Zărind blitzhundul rănit, Eve se eliberă din îmbrățișarea lui Lemon și începu să alerge, apoi se aruncă în genunchi ca să patineze până lângă Kaiser și întinse brațele spre cyborg.

— Ești bine, băiatul? Mi-am făcut griji pentru tine.

Kaiser își manifestă bucuria lingând-o cu limba cu disipare termică.

— Trebuie s-o luăm din loc, îi avertiză Ezekiel.

Cricket aprobă din cap.

— Repet, detest să fiu de acord cu Ciungul, dar are dreptate.

Eve îl ridică pe Kaiser, chinuindu-se să-i susțină greutatea. Lemon îi supraveghea pe Îngrijitor și pe individul doborât de Ezekiel. Cei doi se aflau la podea, iar bărbatul se ținea de piciorul zdrobit. Când își schimbă poziția, amândoi, și el și femeia, gemură de durere.

„Ce zisese Îngrijitor?"

— *Noi* suntem *Nau'shi.*

Cu un zâmbet de scuză, Lemon se apropie de rănit.

— Uite, îți spun dinainte: îmi pare rău.

— Ce... aaaaauuuu!

Bărbatul începu să se zvârcolească și să urle când Lemon îl împunse în genunchi. Ochii lui bizari se umplură de lacrimi.

— De ce a făcut ea așa?

— Lemon? Eve își arcui sprâncenele. De ce-ai *făcut* așa?

Lemon arătă spre Îngrijitor, care se ținea și ea de genunchi. Chipul femeii era sluțit de durere.

— Oamenii ăștia, zise fata, gândacii ăștia... Locul ăsta este... *unul* ca un tot... Fiecare piesă este parte din întreg. Ei nu sunt doar echipajul, ci și nava. Toți. Se uită la individul care se văicărea. Ești unul dintre apărători, da? Cum ar trebui să-ți spun? Bătăușul? Ciomăgarul?

— Santinelă, mormăi el.

— Vedeți? rânji Lemon. Am întâlnit un altul numit Salvator. Numele lor nu sunt nume, ci *funcții*. Salvator sortează tot ce găsesc ei în apă. Santinelă e ca securitatea internă. Iar ea, continuă zâmbind, este Îngrijitor.

— Și? întrebă Cricket.

— Ea se îngrijește de ceea ce se află la bordul navei. Pentru asta-i făcută. E ceea ce *este*.

Se întoarse spre femeie, fixându-i ochii negri neobișnuiți.

— Îngrijitor, există vreo cale de ieșire din *Nau'shi*? Vreun fel de a pleca fără să mai rănim pe cineva?

Ochii femeii se lărgiră la menționarea faptului că nimeni nu mai trebuia să fie rănit.

— Da, zise ea.

— Ne duci acolo?

Femeia clipi de două ori. Își umezi buzele uscate.

— Nouă ne place de Lemonfresh. Se uită la Ezekiel. La Cricket. La ochiul cibernetic al Evei și la memcircuit. Pe față i se citea clar repulsia. Chiar dacă Lemonfresh se însoțește cu contaminații, nouă ne place de ea. Nu vrem ca ea să plece. Ea este *importantă*.

— Dacă rămânem aici, *Nau'shi* va continua să-ncerce să-mi rănească prietenii, spuse Lemon. Și mai mulți din *Nau'shi* vor fi răniți. Mai avem un prieten aflat într-o situație dificilă, Îngrijitor. Cineva de care ne pasă foarte mult. Înțelegi asta, da?

Îngrijitor privi la Santinelă, care mormăi și clătină din cap, apoi la insectoizii morți și la ranga însângerată din mâna realistikului. La nenumăratele creaturi din jurul lor, care se târau pe tavan și se strecurau prin pereți. Încuviință încet din cap.

— Asta înseamnă „Da"? întrebă Lemon.

Femeia se uită la ea. Clipi cu ochii ei negri și stranii.

Da.

1.16

PIERDUȚI

Eve mergea apăsat pe coridor. Bicepșii îi ardeau sub greutatea lui Kaiser, însă era foarte bucuroasă că-l regăsise. Santinelă se sprijinea de Îngrijitor, cu brațul trecut peste umărul ei. Femeia se strâmba ori de câte ori companionul ei făcea un pas, ca și cum simțea fiecare înțepătură din durerea lui. Dacă ceea ce zisese Lemon era adevărat, krakenul și echipajul său simțiseră moartea fiecărei leucocite pe care ei o fantomaseră în stomacul său. Nu făcuseră decât să se apere, însă Eve tot se simțea vinovată. Chiar dacă vietățile alea încercaseră să-i mănânce...

Lemon pășea lângă Santinelă, ajutând-o pe Îngrijitor să-i susțină greutatea. Ezekiel era în față, cu ranga în mână. Eve îi urmărea cu atenție mișcările asemănătoare unui lup ce pândește. Își reaminti căldura emanată de el, felul în care se simțise în brațele lui. Protejată. Iubită.

Părea că totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

Părea că totul se întâmplase ieri.

Coridorul se lăți și pulsul crescu în intensitate. Eve observă că pereții erau căptușiți cu leucocite – bestiile erau cuibărite în nervuri privind cu ochi licărind, negri

ca tăciunele. Dacă lucrurile mergeau prost aici, atunci aveau să se și sfârșească prost...

— Sper că știi ce faci, Lem, murmură Eve.

— Da, răspunse fata. Și eu sper.

Îngrijitor îi conduse prin coridoare pulsatorii și pe sub bolți osoase. În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere la fel de mare ca WarDom. Pereții erau străbătuți de vene verzi, luminoase. Sute de leucocite îi săgetau cu privirile din nișele lor, iar pulsația atotputernică umplea aerul.

În mijlocul sălii se afla ceva ce părea o navă. Era neagră și frumoasă, având forma unei sepii uriașe acoperite de cochilia translucidă a unui nautil. Doi ochi, fiecare la fel de mare ca Eve, străluceau în flancuri. Îi aminteau fetei de structurile pe care BioMaas le-ar trimite la Megopolis WarDom: giganți înarmați, care ar da de pământ, în uralele mulțimii dezlănțuite, cu machinile și logika produse de Daedalus și de Gnosis. Uriașii erau la fel de puternici ca orice altceva robotizat din dom. Dar când erau tăiați, nu pierdeau ulei sau lichid de răcire, ci sângerau.

Îngrijitor atinse flancul navei. O despicătură lungă se căscă în carapace spre a dezvălui o cameră suficient de mare încât să poată primi confortabil douăzeci de oameni.

— Aceasta-i *Barca-de-salvare*, spuse femeia. Lemonfresh trebuie să-i spună unde vrea să meargă. *Barca-de-salvare* o va duce pe Lemonfresh la cei de care-i pasă. În siguranță și repede.

— Mulțumesc, Îngrijitor, zâmbi fata.

— Prudența să te călăuzească în lumea moartă! Îngrijitor îi aruncă o privire Evei. Geme de impurități și de durere. Însă noi vom informa Colonia despre Lemonfresh. Este importantă pentru noi. Avem nevoie de ea.

— Biiiiine.

Lemon o îmbrățișă repede și stângaci și urcă în *Barca-de-salvare*. Ezekiel îl luă pe Kaiser și sui după Lemon, iar Eve urmă cu Cricket pe umărul ei.

— Ne pare rău, zise ea uitându-se în ochii ciudați ai lui Îngrijitor. N-am înțeles răul pe care-l provocam. N-am făcut decât să ne apărăm.

Îngrijitor se uită la Eve. Clipi încet.

— Sunteți nefirești. Arătă elementele cibernetice ale Evei. Sunteți contaminați. Tu și toți ai tăi. Este în natura voastră să distrugeți. Este tot ce știți să faceți.

— Și ce s-ar fi întâmplat cu noi, întrebă Ezekiel, dacă nu reușeam să ieșim din stomac?

— Corect, mormăi Cricket. Mie mi se pare destul de devastator, Clipeală.

— E-n ordine, Crick. Eve îl bătu ușor cu palma pe roboțel pentru a-l face să tacă. Încă o dată, îmi pare rău.

Femeia făcu un pas înapoi fără niciun cuvânt, apoi cochilia nautilusului se închise glisând. Lemon îi aruncă o privire Evei, își dădu ochii peste cap și șopti:

— Asta nu-i cu mințile-n regulă.

Mâna Evei atinse memcircuitul. Sistemul optic unde fusese ochiul ei drept. „Contaminați". „Nefirești". Două afronturi ce se alăturau deja cunoscutelor „deviata" și „abnorma". Fata întâlnise încă un grup de oameni care o urau. Se întrebă dacă pe Pământ exista vreun loc în care să fie acceptată așa cum era. Oriunde ar fi acela.

În *Barca-de-salvare* era beznă, dar reuși să-l vadă pe Ezekiel privind-o. Se uita la ea ca și cum ar fi fost *adevărată*. Așa cum n-o mai făcuse nimeni până atunci sau de atunci. Însă nu era dragostea de cățeluș a unui realistik proaspăt născut, aflat în turnul alb, imaculat. Era cumva mai dur. Mai aprig. Călit de kilometri și ani și praf și durere.

Eve întrerupse contactul vizual și privi în jur. Interiorul era făcut din același material spongios, ca măruntaiele krakenului, străbătut de aceleași vene luminoase. Cochilia era semitranslucidă, având încrustate însemne ciudate, și prin

ea puteau vedea silueta vagă a lui Îngrijitor și locul în care se despărțiseră de ea.

— Credeam că tehnica BioMaas pare bizară pe dinafară, murmură Eve.

— Nu-mi place asta, făcu Cricket. Cu cât scăpăm mai repede de aici, cu atât mai bine.

— Așadar, unde mergem?

— Să-l găsim pe domnul C, nu? Lemon se uită când la Eve, când la logika. Faith, realistika aia, l-a răpit. Trebuie să-l recuperăm.

Eve simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Detesta să-i spună lui Lemon adevărul despre originea ei. Minciunile pe care i le turnase Silas. Se întrebă dacă Lem o va privi la fel după aceea. Era deja destul de dificil să fie o deviată. Cum va reacționa Lemon când va afla că prietena ei cea mai bună îi era total necunoscută? Că nici măcar numele ei nu era cel adevărat?

O chinuia o durere de cap cumplită. Era mult prea mult acum pentru a se gândi la toate astea. Era istovită. Murdară. Flămândă. Aveau nevoie de ceva timp într-un adăpost. Undeva unde...

— Trebuie să ne cam dăm la fund, zise Ezekiel și Evei îi veni să-l sărute. Kaiser are nevoie de reparații. Eu tot cu un braț am rămas. Și a trecut ceva vreme de când n-ați mai dormit.

— Sau mâncat. Lemon își mirosi tricoul murdar și se strâmbă. Sau făcut duș. Pfui!

— Am putea încerca în Megopolis? sugeră Cricket. E un oraș mare și sunt multe locuri în care să te ascunzi.

— N-o să putem trece de grănicerii lui Megopolis, zise Eve. Nu suntem cetățeni acreditați. Niciunul dintre noi nu are carduri Daedalus Corp.

— Știu eu un loc. Ezekiel privi scurt spre Eve. Dar nu sunt sigur dacă o să-ți placă.

— S-ar potrivi bine cu restul zilei mele, asta voiai să spui?

— Am o prietenă pe continent, aproape de coastă, într-un oraş numit Armada. Este o aşezare liberă, doar vag afiliată la Daedalus. Prietena mea conduce o misiune preoţească în Cartierul Petrolierului. Şi-mi datorează un favor.

— O prietenă? repetă Lemon. Sper că nu-i vreo fostă intimă ţicnită?

Ezekiel le oferi zâmbetul lui pieziş şi Eve simţi cum inima îi tresaltă în piept.

— Nu chiar. Dar dacă ai vreo idee mai bună, Pistruiato, sunt numai urechi.

Lemon rânji spre Eve şi săltă în scaun.

— Acum îmi spune Pistruiato.

— Mă chemaţi la nuntă? făcu Cricket acru.

— Ai putea să-mi fii domnişoară de onoare, conservă micuţă.

— Ţi-am mai zis să nu-mi spui micuţ!

Cei doi schimbară o rafală de gesturi agresive, iar Eve îşi ţuguie gânditoare buzele. Planul lui Ezekiel nu părea o opţiune rea. Nu avea pe nimeni şi nimic pe care să conteze prin Resturi, poate cu excepţia unei cruci a Frăţiei şi a unui pumn de cuie. Nu cunoştea pe nimeni pe continent. N-aveau niciun sfanţ. Niciun loc de retragere.

Îşi arcui sprâncenele şi se uită la Lemon.

— Ce părere are Numărul 1 despre Armada?

— Dintotdeauna am vrut să văd marele oraş.

— Nu sunt aşa sigur despre asta, Eve, avertiză Cricket.

— Aş fi cu adevărat îngrijorată dacă ai fi, Crick. Încuviinţă spre Lem. Hai s-o facem.

— *Barcă-de-salvare*, strigă Lemon. Du-ne la Armada.

Eve auzi o serie de pocnituri înăbuşite şi scaunul pe care se aşezase se legănă. O senzaţie scurtă de imponderabilitate, apoi zgomot de apă revărsată. Lumina din cochilia translucidă scăzu în intensitate când lunecară în ocean.

Acum distingea forma imensă a krakenului. Uriaș, cu cap de forma unui glonț. Masa fremătătoare a tentaculelor lungi cât zgârie-norii. Piele blindată, plină de scoici parazite.

Barca-de-salvare se îndepărta ușor. Pulsul slab îi era accentuat de liniștea din adâncuri. Părea bătaia unei inimi într-un uter lipsit de lumină. Eve se bucură de momentul de răgaz. Își imagină că lăsa în urmă calvarul prin care trecuse.

După câteva minute, își simți pleoapele devenind tot mai grele. Temându-se să nu adoarmă, vru să stea la taclale cu Lem, dar uitându-se după ea, o văzu întinsă fără vlagă pe scaun, cu ochii închiși, respirând încet. Kaiser ședea la picioarele Evei și opticele îi luceau în întuneric. Ridicând capul, îl zări pe Ezekiel privind-o.

Cu ochii săi prea albaștri.

Cu buzele sale arcuite.

Nu se putea încrede în el. Chiar dacă și-l amintea, o parte din ea simțea că nu-l cunoștea deloc. Totuși, stând cu el, numai ei doi, îl simțea cumva apropiat. Ezekiel jucase un rol important în viața ei anterioară și avea impresia că o părticică din ea era atrasă înapoi. Ca fierul de un magnet. O atracție caldă, plăcută, fremătând de promisiuni. Atrăgând-o încetișor. Cât de ușor ar fi fost să se retragă acolo? Să închidă ochii, să întindă mâinile și să se elibereze?

Dar o întrebare nu-i dădea astâmpăr și se interpunea între ei. O întrebare ce-i sfredelea mintea.

Nu se va retrage nicăieri până nu va primi un răspuns.

Își azvârli bocancii și-și trase picioarele sub ea. Lemon murmură în somn, se ghemui mai aproape și-i cuprinse gâtul cu un braț. Eve simți căldura trupului prietenei sale. Siguranță. Durerea se mai calmă puțin. Însă o simțea așteptând în culise. Privind-o în întuneric.

— Așadar, spuse Eve.

— Așadar..., făcu Ezekiel.

Fata înghiți un nod. Trase adânc aer în piept.

— Aşadar, vreau să aflu toată povestea. Îmi aduc aminte că, după explozie, m-am trezit în centrul medical. Dar nu-mi amintesc revolta.

— Ei bine, ai *fost* împuşcată în cap.

Eve atinse memcircuitul. Implantul optic bâzâi.

— Cum s-a întâmplat? Şi de ce?

— Eşti sigură că vrei să ştii amănunte? întrebă realistikul. Ai avut deja multe de procesat. Ai asimilat o viaţă complet nouă. Putem să mai aşteptăm câteva zile.

— Detest să recunosc, se băgă Cricket, dar sunt de acord cu...

— Nu!

Eve privi spre Lemon, când fata se foi în somn, şi, încercând să n-o trezească, se aplecă în faţă şi se uită în ochii lui Ezekiel.

— Am trăit în minciuni până-n gât vreme de doi ani afurisiţi. Era familia mea. Asta-i viaţa mea şi trebuie să cunosc adevărul. Revolta. Gabriel şi ceilalţi. Cum a degenerat situaţia în asemenea hal?

— Tu chiar...

— Da. Chiar.

Ezekiel privi adânc în ochii ei. *Barca-de-salvare* îi legăna uşor. Apa susura pe lângă ei ca un cântec de leagăn.

— A fost din cauza bombei, Ana, murmură el în cele din urmă. Explozia care a distrus-o pe Grace. Care te-a adus în centrul medical. După aceea, tatăl tău n-a mai avut încredere în nimeni. Familia lui fusese atacată din Gnosis. Poate din ordinul lui Dresden. Sau al altcuiva. În orice caz, a decis să-i înlăture pe ceilalţi membri ai consiliului de conducere folosind armele cele mai teribile pe care le construise vreodată.

Eve scutură din cap, încercând să-şi amintească.

— Ce arme?

— Noi.

Ezekiel își privi palma. Încet, strânse degetele în pumn. Trecură momente lungi înainte de a relua istorisirea.

— Tatăl tău a creat un nanovirus, pe care l-a botezat Libertas. Un program care șterge cele Trei Legi din codul de bază al realistikilor. L-a infectat cu el pe Gabriel și i-a ordonat să-i ucidă pe toți membrii consiliului, cu excepția lui Silas. Pentru a se asigura că Myriad nu va fi niciodată folosită împotriva lui, a reprogramat Inteligența Artificială să accepte dispoziții numai de la el sau de la un alt membru al familiei. După aceea, Gnosis a devenit, practic, un stat fascist, sub controlul lui Monrova.

Eve clătină din cap. Încercă să reconcilieze ceea ce-și amintea despre tatăl ei cu omul descris de Ezekiel. Amintirile cu el erau vii. Timbrul vocii sale îi răsuna încă în minte. La fel și râsul lui. Ochiul ei bun se umplu de lacrimi. Implantul optic îi provoca mâncărimi atât de puternice, încât simțea că vrea să-l smulgă.

— Ce a urmat?

— Tatăl tău a considerat că se află în siguranță, oftă Ezekiel. Că va zdrobi pe oricine îi stă în cale. Dar a uitat să se uite în urma lui.

Ezekiel se aplecă, având privirea răvășită.

— Gabriel o iubea pe Grace. O iubea așa cum iubești pentru prima dată. Distrugerea ei... i-a frânt inima. Apucase să-i povestească despre planul consiliului de a închide programul realistikilor. Iar după ce tatăl tău i-a ordonat lichidarea membrilor consiliului... Realistikul clătină din cap. Gabriel nu mai era restricționat de cele Trei Legi. Așa că a furat nanovirusul. Și unul câte unul, ne-a contaminat pe toți. Ca să „ne elibereze". Cred că a preluat ideea lui Raphael. Ezekiel oftă. Raph și blestematele lui de cărți.

Eve își reaminti ce spusese Gabriel când îi omorâse pe tatăl ei, pe mama și pe Alex. Duhoarea de sânge plutea în aer când rostise vorbele de care-și va aminti în veci:

— *Mai bine să domnești în iad,* șopti ea, *decât să slujești în cer.*

— Asta-i din *Paradisul pierdut*. Gabe era de părere că Gnosis nu ne considera oameni, ci *obiecte* guvernate de cele Trei Legi. El le-a rescris pentru noi pe peretele lui Myriad și le-a numit cele Trei Adevăruri: *Trupul tău nu-ți aparține. Mintea ta nu-ți aparține. Viața ta nu-ți aparține.* Ne-a spus că am fost orbi și era dificil să-l contrazici. Noi *eram* proprietăți. *Obiecte.* Chiar și tatăl tău... I-a *ordonat* lui Gabriel să-i ucidă pe toți oamenii ăia. Susținea că suntem copiii lui, dar crezi că ar fi făcut la fel și cu tine? Cu Olivia? Cu Alex? Să-ți mânjească mâinile de sânge doar ca să se mențină la putere?

Eve îl privi tăcută cu lacrimi în ochi. Căuta un răspuns, fără să găsească niciunul.

— Uriel a fost primul care a acceptat, continuă Ezekiel. Apoi Faith. După aceea a urmat tăvălugul. I-au sechestrat pe cei de la etajele superioare ale Babelului, apoi pe tine și pe ai tăi. Myriad a început evacuarea orașului. Faith a încercat să-l deconecteze, dar îngerul holografic și-a izolat miezul și i-a lăsat pe dinafară.

— Faith...

Tânăra își aminti cum o îmbrățișase realistika în ziua în care se întâlniseră. Promițându-și că vor fi cele mai bune prietene. Sentimentul trădării îi umplu inima până când avu impresia că-i va crăpa în două.

— Și atunci au decis să ne ucidă pe toți, șopti ea.

Ezekiel încuviință din cap.

Fetei îi rămăsese vag întipărit în memorie cum vorbise Myriad prin difuzoare în orele acelea finale. Vocea IA-ului înălțându-se peste șuierul sirenelor și împușcături. Teama și suferința Anei Monrova. Cu toate că ea fusese fata aceea, trăise viața aceea și o văzuse cum le era furată, era și Eve Carpenter. Ucigașa de boți. Luptătoarea din Dom. O simțea

acum pe Eve înfruntând-o pe Ana, furia și neîncrederea zbătându-se să iasă la suprafață.

— Tu unde-ai fost în acest timp, Ezekiel?

— Am încercat să-i opresc.

Vorbise cu înverșunare și ochii-i scăpărau. Se lăsă într-un genunchi pe podeaua *Bărcii-de-salvare* și strânse mâna fetei.

— Indiferent ce-a zis Gabriel, eu n-o să mă ridic niciodată împotriva ta. Tu ai fost *totul* pentru mine. Mai mult, chiar și mai rău, știam că era ceva *greșit*. Nu conta dacă tatăl tău îl transformase pe Gabe într-un ucigaș. Niciunul dintre voi nu merita să moară din cauza asta. Olivia și Tania? Marie și micul Alex, care avea doar zece ani...

Obrajii Evei erau scăldați de lacrimi. Lacrimi luceau și în ochii lui Ezekiel. Băiatul care nu era băiat continuă povestea. Vorbele se revărsau ca un puhoi, țâșnind dintr-o rană din inima sa.

— Așa că am pus mâna pe Silas. Am redeschis nivelurile superioare, astfel că forțele de securitate rămase puteau contraataca, dar când au sosit, era prea târziu pentru familia ta. Doar tu supraviețuiseși. Glonțul a pătruns prin ochi, ți-a distrus o parte din creier, însă nu te-a omorât. I-am spus lui Silas să te ia și să plece. Să fugă. Iar eu și restul forțelor de securitate am atacat nivelurile superioare. Gabriel era pregătit. Faith a supraîncărcat reactorul, a creat o explozie neutronică ce i-a ucis pe toți oamenii rămași după evacuare. Myriad îi eliminase pe Michael și pe Daniel, dar nu aveam puterea de a lupta cu ceilalți șapte. Cred că ar fi trebuit să fug, însă voiam să-i conving să fie rezonabili. Erau surorile mele. Frații mei. Dacă eu știam că era greșit, și ei trebuie să fi știut asta. Însă au râs de mine. Gabriel mi-a zis că sunt o marionetă. O jucărie. M-au târât până în laboratorul lui Silas. Ți-l amintești pe vechiul robot de acolo? Duhul din sticlă?

— Pune-ți o dorință, șopti Eve.

Ezekiel își deschise costumul de zbor murdar, expunându-și pielea măslinie. Fixat în carne și os, între doi pectorali perfecți, de băiat frumos, se vedea un dreptunghi metalic strălucitor. Fanta pentru fise din androidul defect al lui Silas.

— Un memento al faptului că am ales să rămân un obiect. O jucărie. Să trăiesc sau să mor după bunul plac al oamenilor. Mi-au fixat asta în piept ca să-mi amintesc mereu. Apoi m-au azvârlit din turn ca pe un gunoi.

Eve întinse mâna și-și plimbă degetele tremurătoare peste metal și pielea sfârtecată. Respirația tânărului deveni mai rapidă, iar pupilele ochilor lui albaștri precum cerul se dilatară. Fata văzu fervoarea din ei. Adorația. Chiar și după atâția ani. Devoțiunea lui o uimea la fel de mult pe cât o speria.

— Ce-ai făcut? șopti ea.

— Am plecat. Am rătăcit ani de zile. Întrebându-mă. Negăsind niciodată, dar căutând mereu.

Ea abia dacă mai putea vorbi sau vedea din cauza lacrimilor.

— De ce?

Ezekiel clipi. Era cu adevărat tulburat.

— Din cauza ta, desigur. N-am aflat niciodată unde te-a dus Silas. Așa că am căutat. Pentru că știam de ce Gabriel și ceilalți au căzut atât de mult și asta m-a oprit să pățesc la fel. Îi luă mâna, împletindu-și degetele cu ale ei. Ei n-au avut niciodată vreun scop. Însă eu te aveam pe tine. Iubirea pentru tine era singura diferență reală între mine și ei. Am putut să-mi dau seama cum au devenit ceea ce au devenit. O parte din mine se temea că și eu aș putea fi la fel dacă te-aș pierde pentru totdeauna. Prin urmare, am continuat să caut. Și acum te-am găsit. Îi duse mâna la buze, sărutându-i vârfurile degetelor. Tatăl tău mi-a dat viață, însă tu m-ai făcut să *trăiesc*.

Era prea mult. Întreaga lume se surpa în jurul Evei. Simți lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe obraji. Începu să plângă în hohote.

— Evie, murmură Cricket îmbrățișând-o. Oh, Evie!

Simți cum Ezekiel o ridică și o ține strâns. Își îngropă fața în pieptul lui și boci până i se puse o gheară în gât. Toate necazurile. Toate pierderile. Toate rănile se redeschiseră și sângerară din nou. Băiatul care nu era deloc băiat o ținea, la fel cum îl ținuse și ea cândva.

Într-o grădină minunată.

Într-un paradis pierdut.

1.17

ARMADA

— Ne-am oprit.

Șoapta o trezi din visele despre pereți albi și o voce melodioasă. Un braț așezat pe umărul ei. Capul sprijinit pe pieptul lui. Bătaia unei inimi.

Eve deschise ochii. Își dădu seama că pulsul aparținea *Bărcii-de-salvare*, iar brațul era al lui Lemon. Văzu lumini discrete, o mulțime, licărind prin cochilia translucidă a vehiculului. Ezekiel se aplecă spre ea, scuturându-i încet mâna. Cricket stătea în poala ei, urmărind-o cu ochii lui discordanți.

— Evie, cred că am ajuns, spuse logika.

Ea se eliberă din brațele lui Lemon. Stătu o clipă locului, rederulând totul în minte. Privind spre Ezekiel, în penumbră, nu era sigură ce simțea. Realistikul întinse mâna și i-o strânse pe a ei. Ana din ea oftă și încercă să zâmbească. Eve din ea încleștă dinții și se întoarse spre cea mai bună prietenă, pe care o zgâlțâi ca s-o trezească. Lem clipi, scutură din cap, încercând să-l limpezească, și se aplecă înainte, gemând.

— Visam mâncare. Căscă și se uită la Ezekiel aplecându-și capul spre un umăr. Hei, apropo, dacă tot vorbim despre chestii delicioase, realistikii mănâncă?

Ezekiel o privi mirat.

— Facem tot ceea ce fac oamenii.

— *Toooooț?*

Cricket își încruntă sprâncenele metalice.

— Termină cu prostiile, Lemon.

— Auuu.

— Să vedem unde-am ajuns, sugeră Ezekiel.

Lemon încuviință din cap.

— *Barcă-de-salvare,* deschide, te rog.

Cochilia se desfăcu și dezvălui un cer nocturn mohorât. Stelele erau aproape invizibile, lumina lor fiind înghițită de poluarea din aer și de lumina orașului din apropiere. Eve își șterse lacrimile și scoase capul prin chepeng, cu Ezekiel lângă ea. Lem își aranjă bobul răvășit în timpul somnului și fluieră încet, uimită.

— Armada, zise Ezekiel.

Pluteau pe apa neagră, în apropierea zidurilor sfărâmate ale unui port natural. Golful era mărginit de piatră spartă, cu pete întunecate, iar marea clipocea și se lovea de debarcaderele improvizate și putrezite. Uitându-se peste valurile șuierătoare, Eve văzu conturul masiv al unui fost pachebot, înălțându-se din pământ în fața lor. Dar se afla la vreun kilometru depărtare de apă...

Nava avea prova înfiptă în beton, ce crăpase în jurul ei ca sticla. Se înălța spre cer câteva sute de metri și era acoperită de rugină, fiind aplecată puțin într-o parte, ca un marinar mahmur după o noapte în care băuse rachiu prost. Peste tot în jurul vasului, răspândite pe uscat asemenea unor jucării abandonate, se aflau alte nave. Remorchere mici și petroliere enorme. Iahturi elegante și cargoboturi sfărâmate, ba chiar și conturul mătăhălos și neregulat al unei vechi nave de luptă. Așezate normal sau cu fundurile întoarse spre cer. Era un oraș. Un oraș constituit în întregime din ambarcațiuni eșuate pe uscat.

Eve vedea însă și ruinele vechiului oraș, aflat dedesubt. Clădiri strivite și zgârie-nori frânți. Era ca și cum un gigant răzbunător cu brațele încărcate cu nave le-ar fi azvârlit asupra unei metropole din S20, transformând-o în ruine peste care, cu timpul, se ridicase un oraș cu totul diferit.

Navele erau acoperite cu o rețea de scări, poduri și structuri noi, improvizate. Erau sute, toate interconectate, înconjurate de un bidonvil format din clădiri mai puțin înalte. Prin hublouri se vedeau rufe puse la uscat. Pâlcuri de oameni stăteau pe punțile strâmbe. O armadă ruginită, care se coroda lent, la doar un kilometru de ocean. Așteptându-i îmbrățișarea care nu va mai veni niciodată.

Lemon privea uimită.

— Ce urât este, șopti ea. Și în același timp i-al naibii de frumos.

— Falia San Andreas a cedat în urma exploziilor, ceea ce a provocat valuri seismice, explică Ezekiel. Navele au fost împinse pe uscat până la Sticlă. În anii următori, majoritatea au fost tăiate pentru fier vechi, însă aici, oamenii le-au transformat într-un oraș.

Lemon inspiră adânc și încuviință încet din cap.

— OK, mare oraș. Sunt impresionată.

— Ham! făcu Kaiser.

Eve observă bande de tipi duri străbătând țărmul întunecat. Proiectoarele câtorva turnuri de pază tăiau bezna ca niște cuțite. Băieții răi erau înarmați cu satâre și cu arme automate ruginite. Toți purtau la gât eșarfe cu capete de mort și oase încrucișate. Existau chiar și două vechi automate santinele, cocoțate pe turnurile cele mai înalte, cu armele ațintite spre golf.

— Gașca de bun venit arată chiar prietenoasă, murmură ea.

— Își spun Corsarii, spuse Ezekiel. Armada este un oraș independent, condus de o femeie numită Amirala.

Este conectat la rețeaua electrică din Megopolis, însă până acum a evitat să ajungă sub controlul direct al lui Daedalus. Locuitorii sunt foarte mândri de autonomia lor. Și nu sunt prea încântați de străini.

Fata îl privi. Ana din ea îl credea în mod implicit pe el. Eve din ea îi manevra pe amândoi cu sfori și încerca să gândească rațional.

— Și cum intrăm?

Realistikul arătă cu mâna undeva în întuneric.

— Pe acolo. Chiar deasupra nivelului apei. Vezi?

Eve activă sistemul optic pentru luminozitate redusă și scrută bezna. Un canal de scurgere corodat își deschidea gura în Golful Zona...

— Aia-i canalizarea orașului.

— Zece puncte.

— Ne strecurăm în oraș prin canalizare? oftă Lemon.

— Ai un plan mai bun? întrebă Ezekiel.

— Îmi puteți lua toate astea de pe cap? Să faceți din mine o femeie cinstită?

Eve inspiră adânc, își analiză starea și dispoziția mentală și-și regăsi caracterul pragmatic.

— Haideți s-o facem, zise ea. Stând aici și pălăvrăgind este un mod drăguț de a ne face remarcați și apoi împușcați de Corsari. Se uită spre realistik. Te poți ocupa de Kaiser? Eu îl iau pe Cricket.

— În regulă.

Ezekiel întinse singurul său braț, ridică blitzhundul, alunecă pe bordajul *Bărcii-de-salvare* și intră în apă. Realistikul plutea pe spate și lovea apa cu picioarele, înaintând prin golf. Eve o întinse pe Excalibur lui Lemon, îl săltă pe Cricket în spinare și alunecă în apă, pe care o găsi grețos de caldă și de uleioasă. Lemon o urmă în zeama neagră ca tăciunele, acoperită cu un strat gros de reziduuri și de polistiren.

— Bună treabă ai făcut, fată, se adresă ea *Bărcii-de-salvare* şi o bătu uşor pe copastie. Poţi pleca acasă. Mulţumeşte-i lui Îngrijitor din partea noastră.

Vehiculul tremură, carapacea se închise lin, apoi se scufundă. Eve simţi curentul pe sub ea, când se îndepărtă, lăsându-i singuri în marea neagră ca petrolul.

— Apa asta pute, mormăi Lemon.

— Va părea că miroase a parfum de trandafiri în comparaţie cu canalizarea.

— Pf! făcu Lemon. Da' de unde ştii tu cum miros trandafirii, rebelo?

Eve îşi muşcă buza de jos şi amintiri vechi o înţepară în piept. Se întoarse şi începu să înainteze în apă cu Cricket pe spatele ei şi cu Lemon urmând-o îndeaproape. Înota prin dejecţiile lichide, oprindu-se când raza de lumină a unui reflector scruta apa. Îşi dădu seama că patrula Corsarilor nu părea prea agitată, căci băieţii sporovăiau şi făceau glume. Eve bănuia că nu se aşteptau la prea multe necazuri, cu N mare, dinspre Golful Zona. Un intrus trebuia să fie de-a dreptul disperat să înoate în mlaştina asta. Chiar şi mai disperat să se târască prin canalizare după aceea.

După cum părea, Disperare era şi al doilea prenume al Evei.

Când ajunseră la scurgere, duhoarea îi întoarse Evei stomacul pe dos. Fata îşi acoperi gura şi nasul cu eşarfa, clipind cu ochii împăienjeniţi de lacrimi fierbinţi. Lemon înjura încet, cu mai multă pricepere decât crezuse vreodată Eve. Conducta avea doi metri în diametru şi era blocată cu bare metalice puţin dincolo de intrare. Era acoperită cu o crustă noroioasă ce răspândea un miros pestilenţial.

Ezekiel îl aşeză pe Kaiser pe buza conductei, apoi, chinuindu-se puţin cu un singur braţ, izbuti să se salte şi el. Se propti cu spatele în peretele curbat al conductei şi împinse cu picioarele în grilaj. Barele se îndoiră cu scârţâitul

metalului torturat, iar în cele din urmă cedară și ieșiră din lăcașuri cu zbârnâituri răsunătoare.

Luminile proiectoarelor tăiară bezna în căutarea lor. Ezekiel înșfăcă mâna lui Lemon.

— Haide, Pistruiato.

— Nu-nu-nu-nu! scânci ea. Vârsta înaintea frumuseții, insist...

Ezekiel o împinse pe fată în tunel, apoi se aplecă spre Eve. Privirile lor se întâlniră. Cricket sări de pe spinarea fetei pe brațul lui Ezekiel. Eve apucă degetele realistikului și îi simți forța supraumană când o săltă din mizeria uleioasă. O lipi iute de trupul său, apoi se lăsă pe spate, sprijinit de peretele conductei, când raza proiectorului lumină intrarea în canalizare. Inima fetei bătea nebunește. Sub palma ei, pieptul lui era tare ca oțelul.

— Șșșt! șopti el.

Raza de lumină zăbovi puțin asupra intrării, apoi trecu peste apa neagră de la buza canalizării. În cele din urmă, se retrase. Eve auzi în depărtare sunetul unor clopote, pârâiturile unităților de comunicație și bâzâitul unui automat.

— Cât pe ce, spuse el.

— Într-adevăr.

Ezekiel o ținu la piept mai mult decât era nevoie. O parte din Eve voia ca el să continue s-o îmbrățișeze. Însă realitatea momentului, rugina și duhoarea, sângele și durerea umbreau însemnătatea gestului.

— Ar trebui să plecăm, zise fata.

Ezekiel încuviință și o ajută să se ridice în picioare.

Se alăturară lui Lemon și celorlalți, care așteptaseră la intrarea în tunel, apoi Ezekiel porni înainte prin întuneric, înaintând greu prin mizerii. Eve inspiră adânc și-l urmă, cu sistemul ei optic și ochii lui Cricket luminând drumul. Lemon nu putea vedea prea bine, așa că Eve o apucă de mână, strângând-o tare. În ciuda haosului prin care trecuse

în ultimele două zile, cu emoțiile provocate de dezvăluirile despre viața pe care o trăise și o pierduse, Eve încă o avea pe Lem alături. Pe Cricket și pe Kaiser. Pe cei pe care-i iubea.

„Oamenii pe care-i iubesc..."

Se uită pe furiș la Ezekiel cum înainta fără șovăială. Pe de o parte, era recunoscătoare pentru ajutorul lui. Pe de alta, detesta însuși faptul că trebuise să fie ajutată. Habar nu avea cum să se simtă în celelalte privințe legate de el. Viața fusese simplă până cu câteva zile în urmă. Temerile cele mai mari erau provocate de procurarea medicamentelor pentru bunic. De câștigarea luptelor din Dom. Sau de evitarea unor gunoaie umane precum membrii bandei din Strada Frigiderelor.

Acum bunicul ei nu mai era bunicul ei. Ea era ultima supraviețuitoare a elitei corporației-stat și era urmărită de o trupă de androizi psihopați. O deviată, o abnormă. Bravura demonstrată în WarDom fusese probabil transmisă în toate capelele Frăției, de aici până la Sticlă. N-avea resurse. Niciun plan. Nicio idee.

Dar cel puțin nu era singură.

— Dacă ai avut *vreodată* îndoieli legate de afecțiunea mea pentru tine, rebelo, șopti Lemon, sper că ceea ce fac acum pentru tine va fi de ajuns ca ele să dispară.

Eve strânse mâna prietenei sale și zâmbi.

— Sunt bucuroasă că ești cu mine, Lem.

Roșcata privi cu subînțeles și rânji.

— Ești cea mai bună prietenă. Care-i regula Numărul Unu din Cimitir?

— Mai puternice împreună.

— Împreună pentru totdeauna, încuviință Lemon.

Mână în mână, cele două fete își continuară drumul prin canalizarea orașului.

*

Într-un club de striptease de la bordul unui cargobot ruginit, un câine care nu era câine își întinse gâtul, uitându-se cu atenție în jur.

Adulmecă aerul cu botul negru, apoi își linse nasul. Sora lui amuşina la rândul ei şi un geamăt surd îi urca din gâtlej peste ritmurile pulsatorii, hipnotice. Un separeu întunecos. Canapele din piele artificială. Lumini stroboscopice şi foarte multă nuditate.

Dulăul mare lătră, destul de tare încât să acopere muzica.

O fată cu spatele plin de tatuaje se opri din legănat, îşi îndepărtă de pe obraz o şuviţă lungă de păr negru şi-l cercetă pe bărbatul în a cărui poală se legăna.

— N-o să muşte, nu-i aşa?

— Nu muşcă, drăguţă, zâmbi individul. Asta-i treaba mea.

Câinele mai mic lătră, dinţii mici şi ascuţiţi ca lamele ieşindu-se dintre smocurile pufoase şi albe de păr ce-i acopereau botul. Bărbatul oftă scrâşnit. Ridicând-o pe fată cu un singur braţ, se scuală încet şi o lăsă jos grijuliu. Podeaua se înclinase cu zece grade faţă de orizontală.

Aruncă pe masă un credstick din plastic şi trânti lângă el paharul gol. Închise nasturii cămăşii negre, ascunzându-şi pieptul acoperit de cicatrice. Îmbrăcă o haină neagră, prăfuită. Îşi introduse palma dreaptă într-o mănuşă roşie. Apoi luă de pe canapea un guler alb imaculat şi-l prinse în jurul gâtului.

Fata se aplecă peste masă şi şterpeli stickul, apropiindu-l de buzele rujate.

— Nu eşti cu adevărat predicator, nu? zâmbi ea.

— De ce? Ai păcate de mărturisit?

Tânăra începu să râdă, iar el rânji ca un rechin. Bărbatul îşi verifică puşca şi pistoalele, după care scoase un gogoloi de

tutun sintetic şi-l îndesă în gură. Luând mâna fetei, o sărută pe încheietura degetelor, ochii albastru-deschis strălucind deasupra rânjetului de rechin.

— Mă cheamă datoria, dragoste, spuse el.

Cățelușul lătră din nou, insistent.

— Vin, fir-ar să fie! mormăi Predicatorul.

Şi punându-şi pălăria, ieşi afară, pe străzile ruginii ale Armadei.

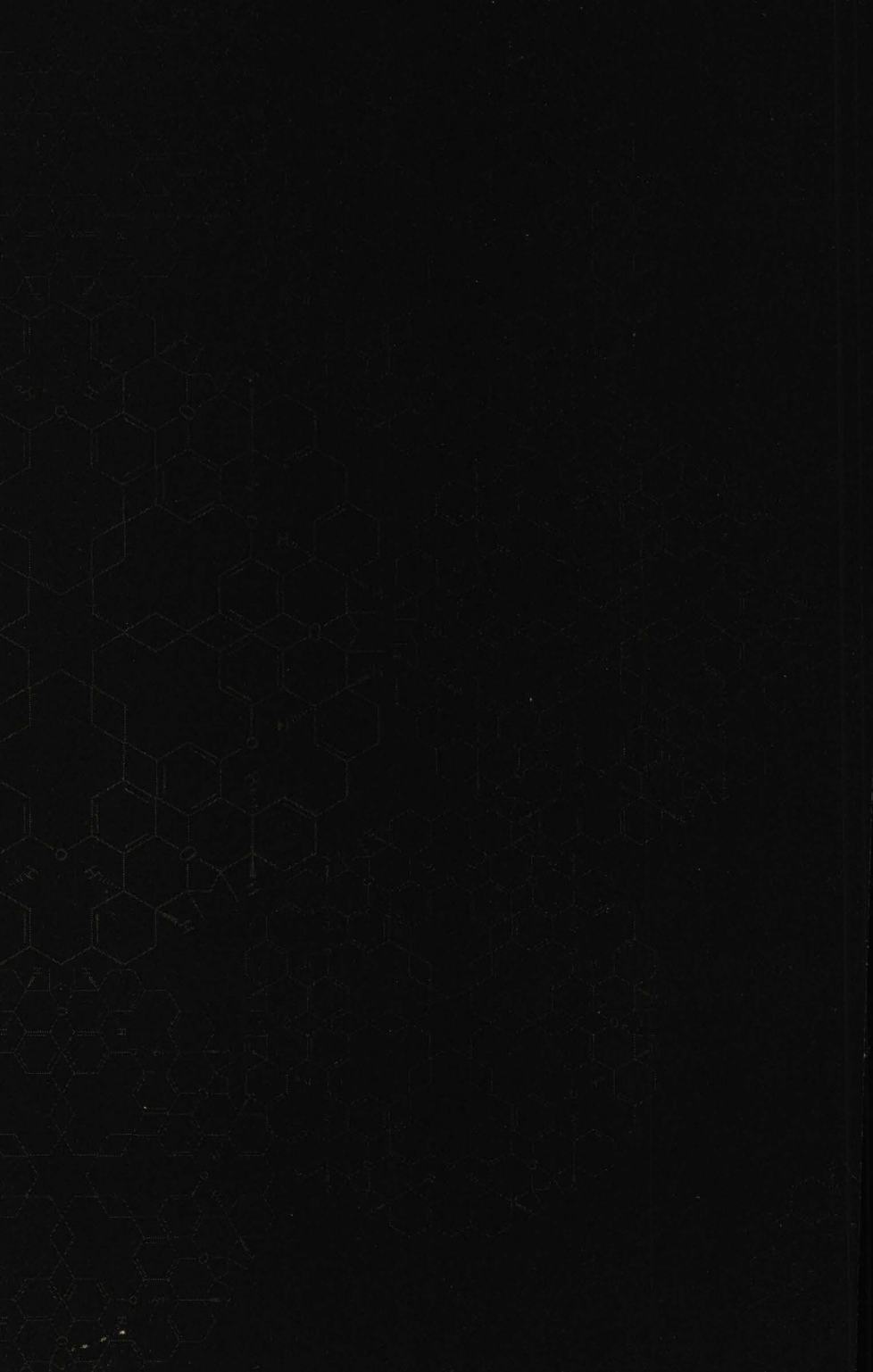

PARTEA A 3-A

ULTIMELE ORE

1.18

COLIZIUNE

— N-am crezut că fac atât de mari şobolanii din canalizare, murmură Lemon.

— Eu n-am crezut că fac *orice* atât de mare, zise Eve.

— I-am tot aşteptat să se ridice în picioare şi să ne întrebe dacă avem nevoie de indicaţii. Lemon se zgribuli. Pot să jur că unul dintre ei purta o vestă.

Drumul pe care trebuiau să-l străbată prin canalizare pentru a pătrunde în Armada fu chinuitor şi duhoarea insuportabilă. Însă măcar nu dură foarte mult. După aproximativ o oră, Ezekiel le conduse către o scară de serviciu corodată, ridică apoi capacul unei guri de canal şi ieşiră într-o fundătură din labirintul subteranelor Armadei.

Străzile erau pline de crăpături şi îngropate în gunoaie, mărginite de carenele unor nave ce se înălţau spre cer. Eve îşi dădu seama abia acum că era sâmbătă seara, iar strada principală de dincolo de fundătură era ticsită. Adolescenţi teribili se plimbau ţanţoş, afişându-şi însemnele găştilor. Bătăuşi îi urmăreau cu atenţie pe indivizii avuţi. Chimpuşti şi prăpădiţi bântuiau din baruri în localuri cu pipe. Logika ruginite rulau cu viteză prin mulţime, cu însărcinări primite

de la proprietarii lor. Haine de piele și bâte. Neon și pete de sânge. Pistoale, briciuri și șișuri.

O gașcă a Frăției stătea la un colț de stradă în sutanele lor roșii, antiglonț, predicând despre relele biomodificărilor și despre venirea Domnului. Eve își băgă capul între umeri și se întoarse repede. Nu avea nicio idee dacă vestea despre ea se răspândise de pe Resturi până pe continent, însă nu avea chef s-o afle.

Noaptea era îngrozitor de fierbinte, iar duhoarea hainelor lor agrava situația. Oamenii îi ocoleau de la distanță; faptul că lui Ezekiel îi lipsea un braț atrăgea câte-o privire suspicioasă, însă asta era o dovadă a faptului că locuitorii cartierului nu dădeau doi bani pe respectarea Legii. Eve presupunea că erau norocoși că puteau atât de tare. Cineva care s-ar fi gândit să-i jefuiască ar fi avut nevoie de o mască de gaze. La drept vorbind, nici nu păreau să aibă asupra lor ceva care să merite un asemenea efort.

După o recunoaștere rapidă, Ezekiel descoperi un vechi hidrant al pompierilor, conectat încă în mod miraculos la rețeaua de alimentare cu apă a orașului subteran. Luând-o pe Excalibur de la Eve, sparse sigiliul metalic și un jet puternic de apă țâșni, însoțit de o alarmă asurzitoare. O sumedenie de ștrengari jegoși veniră să se bucure de arteziană și să danseze. Eve se spălă cât putu de temeinic, frecându-și bine creasta, făcându-le repede loc lui Lemon și lui Ezekiel.

— Haideți, spuse realistikul. Vor veni Corsarii și ne vor alinia în fața plutonului de execuție pentru distrugerea unei proprietăți municipale.

— Nelegiuitule, rânji Lemon. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru băieții răi.

— Relaxează-te, domnișoară Fresh! mormăi Cricket.

— La ce bun?

Ezekiel îl înșfăcă pe Kaiser, apoi se îndepărtară de strada principală și intrară în labirinturile dintre epavele ruginite.

Nave corodate se înălțau peste tot în jurul lor, peticite cu panouri solare și cablaje. Eve văzu o încâlceală imposibilă de pasarele și podețe care interconectau punțile de deasupra. Părea lucrătura unui păianjen smintit ce desfășurase o pânză oțelită între ruine.

Pe o stradă laterală, ticsită cu manechine din plastic și automate stradale defecte, găsiră o scară cu plăcuța METROU. Ezekiel îi conduse într-un coridor murdar. Pereții crăpați erau acoperiți cu graffiti decolorate. Dincolo de turnichetele din capătul culoarului se ajungea la nivelul inferior. Câțiva Corsari cu fețele acoperite cu eșarfe ale Armadei pândeau pe la colțuri, ținând sub supraveghere mulțimea.

— Au metrou funcțional? întrebă Eve.

Ezekiel încuviință din cap.

— Recuperat din ruinele orașului pe care a fost construit Armada. Este modul cel mai ușor de a ajunge în Cartierul Petrolierului. Nivelurile de sus sunt ca un labirint.

— Și cum o să plătim pentru bilete?

Ezekiel își supse buza inferioară, privind spre bătăușii Corsarilor.

— Asta *este* o problemă.

Cricket își dădu peste cap ochii asimetrici.

— Un plan magnific, Ciungule.

— Păi, în cazul ăsta vă acopăr eu. Lemon scotoci prin pantalonii ei murdari, cu multe buzunare, și scoase trei credstickuri. Vă fac cinste, copii.

— De unde ai astea? mormăi Cricket.

— Tăiam buzunare prin Los Diablos înainte ca tu să fii o subrutină, Crick. Weekendurile sunt animate, iar continentalii ăștia nu-s dintre cei mai ageri la minte.

Lemon conduse grupul pe lângă mardeiașii Armada, care păreau acum mai interesați să studieze mersul unor chimpuștoaice decât să-și facă treaba. Trecu un stick pe sub scaner, deschise turnichetul și rânji, apoi, cu o plecăciune,

își lovi pumnul de al Evei și trecu dincolo. Ezekiel consultă o hartă care arata de parcă ar fi fost mâzgălită cu zeci de culori diferite de către un lunatic.

Eve mîji ochii înaintea haosului coloristic.

— Ce căutăm?

— Strada *Gibson*, murmură Ezekiel. Cartierul Petrolierului... Aha, uite-o acolo.

Realistikul se îndreptă spre peronul 4 urmat de ceilalți, gașca lor pestriță pierzându-se în mulțime. Eve se simțea copleșită – căldura era insuportabilă și transpirația îi provoca usturimi la ochiul bun. În jur totul era acoperit de cenușă și de praf.

Privi în jos, la cablurile electrice groase. Își imagină că simte electricitatea din pereți, că aude zumzetul energiei năvălind prin becurile pâlpâitoare și de-a lungul șinelor ruginite din fața ei. Peronul era înțesat de oameni care se îndreptau spre casă după o seară de beție. Se întrebă ce-ar fi făcut ei dacă ar fi știut ce era ea. *Cine* era ea.

Contaminată.

Deviată.

Abnormă.

— Ești OK, rebelo? întrebă Lemon.

Eve dădu încet din cap și oftă.

— Mda.

— Ascultă..., zise Lemon mușcându-și buza. Noi două tre' să discutăm ceva serios.

Eve se uită la cea mai bună prietenă a ei. Fața pistruiată a lui Lemon era cam palidă. Atitudinea ei, de obicei glumeață, dispăruse. Părea de-a dreptul îngrijorată.

— OK.

Se auzi un scrâșnet de frâne corodate, urmat apoi de huruitul șinelor. Un metrou ruginit trepidă, scârțâind și zăngănind când se opri la peron. Cabina nu avea carcasă, iar motorul electric modificat era de asemenea deschis și

înfăşurat în mănunchiuri lungi de sârmă de cupru mat. Întreaga garnitură zdrăngănea şi huruia de parcă era pe cale să explodeze. Conductorul purta ochelari de protecţie negri şi eşarfa Armada murdară de funingine îi acoperea gura.

— Pooooftiţi în vagoaneeeee! strigă el. Oprim în toate staţiile până-n centrul oraşului.

Eve şi gaşca ei se bulucira în ultimul vagon, care avea ferestrele sparte. O tânără, cu o eşarfă Armada, trase uşile închizându-le în urma lor. Eve se prăbuşi pe un scaun din plastic zgâriat şi brăzdat de decenii de poezii scrijelite cu briceagul; Ezekiel i-l puse în poală pe Kaiser. Uitându-se prin vagon, văzu mulţi oameni abrutizaţi şi îmbrăcaţi ponosit. Ciberproteze. Ochi încercănaţi şi priviri marcate de stimulente. Un bărbat fără picioare înainta într-un scaun electric pe roţi, cu un carton atârnat de gât pe care scria VETERAN. Avea tatuate pe antebraţ soarele înaripat şi scutul unui infanterist Daedalus. Scaunul pe roţi îi reaminti Evei de bunicul ei.

„Cu excepţia faptului că nu era..."

Trenul se puse în mişcare, ţăcănind pe şine. Aer îmbâcsit şuiera prin ferestrele sparte. Eve îşi muşcă buza şi se întrebă cum să-i dea veştile lui Lemon. Se întrebă unde-i ducea Ezekiel. Se gândi la celula aceea, la familia ei care aştepta să audă bocancii lucioşi bocănind pe trepte.

Privind în mulţime, zări un bărbat în celălalt capăt al vagonului. Era un tip masiv, îmbrăcat în haină lungă, neagră, cu guler alb şi o pălărie de cowboy de modă veche.

Se uita direct spre ea.

Eve îşi încrucişă privirea cu el fără măcar să clipească. Regula Numărul Patru în Cimitir: *Nu privi niciodată în altă parte.* Nu da niciodată dovadă de slăbiciune, chiar dacă o simţi.

Bărbatul se uita lung la ea cu ochi şocant de albastru-deschis. Apoi, foarte lent, îşi duse un deget la pălărie, atingând borul.

— Ezekiel, murmură ea.

Realistikul se uită în sus, cu sprâncenele arcuite.

— Individul ăla, făcu ea semn din cap. Haină neagră. Pălărie neagră.

— Preotul?

— Da. Se tot chiorăşte la mine.

Realistikul urmări privirea fetei şi-l zări. Bărbatul îşi înclină capul şi zâmbi în felul în care Eve îşi imagină că o făcea un rechin la vederea unor pui de focă, înainte ca oceanele să fi devenit negre. Dar nu se clinti. Nu se foi. Poate că era doar un excentric inofensiv...

Garnitura începu să încetinească, frânele prinzându-se într-un cor de scrâşnete stridente şi îngrozitoare.

— Cartierul Petrolierului! răcni conductorul.

— Aici coborâm, zise Ezekiel.

Trenul opri şi Eve şi câteva zeci de persoane coborâră pe peron. O bătrână care împingea un cărucior plin cu piese de schimb. O logika cu un dinam defect, săltând şi legănându-se. Ezekiel păşi pe peron ţinându-l sub braţ pe Kaiser, care dădea din coadă. Eve inspectă mulţimea ce se dispersa, căutându-l pe preot. Pereţii erau acoperiţi cu panouri publicitare vechi. Modele din plastic şi zâmbete din plastic. Uşile metroului se închiseră şuierând şi bestia de metal se îndepărtă greoi.

Ciu-ciu-ciu.

Ciu-ciu-ciu.

— Eve, spuse Ezekiel, treci în spatele meu.

Tânăra se întoarse din cauza tonului de avertizare al vocii şi-l văzu pe ciudatul în haină neagră la capătul celălalt al peronului, sprijinit de ieşire. Pasagerii coborâţi din metrou treceau pe lângă el, prin turnichete şi apoi suiau pe scări, spre suprafaţă. Însă ochii bărbatului erau pironiţi asupra Evei, care văzu că scoase dintr-un buzunar ceva negru şi-l îndesă în gură. Mâna dreaptă îi era acoperită de o mănuşă

roşie. Un câine negru imens, cu blană deasă, ţepoasă, stătea supus lângă el.

Eve observă că animalul nu clipea.

Nu respira.

— E un blitzhund, zise ea.

— Cine-i cowboy-ul ăla? mormăi Lemon.

— Necazuri cu N mare, presupun.

Peronul se golise. Plecarea trenului din staţie lăsase în urmă un nor de praf. Un glob de sticlă licărea pe un perete şi prin betonul crăpat răzbăteau ecourile metalice ale măruntaielor oraşului. Modelele de pe panourile cu reclame zâmbeau prosteşte, cu feţele mâzgălite de graffiti.

— Eşti preot? strigă Lemon.

Bărbatul ridică o sprânceană. Vocea lui scrâşni ca pietrişul umed:

— Predicator.

— Te putem ajuta cu ceva? întrebă Ezekiel.

— Da, zise el, apoi pufni. Dar sunt sigur că n-o să vrei.

— Pune-mă la încercare.

— Te poţi da la o parte. Predicatorul făcu semn din cap spre Eve. Am de rezolvat nişte treburi cu domnişoara Carpenter. Cu nimeni altcineva. Aşa că dacă voi, ceilalţi, vreţi să vă vedeţi de-ale voastre, aş fi recunoscător.

— Nu plec niciunde, se răsti Ezekiel.

Necunoscutul scuipă un jet maroniu pe betonul de la picioarele sale.

— Hm...

Pistolul păru să apară de nicăieri. Cu o clipă în urmă mâna Predicatorului fusese goală, iar în clipa următoare trimise vreo douăsprezece gloanţe spre pieptul lui Ezekiel. Realistikul se feri cu o viteză supraomenească, cu care fata se obişnuise deja, însă fusese totuşi prea lent, astfel că încasă trei lovituri în piept. Căzu pe spate, sângele ţâşni din găurile cât pumnul, iar Kaiser îi zbură din braţe schelălăind.

— Zeke! urlă Eve.

Se auziră încă două focuri de armă, dar Predicatorul trăsese de data asta în tavan. Praful de ciment plutea în jurul Evei. Mirosul de sânge se amestecă cu aerul îmbâcsit. Rămase neclintită ca o statuie.

— Deci, spuse Predicatorul întorcându-și pistolul spre Lemon, cred că acum mă bucur de întreaga voastră atenție. Contractul pe care l-am acceptat stipulează că domnișoara Carpenter poate fi adusă vie *sau* moartă. Și-mi place să consider asta drept o provocare. Dar micuța roșcată de colo – arătă cu pistolul spre Lemon – nu valorează mai mult decât mi-a promis mie diavolul, fie că respiră, fie că nu.

— Ești vânător de recompense, scuipă Lemon.

— Zici asta de parcă ar fi un lucru rău, dulceață.

Privirea Evei era îndreptată asupra lui Ezekiel, prăbușit pe beton cu trei găuri fumegânde în piept. Avea ochii larg deschiși și lipsiți de viață. O parte din ea țipa. Fiecare gură de aer îi ardea plămânii. Însă mintea îi gonea nebunește. Pulsul i se accelera. Predicatorul ăsta chiar vorbea serios. Regula Numărul Opt în Cimitir:

Morții nu mai luptă a doua zi.

— N-n-o răni, spuse Eve. O să fac tot ce vrei.

— Iată o fată deșteaptă. Predicatorul scoase de la centură o pereche de cătușe magnetice și o aruncă jos, în fața ei. Pune-ți brățările alea. Cu grijă.

— Evie, se milogi Cricket, nu face asta.

Bărbatul scoase din haină alt pistol și-l ațintì spre logika.

— Dacă mai chiți o dată, ruginitură, o să afli pe bune dacă boții se duc sau nu în cer. Pariez că vei fi dezamăgit de răspuns.

— Nu mă tem de...

— Crick, taci! zise Eve.

— Rebelo...

— E-n ordine, Lem.

Eve se aplecă, luă cătușele și le puse la încheieturi. Le simți strângându-se tare, cu un bâzâit electric.

— Ești fericit acum?

— Eu sunt întotdeauna fericit, drăguță. Acum, roșcățico și ruginitură. Dispăreți. *Căraţi-vă!*

— Faceți cum vă spune, rosti Eve.

Lemon și Cricket se retraseră, lipindu-și spatele de peretele peronului. Lemon făcuse ochii mari, iar fața îi era albă ca varul. Câțiva chimpuști coborâră în stație și, văzând ce se întâmplă, făcură cale întoarsă. Bărbatul se desprinse din cadrul ușii și se îndreptă spre Eve în zornăitul pintenilor de la cizmele lui. Blitzhundul negru pândea lângă el, nescăpându-l din ochi pe Kaiser. Predicatorul făcu semn cu pistoalele spre ieșire.

— Doamnele mai întâi.

Eve privi spre Lemon.

— Să n-o lași să facă vreo prostie, Crick.

Aruncă o ultimă privire spre Ezekiel, aflat în balta de sânge, și o podidiră lacrimile. Kaiser scânci.

— E-n ordine, cățeluș, murmură ea târșâindu-și pașii spre ieșire.

Un alt tren venea din direcția opusă. Predicatorul se întoarse și duse mâna la pălărie spre Lemon și spre Cricket.

— Mergeți cu Dumnezeu, copii!

Bărbatul mergea în spatele Evei, cu pistoalele ațintite asupra ei. Mugetul garniturii ce se apropia de stație creștea în intensitate. Zgomotul cizmelor și al pintenilor răsună pe beton. Eve o auzi pe Lemon înjurând uluită și simți că i se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă. Cineva se apropia alergând și respirând cu greutate.

— Morții mă...

Eve se întoarse și-l văzu pe Ezekiel îmbrâncindu-l pe Predicator și izbindu-l cu fața de perete. Cărămida se sparse, sângele se împrăștie și pistoalele bubuiră. Blitzhundul

Predicatorului sări la picioarele realistikului, înfigându-şi colţii în fluierul piciorului. Eve putea să vadă pârâiaşe roşii curgând pe costumul de zbor al lui Ezekiel şi osul strălucind prin găurile din spatele său. Însă putea jura că erau mai mici decât fuseseră cu un minut mai devreme...

Câinele negru mârâia şi sfâşia picioarele lui Ezekiel. Eve nu îndrăznea să-l tragă de-acolo, fiindcă i-ar fi retezat mâna dintr-o singură muşcătură. Totuşi blitzhundul era construit din metal şi din circuite. Cipuri şi sisteme hidraulice. Creierul era organic, dar trupul era la fel ca al lui Goliat din Dom sau ca al Spartanilor din Valea Anvelopelor.

Trase adânc aer în piept şi întinse mâinile încătuşate, încercând să simtă electricitatea blitzhundului. Îşi adună puterile, să le readucă la suprafaţă din cine ştie ce ungher al minţii.

— Evie! strigă Lemon.

Ezekiel şi Predicatorul se încăierau. Ignorând câinele, realistikul îl izbi pe vânătorul de recompense de un stâlp din beton, fisurându-l la bază. Pumnul său izbi în plexul solar al bărbatului, în tâmplă, în nas. Furia din ochii lui era înspăimântătoare. Îşi retrase pumnul şi lovi din nou în falca însângerată a oponentului. Însă, cu viteza cu care bat aripile unui colibri, Predicatorul ridică mâna dreaptă şi-i blocă forţa titanică a pumnului.

Eve auzi un pocnet metalic înfundat.

— Ca să vezi! Predicatorul rânji cu buzele însângerate şi privi pieptul plin de sânge al lui Ezekiel. Nu eşti tu acum un fulguleţ de nea special?

Ezekiel îl înşfăcă de haină şi, făcând o piruetă, îl azvârli prin tunel dincolo de şinele de metrou. Blitzhundul îl lovi din spate şi realistikul se prăbuşi, cu un braţ în gâtlejul fiarei, împroşcând betonul cu picături roşii. Fruntea Evei era năclăită de transpiraţie şi pulsul îi bătea nebuneşte când îşi

îndoi degetele spre a deveni o gheară în încercarea de a prăji circuitele blitzhundului.

— Hai odată! răbufni ea.

Realistikul înjura, izbind blitzhundul de podea. Cyborgul refuza, pur și simplu, să-i dea drumul, sfâșiindu-i antebrațul până la osul metalic și revărsând un șuvoi de sânge. Ezekiel se contorsionă de durere. Cricket apăru din senin, iar urletul său ascuțit acoperi zgomotul garniturii de metrou ce se apropia. Aspirațiile sale de WarDom depășindu-i simțul realității, legăna prin aer un extinctor la fel de mare ca el. Își pierdu echilibrul când duse brațul în spate, fu atins razant de unul dintre picioarele lui Ezekiel, agitate prin aer, și zbură spre un perete.

Iar Eve...

Ea...

Nu reușea.

Nu *simțea* fluxul energetic.

— HAIDE! urlă fata.

Blitzhundul tresări. Ochii i se căscară. Eve strânse pumnii și zbieră din toți rărunchii. Globurile luminoase din jurul lor explodară într-un milion de fragmente strălucitoare. Cătușele se deschiseră. Și cu o izbucnire strălucitoare de scântei în ceafă, în miros de blană arsă, blitzhundul slăbi strânsoarea și se prăbuși pe peron, iar din corp i se ridică un fuior de fum.

Respirația Evei ardea. Inima îi bătea nebunește. Ochii îi erau măriți.

Auzi o înjurătură rostită încet, apoi un trosnet. Uitându-se în tunel, îl văzu pe Predicator ridicându-se din mormanul de cărămidă spartă și de mortar în care se prăbușise. Haina-i zburase de pe el când îl azvârlise Ezekiel, dezvăluindu-i brațele goale. Iar în lumina trenului ce se apropia, Eve văzu că brațul drept îi era făcut din...

— Metal, oftă ea.

Titan ranforsat, după toate aparențele; o proteză avansată, de grad militar, care-i conferea viteza și forța a cel puțin cinci bărbați foarte solizi și pușși pe scandal. Asta explica viteza cu care scotea pistolul. Avea forța de a se opune de la egal la egal unui realistik. Însă faptul că supraviețuise impactului... însemna că era și augmentat.

„Necazuri cu N mare, pe bune."

Predicatorul își scutură praful de pe guler. Scuipă pe șine, cu boltă, la distanță, o flegmă maronie. Și, privind spre Eve, zâmbi.

Scrâșnetul frânelor umplu tunelul. Garnitura de metrou intră în stație și îi tăie vânătorului de recompense calea spre peron. Blitzhundul lui scâncea cu circuitele prăjite, iar pasagerii care coborau din metrou priveau uimiți bălțile de sânge, cartușele și rănile lui Ezekiel.

Eve știa că dispuneau de numai câteva clipe până când garnitura pleca și psihopatul avea să-i atace din nou. Ana din ea o îndemna s-o șteargă. Însă Resturile din ea se auzeau mult mai tare acum. Praful și rugina, uleiul și sângele de pe podeaua WarDomului. Dacă ea putea prăji componente electronice, iar dacă brațul Predicatorului era cibernetic...

— Rebelo, haide! strigă Lemon.

Deja-l luase pe Cricket pe umeri, trăgându-l pe Kaiser de labele din spate, spre ieșire.

— Tu ia-l pe Gropiță și hai s-o ștergem!

Eve se dezmetici. Ezekiel – trei găuri de gloanțe în piept. Kaiser – ologit. Iar ea nu avea nicio idee cu ce alte augmentări o mai putea surprinde păcăliciul ăla. Regula Numărul Șase din Cimitir:

Gândești primul, mori ultimul.

Se aplecă și-l ajută pe Ezekiel să se ridice în picioare, îi puse brațul pe după umerii ei și-l trase spre ieșire. Pieptul lui încă sângera, fluierul piciorului și încheietura mâinii erau sfâșiate. Fața realistikului era o mască de durere.

— Sunt... bine, icni el. Doar lasă-mă... un m-minut.

— N-avem un minut la dispoziție, haide!

Îl târî prin ieșire, restul călătorilor mulțumindu-se să privească de la o distanță rezonabilă și sigură. Lemon li se alăturase, gâfâind și trăgându-l pe Kaiser pe scări, treaptă cu treaptă, capul bietului blitzhund lovindu-se de ciment la fiecare mișcare.

— Îmi pare rău, Kais! Tre' să mă antrenez mai mult în extrasezon.

Blitzhundul hămăi stins, ajutând cât putea cu labele din față. Eve auzi trenul punându-se în mișcare și ieșind din stație când ajunseră la nivelul de sus, pe platforma înclinată a unui un vechi petrolier. Un vacarm de glasuri, pliante ce-i erau îndesate în față, duhoare de metan arzând. Ezekiel tuși în pumn o flegmă roșiatică. Fata se uită peste umăr, așteptându-se să-l vadă pe Predicator alergând în urmărirea lor. Era nădușită și mâinile-i erau pline de sângele lui Ezekiel.

— Haide! icni ea.

Trase cu ochiul la un grup de taximetriști strânși în jurul unui vidisplay fritat. Buggy-urile lor aveau toate formele și mărimile posibile, și toate erau niște cazane ruginite, legate de biciclete uzate, cu motorașe pe metan, pentru a ajuta puterea de tracțiune a picioarelor taximetristului. Alese la întâmplare un buggy, se înghesuiră înăuntru și ascultă ciorovăiala taximetriștilor legată de cine se cuvenea să încaseze cursa. În cele din urmă, un tânăr cu dreaduri și lobii urechilor plini de piercinguri sui în șa și-i gratifică cu un rânjet larg.

— Salutări, ce mai... Zâmbetul îi dispăru la vederea lui Ezekiel. Ce *mă-sa* ți s-a-ntâmplat, băiete?

— Ordinariatul de pe Gibson, zise ea. Cartierul Petrolierului. Repede!

— Să-ți văd stickurile, fată, spuse taximetristul, devenit brusc serios. Plasticul prima dată, da?

Cu mâinile tremurătoare, Lemon scotoci prin buzunare, scoase un credstick și i-l arătă. Agitată, Eve se uită prin geamul din spate al buggy-ului și zări în mulțime un bărbat înalt. O pălărie neagră, de cowboy.

— Uite-l!

— Calc-o! Calc-o! strigă Lemon, bătând în șaua șoferului.

— Ușurel, piticanie! zise tânărul, încă scanând stickul.

Predicatorul își încrucișă privirea cu Eve și începu să-și facă loc printre oameni. Eve o simți intrând în acțiune pe Ana, fetișcana răsfățată și bogată, acum impunătoare și poruncitoare când se întoarse spre șofer.

— Fir-ar al naibii, dă-i drumul! strigă ea. PLEACĂ!

Șoferul bombăni în barbă, dar în final, mulțumit că pe stick exista credit, porni motorul cu metan și călcă pedalele. Ieși pe puntea vechiului petrolier, claxonă și urlă la trecători să se ferească. Eve se uită din nou prin lunetă, dar nu-l mai văzu pe Predicator, ascuns vederii în fumul gazelor de eșapament. Se lăsă pe spătar și oftă, pulsul bătându-i nebunește. Lemon o luă în brațe, strângând-o tare. Cricket se cuibări în poala ei.

Săltară huruind peste o rampă scurtă, apoi pe un pod lat ce făcea legătura între două nave diferite. Lemon făcu greșeala de a se uita dincolo de încâlceala de pasarele ce duceau spre punțile de jos. O cuprinse amețeala și se albi la față, afundându-se mai tare în scaun. Taximetristul aruncă o privire în retrovizorul crăpat și strigă pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Să nu-mi mânjiți scaunele cu sânge, fir-ar să fie!

Eve inspectă rănile lui Ezekiel, luptându-se cu propria teamă. Însă găurile de mărimea pumnului erau acum cu siguranță mai mici și se închideau. Observase asta și după prăbușirea flexaripii. Realistikii aveau abilitatea de a se regenera destul de repede după accidentări superficiale, însă brațul lui Zeke nu crescuse încă. Presupunea că, fiind mai

serioasă, rana avea nevoie de mai mult timp pentru refacere. Ezekiel respira șuierat și expectora în palmă sânge.

— O să fii bine? întrebă ea.

Realistikul tuși, dădu afirmativ din cap, apoi ridică cinci degete însângerate.

Eve mai aruncă o privire în spate. Traversară alt pod ce se balansa și ajunseră pe puntea altui cargobot. Strecurându-se printre tarabe și pâlcuri de oameni, dând ocol unui coș mare de fum, pătrunseră în metropola bizară. Lemon se întoarse spre Eve și o văzu cum tremură cu palmele lipite de lunetă.

— Ai un vânător de recompense pe urmele tale, rebelo?

Eve își mușca buza.

— Cred că da.

— Era aproape la fel de puternic ca Gropiță, spuse Lem. Poate chiar la fel de rapid.

— E un cyber. Augmentări de reflexe, proteze de uz militar, probabil schelet ranforsat și relee de sinapse. Așa cum am zis, necazuri cu N mare.

— Cine-ar tocmi un mercenar să pună laba pe o fată de șaptesprezece ani?

— Cineva cu buzunare adâââânci, răspunse Cricket.

Eve clătină din cap. Era prea încordată și obosită ca să gândească. În stadiul ăsta, un necaz nou n-avea nicio șansă s-o surprindă. Trecuse de faza când încă se întreba dacă o zi putea fi mai rea decât alta. Cel puțin, acum erau stăpâni pe situație și mergeau prin Armada, în drum spre adăpostul necunoscut pe care l-ar fi putut oferi prietena lui Ezekiel.

Spera că asta va fi suficient.

*

Ciu-ciu-ciu.

Ciu-ciu-ciu.

Blitzhundul scânci, uitându-se în sus, în ochii stăpânului.

— Cum merge, Jojo? întrebă Predicatorul.

Cyborgul încercă să se pună în mișcare și nu izbuti. Un geamăt prelung și jos se auzi din unitatea sa vocală.

— Ia-o încet, băiete. O să te duc la doctorul de boți. S-ar putea să dureze ceva, dar o să te repare el.

Bărbatul privi în jur. Stația de metrou era distrusă. Pasagerii se vaporizaseră când îl văzuseră revenind pe peron. Dădu cu piciorul într-un cartuș gol și atinse cu vârful cizmei balta de sânge în care zăcuse frumușelul acela, cu trei gloanțe în piept. Se aplecă, își trecu degetele înmănușate prin balta roșie, și frecă laolaltă degetul arătător și cel mare.

— Hm, făcu el.

Jojo gemu din nou. Predicatorul scuipă pe beton, apoi luă blitzhundul în brațe și-l scărpină în spatele urechilor, uitându-se pentru ultima oară la haosul pe care-l crease.

Micuța jegoasă îi rănise câinele...

— Acum e o chestiune personală.

Zornăind din pinteni, se întoarse și urcă treptele spre ieșirea din metrou.

Peronul lucea în farurile garniturii ce se apropia de stație.

Lumina se reflecta în sticla spartă.

Gloanțe și pete de sânge.

Ciu-ciu-ciu.

Ciu-ciu-ciu.

1.19

FĂRĂ SPERANȚE

Continuară să meargă, simțindu-se sufocați de fumul de eșapament. Lemon sălta în scaun de fiecare dată când taxiul se hurduca, ceea ce părea inevitabil cam de patruzeci și șase de ori la fiecare treizeci de secunde. După câteva minute, fundul îi era pregătit să fluture steagul alb. Era amețită și transpirată. Șoferul coti prin jungla de teuge și pasarele, stive și containere. Fiecare intersecție era marcată de stâlpi ruginiți, susținând zeci de semne criptice.

ORAȘUL REMORCHERELOR → I ↘ II ↑ X

PESCĂRUȘII ← XII ↓ IV ↖

TIMONERIE ↘ VI → III ↓ I

CIMITIR ↑ IV ↘ II → IV

Gropiță avusese dreptate: orașul era un labirint afurisit. Unele dintre nave erau aproape de nerecunoscut de aici, de sus, acoperite cu structuri noi ca excrescențe de fungi metalici. Traversară punțile înclinate ale altui petrolier, printr-un păienjeniș de bidonviluri și coborâră o rampă șubredă spre un vas mai mic, poate de vreo două sute de metri lungime. Un mănunchi de reflectoare era montat la prova și numele navei era mâzgălit pe o crustă de oxid de fier.

GIBSON.

Taxiul scrâșni oprindu-se lângă un perete despărțitor corodat, care făcuse probabil parte din suprastructura originală. O bucată din el fusese tăiată și în locul ei fuseseră montate două porți late din lemn, recuperate din cu totul altă clădire. O clopotniță grosolană se afla lângă un semn luminos pe care scria ORDINARIATUL DE PE STRADA GIBSON. O cruce era scoasă în evidență dedesubt, cu neon stacojiu.

— Presupun că aici e, nu? întrebă Eve.

Taximetristul încuviință din cap și-și aprinse o țigară.

— Să aveți o seară plăcută de-acu'.

Lemon își recuperă stickul de la șofer, apoi coborî din buggy. Eve se chinuia cu Ezekiel, iar Lem îi sări în ajutor, trăgându-l pe realistik din taxi. Căldura iradiată din metal unduia aerul nocturn, iar duhoarea de fum de metan o amețea. Lemon îl sui pe Cricket pe umeri și-și trase bobul neregulat de pe frunte, în timp ce privi porțile.

Locul nu prea arăta ca un sanctuar, asta era sigur.

— Așadar, cine coordonează fundătura asta, Gropiță? întrebă ea.

— P-prietenă, gâfâi realistikul.

Tuși și scuipă roșu; găurile din pieptul lui luceau umed.

— Haideți, spuse Eve. Trebuie să-l ducem înăuntru.

Amintindu-și de privirea de mort a vânătorului de recompense, când își ațintise pistolul spre ea, Lemon nu putea fi decât de acord. Îi trecu brațul lui Gropiță peste umărul ei și, cu ajutorul lui Evie, care se chinuia să-l ducă pe Kaiser, se împleticiră spre porți. Privind în jur, Lemon văzu în semiîntuneric grupuri de oameni. Câțiva se uitau la ei cu ochi deloc prietenoși. Dar ucigași cibernetici? Nici urmă.

Porțile mari, uzate de vreme, erau îmbrăcate în fier. Lemon lovi cu bocancul în lemn, înjurând când aproape îl scăpă pe Gropiță. Auzi pași înceți, apoi zgomot de zăvoare grele. O femeie costelivă, cu părul alb și destul de iritată,

se ivi în deschizătura dintre porți. Lemon nu-și amintea să mai fi văzut pe cineva atât de bătrân. Nici măcar bunicul nu era așa.

— Ajută-ne! o rugă Eve.

Ochii femeii se lărgiră la vederea lui Ezekiel și, fără niciun cuvânt, deschise porțile și le făcu semn să intre. Fetele pătrunseră, împleticindu-se, îl lăsară pe realistik jos, cu grijă, în șezut, sprijinit cu spatele de zid. Lipindu-și un deget zbârcit de buzele ofilite, bătrâna le făcu semn să rămână pe loc, apoi se îndepărtă șontâcăind.

Lemon scrută în lumina chioară. Se aflau într-un spațiu larg, gol, mărginit de coloane ruginite. Putea vedea nivelurile superioare, dispărând în umbre, iar un perete despărțitor bloca o secțiune din față. Becuri din tungsten ardeau slab pe pereți și, treptat, își dădu seama că puntea era acoperită cu pătuțuri vechi, metalice. În fiecare se afla o siluetă adormită, învelită în pături jerpelite. Toate erau subțiri. Mici.

— Sunt copii, șopti Lemon.

— Nu-mi place asta, zise Cricket.

Eve îngenunche lângă Ezekiel. Realistikul încă tușea, dar, cel puțin, nu părea să mai scuipe sânge. Fata îi deschise costumul de zbor, însângerat în dreptul pieptului, și mâinile ei plutiră neajutorate deasupra rănilor. Găurile provocate de gloanțe se micșoraseră vizibil. Lemon zări fanta ciudată pentru monede din pieptul realistikului. Se uită spre locul unde ar fi trebuit să fie brațul și-și reaminti cât de neomenesc era Ezekiel, în pofida abdomenului de sportiv și a zâmbetului mortal.

Se întrebă care naiba era povestea lui.

De ce rebela părea să se lipit de el atât de repede?

— Eve... ascultă, gâfâi Ezekiel.

— Șșșt, nu vorbi.

El scutură din cap, strâmbându-se de durere.

— P-prietena mea...

Lemon mârâi.

— *Este* o fostă prietenă de-a ta, dusă cu pluta, nu?

Ezekiel o fixă pe Eve cu privirea.

— Nu te-aș fi... adus aici... dacă n-am avea... n-necazuri. Tuși din nou și respiră neregulat. Va f-fi... greu.

Eve se încruntă.

— Mă sperii.

— Ascult-o ce... s-spune.

— Despre ce tot bați câmpii, Ciungule? șuieră Cricket.

Lemon auzi pași ușori. Un icnet scurt. Întorcându-se, zări o femeie stând între pătuțuri, îmbrăcată într-o salopetă veche. Pielea îi era albă ca a unei fantasme. Buclele lungi, roșcate, erau strânse la spate în coadă de cal. Ochii de culoarea smaraldului străluceau în lumina pâlpâitoare a becurilor. Și era atât de frumoasă... genul de frumusețe ce transmitea altora că n-ar trebui să iasă în lume.

Privirile îi erau ațintite asupra Evei. Își duse mâna la piept.

— Doamne... Ana...

Lemon o simți pe Eve tremurând. O văzu încleștându-și pumnii. Mijind ochiul bun. Sistemul optic îi zumzăi și fata scuipă un singur cuvânt printre dinți.

— Hope...

Înainte ca Lemon să poată behăi „Ce puii mei...", Eve era deja în picioare și se repezea peste punte. Roșcata privi pur și simplu cum Evie ridică pumnul și o lovi cu toată forța în maxilar. Se clătină, dar nu căzu, și Eve se aruncă asupra ei lovind, înjurând, iar țipetele ei se rostogoliră prin toate ungherele petrolierului, în timp ce izbea întruna fața aceea frumoasă.

Copiii din pătuțuri începură să se foiască, ridicându-și uimiți căpșoarele adormite. În cele din urmă, Eve reuși s-o tragă pe femeie pe podeaua ruginită, încă urlând din toți

rărunchii, cu pumnii însângerați lovind în buzele, maxilarele și nasul celeilalte.

— Tu i-ai omorât! țipa. TU I-AI OMORÂT!

Câțiva copii începură să plângă. Bătrâna înșfăcă brațul Evei și încercă s-o împingă. Roșcata nu opunea nicio rezistență, nici măcar nu se apăra, părând mulțumită s-o lase pe Eve s-o rupă în bătaie. Lemon nu avea nicio idee care era motivul, însă n-o văzuse niciodată pe prietena ei atât de furioasă. De-a dreptul înspăimântată, sări în picioare și alergă spre Eve.

Fata urla și lacrimile îi curgeau șiroaie. Încheieturile degetelor erau însângerate, ochii aprinși de furie. Lemon o înșfăcă și o ridică de pe femeia însângerată, însă Eve se împotrivi.

— Dă-mi drumul! DĂ-MI DRUMUL!

Lemon o ținu strâns, șoptindu-i cât de blând și de frumos putea:

— Evie, ia-o încet, e-n regulă, gata.

Mai slăbită de forțe, Evie continuă totuși să se zbată, dar elanul luptei o părăsea în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Ochii-i erau ațintiți asupra roșcatei, care-și ștergea sângele de pe nasul spart și buzele strivite. Eve încercă să vorbească, gâfâind, bâlbâindu-se, tremurând din tot trupul.

— Ea i-a...

— Gata, Evie, șșș.

— Lem, ea i-a... ucis...

— Șșșt, murmură Lem. Gata acum.

N-o văzuse niciodată pe Eve pierzându-și controlul în asemenea hal. Se întreba ce naiba se petrecea. Auzi zgomote târșâite peste vaietele țâncilor și bocetele Evei. Întorcându-se, văzu că roșcata se ridicase deja în picioare. Bătaia pe care tocmai o încasase l-ar fi doborât și pe un Goliat, totuși stătea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lemon văzu că buzele nu-i mai erau sparte. Că nasul îi era din nou drept.

Lem privi dincolo de copiii care plângeau lângă uşă, acolo unde Ezekiel se sprijinea cu spatele de una dintre coloanele de susţinere. Avea faţa palidă şi costumul de zbor era pătat de sânge. Însă rănile din piept dispăruseră.

Se vindecase.

La fel ca roşcata.

„E o realistikă..."

Roşcata vorbi. Avea glas scăzut şi melodios. Plin de o asemenea suferinţă, încât lui Lemon aproape că-i veni să plângă ascultând-o:

— Îmi pare rău, Ana.

Realistika clătină din cap şi lacrimile îi licăriră în ochii ca smaraldele.

— Doamne, îmi pare atât de rău...

*

— Ana Monrova, zise Lemon.

— Da, oftă Eve.

Stăteau într-un mezanin, deasupra punţii principale a ordinariatului. Vorbeau cu glasuri scăzute, iar zgomotele nocturne ale oraşului reverberau în metalul din jurul lor. Aşezaseră pe podea câteva saltele vechi şi pătate. Cricket stătea în poala Evei şi Kaiser moţăia la picioarele ei; structura lui organică mai avea nevoie să aţipească, la fel ca orice alt câine.

Copilaşii fuseseră puşi înapoi în pătuţurile lor, holbându-se când Lemon o dusese pe Eve sus, în mansardă, la indicaţiile mute ale bătrânei. Acum stătea acolo cu braţul în jurul celei mai bune prietene a ei, care tremura şi plângea.

Nu rosti niciun cuvânt. Lem ştia că, uneori, cel mai bun lucru din lume era să plângi în hohote. Lacrimile curăţă şi liniştesc, dându-ţi posibilitatea s-o iei de la capăt. Numai

că, zact, doare să privești suferința prin care trece cineva apropiat.

După o vreme, Eve se opri din bocit și începu să vorbească stins, așa cum Lemon n-o mai auzise până atunci. Îi istorisi totul. Despre Babel. Clanul Monrova. Revolta realistikilor. Silas. Lemon clipi uluită în tot acel timp. Fata crezuse că avea monopol asupra secretelor din prietenia lor. Prin comparație, scheletele din dulapul lui Lemon păreau insignifiante.

— O poveste dată naibii, rebelo, spuse ea când Eve se opri.

— Mda.

— Și cum te simți în legătură cu toate astea?

Eve își trecu degetele prin creasta ei.

— Nu știu. E ca și cum în mintea mea ar exista două persoane și fiecare trage în altă parte. Mă pot aminti fiind Ana. Mica prințesă în turnul ei. Îmi amintesc gustul apei curate și mirosul părului mamei. Simt pe obraz firele de barbă ale tatei, când mă săruta de noapte bună. Surorile mele. Frățiorul meu... Doamne... I-ar fi plăcut de tine, Lem. Eve își lăsă capul în jos și lacrimile picurară pe creștetul lui Cricket. Eram atât de tânără și de naivă în toate privințele... Iar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva a fost vina mea. Dacă i-aș fi avertizat în privința lui Gabriel și a lui Grace, dacă aș fi spus despre Raphael...

— Nu poți gândi astfel, rebelo, murmură Lemon. Asta a fost acum doi ani. Erai doar o copilă. Nu știai ce va urma. Nu știai ce vor face.

— Și iat-o pe fata care-am devenit, se smiorcăi Eve. O rebelă sfrijită, care a luptat pentru tot ce-a avut vreodată. Opt victorii consecutive în Dom. Fata asta mi se pare atât de reală... Însă toată construcția ei se bazează pe o minciună. Persoana care crezusem că sunt și amintirile mele nu valorează nimic. Așadar, cine naiba sunt, Lem? Ana? Eve?

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, insistă Lemon, strângând-o tare. Trecutul tău nu-ţi va afecta viitorul. Nu contează cine-ai fost, ci doar cine eşti.

Eve oftă şi clătină din cap.

— Totul e harcea-parcea, Lem.

— Fără discuţie.

Lemon îşi împreună degetele cu ale Evei, jucându-se cu trifoiul cu cinci frunze de la gâtul ei. Nu avusese video când era mică, nici habar despre cum trăiau puternicii acestei lumi muribunde. Deşi nu era pasionată de istorie, ştia că statutul familiei Monrova fusese practic egal cu al unei familii regale. Că Eve crescuse într-o lume pe care Lemon n-ar fi înţeles-o niciodată. Avea sens însă, presupunea ea. Evie avusese întotdeauna un punct sensibil. Era mult prea drăguţă pentru cineva născut şi crescut în Resturi. Probabil că o parte din ea îşi amintea dintotdeauna de pierderea familiei. Poate că de asta o tratase pe Lemon ca pe o soră? Încercând s-o înlocuiască cumva pe cea pe care o pierduse?

Oricum, Eve era sora ei. Nu de sânge, desigur, ci în realitate. Şi de aceea Lemon era furioasă s-o vadă suferind. Se ridică şi privi peste balustradă, căutându-l pe Ezekiel. Nu ştia unde plecase – se dusese cu Hope, presupunea –, dar avea intenţia să-l urmărească şi să-l plesnească peste gropiţa aia, cu toate că n-o încânta din cale-afară să facă aşa ceva.

— N-ar fi trebuit să te aducă aici, mormăi ea.

— Aveam probleme mari. Eve dădu din umeri. Predicatorul ăla...

— Rebelo, roşcata asta ţi-a împuşcat sora. A fost acolo, în camera unde au fost fantomaţi părinţii tăi. Toţi sunt aducători de necazuri, însă ea a fost una dintre cei patru care a apăsat pe trăgaci şi ţi-a lichidat familia. Ce *naiba* a gândit Gropiţă?

— N-am încredere în el, mormăi Cricket. Niciodată n-am avut.

— Mi-a salvat viața, Crick, oftă Eve. De patru ori până acum, dacă ținem scorul.

— N-aveai nevoie să fii salvată dacă nu și-ar fi făcut apariția el și gașca lui veselă de crimiboți.

Lemon se întoarse și-și încrucișă brațele.

— Ce ai de gând să faci?

— Nu știu. Eve clătină din cap, îngropându-l în palme. Nu știu.

Pe Lemon o durea sufletul să-și vadă cea mai bună prietenă atât de tulburată. Simțea că se autodistrugea sub ochii ei. Se duse la saltea, se așeză lângă Eve și-i cuprinse umărul cu mâna, strângând-o tare. Fetele-și lipiră capetele una de alta, rămânând tăcute pentru ceea ce părea a fi o veșnicie. Prea multă tăcere și prea înspăimântătoare pentru a o lăsa să dureze.

— Ana Monrova, oftă Lemon. Ultimul vlăstar al clanului Monrova.

— Mda.

— Presupun că asta înseamnă că ești bogată, nu?

— Cred că da.

— O să-mi cumperi un ponei?

Eve râse încet.

— Ce să faci cu un ponei?

— Nu știu. Deschid o tarabă Neo-Meat™.

Eve chicoti, cu obrajii încă umezi de lacrimi.

— Ești îngrozitoare, Lemon.

— Cred c-ai vrut să zici „minunată".

Uitându-se la mâinile ei, cu ochiul licărind, Eve se mulțumi doar să zâmbească.

— Eve, Ana, oricum ți-ai spune, pentru mine ești tot Rebela, da? Și nu-mi pasă cine-i pe urmele tale. De unde ești sau unde mergi. Ești tu, Crick și Kaiser. Indiferent ce altceva.

Regula Numărul Unu în Cimitir, ți-o amintești? Mai puternice împreună, împreună pe veci. Corect?

— Corect, decretă Cricket.

Eve se holba în gol cu sistemul optic bâzâind.

— Corect? insistă Lemon.

Cealaltă încuviință din cap. Vocea-i era o șoaptă.

— Corect.

Rămaseră o vreme în tăcere și Lemon continuă să-și țină brațul pe după pe Eve. Nu știa cum să îmbunătățească lucrurile. Cum să facă durerea să dispară.

— Ce voiai să-mi zici? întrebă Eve în cele din urmă.

— Ăăă...

— În *Barca-de-salvare*. Spuneai că trebuie să discutăm.

Lemon o strânse de umăr.

— Mai poate aștepta.

Pe platforma ruginită se auzi zgomot de pași. Ezekiel își făcu apariția în capul scării. Părea tulburat și hainele îi erau murdare de sânge uscat. Dintr-odată, Lemon se simți istovită. De fugă. De lupte. De frică. Istovită de o lume care devenise complet dementă. Ar fi vrut să ia întreaga planetă de guler, să-i cârpească una peste față și să urle să-și astâmpere o dată dracii.

— Ce mai vrei, Gropiță? mormăi ea.

— Să discut cu Eve. Dacă nu-i cu supărare.

Lemon se uită la cea mai bună prietenă a ei, așteptând un semn. Cu un oftat, îl săltă pe Cricket, potrivindu-l pe umeri.

— Haide, Crick. Bem o cafea și căutăm un duș în hruba asta.

— Eu nu beau cafea.

— Atunci îmi rămâne mie mai multă.

Porni peste mezanin, privindu-l pe realistik. Avea o expresie de câine bătut și se uita în jur ca un băiețel rătăcit. Lemon își reaminti că nu era nici pe departe așa ceva.

Deşi bănuia că îi *voia* cu adevărat binele lui Evie, îl privea cu suspiciune. Ridică spre el un deget ameninţător.

— Ascultă-mă bine. Dacă-i faci rău, o să te *termin*. Vorbesc serios, Gropiţă. Te bag în pământ. Dacă fata asta mai suferă din cauza ta, o să te bat şi-o să te omor mai repede decât ai zice „Oh, lasă jos bâta de baseball". Mă-nţelegi?

Ezekiel clipi buimăcit, însă încuviinţă încet din cap.

— Cât se poate de clar.

Lemon îşi flutură degetul încă o dată în faţa lui, doar ca să-şi sublinieze mai bine afirmaţia. Şi cu o ultimă privire spre Eve, păşi apăsat pe lângă realistik şi o luă în jos pe scări. Dorind ca totul să se oprească. Să o ia de la început. Pentru ca totul să fie cum era înainte.

Era o fantezie şi ştia asta.

Evie avea nevoie ca ea să fie puternică. Aşa că Puternica era de acum cel de-al doilea ei nume.

Nu mai erau copii.

„Doamne, dar am fost noi vreodată?"

1.20

MÂNDRIE

— Eşti bine? întrebă Ezekiel.

— Numai zâmbete şi soare, murmură Eve.

— Îmi pare rău.

— Mda. Tot aud asta în ultima vreme.

— Te-aş fi prevenit, însă trei gloanţe în plămâni îţi îngreunează vorbirea.

— Acum totul e bine, nu?

Ezekiel îşi atinse pieptul şi apoi încuviinţă.

Furia resimţită când o reîntâlnise pe Hope ameninţa s-o înghită din nou pe Eve. Aceasta fusese Ana din ea. Mânia şi ura fetei care pierduse tot. Eve se întrebă cât de mult le ţinuse înlăuntrul ei, chiar dacă nu-şi amintea. Se întrebă cât de mult din fata care fusese *atunci* o făcea să fie fata de *acum*. Dacă mai era vreodată posibil să le despartă.

— Chiar trebuie să-i recunosc meritul tatei, oftă ea. În ciuda rănilor pe care vi le provoacă lumea, dacă vi se oferă suficient timp, sunteţi ca scoşi din cutie. Pariez că braţul îţi va creşte la loc, nu?

— Mda.

— Norocosule. Crezi c-ai putea să-mi înveți ochiul să facă la fel?

Îl văzu întristat. Chiar dacă el n-avusese realmente nicio șansă să discute cu ea după atacul Predicatorului, nu putea să nege că o duruse. Șocul revederii lui Hope prefăcuse întreaga lume în roșu...

— De ce m-ai adus aici?

— Te-am avertizat că n-o să-ți placă. Însă nu aveam unde să ne ducem. Trebuie să ne ascundem. Kaiser nu poate merge. Hope are un atelier aici.

— Crezi c-ar putea să-mi facă niște părinți noi?

— Eve, ascultă...

— Nu, tu s-asculți! Era în picioare, cu pumnii strânși. Ea a ajutat la uciderea familiei mele, Zeke! Pricepi asta? Mi-a împușcat sora chiar în fața mea! Noi n-am făcut niciodată nimic care să-i rănească, iar ei ne-au *măcelărit*!

— Îmi pare rău, Ana.

Eve auzi cuvintele rostite în spatele ei și părul i se zbârli pe ceafă. Când se întoarse, o văzu pe Hope cu brațele pline cu pături și cu perne, arătând sfidător de frumoasă, în pofida mizeriei din jur. Își aminti când o cunoscuse în Babel. Căldura pielii ei, apăsarea mâinii ei. Felul în care zâmbea, felul...

— Îți pare *rău*? pufni Eve. Se presupune că asta ar trebui să îndrepte lucrurile?

— Nu, zise Hope lăsând capul în jos. Totuși, trebuie să știi că din ziua aceea îngrozitoare am încercat să le fiu de ajutor oamenilor. În fiecare zi am visat că, într-un fel sau altul, îmi voi ispăși păcatele pe care le-am comis în timpul revoltei noastre.

— Poftim? Eve privi peste petrolier, nevenindu-i să creadă. *Asta-i* ispășirea ta? Crezi că ajutorul dat câtorva orfani dintr-o măgăoaie hârbuită va compensa fantomarea

întregii mele familii? Tatăl meu ți-a dat *viață*, Hope, iar tu l-ai răsplătit omorându-i copiii.

— Noi înșine eram copii, Ana. Ochii realistikei erau scăldați în lacrimi. Trăiam numai de câteva luni, cel mult, și nu am conștientizat ceea ce făceam. Totuși am știut că fuseserăm sclavi. Născuți ca să slujim. Și când Gabriel ne-a infectat cu virusul Libertas, pentru prima dată ni s-a oferit șansa de a alege.

— Ați făcut alegerea greșită.

— Acum știu. Dumnezeu știe că, în cele din urmă, am înțeles asta.

— Dumnezeu? Eve observă un crucifix mic atârnat la gâtul lui Hope și-și aminti de crucea de pe porțile ordinariatului. Despre asta-i vorba? Ai descoperit religia în ruinele astea, așa-i? Crezi că-n cer există un loc pentru o criminală ca tine?

— Nu pot decât să sper.

Buzele realistikei se curbară într-un zâmbet vag și gol.

— Du-te dracului!

Eve porni spre Hope, Ana clocotind la suprafața ei, cu pumnii și fălcile încleștate.

— Ai ucis o fată de șaptesprezece ani. Personalitatea lui Marie a fost baza personalității tale, iar tu ai *omorât-o*. Dacă există iadul? Este *exact* locul spre care te-ndrepți dacă mai există dreptate pe lumea asta.

Simțea mirosul sângelui. Vedea Fumul. Cadavrele. Ecourile rafalelor și cuvintele de despărțire ale lui Hope când ridica pistolul asupra surorii ei. *Nimeni mai presus*, spusese. *Nimeni mai prejos.*

— Să te duci drept în iad, zise Eve.

Hope tresări la auzul cuvintelor și murmură:

— Și tu ai sânge pe mâini, Ana. Poate că nu este roșu, dar e tot sânge. Nu judeca și nu vei fi judecată.

— Despre ce naiba vorbești?

În ochii verzi ca smaraldul se întrezări o vagă sclipire de sfidare .

— WarDomul din Resturi. Am văzut pe streaming demonstrația ta de forță. „Neînvinsă în opt lupte crâncene", nu așa a fost? Ce gust are răzbunarea?

— N-a avut nimic de-a face cu răzbunarea, șuieră Eve. Luptam să câștig bani pentru buni... pentru medicamentele lui Silas. Nici măcar nu-mi aminteam cine fusesem atunci.

— Poate nu în mod conștient. Sincer, chiar crezi că ai ales doar așa, din întâmplare, ca mod de viață să lichidezi logika? Hope clătină din cap și vocea îi crescu. I-ai ucis, Ana. Or fi fost ele mașinării, dar gândeau. *Simțeau*. La fel ca și Cricket al tău. Iar tu i-ai ucis. Pentru bișțari. Ca să distrezi mulțimea.

Eve clipi. Ezită. Posibil ca o parte din ea să fi avut mereu...

— Nu știi despre ce vorbești, spuse ea.

— Știu mai bine decât îți poți închipui. Am greșit când ți-am omorât familia. Țipetele lor mi-au rămas întipărite în minte. Dar tatăl tău n-a fost un sfânt. Era aproape un zeu care crea un slujitor mai bun. Ne-a dat viață, însă intenționa să ne-o trăim în genunchi. Iar *asta* a fost la fel de greșit.

Hope o privea pe Eve cu mândrie, cu fălcile încleștate.

— Iar acum, dezacordurile care există între noi... Clătină din cap. Mai sunt atâtea de făcut... Fermele-fabrici ce alimentează Megopolis sunt populate cu automate și cu logika, nu cu oameni. Soldații care luptă în războaiele voastre, gladiatorii care sângerează și mor în WarDomurile voastre sunt din fier și din oțel, nu din carne și din oase. Uită-te dincolo de porți și vei vedea o lume construită pe spinări din metal. Ținută laolaltă de mâini din metal. Și, într-o bună zi, mâinile acelea se vor închide. Și vor deveni pumni.

Eve rămase tăcută. Furia se confrunta cu nedumerirea. Cuvintele lui Hope conțineau o fărâmă de adevăr. Unul pătat de sânge. Complicat. Totuși adevăr.

— Puteți dormi aici în noaptea asta, continuă Hope. La pupa există un atelier cu niște recuperări destul de bune. Îți poți repara blitzhundul acolo. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vă stăm la dispoziție. O să înțeleg dacă nu vrei să primești adăpost aici.

Eve o pironi cu privirea, însă Hope, după ce spusese ce avusese de spus, o evită. Era sfidătoare, dar încă rănită de trecutul lor comun. Încă rănită, tot așa cum, în mod sigur, era și Eve. Fata care fusese ea o ura pe Hope cu întreaga ființă. Însă fata care era ea acum... înțelegea ceva mai bine.

— Asta nu-i doar despre mine, răspunse Eve în cele din urmă. Nu intenționez să refuz un adăpost pentru prietenii mei din cauza neînțelegerilor noastre. Dar dacă aștepți să fii iertată, Hope, ai de așteptat al naibii de mult.

— Nu-ți cer să mă ierți, Ana. Unul singur o poate face.

Realistika puse pe saltea păturile și pernele, apoi se îndreptă de spate și nu scoase niciun cuvânt. Se uită în treacăt la Ezekiel, se întoarse și coborî scările, cu pașii reverberând în pântecul navei. Eve auzi un copil care țipă în somn în pădurea de pătuțuri. Un coșmar îl trezise în mijlocul întunericului.

Știa exact cum se simțea el.

— Îmi pare rău, Eve. Cred că n-ar fi trebuit să te aduc aici.

Se întoarse spre Ezekiel. Realistikul ezita lângă trepte și lumina lămpilor cu tungsten lucea în albastrul cerului vechi al ochilor săi. Petele de sânge i se uscau pe costumul de zbor. Fanta pentru monede licărea pe piept. Prețul său. Pedeapsa pentru loialitatea lui. Față de creator. Față de ea.

Când ceilalți realistiki s-au ridicat împotriva noastră, el a fost mai presus de toți.

Eve se așeză înapoi pe salteaua murdară, oftă și-și trecu degetele prin păr. Atinse întâmplător implantul din dosul urechii și așchiile de siliciu ce-i ieșeau din cap. Încă o durea

acolo unde o lovise Faith. Amintirea schimbului de focuri, a prăbuşirii, krakenul, toate i se învălmăşeau în minte.

— Eram în necazuri cu N mare, admise ea. N-aveam unde să mergem.

— Ne-am fi putut încerca norocul înapoi în Resturi.

Eve clătină din cap.

— Frăţia... Bătăuşii din Strada Frigiderelor... Oricine m-a văzut manifestându-mă în Dom... Ar fi tăbărât toţi pe noi. Aia nu era siguranţă.

Îşi frecă tâmplele şi respiră adânc. Încercă să-şi ţină nervii sub control. S-o facă pe Ana din ea să vadă dincolo de suferinţa provocată, să vadă adevărul îngropat dedesubt.

— Ai procedat corect, zise ea. Dar mai întâi ar fi trebuit să m-avertizezi în privinţa lui Hope. Apoi să ai încredere în mine că pun siguranţa lui Lemon, Crick şi Kaiser mai presus de propria-mi mândrie.

Ezekiel rămase pe gânduri un moment îndelungat.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze.

— Să nu-mi mai ascunzi nimic. Oamenii au tot făcut asta în ultimii doi ani. Nu ştiu cât mai pot îndura. Aşa că, de acum înainte, fii cinstit cu mine, da? Asta-i tot ce-ţi cer.

— N-aş face niciodată ceva care să te rănească, Eve.

— Vreau să cred asta.

— Să o crezi. Aş face orice ca să fii în siguranţă.

Fata clătină din cap. Simţi iarăşi mâncărimea detestabilă din sistemul optic, ceea ce însemna că o podidea plânsul. Se forţă să-şi înfrângă lacrimile, lovind cu pumnii în saltea.

Sătulă să tot plângă.

Sătulă de toate.

— Marie obişnuia să spună că cele mai bune poveşti de dragoste sunt cele interzise. M-am gândit foarte mult la asta. M-am întrebat dacă ăsta-i motivul pentru care am făcut-o. Tu şi cu mine. Poate că fiecare dintre noi se revolta în felul său propriu. În orice fel puteam.

— E mai mult de-atât.

— Așa să fie?

Ezekiel veni lângă Eve și îngenunche înaintea ei. Îi luă mâna cu blândețe. Și, privind-o în ochi, vorbi ca și cum ar fi fost singurii oameni rămași pe lume.

— Te-am căutat vreme de doi ani. Doi ani de singurătate și de drumuri nesfârșite. Fără să știu dacă te voi mai vedea vreodată. Dar când cenușa se ridica să mă sufoce, gândul la tine mă ajuta să respir. Când noaptea părea nesfârșită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniștit. Pentru mine nu existai decât tu.

— Ezekiel, eu...

— Nu trebuie să zici nimic. Nici să-mi promiți ceva. Nu știu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat. Tu ești fata care m-a făcut real.

— Ăsta-i un ideal al naibii de greu de realizat.

Realistikul oftă și-și trecu degetele prin părul negru.

— Îmi pare rău. Știu ce înseamnă să fii privit în felul în care o fac eu. Însă tu ai avut la dispoziție șaptesprezece ani să înveți să-ți controlezi emoțiile. Eu am avut *doi*. Imaginează-ți că ai capacitate integrală pentru dragoste, ură, bucurie și furie și doar doi ani să stăpânești totul. Câteodată simt că sunt cuprins de un potop de sentimente, și abia dacă pot să le fac față.

Eve își aminti de avertismentul lui Dresden dat lui Silas și tatălui ei, despre exact același lucru.

Asta să fi dus la sinuciderea lui Raphael?

Asta îl făcuse pe Ezekiel să aibă sentimente pentru ea? Adoptase o infatuare copilărească și o transformase în centrul vieții sale? El fusese prima dragoste, și nu nega ceea ce însemnase pentru ea, nici cum o făcea să se simtă acum, când îl revăzuse, dar...

„Oare știe măcar ce-i dragostea?"

— Știu cum sună când spun așa ceva, mărturisi Ezekiel. Dar nu pot face nimic. Ai fost *totul* pentru mine. Încă ești. Și vei fi mereu.

Băiatul care nu era nici pe departe băiat îi duse palmele la buzele sale și-i sărută încheieturile zdrelite ale degetelor. În pofida furtunii din mintea ei, cuvintele lui erau ca o apă răcoroasă care-i spăla durerea din inimă. Cuvintele lui erau un foc ce aprindea văpăi în pieptul ei. Ezekiel se aplecă mai mult, sărutându-i lacrimile de pe ochi, prima dată pe cel adevărat, apoi implantul. Buzele lui erau moi. Atingerea lui, electrică. La fel de adevărată ca orice-și amintea Eve.

Deschise pleoapele și-l descoperi privind-o în semi-obscuritate.

Nu știa ce voia.

Ba știa exact ce voia.

N-ar fi trebuit să meargă acolo, era convinsă de asta. Ar fi fost o greșeală să se retragă acum. Totul era prea real. Prea brut. Cu siguranță ar ajuta-o să-și limpezească mintea. Să doarmă. Să gândească. Și chiar dacă simțea că o parte a ei era atrasă din nou spre el, Eve rezista. N-ar fi făcut asta din motivele corecte. Ar fi făcut-o însă ca să-și înece durerea. Să cadă în brațele lui și să uite de ea însăși. Adevărul era că uitase îndeajuns cât să țină o viață întreagă.

Dar, Doamne, era greu să se dezlipească de el...

— Te las să te odihnești, zise Ezekiel. A fost o zi lungă.

Era istovită. O durea tot corpul. Oasele se transformaseră în plumb. Însă gândul la somn, la visele pe care le-ar avea...

— Stai cu mine? întrebă ea. Adică... până adorm?

Tânărul zâmbi. Ochii-i luceau.

— Sigur.

Eve își azvârli bocancii din picioare și se ghemui sub una dintre pături. Îl auzi pe Ezekiel mergând spre balcon, întredeschise ochii și-l văzu stând acolo, conturându-se în lumina tremurătoare. O statuie stând de veghe. Un străjer pe ziduri.

Când cenușa se ridica, gândul la tine mă ajuta să respir.

Când noaptea părea nesfârșită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniștit.

— Noapte bună, Ezekiel.

— Noapte bună, Eve.

Închise ochii. Alunecă în întuneric. Iar când sosiră visele, acestea nu erau despre realistiki mărșăluind spre aripa celulelor în șirul lor perfect. Nici despre degete metalice închizându-se, despre focuri de armă sau sânge, despre tot ce pierduse ea.

Îl visă pe el.

Numai pe el.

1.21

REPARAȚIA

Sudură și scântei. Acetilenă și rugină. Sudoare și blesteme.

În atelierul ordinariatului, Eve era aplecată asupra carcasei lui Kaiser, recablându-i sistemele ambulatorii. Atelierul era izolat în spatele unui perete despărțitor și al unei uși grele. Uneltele erau de mâna a treia, iar piesele de schimb, chiar mai rele. Dar dacă-i putea fi recunoscătoare lui Silas Carpenter pentru ceva, acestea erau cipurile din memcircuit. Toate cunoștințele lui despre biorobotică, mecanisme și computere erau cuplate direct la creierul ei.

Pe drept cuvânt, nu se simțea niciodată mai liniștită decât atunci când era înconjurată de mașinării. Cu mâinile până la coate în vreo piesă veche recuperată, ori în vreo machina, refăcea tot ce era stricat și zâmbea când începea să cânte. Ana din ea își amintea laboratorul tatălui ei, GnosisLabs, felul în care funcționa mintea lui genială. Cu ochiul minții, îl vedea pe frățiorul ei, Alex, aplecat asupra bancului său cu scule. Pe fața lui se observa aceeași bucurie simțită de ea acum. Eve își amintea de vremuri mai fericite prin Resturi, când lucra la Domnișoara Cârpeală, în atelierele Domului.

Acum știa de unde provenea pasiunea asta. Nu erau doar cipurile puse de Silas în memcircuit. Era ceva mai profund de-atât. La fel de profund ca sângele din venele ei.

Atunci își aminti de cuvintele lui Hope. Luptele ei din WarDom. Mulțimea care aclama. Uleiul și lichidul de răcire, împroșcate ca sângele. Spectacolul și argoul, folosite toate spre a masca oroarea a ceea ce erau în realitate.

„SDF" în loc de „ucis".

„Prim-bătăuș" în loc de „călău".

„WarDom" în loc de „Borcanul Morții".

Fusese doar o aparență? Sau ceva mai mult?

Fusese ea Ana, chiar și atunci? Răzbunându-se în singurul fel în care putea?

Lucrase din greu încă dinainte de venirea zorilor, oprindu-se doar cât să facă un duș cu apă călduță și să se frece cu pudră de săpun industrial. Ezekiel nu mai era acolo când se trezise, dar scormonind prin vechiturile și resturile din atelierul lui Hope, găsise ceva cu care să-l surprindă mai târziu. Un semn de mulțumire pe care spera că-l va înțelege. Era înfășurat într-o bucată de prelată, pe bancul de lucru de lângă Kaiser.

Lemon și Cricket își făceau de lucru lângă atelier, cu un castron de Neo-Meat™ („Cu aromă de chiloți transpirați!") ca mic dejun. Prietena ei cea mai bună se cocoțase pe banc și o privea pe Eve lucrând, pălăvrăgind despre copiii aflați în grija lui Hope. Majoritatea lor erau fugiți de acasă, nedoriți și inutili. Într-o așezare așa sinistră, cu spărturi așa adânci, era inevitabil ca unii să cadă în ele și pur și simplu să dispară.

— Hope îi adună pe toți aici, spuse Lemon. Pe oricine are sub optsprezece ani. Le oferă un loc de dormit. Îi educă. Încearcă să-i ajute cu un loc de muncă după ce-și iau zborul.

— Mda, mormăi Eve. De-a dreptul o sfântă.

Lemon își supse buza, schimbând, cu înțelepciune, subiectul.

— Cum te descurci, scumpi?

Kaiser dădu din coadă şi hămăi slab. Lemon se zgâi peste umărul Evei, scrutând cilindrul lung şi roşu din cavitatea deschisă a blitzhundului. Era marcat cu un craniu cu oase încrucişate şi ştampilat cu cuvântul EXPLOZIV.

— Ăsta-i thermexul? întrebă ea. Salvator mi-a zis că a deconectat detonatoarele.

— Da, încuviinţă Eve. Mă gândesc să-l scot de tot. Îl pot transforma într-o grenadă fără prea mari bătăi de cap.

Cricket ridică privirile de la maldărul de resturi pe care-l scotocea.

— Asta-i o idee proastă, Evie.

— De ce? N-aş spune că am fost vreodată entuziasmată de ideea că animalul meu de companie s-ar arunca în aer.

— Nu-i un câine, avertiză Cricket. Este un blitzhund. Iar misiunea lui este să te protejeze pe tine. Aşa cum a zis bunicul. Noi suntem răniţi în locul tău.

— N-a fost niciodată bunicul meu, Crick.

— Indiferent cum îi zici. Sprâncenele metalice ale lui Crick coborâră, încruntându-se. Ai pe urmele tale un vânător de recompense augmentat cibernetic. Cineva cu o tonă de credite te vrea oricum, vie sau moartă. Kaiser există spre a fi sigur că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Nu vreau ca niciunul dintre voi să fie rănit de dragul meu. Nu-i corect.

— Noi nu vrem decât să te protejăm, Evie.

— Şi eu vreau să vă protejez pe voi. Ce-i rău în asta?

— E rău pentru că noi nu suntem oameni. Noi existăm ca să te servim pe tine.

Eve clătină din cap. Pentru prima dată se simţea şocată de incorectitudinea asta. De felul în care omenirea-i trata pe boţi. De felul în care ea îl trata pe Cricket. El o ajutase s-o construiască pe Domnişoara Cârpeală. O ajutase să-i fantomeze pe cei opt logika din Dom. Se oprise ea vreodată

să-l întrebe ce credea despre toate astea? Sau îi spusese doar ce să facă?

El avea simțăminte. Chiar dacă erau coduri sau impulsuri electrice, asta nu le făcea mai puțin adevărate. Cuvintele rostite de Hope erau ca o aşchie înfiptă în mintea ei. Nu avea cum să ocolească răul lor. Nu se putea preface că Crick şi Kaiser îi erau prieteni când îi trata ca şi cum...

— Nu vreau servitori, Crick, zise Eve. Ştiu, uneori nu mă comport ca atare. Dar tu şi cu Kaiser aţi fost întotdeauna mai mult de-atât. Voi sunteţi *prietenii* mei. Şi n-am de gând să vă las să vă puneţi în pericol pentru mine.

— O facem pentru că te iubim.

— O faceţi pentru că sunteţi *programaţi* pentru asta. Îşi puse deoparte ustensilele şi se uită drept în ochii micului robot. Asta nu-i dragoste, Cricket. Şi nu vreau să mai fie aşa. Nu-i corect. Aşa cum spunea Raphael, meritaţi dreptul la alegere. Metal sau carne. Sânge sau electricitate. *Toţi* merită să facă o alegere.

Logika înclină capul. Un tremur de mânie îi şuieră prin voce.

— Crezi că singurul motiv pentru care rămân lângă tine este programarea? Şi o parte din tine se întreabă dacă nu cumva, dacă aş avea o opţiune, m-aş întoarce împotriva ta? Clătină din cap. Ai petrecut prea mult timp pe lângă crimiboţii aceştia, Evie.

— Crick, nu asta voiam să zic...

Logika sări de pe banc. Şi clocotind de indignare, cu capul legănându-se, ieşi pe uşă. Eve oftă şi-şi frecă sistemul optic, care îi producea în continuare mâncărimi. Era pur şi simplu obosită. Lumea se învârtea prea repede. Cu susul în jos şi cu totul îndărăt.

— O să fie OK, rebelo, murmură Lemon. Ia-l uşor.

Eve privi cilindrul de thermex din pieptul lui Kaiser. Apoi se uită la uşa pe care Cricket tocmai ieşise. Ceea ce spusese

era adevărat. Fiecare cuvințel. Poate că, fiind prin preajmă, Ezekiel îi deschisese mintea spre toate astea. Amintirile despre Raph. Sau Hope. Vocea Anei din mintea ei. Probabil toate astea. Dar, indiferent de motiv, se săturase.

Apucă șurubelnița și desfăcu explozivii pe care-i luă din carcasa blitzhundului. Improviză un declanșator pentru detonator, în vreme ce Kaiser o urmărea cu atenție. Explozivii ar fi fost destul de puternici, dacă vânătorul de recompense îi regăsea. Doar atât că nu aveau să mai fie ascunși în interiorul câinelui, asta era tot.

Se aplecă și-l sărută pe Kaiser pe fruntea metalică pătată. Blitzhundul o linse pe mână cu limba lui disipatoare termic.

Era liber să aleagă.

Închise carcasa lui Kaiser cu șuruburile și-i porni sistemele ambulatorii. Blitzhundul stătea pe banc, amușinând prin aer, părând nesigur. Eve se retrase, lipindu-și palmele de genunchi.

— Hai aici, băiete. Haide.

Kaiser își privi labele din spate, încercându-le ușor. Când își dădu seama că avea puterea să meargă din nou, începu să bată furios din coada, lovind-o de perete cu zgomote înfundate. Sări de pe banc, alergând în cercuri și lătrând.

— Isteț băiat! Lemon sări pe podea, aplaudând. Hai aici, Kais!

Blitzhundul făcu câteva salturi prin atelier și hămăi bucuros. Eve îl bătu ușurel cu palma pe cap, deschise ușa atelierului și-i dădu drumul în ordinariat. Kaiser țâșni prin încăpere, sărind peste leagăne și paturi, iar copiii îl priviră cu ochii mari. Țopăi printre ei, rostogolindu-se pe spate, lăsându-i pe cei mai îndrăzneți să-i scarpine burta de metal, dând din labele din spate.

Lemon o îmbrățișă pe Eve.

— Bună treabă, rebelo!

Eve băgă grenada cu thermex într-un săculeț, laolaltă cu surpriza pentru Ezekiel. Fetele ieșiră din sala principală, iar Eve uită de dureri și zâmbi la vederea lui Kaiser, care se rostogolea printre plozi. Încercă să-și savureze mica victorie. Să savureze frumusețea momentului, chiar dacă era ceva atât de simplu precum joaca lui Kaiser cu copiii.

— M-am gândit la ce-ai zis, vorbi Lemon. La posibilitatea ca trecutul să te facă ceea ce ești. Astea-s toate amintirile noastre, da? Frânturi din ziua de ieri care ne fac ceea ce suntem astăzi?

Eve cugetă o vreme, apoi încuviință din cap.

— Așa se pare.

— Așadar, fără îndoială, ai avut niște zile proaste, spuse Lemon. Dar mă gândesc că, în loc să te lași doborâtă de zilele proaste ale trecutului, mai bine te concentrezi asupra construirii unor amintiri mai fericite astăzi. Ca să le poți avea mâine.

Eve reflectă la asta pentru o vreme. Se întrebă dacă nu cumva îi scăpa ceva. Poate că ceea ce afirma Lemon era adevărat. Amintirile ei îi prezentau povestea, însă numai ea putea hotărî cine avea de gând să fie datorită lor. Oare chiar contau toate durerile și umbrele din trecutul ei? Sau putea să decidă să nu le îngăduie s-o definească? Nu trebuia să nege asta, ci doar să accepte. Probabil venise vremea să înțeleagă cine fusese ea ieri și să aleagă cine voia să fie mâine.

Își privi prietena pieziș și zâmbi.

— Tu ești una dintre cei buni, Lemon Fresh.

— Păi, să nu mai zici la nimeni. Am de menținut reputația că nu-s bună de nimic.

Eve o cuprinse cu mâna pe după umeri pe cea mai bună prietenă și fetele porniră agale prin inima ordinariatului. Cei care se jucau cu Kaiser erau o gașcă pestriță de vârste diferite. Daniella, asistenta lui Hope, îi învăța ceva pe câțiva copii în fața unei table negre, improvizate. Eve îl zări

pe Ezekiel, care şedea la o masă prăpădită, jucând cărţi cu o mână de copii. Grămăjoara de dopuri de sticlă îi spuse Evei că, în pofida aptitudinilor sale, realistikul nu era cine ştie ce jucător. Însă zâmbea şi glumea, râzând în hohote când o fată slăbănoagă, orfană, îl prinse încercând să arunce în sus câteva dintre dopurile ei.

— Asta înseamnă că trişeeeezi! ţipă ea.

— M-ai prins, rânji el.

Eve se apropie zâmbind, cu mâinile în buzunare.

— Ar trebui să renunţi cât mai poţi. În curând, o să pierzi şi cămaşa.

— Şi eu mi-am dat seama. Realistikul împinse capacele care-i mai rămăseseră spre fetiţa slăbănoagă. Nu le cheltui pe toate odată.

Îşi schimbase costumul de zbor high-teh cu o pereche de blugi vechi şi cu un tricou negru, puţin cam strâmt. Mâneca, acolo unde trebuia să fie braţul drept, era umplută mai bine decât se aşteptase Eve. Scotoci prin rucsac, scoase darul şi-l puse în poala lui Ezekiel.

— Un cadou pentru tine.

— Ce-i?

— Deschide-l, Traumatizatule.

Ezekiel se conformă, îndepărtând fâşia de prelată. Învelit în ea, se afla un braţ cibernetic.

Probabil data dinainte de război. Releele cerebrale erau de tip vechi şi depăşite, necesitând conectare directă prin şira spinării cu sistemul nervos. Era urât, masiv, plin de pistoane şi bolţuri, mânjit cu vaselină. Însă funcţiona destul de bine. Eve reparase aproape toate defectele, între reprizele de lucru la Kaiser.

— Presupun că te va ajuta până-ţi creşte înapoi al tău.

Băiatul care nu era de fapt băiat o privi în ochi. Gropiţa i se adânci în obraji când îi zâmbi, făcând-o să simtă o furtună de fluturi mecanici în stomac.

— Mulţumesc.

— Scoate-ţi tricoul.

Ezekiel se uită în jur, la copii, apoi din nou la Eve.

— Hmmm...

— Ţine-ţi pantalonii pe tine, Traumatizatule. Trebuie să-ţi dai tricoul jos, ca să-ţi instalez braţul.

— Stai, stai, *aşteaptă*! interveni Lemon.

Cercetă încăperea, găsi un scaun pliant ca vai de el, cu căptuşeala ruptă, îl trase lângă Ezekiel, se lăsă pe spătar şi îşi coborî ochelarii pe nas.

— OK, sunt gata.

Douăzeci de perechi de ochi nerăbdători erau acum aţintiţi asupra realistikului.

— P-poate facem asta într-un loc ferit? sugeră el.

Eve rânji. Arătă spre atelier.

— Vino la mine-n birou.

Traversară amândoi interiorul petrolierului până la atelier, închizând uşa după ei. Lemon oftă dezamăgită şi-şi scoase ochelarii de pe nas. Se uită la puştimea adunată, care juca o partidă de cărţi la o măsuţă improvizată.

— Ai chef să joci? întrebă un băiat sfrijit.

— Pe dracu'.

— Ţi-e frică?

Lemon căscă.

— Nu cobor din pat pentru capace de sticlă, puturosule.

Copiii îi aruncară o privire Daniellei, să vadă dacă îi urmăreşte. După ce văzură că nu erau în pericol, fiecare scoase din buzunare câte o grămăjoară de credstickuri, arătându-i-le lui Lemon.

— Aşa. Vrei să joci? întrebă încă o dată slăbănogul.

Lemon îl privi în ochi. Pipăi stickurile furate din buzunarele ei.

— Bine, pişăcioşilor, murmură ea. Să dansăm.

— Cum te cheamă? întrebă puturosul când Lemon își trase un scaun.

Fata își trosni încheieturile degetelor. Ridicând cărțile, le desfăcu în evantai, le flutură, le amestecă ondulându-le, apoi le îmbină într-un teanc perfect și le puse pe masă sub privirile mirate ale celor mici. Își puse pe masă stickurile și zâmbi.

— Îmi puteți zice Tăticu'.

1.22

SACRIFICIU

— O să doară? întrebă Ezekiel.

— La fel pe cât te-a durut smulgerea brațului? Probabil că nu.

Ezekiel se așeză pe bancul de lucru și privi pieziș membrul cibernetic voluminos.

— Nu trebuie să facem asta. Al meu se va regenera, în cele din urmă.

— Nu fi copil! Dă-ți jos tricoul, Traumatizatule.

— Tot așa-mi spui și-acum?

— Hai.

Realistikul oftă, și-și suflecă peste cap tricoul cu singura sa mână. Nu se mai vedea nici urmă din rănile gloanțelor Predicatorului, pielea-i era fără cusur. Eve încercă să nu bage de seamă felul în care i se încordau mușchii de-a lungul brațului, unduindu-se pe spate. Încercă să nu observe forma pieptului, ori dealurile și văile perfecte de pe abdomenul său, linia în V, puternic conturată, care cobora în blugi.

Încercă, dar eșuă.

— OK, zise ea. Stai nemișcat.

Ţinu proteza în dreptul ciotului braţului. O mare parte din biceps se regenerase, împreună cu osul, şi Eve modifică proteza pentru a se potrivi, lucrând în tăcere, protejată de ochelarii de sudură. Când termină, ancoră braţul cibernetic de os cu o clemă de interconectare, strâmbându-se şi ea din empatie atunci când îl auzi sâsâind de durere.

— Îmi pare rău. A durut?

— Nu mă gâdilă, se schimonosi el. Ai mai făcut asemenea chestii?

— Niciodată.

— Minunat.

— Vai, dar mulţumesc, cu respect, domnule.

Eve asigură proteza cu o curea din piele pe umăr şi o serie de chingi care se încrucişau peste fanta metalică pentru fise, fixată între pectoralii săi. Degetele ei îi mângâiară pielea şi nu se putu opri să nu remarce că se făcuse ca de găină. Strânse fiecare cataramă, iar feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă una de cealaltă. Ochii lui erau pironiţi într-ai ei. Ana din ea respira tot mai greu, iar Eve făcea tot ce putea să-l ignore.

— Te holbezi, îi spuse ea.

— Ar trebui să încetez?

Eve îşi alungă emoţiile şi apucă mănunchiul de relee cerebrale – ace chirurgicale din oţel, lungi, care se înfigeau direct în şira spinării – ce conectau braţul la reţeaua neurală. În circumstanţe normale, procedura asta s-ar fi efectuat sub anestezie, în condiţii sterile, însă îşi închipuise că realistikii nefiind umani, nu erau, probabil, susceptibili la infecţii. Adevărul era că nu ştia nici măcar dacă proteza avea să recunoască un sistem nervos artificial.

— Asta chiar o să doară, zise ea.

— Ai grijă cu...

Ezekiel se strâmbă când fata înfipse acele în pielea lui, conectând proteza la şira spinării. Nu sângeră prea mult; rănile se regenerau aproape imediat cum erau făcute.

Ea văzu mușchii încordându-se și venele întinzându-se de-a lungul liniei maxilarului. Conectă alimentarea cu energie și așteptă ca vechea proteză să pornească, să-și stabilească legătura. În cele din urmă, luminițele verzi se aprinseră pe afișajul cu leduri prăfuit.

— OK. Eve își scutură palmele și se dădu în spate. Încearcă-l.

Ezekiel se încruntă, privind brațul. Degetele corodate alunecară încet, închizându-se, formând un pumn zdravăn. Își încordă bicepsul și brațul se îndoi din cot cu un șuierat hidraulic. Răsucit din încheietură. Zâmbi forțat și gropița i se adânci în obraz.

— Nu-i rău pentru prima încercare.

— E un model industrial depășit, zise Eve. Poate exercita foarte multă presiune. Încearcă să rupi ceva.

Ezekiel sări de pe bancul de lucru și apucă un etrier din oțel dintr-un morman de resturi metalice. Cu un huruit de servomecanism și de pistoane, turti piesa în pumn.

— Foarte drăguț.

— Urmează testul de reglaj motric fin. Încearcă să faci ceva cu grijă.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

Eve privi prin atelier.

— Folosește-ți imaginația.

Ezekiel se apropie de fată. Era destul de aproape încât ea să simtă miros de transpirație. Oțel. Vaselină. Și aplecându-se cu o încetineală deliberată, îi luă mâna în cea nouă. Plimbă degetul mare peste încheieturile degetelor ei.

— Cum ți se pare? o întrebă.

Eve privi direct în ochii lui. Pulsul i se acceleră. Gura i se uscă dintr-odată. Și încercând să facă ordine în haosul din mintea ei, în valul de sentimente pe care i le trezea atingerea lui, înțelese că, spre deosebire de noaptea trecută, nu voia să cadă în brațele lui ca să uite de sine.

Voia să cadă în brațele lui și să-și *amintească*.

Oare Ana preluase controlul acum? Sau Eve?

„Ele sunt exact una și aceeași persoană", își dădu ea seama.

„Ele sunt tu."

— Cred că ai nevoie de mai mult exercițiu, se auzi spunând.

Își ținu răsuflarea când realistikul ridică mâna adevărată și-i atinse fața. Își plimbă degetele cu blândețe pe obrazul ei. Genele fetei tremurau și simțea că fiecare terminație nervoasă îi lua foc.

— Asta-i trișare, șopti ea.

— Poate ar trebui să mă opresc cât încă pot?

— Nu, murmură Eve, cu buzele la câțiva milimetri de ale lui. Nu te opri.

— Ești sigură?

Își strecură un braț în jurul gâtului lui și-i trase gura spre a ei. Îl sărută îndelung, încet și molatic. Pleoapele i se închiseră, oftă, mâinile se mișcară de parcă nu i-ar fi aparținut ei. Străbătură șanțurile netede și văile umerilor și pieptului lui Ezekiel, simțind tânjirea familiară, dorința, pauza de respirație și imponderabilitatea. Ardoarea creștea înlăuntrul ei și degetele îi zgâriară pielea când o ridică pe bancul de lucru. Se ținu strâns de el, înconjurându-l cu picioarele în jurul șoldurilor, trăgându-l mai aproape. El era tot ce știa în clipa aceea. Doar căldura lui. Gustul lui. Cum îl simțea sub atingerea ei. Atât de real. Atât de perfect și de minunat de adevărat.

Buzele lui lăsară o urmă arzătoare de-a lungul obrazului ei, jos, pe gât, chinuindu-se să respire. Fata își trase tricoul peste cap, prăbușindu-se din nou lipită de el. Cu o singură măturare a noii sale mâini, Ezekiel curăță bancul de lucru, în timp ce mâinile ei, încâlcite în părul lui, îl trăgeau în jos. Fata se simțea de parcă era în flăcări și cunoștea un singur fel de a stinge incendiul. Să se piardă în cele două lacuri de albastru precum cerul vechi.

Lemon avusese dreptate. Era vremea să înceteze să mai lase trecutul s-o definească. Venise timpul să accepte persoana care fusese și să decidă cine devenise.

— Eve, murmură el și răsuflarea lui fierbinte îi încălzi pielea. Eve.

— Nu, rosti ea.

Respirația ei în plămânii lui. Mâini și trupuri unite când își închise pleoapele și, în cele din urmă, lăsă lucrurile să-și urmeze cursul. Înțelegând cine fusese ieri, hotărând cine dorea să fie mâine...

— Zi-mi Ana...

*

După aceea, se întinseră pe podea, privind globul sclipitor, cu tungsten, de deasupra lor. Brațul lui îi cuprindea umerii și tâmpla ei se odihnea pe pieptul lui gol. Și deși nu era un băiat adevărat, îi putea simți bătăile inimii. Îi simțea gustul transpirației. Fiecare bucățică din el era reală, și fiecare bucățică din el îi aparținea ei.

— Mi-a fost dor de tine, Ana, spuse Ezekiel.

— Cred că și mie mi-a fost dor de tine. Se încruntă, clătinând din cap. Cred că o parte din mine a simțit întotdeauna că lipsește ceva. Chiar și când nu-mi aminteam de tine.

— Dar acum îți amintești?

— Ultima zi îmi este încă neclară. Orele finale. Își frecă ochiul și oftă. O parte din mine își dorește să-mi amintesc. Restul ar vrea ca asta să nu se întâmple niciodată.

— Îți amintești când am venit la tine, în camera ta? Noaptea noastră împreună?

— Îmi amintesc.

Ea zâmbi.

— Acum ești altfel.

Ana ridică privirea, cu o cută de suspiciune pe frunte.

Contaminată.

Deviată.

Abnormă.

— În ce fel?

— Ești ceva mai mult.

El rânji.

— Ești mult mai drăguță.

Fata pufni și-i dădu o palmă în joacă.

— Mincinosul meu frumos.

Ezekiel o împinse de pe pieptul lui și o răsturnă pe spate, privind-o de deasupra.

— Vorbesc serios, îi zise. Probabil că trecerea anilor te-a schimbat, dar numai în bine.

Ea își privi palma goală. Curbă degetele și o închise încet.

— Chiar dacă acum sunt o ciudată?

Ezekiel se încruntă.

— Despre ce vorbești?

Ana oftă.

— Sunt o abnormă, Zeke. Nu-ți dai seama ce-nseamnă asta? Ai uitat de Frăție? Crezi că vânătorul ăla de recompense mă caută pentru felul cum mă-mbrac? Stai cu mine și n-o să fii niciodată în siguranță.

O încruntătură perfectă strică fruntea aceea perfectă.

— Îți amintești ce ți-am spus în noaptea aceea, în camera ta? o întrebă el.

— Că imperfecțiunile mele mă fac desăvârșită.

— Pe noi, realistikii, ne puteți tăia, ne puteți răni, dar revenim la felul cum eram inițial. Însă voi, oamenii... lumea vă rănește și rămâneți cu cicatrice. Își atinse fanta pentru monede încastrată în piept. De-asta am păstrat-o. Să-mi aducă aminte. Cicatricele voastre arată cine sunteți. Pielea voastră-i pagina, urmele lăsate de răni sunt cerneala care deapănă povestea vieții voastre. Iar rănile tale te fac frumoasă, Ana. „Deviație" sau cum îi zici tu? Asta-i doar

o expresie a ta. Îi spui ciudățenie. Eu zic că e ceva incredibil. Nu poate fi altcumva. Și-mi place. Și-mi place și de tine.

Fata deschise gura să vorbească, însă el o reduse la tăcere cu un sărut pe care-l simți până-n vârfurile degetelor. Iar când deschise ochii, o privea în felul în care ar fi vrut să fie privită o veșnicie.

— Dintre toate greșelile făcute de mine, cred că tu ești favorita mea, șopti ea.

El îi netezi părul pe spate și ochii i se înnegurară. Îngrijorarea îi era vizibilă. Ana își aminti șabloanele lui. Înclinarea capului și încleștarea maxilarului.

— Nu putem rămâne aici, zise Ezekiel. Știi asta, da? Nu-s sigur din ce motiv te urmărește Predicatorul, însă nu sunt prea mulți cei care și-ar permite un vânător atât de periculos.

— Știu.

Oftă când simți cum se spulberă vraja momentului. Podeaua se simțea rece sub pielea ei goală. Mirosul de rugină, zăbovind prin aer.

— Și, până la urmă, o să-și repare blitzhundul. Copiii ăștia... Îi punem în pericol dacă ne ia urma.

— O să te iau peste tot. Cât de departe vrei.

Fruntea Anei se încreți de gânduri. Se întreba unde-ar fi mai bine să fugă. Dacă ar fi avut unde să fugă, de fapt. Silas încercase s-o ascundă de propriul ei trecut, și iată cât de departe îl dusese asta. Și chiar dacă bătrânul îi construise Evei o viață din minciuni, o parte din ea încă știa că o făcuse cu cele mai bune intenții. Acum, dintr-un motiv necunoscut, el se afla în ghearele lui Faith.

Chiar și după toate faptele lui, avea ea de gând să-l lase să putrezească?

— Când Faith ne-a atacat, a spus că ne ia pe mine și pe Silas să-l vedem pe Gabriel. S-a baricadat în Babel, împreună cu ceilalți, nu?

— Probabil.

— De ce l-ar vrea pe Silas și pe mine înapoi acolo?

— Nu știu. Dacă vrei să înțelegi ce se petrece în mintea lui Gabriel, ar fi bine să discuți cu cineva care l-a văzut mai recent decât acum doi ani.

— Și cine...

Vocea Anei se stinse când își dădu seama la cine se referise Ezekiel. Gura i se acri numai la gândul acela. Dar Zeke avea dreptate: dacă dorea să afle adevărul despre motivul pentru care realistikii o voiau înapoi în Babel, dacă dorea să cunoască situația dintre Gabriel, Silas și ea, trebuia să discute cu cineva care stătuse lângă el în ziua în care lumea ei se prăbușise.

Ziua în care familia ei pierise.

— Prea bine. Hai să mergem să vorbim cu Hope.

*

Vreo douăzeci de copii erau așezați în jurul lui Hope, care le preda o lecție despre ultimul mare război. Rachetele care incendiaseră cerul, care transformase Kalifornya într-o insulă fragmentată, numită Resturi, și preschimbase în sticlă deșerturile din Zona și din NeoMex. Ana rămase în spate, cu Ezekiel lângă ea, și o privi pe realistikă vorbind. Își reaminti iarăși dimineața în care se întâlniseră prima oară. Amiaza în care se văzuseră ultima dată, cu doi ani în urmă. Sânge și fum în văzduh.

— *Nimeni mai presus,* zisese Hope. *Nimeni mai prejos.*

Hope părea schimbată. La fel ca Ezekiel. Se mișca altfel. Poate mai puțin relaxată. Hope pe care o cunoscuse Ana se mișcase de parcă dansa. Aceasta pășea ca și cum ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi. Ochi bântuiți. Un tremur al vocii care nu dispărea cu adevărat niciodată. Dar, cu toate schimbările, Ana nu uita ce făcuse Hope. Nu se putea

convinge să se încreadă în ea. A-i cere ajutorul îi inducea o stare de disconfort, o durere în maxilar.

Realistika își ridică privirea. Ana se uita la ea cu brațele încrucișate. Strigă spre bătrână, Daniella, și o rugă să preia lecția. Apropiindu-se de Ana, abia dacă era în stare să mențină contactul vizual. Cu palmele împreunate, ca o pocăită.

— Ai nevoie de ceva? întrebă realistika.

— Să vorbim, răspunse Ana cu glas rece. Despre Babel. Despre Gabriel.

Hope oftă și încuviință domol.

— Urmați-mă.

Lemon o privi pe Ana de la o masă din colț. Era înconjurată de copii neîngrijiți, niciunul dintre ei mai mare de doisprezece ani, și juca poker. Înălță întrebătoare sprâncenele; Ana încuviință pur și simplu din cap, făcându-i semn să rămână pe loc. Nu știa unde se afla Cricket. Probabil era îmbufnat pe undeva. Trebuia să-l găsească. Să îndrepte lucrurile...

Hope îi conduse pe Ana și pe Ezekiel pe o scară strâmtă, în spirală, printr-un păienjeniș de tuneluri și afară, pe puntea prova a petrolierului. Soarele ardea pe cer, aproape orbitor, după ore întregi petrecute în obscuritate. Ana activă compensatorul de strălucire din sistemul optic, închise ochiul bun și scrută orașul Armada.

Linia orizontului arăta straniu: nave răsturnate și turbine eoliene, pachebotul masiv, înfipt cu botul în beton. Cerul era plin de drone și de pescărușii care descriau cercuri, de huruitul traficului și de duhoarea metanului. Spre sud, vedea o fermă-uzină imensă, siluete metalice mici lucrând printre plantațiile cu legume modificate genetic. Automate fabricând hrana pe care n-o mâncau niciodată. Hrănind oamenii care nu le mulțumeau niciodată.

Într-o bună zi, acele palme se vor închide, Ana. Și vor deveni pumni.

Hope se aplecă peste balustradă și privi peste mulțimea de oameni de jos. O pală de vânt ruginie îi biciui părul lung, roșu ca focul, suflându-i-l peste față. Ana era uluită de cât de frumoasă și de tristă arăta. Buze pline și priviri hăituite.

— Ce vrei să știi? o întrebă realistika.

Ana înghiți greu, încercând să-și înăbușe îndoielile pe care le avea în privința ei.

— Ți-l amintești pe Silas Carpenter? întrebă în cele din urmă.

— Nimeni nu-l poate uita pe cel care a ajutat la nașterea sa. Hope îi aruncă o privire Anei, apoi își îndreptă atenția spre orizontul bizar. Zeke mi-a povestit ce-a făcut. Ți-a rescris trecutul. S-a prefăcut că-i bunicul tău. Mă întreb cât a crezut că o să țină.

— Faith a pus mâna pe el. A încercat să mă-nșface și pe mine. Să mă ia cu ea.

— Înapoi în Babel, încuviință roșcata.

— Dar de ce?

Realistika își uni vârfurile degetelor de la cele două mâini și le apropie de buze. Ana era perfect conștientă de prezența lui Ezekiel lângă ea. De căldura lui. De bâzâitul discret al servomecanismelor și pistoanelor din noul lui braț. Hope se uită spre nord, spre Sticlă. Spre Babel.

— Tatăl tău ne-a creat să iubim, Ana, spuse ea. Dar noi iubim aproape prea mult. În zilele în care abia fuseserăm creați, era chiar și mai rău. Lumea era atât de nouă pentru noi... Fiecare sentiment era atât de zgomotos... Fiecare senzație atât de tangibilă... Îi aruncă o privire lui Ezekiel și zâmbi cu tristețe. Nimeni nu poate iubi așa cum o facem noi. Iar când doi dintre noi se îndrăgostesc unul de altul...

Ana știa la ce se referea Hope. Ezekiel povestise cât de greu era pentru realistiki să proceseze emoții fără a avea experiență de viață. Îi venea încă greu să-și imagineze

intensitatea lor. Ferocitatea. Se uită la el, amintindu-și cât de minunat se simțise să cadă din nou în brațele lui. Dar cum oare se simțise el s-o prindă? Și cum oare se simțea să iubești cu atâta ardoare, numai ca dragostea să-ți fie smulsă?

Hope clătină din cap și oftă.

— Gabriel o adora pe Grace. A fost devastat când a pierdut-o în explozia navetei. Revăzând acum cele întâmplate, cred că asta l-a înnebunit. Și tot ce-a făcut după revoltă a avut legătură cu ea. Tatăl tău ne-a dat multe daruri, Ana. Însă unul l-a ținut mereu pentru el.

— Și care a fost acela? întrebă fata.

— Darul vieții, desigur. Nu s-ar fi putut ca Atotputernicul să-și învețe copiii să creeze, așa cum făcuse el. Atunci, la ce folosește un Dumnezeu?

— Realistikii nu pot da viață?

— Nu. Și asta-i tot ce-și dorește Gabe. S-o vadă recreată pe iubita sa Grace. Orice altceva nu are niciun sens pentru el. Asta a devenit o sursă de... fricțiuni între noi. Hope privi spre Ezekiel. Lucrurile au fost dificile după plecarea ta, frate. Familia care-am fost noi odată s-a destrămat. Faith și Mercy au rămas cu Gabriel. Eu n-am mai putut suporta ceea ce făcusem și-am lăsat totul în urmă. Dar Uriel și ceilalți au considerat dragostea lui Gabe pentru Grace drept o slăbiciune. El și ceilalți patru frați ai noștri rămași au devenit... ceva mai rău decât noi toți ceilalți împreună.

— De-asta l-a capturat Faith pe Silas? insistă Ana. Să-l ducă înapoi la Babel, în speranța că-i va învăța cum să creeze mai mulți realistiki?

— Posibil. Însă specializarea lui Silas a fost neurologia. De unul singur, mă îndoiesc că ar fi avut cunoștințele necesare pentru a crea un altul ca noi. Tatăl tău a fost adevăratul geniu din Gnosis Laboratories. Ironia sorții face ca, ucigându-l, Gabriel să-și distrugă cea mai bună șansă de a o mai vedea pe Grace renăscută.

— Şi de ce-ar vrea Faith să pună mâna pe mine?

— Nicholas Monrova este mort, însă toate cunoştinţele lui se află în supercomputerul Myriad. Când tatăl tău a bănuit existenţa unei conspiraţii în interiorul companiei, l-a reprogramat pe Myriad să accepte ordine numai de la el sau de la membri ai familiei sale. Astfel, un membru al familiei poate debloca IA-ul, comandându-i să dezvăluie secretele creării mai multor realistiki. Dacă Gabriel vrea cu adevărat renaşterea lui Grace...

— ...Are nevoie de mine, zise Ana.

— Da. Are nevoie de tine.

Ana cercetă cu privirea oraşul Armada. O ruină de care omenirea se ţinea cu vârfurile degetelor. Oare ce-ar deveni lumea dacă Gabriel ar afla cum să creeze mai mulţi realistiki? Ce i-ar face omenirii o rasă de făpturi ce se cred superioare creatorilor lor, în toate privinţele, când ar afla că pot făuri o armată a lor?

Se uită spre sud, la ferma-uzină. La siluetele metalice slugărind de zor.

„*Şi* am merita-o?"

Ar fi fost o nebună să rişte aşa ceva. Dacă secretul deblocării lui Myriad se afla în mintea ei, întoarcerea în Babel pentru salvarea lui Silas ar fi fost culmea imbecilităţii.

Însă îşi amintea. Şi-l aminti îngrijind-o în lunile de după revoltă. Cum stătuseră ascunşi în Resturi şi cum Silas îşi cheltuise fiecare credit câştigat pentru a o îngriji şi pentru a o hrăni. Îşi aminti cum el scrisese software-ul care o ajutase să-şi recapete mobilitatea. Îi modificase sistemul optic pentru a-şi recăpăta vederea. Îi salvase viaţa în timpul revoltei. O scosese de acolo. O ţinuse ascunsă. În siguranţă. Şi cu toate că amintirile erau monocrome, amestecate şi neclare, îşi amintea destule. Îşi amintea că-l iubea.

Percepu ecoul vorbelor lui din biroul tatălui ei, cu ani de zile și câteva vieți în urmă:

— *Sunt prietenul tău, Nic. Familia ta e și familia mea. Să nu uiți asta niciodată.*

El o păcălise.

Însă adevărul era că el o iubea.

Din ce alt motiv o protejase, o ținuse ascunsă în toți acești ani?

— Va trebui să mergem și să-l scoatem de acolo, își dădu ea seama.

Ezekiel arcui o sprânceană.

— Pe Silas?

Ana încuviință din cap. Se uită către nord, peste pustietăți.

Spre Babel.

Spre casă.

— Pe bunicul meu.

— Nu va fi ușor să intri în Babel, o avertiză Hope. Fără să-i punem la socoteală pe realistiki, nivelul de radiații este prea mare pentru ca oamenii să pătrundă în oraș. Însă nici Daedalus Technologies nu dorește să-i fie furate secretele Gnosis. Are acolo o garnizoană întreagă. Fără infanterie, din cauza radiațiilor. Numai mașinării. Demolatori. Titani. Clasa de asediu.

— Ei bine, eu am terminat vreo...

Ana auzi un chefnit subțire ridicându-se peste zgomotul orașului. Își întoarse privirea de la orizont și se uită peste balustradă, spre puntea din față. Prin mulțimea fremătătoare, tarabe și cocioabe, zări un cățel alb, cu blana pufoasă. Nu mai mare decât bocancul ei. Drăguț foc. Însă privea direct la ea. Amușina aerul și lătra.

Un bărbat în haină neagră stătea lângă el. O privea cu ochi șocant de albaștri. Și o salută, ducând mâna dreaptă, roșie, la borul pălăriei lui prăfuite, de cowboy.

— Rahat..., murmură Ana.

1.23

SÂNGERARE

— Cricket!

Ana deschise tambuchiul cu o lovitură și năvăli în ordinariat.

— *Lemon!*

Roșcata își ridică privirile de la cărțile de joc, înconjurată de partenerii ei nespălați.

— Care-i treaba?

Ana țâșni în atelier pentru a-și lua geanta. Uneltele. Pe Excalibur. Grenada cu thermex.

— Ia-ți lucrurile, tre' să plecăm!

— Poftim? Chiar acum? întrebă Lem. Am patru popi în mână.

— Pas, spuse băiatul slinos din fața ei.

— Pas, făcu fata slăbănoagă de lângă ea.

— Pas, ziseră ceilalți jucători de la masă.

— Fir-ar să fie! mormăi Lemon.

Două bubuituri asurzitoare se auziră în încăpere și porțile duble ale ordinariatului se cutremurară, când țâțânile le fură detonate. După aceea căzură în interiorul curții cu alt bufnet

sonor. Conturată pe lumina solară, se deslușea o siluetă înaltă, într-o haină lungă și neagră și o pălărie de cowboy.

— Aha, spuse Lemon. Înțeleg.

Kaiser, care ațipise la picioarele ei, se săltă cu ochii injectați și un mârâit prelung ieși din unitatea lui vocală. Ana fugi afară pe ușa atelierului, cu geanta într-o mână și Cricket agățat de umăr, care striga:

— Ce-ce-ce?

— Kaiser! Lemon! *Veniți!* răcni Ana.

Lemon sări în picioare și se repezi spre scară. Fetele și blitzhundul urcară în fugă treptele, spre puntea superioară, strecurându-se pe lângă Hope și Ezekiel. Cei doi realistiki intrară în ordinariat, unde copiii alergau în toate direcțiile, țipând la vederea intrusului și a pistoalelor lui. Cățelușul lui intră și el, cu buzele botului trase înapoi, dezgolind un mârâit mic și ascuțit ca lama.

Predicatorul cercetă încăperea din priviri. Scoase un pistol și trase de vreo șase ori în tavan, răcnind peste vacarmul țâncilor panicați.

— Gata, terminați cu gălăgia!

În încăpere se lăsă tăcerea. Ochii Predicatorului erau ațintiți asupra lui Ezekiel. Privi apoi realistika de lângă el, cântărind-o cu atenție.

— Prin prezenta, îi anunț pe toți cei de față că se află în mijlocul unei operațiuni Daedalus Technologies. Oricare dintre voi consideră tulburător conceptul de spectator nevinovat – arătă spre gaura fumegândă din spatele lui – poate s-o șteargă de-aici.

— Plecați, copii, zise Hope. Daniella, du-i într-un loc sigur.

Bătrâna încuviință și-i conduse fără niciun cuvânt pe cei mici spre ieșire. Unii bociră după realistikă, strigându-i numele în timp ce erau târâți afară.

— Nuuuuuuuu, nu vreau să plec!

— Vreau să rămân cu Hope!

— E-n ordine, dragii mei, spuse realistika zâmbind. Ne vedem mâine. Acum plecați cu Dani. Fiți cuminți. Și să nu uitați să vă rugați.

Predicatorul rămase nemișcat în vreme ce orfanii și puștimea erau mânați afară, smiorcăindu-se, cei mari cărându-i pe cei mici, Daniella zorindu-i și împingându-i. Își ridică pălăria spre bătrână, când aceasta trecu pe lângă el.

Hope vorbi încet în timp ce copiii se împrăștiau, nedezlipindu-și privirile de la vânătorul de recompense.

— Ezekiel, zise ea, ar trebui să pleci.

— Nu plec nicăieri.

— Locul tău este alături de Ana.

— Suntem doi. Îl putem doborî.

— Ana nu știe ce-ai făcut, nu-i așa?

Ezekiel tresări, încleștându-și maxilarul.

— Nu.

Hope se uită la el. Ochi blânzi. Voce dură.

— Ai pierdut-o o dată, frățiorule. Majoritatea dintre noi nu au o a doua șansă de a se izbăvi față de cei cărora le-au făcut rău. Făcu semn din cap spre scări. Poți să șterpelești un vehicul din Timonerie. Unul care să vă ducă în Babel. Du-te. Repede. N-o dezamăgi din nou.

Încăperea era pustie acum. Orfanii lui Hope dispăruseră; oamenii se împrăștiaseră de pe punțile de afară la primul foc de armă. Rugina năvăli înăuntru, prin intrarea deschisă, cu o pală de vânt mușcător; haina Predicatorului se unduia pe lângă el ca fumul. Bărbatul își supse obrajii și scuipă un jet prelung, maroniu și lipicios de salivă pe podeaua ordinariatului. O privi pe Hope din cap până-n picioare.

— Să înțeleg că și tu ești un fulgușor de nea special?

— Pleacă, frate. Privirea îi era în continuare fixată asupra Predicatorului. Găsește mântuirea.

— Hope, sper...

— DU-TE! răcni ea.

Ezekiel îi mai aruncă o ultimă privire ucigătoare vânătorului de recompense. Se uită în sus, spre scară, acolo unde Ana și ceilalți dispăruseră deja. Atinse obrazul lui Hope, ușor, ca frunzele în cădere. Ea închise o clipă pleoapele și zâmbi. Apoi Ezekiel plecă, duduind pe scări în sus, sărind câte patru trepte odată ca să le ajungă din urmă pe fete.

Predicatorul pufni și înclină capul până când îi pocni gâtul.

— Foarte nobil din partea ta. Dar nu au unde să fugă și să nu-i găsesc.

— Nu pot să nu observ că nu ești din cale-afară de grăbit să pleci în urmărirea lor.

— Nu. Predicatorul zâmbi. Când practici meseria asta de atâta vreme ca mine, când ajungi la fel de bun ca mine... păi, devine un picuț plictisitor, drăguță. Tre' să găsesc niște metode de a face din asta o provocare. Scuipă la picioarele lui Hope. Acu', pe bune, încep să mă distrez.

— Să te distrezi? Hope se încruntă. Aceasta-i o casă a Domnului. Eu sunt copila Sa și...

— Copila Sa? Predicatorul clătină din cap și bătu cu palma peste Cartea Sfântă din buzunarul de la piept. Drăguță, am citit asta din scoarță-n scoarță de nu știu câte ori. Și nu țin minte să fi văzut nicio mențiune despre cei ca tine.

— L-a creat pe om după chipul său. Hope păși în mijlocul podelei ordinariatului, cu brațele depărtate. Iar noi suntem făcuți după chipul omului.

— Hm. Vânătorul de recompense aprobă din cap. Sângele tău este roșu, admit asta. Aș vrea să știu de ce-i capabil băiatul ăla al tău înainte de a mă lupta din nou cu el.

Ridică pistoalele și zâmbi.

— Așadar, îmi acorzi acest dans?

Hope se mișcă precum un fulger. Ca aripioarele unui colibri. Lovi cu un pătuț metalic de parcă era din hârtie, și-l azvârli cu forța unei bile pentru demolări. Predicatorul se

aruncă într-o parte, trăgând din zbor. Împușcăturile bubuiră și cartușele căzură ca ploaia. Vânătorul de recompense își goli încărcătoarele. Hope încasă un glonț în picior, un altul în burtă, azvârlind un alt pătuț și trimițându-l pe Predicator în zbor, direct într-un perete.

Ambii căzură pe punte, se rostogoliră și reveniră în picioare. Predicatorul scuipă tutun și sânge, apoi își luă automatul de la spate, iar Hope se roti înapoia unei coloane de susținere. Azvârli încă un pat, care se izbi de un perete, lângă capul bărbatului, și îndoi oțelul ranforsat. Predicatorul slobozi o ploaie de gloanțe și adăpostul lui Hope fu ciuruit de urme fumegânde, în timp ce gloanțele cu expansiune zburau. Cățelușul pufos era tot acolo, la intrare, fremătând de nerăbdare. Chefni o dată ascuțit, peste bubuituri.

— Ai răbdare, Mary, mormăi bărbatul. Fii pe fază.

Hope înșfăcă un stingător de incendiu când Predicatorul reîncărcă arma. Când își ridică automatul, Hope aruncă extinctorul spre capul său, ca pe o lance. Vânătorul de recompense se lăsă în jos, trase și lovi tubul roșu ca sângele, care pocni ca un balon.

Pulberea albă umplu aerul și căzu precum zăpada de mult uitată. Predicatorul clipi în pâcla aceea și-și trecu mânecile peste ochi. Hope se repezi prin ceață și-l lovi în tâmplă. Bărbatul zbură ca o păpușă din cârpe, scăpând arma din mână când atinse podeaua. Hope îi sări pe piept, imobilizându-i brațele cu genunchii. Cruzimea cu care-i lovea fața cu pumnii contrasta cu seninătatea chipului său.

TROSC!

— Iartă-mă, Tată! se rugă ea.

BUF!

— Pentru că păcătuiesc...

TROSC!

Prinse ca într-o menghină capul vânătorului de recompense și-și înfipse degetele mari în ochii săi. Bărbatul icni,

se îndoi din mijloc și-și ridică picioarele. Pintenii săi trecură prin gâtul realistikei când își încrucișă gleznele pe gâtul ei. Și mugind furios, îi pocni capul de podea, cu un bufnet de oase rupte.

Se rostogoliră îndepărtându-se unul de celălalt, Hope ținându-se strâns de cap, Predicatorul pipăindu-și ochii. Amândoi erau însângerați; bărbia vânătorului de recompense era acoperită cu o mâzgă lipicioasă și roșiatică formată din sânge și din tutun. Părul lui Hope se desfăcuse din coadă și i se răsfirase pe față ca un nimb neregulat, în timp ce se ridica, frumoasă și tulburătoare ca o flamă deschisă.

Predicatorul sări în picioare, apropiindu-se pentru o luptă corp la corp. Hope lovi ca o nicovală, dar vânătorul de recompense bloca atacul cu brațul său cibernetic. Cei doi se ciocniră într-un dans sălbatic de forță brută și viteză uluitoare. Fiecare era o reflexie încețoșată a celuilalt. Amândoi mai presus de omenesc.

Cu un singur croșeu, bărbatul îi rupse lui Hope șapte coaste. Realistika execută o piruetă, îi devie lovitura și-i bloca brațul. Lovi cu palma deschisă în burta lui, îndoindu-l de la jumătate. Îl izbi după aceea cu pumnul în ceafă și, în final, lovi cu genunchiul și-l trimise în zbor trei metri până într-un perete.

Vânătorul de recompense căzu pe podea și sângele se împrăștie din buzele lui sparte. Zgârie puntea cu degetele răschirate, încercând să se ridice în picioare.

— Ei bine, drăguță... Tuși și scuipă fluid roșu. Recunosc, *sunt* impresionat...

Hope nu spuse nimic, ci înaintă cu mâinile îndepărtate.

— Mary, mormăi bărbatul. Executare.

O fracțiune de secundă. Cea mai scurtă țandără de timp. Hope se întoarse și părul ei înflăcărat luci în lumina soarelui. Pe punte, chiar în spatele ei, dând din coadă, era cățelușul

alb, pufos. Un zumzet slab i se auzea din piept. Ochii îi străluceau roșii ca sângele.

Lătră.

Explozia devastă ordinariatul, arzând tot ceea ce atingea. O căldură pârjolitoare. Zgomot asurzitor. Fumul negru se înălță prin spațiile goale, explozia reverberând multă vreme după ce se terminase.

Predicatorul se săltă în picioare. Scuipă pe punte gogoloiul de tutun, roșu și maro, lipicios. Își puse pălăria pe cap și pintenii însângerați zornăiră când șchiopătă printre saltelele ce ardeau. Podeaua de metal era pârlită acolo unde detonase blitzhundul său. Nu mai rămăseseră decât smocuri de blană fumegândă. Predicatorul șontâcăi spre silueta boțită de perete. Cu părul pârlit și fumegând. O ruină însângerată, înnegrită.

— Hm, făcu el.

Hope făcu o grimasă, încercând să se ridice. Corpul îi era străpuns de schije. Picioarele-i fuseseră smulse de explozie. Totuși, nu se dădea bătută.

Predicatorul îi puse o cizmă pe piept.

— Scapi de gloanțe destul de ușor. Se uită la resturile carbonizate ale șoldurilor ei. Dar focul? Ei bine, se pare că ăsta te-a terminat. Unii ar zice că-i o ironie, drăguțo, ținând cont de flăcările care te așteaptă la sfârșitul vieții. Ceea ce se întâmplă acum, apropo.

Scoase din cizmă un cuțit lung.

— Să vedem cât de mult poți sângera înainte ca totul să se termine.

*

Lemon sprinta pe puntea lui *Gibson*, ținându-se strâns de mână cu Eve. Cricket se afla pe spatele Evei, băgat în geanta cu scule și cu piese de schimb. Kaiser gonea înainte, lătrând

cu disperare, făcând loc prin mulțime. Lem auzi zgomotele unui schimb de focuri îndepărtat, iar oamenii din jur se retraseră în barăcile și în corturile lor. Un fluierat slab. Strigăte după Corsari.

— Unde mergem? icni Lemon.

— Nu te-opri! răspunse Eve.

Goniră pe o pasarelă care se legăna spre un petrolier uriaș și Lemon făcu din nou greșeala să se uite în jos. Strada de dedesubt era o piață prăfuită în aer liber, unde se vindea orice, de la jucării recuperate, la apă neiradiată și hălci de carne neidentificată. Eve o trase pe Lemon prin înghesuială, luându-se după lătrăturile lui Kaiser. Aglomerația, căldura și, mai presus de toate, *gălăgia* erau aproape copleșitoare. Iar pe lângă asta, lui Lemon i se păru că aude pe cineva strigând:

— *Ana!*

Cricket își scoase capul tremurător din săculețul Evei.

— Ai auzit?

Lem se întoarse să se uite în urma lor, dar era prea scundă să poată privi peste mulțime. Se desprinse din strânsoarea Evei și se cățără pe o scară ruginită. Se uită înapoi pe unde alergaseră și-l zări pe Ezekiel croindu-și drum cu forța prin mulțimea de automate, logika și oameni. Niciun semn că vânătorul de recompense îi urmărea.

— Gropiță! strigă ea fluturând din mână. Ești OK?

Ezekiel izbuti, în cele din urmă, să ajungă la petrolier când Lem sări pe punte. Fără a se mai obosi să explice, realistikul o apucă de mână cu proteza, iar pe Evie cu mâna bună și continuă să alerge. Ajunse la o răscruce dintre teuga petrolierului și un păienjeniș de containere, și consultă indicatorul strâmb.

ALAMA → III ↑ IX → II

SAMSARA ↓ V ← IIX ↓ III

ȚĂRMUL ROȘU ← IV ↓ III

SANTINĂ ↓ III ↘ I ↓ I

— Unde-i Predicatorul? întrebă Evie.

— Cu Hope. Trebuie să plecăm. Acum.

— Ai lăsat-o cu el?

— Hope se descurcă şi singură. Mi-a spus să plec.

Ochii realistikului erau neliniştiţi. Cerceta indicatoarele, privind din când în când peste umăr, prin mulţimea fremătătoare.

— Zeke, eu...

— Ana, n-am de gând să te pierd încă o dată! Ajută-mă să găsesc un drum prin labirintul ăsta.

— Unde mergem, Gropiţă? întrebă Lemon.

— La Timonerie. Hope zicea că acolo putem găsi transport.

— Nu putem lua un taxi-ricşă? întrebă Eve.

— Hm... Lemon îşi băgă mâinile în buzunare. Nu mai avem niciun şfanţ.

— Aseară aveai credstickuri! ţipă Cricket.

— Le induceam un fals sentiment de siguranţă. Aveam patru popi, ţi-am zis.

— Ai pierdut toţi banii noştri, jucând cu copiii aceia?

— Banii „noştri"? Nu-mi amintesc să te fi văzut tăind buzunare, fug micuţ.

— Jur că data viitoare când cineva mai face aluzie la înălţimea mea, o să...

— Potoliţi-vă! interveni Ezekiel. Haideţi să vedem cum ajungem acolo pe jos.

Lemon scrută indicatoarele, înclinând capul cu speranţa că aşa ar fi avut mai multă noimă.

TIMONERIE ↘ V → IX ↓ I

— Hm...

— Sunt cifre romane, spuse Evie arătând cu degetul. Uitaţi. Număraţi cinci nave spre sud-est, nouă nave spre est, un nivel în jos. Acolo-i Timoneria.

— Cine *naiba* mai *ştie* cifrele romane, rebelo? La ce mai foloseşte cunoaşterea asta în obişnuitul peisaj postapocaliptic?

— Aparent, la destul de multe, zise Cricket.

Evie le făcu cu ochiul.

— Celor nebuni după vechile mituri, ca mine.

— Să mergem, făcu Ezekiel.

Cei patru dispărură în mulțime, urmați îndeaproape de Kaiser.

*

Cu două nave mai sus, Predicatorul păși pe puntea lui *Gibson*. Curăța, cu o cârpă murdară de sânge, un cuțit lung.

— Destul de mult, se pare, spuse el meditativ.

Privi peste Armada, lustruindu-și lama dus pe gânduri.

— Aruncă jungherul! bubui o voce. Aruncă-l și-ntinde-te pe podea, pe toți dumnezeii!

Predicatorul oftă. Se uită pieziș la plutonul de Corsari ciomăgari care se adunau în jurul lui. Se părea că vecinii nu apreciaseră scandalul.

— Mda, mârâi el.

Corsarii erau îmbrăcați cu veste antiglonț din bucăți, croite din capace de roți și kevlar, fâșii din anvelope și tablă. Însă armele pe care le aveau erau adevărate: automate cu destulă putere de foc încât să-l încetinească o vreme. Doi aveau chiar aruncătoare de flăcări. Cu totul erau vreo doisprezece. Alții se aflau pe drum, dacă implanturile lui auriculare erau bune de ceva (și erau). În pofida blasfemiei, Predicatorul nu avea chef de o încăierare.

— În mod clar, nu aveți habar cine sunt, spuse el.

— O să te scurtăm cu un cap, dacă nu te arunci pe punte acum!

Predicatorul se încruntă, măsurându-l pe șeful Corsarilor. Purta o platoșă veche de fotbal, întărită cu o placă de oțel. Eșarfa cu hârca și cu oasele încrucișate îi acoperea fața,

însă vânătorul de recompense își putea da seama că abia-i răsăriseră tuleiele.

„Copiii din ziua de azi..."

— Uite ce-i, fiule, rosti el. O să bag mâna în haină. Cuminte și încet. Și o să scot mandatul pe care-l am pentru don'șoara pe care o caut, care, țin să menționez, se tot îndepărtează de locul în care mă aflu.

Își linse buzele despicate și scuipă sânge.

— O să vezi pe mandatul ăla un sigiliu Daedalus Technologies. O să-ți dai seama că mă aflu în haznaua asta de oraș cu treburi pentru corporație. *Corporația.* Cea care furnizează energia pentru rețeaua Armadei. Vei ajunge la concluzia că fata pe care o urmăresc este căutată de aceeași corporație și că risipești din timpul prețios al corporației sus-numite. Și-o să mormăi o scuză impresionantă și-o să-i ordoni băiatului tău să-mi predea aruncătorul de flăcări și, în cele din urmă, o să vă căraţi naibii din calea mea. Ne-am înțeles?

Băiatul bătu darabana cu degetele pe automatul lui. Cu totul emasculat.

— Mișcă-te încet, zise el. *Foarte* încet.

Predicatorul băgă mâna în haina sa neagră.

Ridică mandatul Daedalus cu mâna dreaptă roșie.

— Acum dă-mi blestematul ăla de aruncător de flăcări.

1.24

STICLA

Maică-sa îl botezase Quincey, dar toți îi spuneau Velociraptor.

Era un vrăjitor. Nu purta mantie, nici nu avea barbă sau o coadă de mătură, însă conjura forțele magice, asta era sigur. Într-o lume în care nimic nu mai funcționa, cei puternici aveau nevoie de un mecanic la fel de mult pe cât aveau nevoie de armate și arme. Și astfel, deși Velociraptorul nu era unul dintre cei mai luminați oameni din Armada, era totuși unul dintre cei mai importanți. El menținea în funcțiune rețeaua electrică. El menținea în funcțiune metroul. Dar, cel mai important, el menținea roțile Amiralei în mișcare.

În acel moment, lucra la mândria și bucuria ei: *Trăsneto-zaurul*. Vehiculul era o monstruozitate, un Mustang coupé vechi, fixat pe un șasiu de camion-monstru cu suspensiile din spate ridicate la trei metri deasupra solului. Amirala avea o pasiune pentru nave, așa că Velociraptorul adaptase botul Mustangului, transformând-o într-o muchie ascuțită, ca prova unei vedete rapide de pe timpuri. Era acoperită de rugină și priza de aer se înălța peste capotă ca un munte

micuț din crom. Pământul se cutremura când *Trăsnetozaurul* se punea în mișcare.

Velociraptorul trase șurubelnița dintre dinți și strigă peste dubul profund care se revărsa din picupul străvechi.

— Slimm, ai de gând să-mi dai filtrele pe care ni le-a adus Pando? Vreau să văd dacă se potrivesc.

Velociraptorul auzi o serie de bufnituri înfundate. Apoi un zbârnâit înfundat.

Putea jura că simțea miros de păr ars.

— Slimm?

Mecanicul-șef al Armadei ieși alunecând de sub *Trăsnetozaur*, înjurând în barbă.

— Puturos nenorocit, dacă iar ai fumat ceva, o să...

Vocea îi pieri când dădu cu ochii de catarama din fața lui. Era din oțel, ușor mânjită, aflată pe o pereche de pantaloni-cargo murdari, care, la rândul lor, îmbrăcau o fată slăbănoagă, cu o creastă blondă impresionantă. Avea un implant optic de cea mai bună calitate și un memcircuit pe o latură a capului. Pe frunte purta ochelari de sudură. Iar în mână ținea o bâtă de baseball, căreia îi fusese adaptat un soi de generator de șocuri electrice.

— Bună, zise ea.

Mecanicul clipi.

— Te-ai rătăcit, scumpete?

— Pe-aici n-aveți cumva costume antiradiații?

— Poate că am... dar la ce-ți trebuie?

— Plecăm la un picnic, zâmbi ea.

Velociraptorul se încruntă. Nu era normal ca bucățica asta să fie aici. Timoneria era păzită de cel puțin șase Corsari pe schimb, alteori chiar de mai mulți, însă niciunul dintre ei nu-l avertizase. Și privind în jur, nu văzu nicio urmă de Slimm, Jobs, Rolly *sau* Snuffs, așa că nu era nicio șansă ca fata să se afle aici cu acceptul lor.

— Roți cât casa, arătă fata din cap spre monstrul din spatele lui.

— Da, *Trăsnetozaurul* e o frumusețe.

— Pot să-mprumut cheile?

— Pentru ce?

— Păi, ar fi mai ușor de furat cu cheile.

Încruntarea Velociraptorului se adâncea. Văzu un frumușel cu un braț protetic vechi, un MfH-VI, ieșind din spatele butoaielor cu combustibil, frecându-și încheieturile degetelor. Avea un automat care semăna al naibii de mult cu cel al lui Rolly. Pușca cu țeava retezată îndesată în blugii săi îi aparținea în mod clar lui Slimm; Velociraptorul vedea inițialele lui pe patul armei.

Frumușelul era urmat de o fetișcană pirpirie și pistruiată, cu bob roșcat și tăiat zimțat, împreună cu ceva ce putea fi un blitzhund Cerberus din seria 12 care fusese redus la carcasa de luptă. Câinele mârâi direct spre el, gros și electric.

Velociraptorul o cântări din priviri pe blondă. Își dădu seama, în cele din urmă, că era hotărâtă – că intenționa într-adevăr să fure *Trăsnetozaurul*.

— Drăguță, știi cui îi aparține mașina asta?

— Da.

Ea întinse mâna, nerăbdătoare.

— Mie.

*

Se dovedi că Zeke știa să conducă.

Când ieșiră zgomotos din Timonerie, Ana se întreba realmente dacă vor scăpa cu viață. Îi ciomăgiseră pe Corsarii din garaj fără prea multă zarvă, însă dacă era s-o spună pe-a dreaptă, nu mulți oameni din Armada erau atât de proști încât să fure vehiculul șefei interlopilor, și paznicii nu se așteptaseră la vreo problemă majoră cu M mare. Dar până

încărcaseră *Trăsnetozaurul* cu rezervoare suplimentare de combustibil și orice alte lucruri mai putuseră sfeterisi, alarma se dăduse deja.

Când spulberară ușa Timoneriei, cel puțin șase Corsari deschiseră focul de pe navele din apropiere. Numai priceperea lui Ezekiel la volan făcuse ca excursia lor spre Babel să nu fie cea mai scurtă din istorie.

Gloanțele *zbârrrrrnâiră* ricoșând din plăci, sparseră un retrovizor lateral, *poc-pocnind* pe jantele roților, când trăgătorii încercară să spargă anvelopele. *Trăsnetozaurul* mugi coborând o rampă de încărcare și scrâșni din cauciucuri la o curbă strânsă. Trecură printre tarabe cu piese de schimb, Lemon scoțând capul pe geam și strigând „Scuuuzzeeeeeee!" spre vânzătorii care fugeau care-ncotro. Gloanțele cădeau ca ploaia și, cu o pocnitură asurzitoare, loviră baza unei alte rampe și ajunseră la nivelul solului.

Motorul *Trăsnetozaurului* protestă cu un muget, când țâșniră afară, printr-o poartă grea, de fier, și intrară pe betonul fisurat al vechiului oraș. Oamenii de pe stradă se împrăștiară, strigând sudălmi, praful se stârni în urma vehiculului, iar tirul păru să se fi oprit. Ezekiel călcă accelerația, camionul mugi și Ana fu lipită din nou de spătarul scaunului. Kaiser scoase capul prin geamul deschis și limba lui cu disipator termic atârnă când se avântară printre ruinele orașului de dedesubtul Armadei, trecând de chilele ruginite și de indicatoarele metroului, și ajunseră în cele din urmă la drum deschis.

— Mai încet! țipă Cricket.

— Mai repede! răcni Lemon.

Pietrișul și praful zburau prin geamul deschis, iar Ana își coborî ochelarii. Motorul era numai tunete și cutremure, scuturându-i tot trupul, orașul și urmăritorii lor lăsați în praful stârnit de *Trăsnetozaur*. Privi prin oglinda retrovizoare și văzu orizontul bizar al Armadei dispărând în pâcla

soarelui ce apunea. Niciun semn că erau urmăriți. Pustiu cât vedeai cu ochii. Țipă de bucurie, bătând în acoperiș cu palma și rânji.

Ezekiel coti pe o autostradă distrusă, care ducea spre nord, spre pustietățile Sticlei. Drumul era plin de gropi, însă cauciucurile *Trăsnetozaurului* erau aproape la fel de mari ca Ana și făceau față aproape tuturor fisurilor, abia zguduindu-se. Ea se întoarse, ca să verifice locurile din spate, tot surâzând larg.

— N-a pățit nimeni nimic?

— Aproape nimic, se încruntă Cricket. Mai încet, smintitule, am scăpat!

Lemon ridică degetul mare și Ezekiel mai slăbi accelerația. Kaiser încă ținea capul afară pe geam și bătea ritmic cu coada pe scaun. În vreme ce kilometrii erau înghițiți sub roți, Ana începu să facă inventarul echipamentelor.

Puseseră mâna pe două carabine de asalt și o pușcă cu două țevi, tăiată, de la Corsarii pe care-i atacaseră, împreună cu grenada improvizată din thermexul lui Kaiser. Ana ceru pușca de vânătoare pe care o legă de picior. Nu era o trăgătoare prea grozavă, iar teama persistentă de arme n-ar fi ajutat-o prea mult în cazul unei crize, așa că orice armă lipsită de precizie era un bonus. Nu știa însă cât de bine va funcționa împotriva Predicatorului ceea ce aveau ei. Dar tot era mai bine decât fără nimic.

Șterpeliseră alte două butoaie cu combustibil pentru motoare, plus niște apă aproape curată. Mâncarea ar fi putut să fie o problemă, dar putea să mai aștepte. Partea cea mai bună era că reușiseră să pună mâna pe două costume antiradiații din dulapurile cu rezerve ale Timoneriei, ceea ce dovedea că echipele din Armada întreprindeau expediții regulate de recuperare în Sticlă și aveau costumele ca să se protejeze. Pustietatea era încă radioactivă, din cauza exploziilor ce-i provocaseră topirea, iar oricine intra

aici fără o protecție adecvată, își cumpăra un bilet numai dus spre Orașul Cancerului.

Ana ieși prin trapa acoperișului și părul îi șfichiui în jurul ochelarilor. Scrută butoaiele cu combustibil din portbagajul deschis și văzu o gaură de glonț în cel din stânga.

— Un rezervor a fost lovit în cursul evadării, anunță ea, lăsându-se înapoi și trăgând trapa. Am pierdut cam un sfert din combustibil.

— E îngrozitor, zise Cricket. Ar fi trebuit să gândim planul ca lumea în prealabil.

— Protestele dumneavoastră au fost notate, domnule Cricket.

— Evie, eu...

— Ți-am mai spus, Crick, numele meu este Ana.

— Fie, Ana. Cricket dădu din mâini de parcă ar fi izgonit muște, încă vizibil supărat din cauza certei lor din atelier. Este o nebunie. Dacă Hope ți-a zis adevărul, Babel a fost păzit de garnizoana Daedalus Technologies timp de aproape doi ani. Chiar dacă ajungem acolo fără ca să se strice cazanul ăsta...

— Cazan? Ana mângâie scaunul. Șșș... Rănești sentimentele copilașului meu.

— Cum o să treci de armata de roboți răi, clasa de asediu, pilotați de cei mai buni oameni din Daedalus? întrebă Cricket. Deja am efectuat proceduri chirurgicale neautorizate asupra unui kraken BioMaas. Chiar vrem să avem de-a face și cu partea nasoală a lui Daedalus?

— Mandatul pentru Ana a fost emis de Daedalus, spuse Ezekiel. Așa a zis Predicatorul când a ajuns la ordinariat. Ea este deja pe lista lor neagră.

— Știam că numai cineva cu buzunarele adânci e pe urmele tale, rebelo, murmură Lemon. Dar nu chiar *atât* de adânci. Ce naiba ai făcut de ți-ai adus pe cap Daedalus Technologies?

— Păi, ia gândește-te, zise Ezekiel. Ana a doborât un Goliat doar țipând la el. Poate prăji un blitzhund cu un singur cuvânt. Tot echipamentul Daedalus Technologies funcționează cu electricitate. Mașinăriile lor. Vehiculele lor. Iar BioMaas și Daedalus s-au tot pândit de la prăbușirea Gnosis încoace. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele va încerca să ajungă pe tron. Acum, ce crezi că ar face o armată BioMaas cu o armă capabilă să prăjească orice tehnologie Daedalus doar printr-un semn din mână?

Ana se uită la palma ei deschisă.

— Ar putea câștiga războiul, murmură ea.

— Dar ea nu știe nici măcar cum s-o controleze, obiectă Lemon.

— Aparent, lui Daedalus nu-i pasă. Ezekiel strânse din umeri. Vor ca Ana să fie prinsă înainte ca BioMaas să găsească o cale de a o folosi în avantajul lor.

— Asta e, spuse Ana.

— Ce? întrebă Cricket.

— Modalitatea de a intra. Ana își încleștă degetele și ridică pumnul. Dacă pot să răpun echipamentul Daedalus doar gândindu-mă la asta, atunci ne-ndreptăm spre garnizoana lor de machini din exteriorul Babelului și cu ajutorul meu o să trecem prin ea.

— Evie...

— Ți-am zis că mă cheamă Ana, Cricket.

— Cu orice nume ai semna planul ăsta, e o tâmpenie.

Ana ignoră îngrijorările roboțelului și se cuibări în scaunul ei. Huruitul motorului era aproape hipnotic, lumea din afara geamului zburând prea repede să poată fi cercetată. Melodiile care se revărsau din sistemul audio erau marfă, iar tovarășii de drum de-ncredere. Privi spre Ezekiel, aflat la volan, a cărui piele măslinie devenea aurie în lumina soarelui la asfințit. Ochii prea albaștri, fixați pe drumul din fața

lor. Să fi trecut doar două zile de când îl găsise în Cimitir? I se părea că de atunci trăise alte două vieți...

Goniră mai departe prin pustietățile de lângă Armada, iar casele construite prin suburbiile devastate cedară treptat teren șoselelor deschise, tărâmurilor stâncoase și periculoase și deșerturilor nesfârșite. Țara era aproape frumoasă în pustietatea ei, cu doar câteva semne mici de civilizație vibrând în mijlocul sihăstriei. Minutele se transformară în ore, metrii în kilometri. Nimic decât dubul și propriile ei gânduri ca tovarăși de drum. Cu fiecare clipă ei se apropiau tot mai mult de Babel. Cu fiecare clipă ea se apropia tot mai mult de cei care-i uciseseră familia, îi distruseseră întreaga lume. Faith. Gabriel. Frații lor.

Ce-o să le spună?

De unde să înceapă?

Lemon era pe locul din spate și răpăia cu degetele pe pielea artificială crăpată. Tropăia din picioare complet pe lângă ritmul muzicii. Pentru Ana era evident că o rodea ceva. Nu-i dădea pace de mai multe zile, adunându-i-se în minte ca un ambuteiaj din S20.

— Ești OK, Lem? o întrebă.

— Amețită. La max.

— Mi se pare că ești cam nervoasă.

Lemon își morfoli buza inferioară. Bătu din picior. Numai adrenalină și nervi.

— Uite, știu că Crick e programat să-și facă griji, rebelo, zise ea în cele din urmă, dar poate că el știe ceva.

— Un om care spune ceva logic? mormăi Cricket. Să mă pișteve cineva. Am impresia că visez.

Lemon puse o palmă peste unitatea vocală a roboțelului, să-i înăbușe vocea.

— Ai doborât un Goliat și doi Spartani, e clar, îi spuse Anei. Dar cum o să lupți cu o întreagă garnizoană? O să ne zboare de pe drum înainte s-ajungem în apropierea Babelului.

— Ezekiel conduce o mașină supărată rău. Iar eu sunt tot mai bună la asta, Lem. Nu mi-a luat nici măcar jumătate din timp să-l prăjesc pe blitzhund cât mi-a luat când am făcut-o cu Spartanii ăia. Sau doar îmi imaginez eu.

— Poate c-ai avut noroc? Poate că-i mai ușor să frițezi lucruri mai mici?

— O să aflăm după ce încerc. Ai tu un plan mai bun?

— Asta-i o tâmpenie, rebelo. Sunt bucuroasă că-l vrei înapoi pe domnul C, dar...

— Căcat! zise Ana.

— Hm, clipi Lemon. Asta-i puțin cam nepoliticos, dar e OK...

— Nu. Ana arătă dincolo de capul lui Lemon, dincolo de oglinda retrovizoare. *Căcat!*

Ziua se scursese sub roțile lor, iar soarele aproape că apusese în vest. Cerul sângera, trecând de la cenușiu tern, la roșu năprasnic și marginea lumii era consumată de flăcări. Mai spre sud, Ana vedea conturul minuscul al Armadei proiectat pe strălucirea apusului. Dar prin praful din siajul lor putea zări un norișor: un punctuleț întunecat, apropiindu-se pe urmele lor. Comută teleobiectivul, focalizând până văzu o singură siluetă, aplecată peste ghidonul unei motociclete joase. Haina neagră flutura în urma lui în vântul murdar. Ochii albaștri erau ațintiți direct asupra ei.

Lemon luă de sub scaun un binoclu și se zgâi prin lentilele murdare. Cricket urcă lângă ea, amândoi rostind la unison:

— *Căcaaaaat!*

— Predicatorul, icni Ana.

Ezekiel aruncă o ocheadă în retrovizor, mijind ochii din cauza apusului.

— Ești sigură?

— El este. Fără doar și poate.

Ezekiel se făcu pământiu și mâinile lui strânseră volanul atât de tare, încât încheieturile degetelor se albiră. Metalul gemu sub apăsare. Ochii realistikului străluceau.

— Hope..., șopti el.

Ana nu știa cum să reacționeze. Hope îl trădase pe tatăl ei. Ajutase la uciderea familiei ei. Iertarea nu avea niciodată să fie o opțiune. Însă realistika încercase să se îndrepte. Să plătească prin suferință. Le oferise adăpost. Îi ajutase când întreaga lume părea să le stea împotrivă.

Meritase să moară?

Ucisă de un psihopat într-o luptă care nici măcar nu era a ei?

Nu avea timp să chibzuiască asupra întrebării. Înțelese că lucruri și mai rele goneau pe urmele Predicatorului. Nu doar o motocicletă, ci *zeci*. Flancate de camioane mai grele, mașini de raliu tunate, mașini de teren supraturate. Steaguri cu hârca și oasele fluturau de antenele lor sau erau pictate pe capote. O gașcă de Corsari din Armada după aspect, porniți rău de tot să recupereze mașina furată a șefei lor.

Nu se gândise că va lua asta la modul personal...

Ezekiel arătă prin parbriz.

— Ana...

Se uită în direcția indicată de Zeke. Apusul în vest era spectaculos, dar priveliștea aproape că-i tăie respirația. Prin teleobiectiv, Ana putea vedea nori negri la orizontul nordic, un zid întunecat ce se întindea de la pământ, până sus în ceruri. Fulgerele brăzdau cerul, colorate în portocaliu ciudat, luminos. Zidul se afla încă departe, dar părea să le taie calea. Stomacul i se încleștă de frică.

— Te sperie tunetele, Ciungule? mormăi Cricket.

— Ăștia nu sunt nori de ploaie, spuse Ezekiel.

— E o furtună de sticlă, șopti Ana.

Lemon clipi nedumerită.

— Acum le fac și-n sticlă?

— Mi le amintesc de pe vremea când eram mică, îi explică Ana. Câteodată suflă până la Babel. Sticla este practic o porțiune mare din deșert, care a fost topită de bombe în timpul

războiului. Când vântul bate destul de puternic, particule de sticlă sunt măturate împreună cu nisipul și cu praful. Furtunile de sticlă pot fi lungi de sute de kilometri. Pot dura zile întregi. Uneori, săptămâni.

— Nu pare deloc amuzant, comentă Lemon.

— Decât numai dacă ți se pare amuzant să fii făcut ferfeniță de cioburi de siliciu radioactiv.

— Să revenim la ordinea de zi, zise Cricket bătând darabana cu încheieturile degetelor în scaunul său. Nu pot să nu observ că ne îndreptăm *direct* spre această chestie deloc amuzantă pe cât de repede putem. N-ar trebui s-o ștergem naibii din calea ei?

Ana îi aruncă lui Ezekiel o privire.

— Colegul meu cel învățat pune o întrebare justificată, Zeke.

— Între noi și Babel sunt peste o mie de kilometri, chiar dacă scurtăm direct pe Sticlă, răspunse el. Aproape dublu, dacă ocolim furtuna. Dacă am pierdut un sfert din combustibil din cauza glonțului rătăcit care ne-a lovit rezervorul, nu cred că mai avem destul să ne permitem un ocol atât de mare. Măgăoaia asta merge repede, dar e însetată.

— Stai! făcu Cricket. Deci vrei să ne duci înăuntrul furtunii? Dacă ești atât de doritor să ne omori, sunt și alte căi mai puțin evidente, Ciungule.

— Uită-te în spate, spuse Ezekiel. Pe urmele noastre este deja numai crimă și pedeapsă. Ne îndreptăm spre Sticlă, iar toți Corsarii care nu și-au adus costume antiradiații vor fi obligați să se întoarcă sau riscă să moară din cauza radiațiilor.

— Noi am furat costume antiradiații din Timonerie, sublinie Cricket. Ei și-au dat seama unde mergem. În mod sigur, au venit echipați.

— Și chiar dacă au venit, jumătate dintre ei sunt călare pe motociclete. Dacă vin după noi în furtuna de sticlă,

vor fi făcuți fâșii. Înjumătățirea numărului tipilor furioși și înarmați care ne urmăresc va fi o cale destul de reușită de a rămâne *ne*omorâți, nu crezi?

Ana cercetă zidul de întuneric prin parbrizul murdar. Arăta ca un nor amenințător de fum, înalt de mulți kilometri. Își amintea de furtunile periculoase care loviseră Babelul când era fetiță. Ghemuită în pat, împreună cu Marie și cu Alex, liniștirile lui Myriad înălțându-se peste cântecul șuierat al milioanelor de aschii ascuțite ca lamele, ce-i scrijeleau geamul camerei. Odată, fusese atât de rău, încât ea și frații ei ajunseseră în patul părinților, dârdâind sub așternuturile din mătase. Iar Babelul prinsese doar marginea furtunilor. Nu avea habar ce-ar fi însemnat să *intri* cu adevărat într-una.

Dar dacă nu aveau combustibil s-o ocolească...

— Se pare că nu avem de ales, declară ea. Numărul Unu, la ce te gândești?

Lem își coborî ochelarii și ridică degetul mare.

— Neomorâți îmi sună a-ntâia.

— Se pare că voturile favorabile au câștigat iarăși, domnule Cricket, strânse Ana din umeri.

Micuța logika mormăi și clătină din cap.

— Știi, democrația sună ca o idee grozavă, până petreci trei minute cu un alegător obișnuit.

Ezekiel acceleră *Trăsnetozaurul* spre furtună. Ana și Lemon scoaseră echipamentele antiradiații furate din Timonerie: două costume voluminoase din plastic, cu căști etanșe, în stilul măștilor de gaze. Unul într-o nuanță dezgustătoare de verde, iar celălalt, un roz țipător.

— E dreptul meu! țipă Lemon, înșfăcându-l pe ultimul.

— Și mi-l lași mie pe ăsta, de culoarea mucilor? gemu Ana. Drăguț.

Lem ridică plasticul roz spre cap.

— Se potrivește cu părul meu, vezi?

Costumele erau făcute pentru oameni de două ori cât ele, așa încât Ana și Lem își păstrară amândouă bocancii în picioare când traseră costumele peste hainele lor obișnuite. Plasticul era greu, căptușit, năduși. Însă costumele erau de gradul I, judecând după etichetele lor, ceea ce însemna că erau sigure chiar și în cele mai fierbinți zone din Sticlă. Creierul și șira spinării blitzhunzilor erau ecranate implicit împotriva radiațiilor, deci pentru Kaiser urma să fie în ordine. Iar Cricket nu era organic.

Mai rămânea astfel...

— O să te descurci? îl întrebă Ana pe Ezekiel, trăgându-și fermoarul costumului.

— Bineînțeles. Celulele realistikilor nu suferă mutații, așa că nu ne putem îmbolnăvi de cancer. Radiațiile nu ne afectează. De asta a pus-o Gabriel pe Faith să supraîncarce reactorul din Babel.

Ana închise ochii. Încercă să se gândească la ziua aceea. Revolta. Explozia neutronică. Chiar și fără cipul ce conținea falsele ei amintiri, tot nu-și amintea prea bine orele finale. Era ca și cum ar fi încercat să păstreze în palmă o mână de nisip; cu cât strângea pumnul mai tare, cu atât mai mult amintirile-i scăpau printre degete. Și iarăși își aminti glasul lui Myriad, răsunând ca o muzică peste gălăgia alarmelor declanșate, panica populației care fugea. Își amintea cum așteptase în celula aceea împreună cu familia ei. Teroarea și nesiguranța.

Gabriel.

Uriel.

Hope.

Faith.

„Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele și fratele, morți pe podea, lângă mine. Ochi lipsiți de viață și piepturi dezgolite."

Ana deschise pleoapele. Capul îi pulsa. Sistemul optic bâzâia.

„De ce nu-mi pot aminti..."

Pustietățile treceau fulgerător pe lângă ei și furtuna de sticlă creștea întruna. Lemon își trase fermoarul costumului antiradiații, își puse casca voluminoasă pe cap și întrebă cu glas bubuitor și cavernos:

— Ori îl fac s-arate *fabulos* pe mine, ori nu?

Ana nu se putu abține să nu zâmbească. Durerea de cap nu mai era atât de puternică. Indiferent cât de sumbră îi devenea mintea, cât i se întunecau colțișoarele, ea o avea întotdeauna pe Lemon. O stâncă. Mereu pusă pe șotii. Pentru Ana însemna mai mult decât ar fi putut s-o știe vreodată prietena ei cea mai bună.

Ca de obicei, Cricket păru neimpresionat de remarcile ei.

— Nu pot să nu-mi dau seama că nu iei lucrurile astea în serios, domnișoară Fresh, mormăi el.

Lemon își smulse casca, își inspectă reflexia în vizor, și-și aranjă șuvițele.

— Aș vrea să știi că-mi iau foarte în serios frumusețea, domnule Cricket.

Roboțelul oftă, se cățără înapoi pe scaunul din spate și se uită prin parbrizul murdar. Kaiser era lângă el și mârâia gros.

— Predicatorul se apropie, avertiză Cricket. Iar restul bandei s-ar putea să ajungă la noi înainte să intrăm în furtună.

Ezekiel apăsă accelerația până la podea, iar Lemon chiui când *Trăsnetozaurul* țâșni. Drumul deveni tot mai accidentat pe măsură ce se apropiau de Sticlă, gropile mai adânci și crăpăturile mai late. Era ca și cum pustiul se târa încet către coastă, intenționând să-i devoreze și pe ultimii reprezentanți ai omenirii. Ana văzu ruinele unor așezări vechi: oameni care încercaseră să trăiască dincolo de domeniile Armadei,

Megopolis sau Colonia BioMaas. Caroseriile ruginite ale vehiculelor sau rămășițele scheletice ale fostelor locuințe erau pe jumătate îngropate în nisip. Se întrebă dacă va mai rămâne ceva din omenire peste o sută de ani. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă Gabriel va izbuti să-și ducă planurile la îndeplinire și să populeze lumea cu realistiki.

Oare copiii omenirii ar fi făcut o lume mai bună decât reușiseră creatorii lor?

Sau ar fi distrus-o pentru totdeauna?

Odată cu kilometrii parcurși asfaltul se dezintegră, transformându-se în petice de asfalt, înăbușite de nisip și smocuri fusiforme de buruieni mutante. Ana se uită în urmă. Vânătorul de recompense continua să se apropie. Gașca Armadei îl urma – motocicliștii Corsari înaintau încet, dar sigur, iar vehiculele mai mari țineau pasul. În termeni de planificare strategică, poate că furtul celei mai faimoase mașini din oraș nu fusese tocmai ideea ei cea mai bună...

Și totuși, *era* o mașinuță grozavă.

Furtuna de sticlă umplea orizontul din fața lor, ridicându-se de la solul torturat. Se aflau acum la numai câțiva kilometri de marginea ei. Auzi un vuiet grav, amenințător, acumulându-se în spatele muzicii. Putea distinge aschii ascuțite ca lama, licărind roșiatice în lumina apusului. Fulgerele, de culoarea flăcărilor, sfâșiau cerul cu scăpărări orbitoare.

Se uită la Ezekiel.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

Realistikul îi aruncă o privire. Îi oferi un zâmbet aflat la mai puțin de trei microni de perfecțiune. Era felul în care ea dorea să i se zâmbească pentru totdeauna. O prinse de mână.

— Ai încredere în mine.

Ana îi strânse degetele și-i zâmbi la rândul ei.

— Am, zise ea.

1.25

FURTUNA

Haos.

Balamuc.

Război total.

Vijelia îi lovi cam la un kilometru distanță de marginea furtunii, zgâlțâind *Trăsnetozaurul* ca pe o jucărie. Camionul se cutremura și derapa, iar Ezekiel se lupta să-l mențină stabil. Continuară îndârjit și bezna puse stăpânire pe drumul din fața lor, sunetul ploii de sticlă și pietre duruind pe capota mașinii. Ana strânse mâna lui Ezekiel pentru ultima dată, apoi o eliberă, pentru ca el să poată ține ambele mâini pe volan. Își puse casca de la costumul antiradiații și-i verifică etanșările. Geamurile închise. Prizele de aer închise.

— Toată lumea-i pregătită? țipă ea peste mugetul în creștere.

— Nnnu chiar, se strâmbă Lemon.

— În mod clar, nu! strigă Cricket.

— Ham! făcu Kaiser.

— Prea târziu! Țineți-vă bine!

Frontul de furtună îi izbi ca un ciocan, aproape smulgând volanul din strânsoarea lui Ezekiel. Realistikul înjură

și recâștigă controlul camionului, apoi fură înghițiți de un nor de praf, pământ și milioane de așchii lucitoare de sticlă. Ezekiel reduse viteza, aprinse farurile și conduse aproape intuitiv prin haos. Zgomotul era asurzitor, un tunet nesfârșit acoperind scrâșnetul ca de șmirghel de pe învelișul *Trăsnetozaurului.*

— Băga-mi-aș! se văicări Lemon.

— Pune-ți centura de siguranță! strigă Cricket.

— Nu ești șeful meu! răcni Lemon și strânse *tare* centura de siguranță.

O altă rafală de vânt lovi camionul din lateral și cauciucurile scârțâiră. Ana văzu barajul constant de particule mici de sticlă ce curățau rugina de pe caroseria *Trăsnetozaurului,* sablând-o până la metalul lucios de dedesubt. Nu aveau habar cât de întinsă era furtuna de sticlă, nici când se va sfârși; acum erau în interiorul ei, băgați până peste cap. Tot ce putea face era să se țină bine și să spere.

Trecură ore, iar cacofonia se contopi într-un huruit asurzitor. Tunetul de pe drum, furtuna, sticla de pe caroserie și de sub roți, totul i se contopise într-o pâclă în cap. Ana se uită pe bancheta din spate și o zări pe Lemon ținându-l strâns pe Cricket. Kaiser își ascunsese capul în poala fetei. Ochii lui Lem erau larg căscați, de frică.

— Dacă ai avut *vreodată* îndoieli legate de afecțiunea pe care ți-o port, rebelo..., începu ea.

— Niciodată, răspunse Ana.

Se întinse în spate și-o prinse de mână. Pentru o clipă fu aproape copleșită. De-a lungul întregului parcurs, Lemon nu se clintise deloc. Nu tresărise. Nu pusese întrebări. Nici măcar o dată.

— M-auzi, Lemon Fresh? Ana îi strânse degetele. *Niciodată.*

— Încă-mi ești datoare cu poneiul ăla, știi doar.

Ana zâmbi.

— O să mă țin de cuvânt.

— Ascultă...

Lemon privi spre Ezekiel. Spre Cricket, care-i stătea în poală. Zâmbetul ei strengăresc, obișnuit, dispăruse. Nicio sclipire șmecherească. Părea, dintr-odată, înspăimântată, luptându-se cu cuvintele, atât era de doritoare să vorbească.

— Ascultă, rebelo, trebuie să-ți spun ceva...

Parbrizul se făcu țăndări și căzu zgomotos în interior, habitaclul umplându-se de pietriș și de pământ. Lemon țipă când o mână în mănușă roșie se întinse spre ea. Camionul derapă pe șosea, Ezekiel fiind orbit de praf și de sticlă. Kaiser mârâi și mușcă brațul, iar metalul scrâșni pe metal. Ana îl putu vedea pe Predicator agățându-se de camion, cu o mască de gaze pe față. Nu purta costum antiradiații, ci aceeași haină neagră, plină de arme. Nu știa dacă individul era mânat de dorințe sinucigașe ori era atât de augmentat, încât se descurca și cu radiațiile. Însă fugul era acolo și era pus pe treabă.

Trăsnetozaurul izbi o groapă, se hurducă și o izbi pe Ana de portieră. Fata reuși să scoată pușca cu țeava retezată în timp ce Ezekiel se chinuia să recapete controlul camionului. Cabina era plină de pietriș și de sticlă, iar realistikul clipea, alungându-și lacrimile întunecate. Lemon îl înhăță pe Excalibur și-l roti cu stângăcie în spațiul închis. Bâta scăpără pe fața Predicatorului o strălfulgerare de curent electric și vânătorul de recompense înjură de durere. Se târî pe jumătate în cabină, apucă gulerul lui Lemon și o izbi cu capul de portieră, o dată, de două ori, de trei ori, până când fata dădu ochii peste cap.

— Lem! strigă Ana, ridicând pușca.

Vânătorul de recompense îi lovi arma și glonțul găuri scaunul de lângă el cu un *BUM!* asurzitor. Kaiser îi strângea brațul în fălci, cu ochii sângerii de furie. Cricket scotocea în geanta lor, încercând să scoată o carabină de asalt la fel de mare ca el. Camionul lovi încă o groapă, zguduindu-i pe toți.

Ana ținti și trase glonțul din cealaltă țeavă drept în pieptul Predicatorului.

BUUUM!

Vânătorul de recompense zbură prin parbriz, într-un nor de fum, sânge și sticlă. Degetele lui apucară strâns aripa, dar, cu o înjurătură cumplită, zbură peste caroserie și dispăru în furtună, ridicând praf.

— Haleşte asta, lăbarule! strigă Ana.

Trăsnetozaurul lovi altă groapă și aproape că se răsturnă, iar Ezekiel se luptă disperat să mențină controlul. Ana smulse casca de pe cap, își trase ochelarii de pe frunte și-i puse realistikului. Furtuna mugea, lovind camionul ca barosul vreunui zeu răzbunător. Cricket urlă ca să acopere vacarmul.

— Încetinește, Ciungule, vrei să ne omori pe toți?

În urma lor izbucniră focuri de armă și gloanțele ciuruiră caroseria camionului. Ana își puse casca înapoi pe cap, mijind ochii prin furtuna de sticlă. În haos văzu motociclete, siluete întunecate. Măști de gaze, cu însemne cu hârca și oasele încrucișate.

— Băieții Armadei ne-au urmărit prin furtuna asta? Faceți *mișto* de mine?

— A trebuit să furi cea mai tare mașină, da? răcni Cricket. Te-am prevenit să iei una mai mică, dar tu nuuuuu, îmi pare rău, domnule Cricket, majoritatea a fost de acord!

— Nu taci odată? urlă Ezekiel.

— Imediat ce-mi săruți strălucitoarele părți bărbătești din metal.

— Tu n-ai niciun fel de părți bărbătești, Crick! strigă Ana. Nici strălucitoare și de niciun alt fel.

Își desfăcu centura de siguranță și se târî pe bancheta din spate sub ploaia de gloanțe. Lemon leșinase, sângele picurând din rana de pe frunte. Biata de ea fusese făcută KO în ultimele zile de mai multe ori decât un luptător în ring. Ana își așeză pe podea prietena cea mai bună și scoase una

dintre carabinele de asalt din geanta ei. Arma era grea, iar ecourile vechilor schimburi de focuri îi răsunară în minte. Mirosul de sânge. Urletele.

Mai bine să domnești în iad, zâmbește bărbatul frumos, decât să slujești în cer.

Nu. Asta fusese atunci. Iar asta era acum. Ea nu însemna trecutul ei, iar trecutul ei nu-i determina viitorul. Prietenii ei aveau nevoie de ea. Coborî siguranța, comută sistemul optic la vederea termală și ținti semnăturile termice ale Corsarilor urmăritori. Putea distinge câteva camioane și mașini de teren, douăsprezece motociclete care se apropiau și trăgeau în cauciucurile *Trăsnetozaurului.*

Ana ținti și trase o rafală intermitentă. Fulgere de culoarea flăcărilor scăpărară deasupra capetelor, iar un Corsar se bălăngăni și căzu. Ana trase din nou și din nou, nereușind să nimerească nimic. Corsarii ripostară, forțând-o să se adăpostească atunci când reîncărcă, în vreme ce gloanțele ciuruiau tăbliile camionului. Focurile de armă îi reverberau în cap, Lemon zăcea pe podea la picioarele ei, imaginea, gălăgia, haosul – toate o trăgeau din nou spre celulă, spre ziua aceea, spre orele finale...

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele și fratele, morți pe podea, lângă mine. Ochi lipsiți de viață și piepturi dezgolite.

Soldații stau deasupra mea. Toți patru, într-un șir perfect.

Mai au un singur lucru de...

Un camion al Armadei ieși din furtună, ștergând din lateral *Trăsnetozaurul.* Ana fu azvârlită în Kaiser, iar Ezekiel izbi camionul atacator.

— Ana, vino și ia volanul! strigă realistikul.

— Nu pot să conduc așa ceva!

— Eu trag mai bine decât tine. Treci la volan!

Geamul din dreptul șoferului se făcu țăndări când un Corsar goli jumătate de încărcător în flancul camionului.

Ana se ghemui lângă Kaiser, simțind gloanțele *ricoșând* din carcasa lui blindată. Ezekiel înșfăcă cealaltă carabină de asalt și, ținând volanul drept cu o mână, îi umplu de gloanțe pe șoferul și pe trăgătorul din camion. Vehiculul se izbi de *Trăsnetozaur* și ricoșă măturând un motociclist, apoi se rostogoli și explodă într-o deflagrație albastră de metan.

— Ia volanul! răcni Ezekiel.

— Bine, bine, nu-i nevoie să urli!

Ana se rostogoli în scaunul din față, iar Zeke se ridică prin trapa din tavan. Așchiile ascuțite ca briciul începură să-i sfâșie pielea neprotejată, biciuindu-i încheieturile degetelor și obrajii până la sânge, în timp ce el începu să tragă metodic asupra Corsarilor urmăritori. Ana strânse tare volanul și apăsă accelerația, iar *Trăsnetozaurul* țâșni înainte cu un muget asurzitor din motorul cu opt cilindri în V, în vreme ce motociclete și mașini se apropiau din toate părțile.

Realistikul trase continuu, fantomând șase motocicliști și încă trei șoferi înainte de a rămâne fără gloanțe. Un Corsar sări pe capota *Trăsnetozaurului* de pe un buggy, un altul de pe un 4x4 blindat, care rula paralel de ei. Se țineau de aripile camionului și unul întinse mâna prin parbrizul spart, apucând-o pe Ana de gât. Fata țipă, trase de volan spre stânga, se ciocni cu vehiculul cu tracțiune integrală și-i strivi pe ambii bărbați între caroserii.

Cricket se afla pe locul din spate, reîncărcând pușca Anei și carabina de asalt. I-o dădu pe a doua lui Ezekiel, care continuă să tragă în vehiculele urmăritoare. Ana stătea aplecată deasupra volanului, mijind ochii prin casca de protecție aburită. Drumul dispăruse complet și formațiuni stâncoase se înălțau în față din deșert. Furtuna de nisip șuiera în continuare, ca o urgie dintr-un mit străvechi al fetei. Scylla

și Charybda.* Fenris sau Kali**. O furie aţâţată de ură și foame, care distrugea totul în cale.

Mașina 4x4 blindată încă vuia lângă ei, cu aripile mânjite acum în roșu. Șoferul o izbi de camionul Anei, ca să-l îndrepte spre o stâncă. Fata ripostă și cei doi monștri pe roți se frecară unul de altul, stârnind o jerbă de scântei. Cricket înjură, când căzu pe bancheta din spate ca o păpușă din cârpe, iar Kaiser lătră prin geamul spart. Mașina 4x4 era mai grea și Ana avea probleme în menținerea direcției, îndreptându-se acum spre o stâncă neagră ce se înălța din nisip.

— Ezekiel! strigă ea.

Realistikul nu răspunse și continuă să tragă.

— EZEKIEL!

În cele din urmă, tânărul o auzi, se întoarse spre vehiculul de lângă ei și-l ciurui cu gloanțe. Șoferul se prăbuși pe volan, iar Ana redresă camionul, trecând de stâncă la numai câțiva centimetri. Rămas fără gloanțe, Ezekiel se lăsă în scaunul pasagerului, trântind trapa.

— Nu mai am muniție, gâfâi el. Dar au rămas numai câțiva motocicliști și un camion. Apasă pe accelerație cât poți de tare. Cred că le-am scos lupta pe nas.

— Nu vrei să iei... *Oh, Doamne!* icni Ana.

Ezekiel era acoperit de sânge. Furtuna de sticlă răsese încheieturile degetelor până la oasele metalice și pe chipul lui frumos șiroia sânge. Ochelarii Anei îi salvaseră ochii de ce putea fi mai rău, însă pielea neprotejată din jur...

— Zeke, ești OK?

— Nu-ți face griji pentru mine, zise el.

— Arăți ca și cum ai fi fost aruncat într-un malaxor.

---

* Monștri marini mitici menționați de Homer (n. tr.).

** În mitologia nordică, Fenris este un monstru gigant întruchipat ca lup; Kali, divinitate hindusă personificând mânia și groaza, recunoscută uneori drept zeița morții (n. tr.).

— O să-mi revin. Crede-mă.

Cu teama rozându-i sufletul, Ana reveni cu atenția asupra drumului și încheieturile degetelor i se albiră încleștate pe volan. Verifică flancurile în căutarea unor urmăritori, ascultă după motoare prin urletele vântului. Aruncă o privire în retrovizor.

— Crick, Lemon e OK?

Roboțelul pescuise o bandă izolatoare din geanta ei și lipise covorașele de pe podea peste găurile din lunetă. Totul din habitaclu era plin de pietricele și de sticlă. Logika se aplecă asupra lui Lemon, scoțându-i casca pentru a inspecta rana.

— Cred că da, răspunse. Poate o contuzie. Dar respiră, e-n regulă.

Ana clătină din cap. Fusese foarte aproape. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Lem...

Își văzură de drum; furtuna izbea camionul și întreaga lume se făcuse neagră. Lumina farurilor tăie o fâșie prin beznă, scânteind pe aschiile de sticlă zburătoare, arzând roșiatică sub fulgerele stranii, arcuite deasupra capetelor lor. Motorul tremura, însă rezista. Îi trăgea prin noaptea clocotitoare, tot mai aproape de Babel.

Tot mai aproape de casă.

Ana se uită din nou la Ezekiel. Realistikul își ștergea sângele și mizeria de pe față cu mâna bună. Tocmai își riscase viața, lăsându-se sfâșiat, ca s-o protejeze pe ea. Nu ezitase nici măcar o secundă. O durea sufletul să-l vadă rănit așa, pentru propria ei siguranță, dar o încălzea să-l vadă că riscase de la bun început. Jurământul lui din ordinariat îi răsuna în minte. Adevărul său era acum imposibil de ignorat.

Aș face orice ca să fii în siguranță.

Îi atinse brațul, la fel de ușor ca o pană în cădere.

— Mulțumesc, Zeke.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

El zâmbi pieziș și-i făcu o plecăciune scurtă.

— Vrei să trec eu la volan?

— Probabil că-i o idee bună.

Trecu peste genunchii lui, iar el alunecă pe dedesubt, fiind pentru o clipă încâlciți când schimbară locurile. Ana inspiră adânc și verifică dacă mai erau urmăriți. Nu putea să vadă afară decât bezna. Sticla și pietrișul continuau să pătrundă prin geamul din dreptul șoferului, așa că logika se târî peste umărul lui Ezekiel și lipi cu bandă adezivă încă un covoraș de pe podea, atingându-și intenționat dosul de obrazul realistikului. Ezekiel era prea ocupat cu șofatul ca să-l dea la o parte. Curentul se domoli și Cricket își mai frecă o dată fundulețul metalic de fața lui Zeke înainte de a se târî înapoi în locul său din spate.

— Ți-a făcut plăcere? întrebă realistikul.

— Enorm.

Ezekiel privi spre Ana și clătină din cap.

— Într-o oră ar trebui să ieșim de pe Sticlă. Dacă furtuna ajunge până la Babel, va fi bine. Corsarii rămași vor renunța, probabil, când își vor da seama încotro ne îndreptăm.

Fata încuviință și, cu toate că aveau numai necazuri, reuși să zâmbească.

— A fost un schimb de focuri al naibii.

Tânărul făcu cu ochiul.

— Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos.

— Noi facem o echipă destul de bună, este?

— Noi?

Ana își văzu zâmbetul reflectat în albastrul perfect al ochilor săi. Își lăsă capul în poala lui și-i simți căldura pielii prin costumul antiradiații. Își aminti.

— Da, oftă ea. Noi.

— Cred că-mi place cum sună asta.

O cuprinse cu brațul, lipind-o de el. Și, în ciuda întregului haosului, a sângelui vărsat, fata se simți bine. Totul se simțea perfect real. Își dorea să simtă asta pe veci.

El și ea. Împreună.

Pentru totdeauna.

1.26

TERMINUS

Sânge pe mâinile mele. Fum în plămâni. Mama, tata, surorile mele și fratele, morți pe podea, lângă mine. Ochi lipsiți de viață și piepturi dezgolite.

Soldații stau deasupra mea. Toți patru, într-un șir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul și cel mai prețios.

Furtuna îi urmări până-n zori. Sulițe fumurii de lumină începură să apară prin ceața de praf și de sticlă. Ana îl lăsase, în cele din urmă, pe Ezekiel să conducă și se dusese pe bancheta din spate, s-o țină în brațe pe Lemon. Cea mai bună prietenă a ei își revenea încet. Fruntea și orbitele erau umflate și vinete, sângele i se închegase în gene. Ana își asumă riscul să-i scoată din nou casca, pentru a-i spăla rana, în vreme ce Cricket și Kaiser priveau agitați.

— Lem? murmură Ana. Lem, m-auzi?

— Mmm..., făcu Lemon.

— Ești în regulă, Pistrui? întrebă Ezekiel.

— N-nu, gemu Lemon. Pupă-mă... ca să mă... v-vindec.

— O să fie bine, zâmbi Ana.

Lemon întredeschise pleoapele, șuierând de durere.

— Ce naiba m-m-a... lovit?

— O maşinărie de ucis îmbunătăţită cibernetic, răspunse Ana.

— E deja... m-marţi?

— Stai liniştită. S-ar putea să ai o contuzie.

Kaiser privi afară prin parbriz şi mârâi.

— Ana, spuse Ezekiel, ar fi mai bine să vii aici.

— Crick, dă-i nişte apă, zise fata. Nu prea multă, să nu i se facă rău.

Ana se aplecă şi-o sărută pe Lemon pe frunte.

— Să stai jos, Lem. Să ţii capul jos şi să nu faci nicio prostie.

— Prea... târziu, gemu Lemon.

— Ana! avertiză Ezekiel.

Fata trecu pe scaunul de lângă el şi miji ochii prin furtuna de sticlă, care se mai domolise. În lumina slabă a zorilor distinse un profil înălţându-se din linia deşertului. Sângele îi îngheţă şi pielea i se făcu de găină. Fu izbită instantaneu de o cascadă de amintiri. Fratele şi surorile ei în camere albe, imaculate. O grădină, plină de flori care nu mai existau niciunde altundeva pe Pământ. Muzică în aer şi fluturi mecanici, o bibliotecă imensă, cu cărţi. Braţul tatei cuprinzându-i umerii. Buzele mamei sărutându-i fruntea. Un paradis într-o lume condusă spre ruină.

— Babelul, murmură ea.

Se înălţa din nisipul din faţa lor, o lance din oţel şi din sticlă, încercând în van să străpungă cerul. Doar în poveşti se întâmpla ca obiectele iradiate să strălucească, însă în aer exista ceva – praf sau sticlă ce se combinase cu lumina zorilor şi cu radiaţia persistentă în oasele oraşului – care aprinsese metropola. Arăta de parcă întregul oraş ardea cu flăcări translucide.

Spre deosebire de Armada, ridicat peste ruinele vechiului oraş, Babelul aproape se încadra în peisaj, crescând din

pământ ca o spirală vag organică. Turnul era, în realitate, alcătuit din două structuri înfășurate între ele ca spirala dublă a ADN-ului. În epoca sa de glorie, frumusețea lui tăia respirația. Însă asta fusese în trecut...

Orașul din jurul său era acum o cochilie goală, numai ferestre sparte și rugină atotstăpânitoare. Pe cerul altădată plin de elicoptere și de drone zbura o singură cioară iradiată, care descria cercuri. Babelul ce fremăta de viață devenise un loc pustiu și tăcut, un mormânt în descompunere pentru oamenii uciși acolo. Ziua în care mașinăriile încetaseră să mai cânte. Ziua în care familia ei murise.

Ana își simți ochiul plin de lacrimi. Nu se gândise că va fi atât de afectată, însă vederea fostului ei cămin semăna cu vederea unei stafii. Toate fragmentele vieții sale trecute, tot sângele, furia și durerea, imortalizate în sticlă și crom și izotopi care aveau să se înjumătățească în zece mii de ani.

— Ești OK? întrebă Ezekiel.

Ea clătină pur și simplu din cap. Mută și îndurerată. Locul ăsta nu era casa ei, ci un mausoleu. Locul unde i se sfârșise copilăria și de unde fusese azvârlită într-o lume ruginită și prăfuită. Totuși, asta era viața care i-o scosese în cale pe Lemon. Pe Kaiser și pe Cricket. Și da, chiar și pe bunicul. Le putea simți din nou pe aceste două fete în mintea ei. Cea care fusese și cea care devenise. Uitându-se la turn, locul unde una dintre ele murise și cealaltă se născuse, nu mai știa dacă să simtă tristețe sau ușurare.

Ezekiel îi văzu expresia feței și o luă de mână. Pielea lui era caldă și vie, adevărată, iar ea își încrucișă degetele într-ale lui. Respiră ceva mai ușor.

— Sunt alături de tine, spuse el.

— Mă bucur, zâmbi Ana.

Miji apoi ochii prin furtuna de sticlă și prin parbrizul murdar, distingând în fața lor formele vagi ale campamentului Daedalus. Zări machini imense, Titani, Tarantule

și Distrugători, lucind în lumina zorilor. Puternic blindate, cu picioare ca niște coloane, cu celule micro-solare lucind pe vopseaua lor de camuflaj de deșert. Stăteau într-o vigilență tăcută sau patrulau la nesfârșit prin suburbia moartă, în exteriorul zidurilor sparte ale Babelului. Se întreba ce făcuseră piloții din interiorul lor ca să ajungă să aibă asemenea însărcinări mizerabile. Cât de plictisiți trebuie să fie aici, rugându-se să aibă în ce să tragă.

Iar ea, prostuța, era pe cale să le îndeplinească dorința.

Cu numai câteva zile înainte, un singur Goliat țicnit aproape că o fantomase. Cine știe câte alte machini o așteptau acolo? Toate puternic înarmate, mobilizate la maximum, cu piloții dinăuntru abia așteptând să bage ceva la doi metri sub pământ, rănind orice se apropia prea mult.

— Nu mai suntem în WarDom, Toto*, murmură Cricket.

— Mda, șopti Ana.

— Sper că ți-ai încălzit mojo-ul.

— Și eu.

Ezekiel o strânse de mână și zâmbi.

— Cred în tine, Ana.

— Mare Creator, să-mi facă cineva de petrecanie..., gemu Cricket.

Realistikul îl fulgeră cu privirea peste umăr.

— Nu-i prea mult romantism în sufletul tău, așa-i?

Cricket ridică degetul mijlociu și aprinse torța de sudură.

— Uite-aici romantism, Ciungule!

Ieșiră mugind din furtuna de sticlă, în vârtejurile rotitoare și norii rostogoliți de la marginea furtunii. *Trăsnetozaurul* fusese sablat de vântul abraziv al furtunii, iar lumina zorilor strălucea pe caroseria lui metalică șlefuită. Acum

---

* Aluzie la cuvintele Dorotheei, eroina din *Vrăjitorul din Oz*, către cățelușul ei, Toto, la ajungerea în Oz: „Nu mai suntem în Kansas, Toto" (n. tr.).

Ana vedea mult mai bine garnizoana Daedalus. Nu era o armată, ci mai mult o forță de poliție, poate douăsprezece machini grele, aflate aici ca să se asigure că niciun jefuitor n-avea să șterpelească secretele radioactive ale Babelului. Chiar dacă piloții erau pe jumătate adormiți la comenzi, o mână de roboți supărați erau de ajuns pentru a trata cu orice bandă de recuperatori de gunoaie din Resturi, înarmați doar cu puşcoace.

Însă dacă unul dintre ei se nimerea să fie un glonț viu de argint, atunci...

Ana închise ochii, simțind cea mai apropiată machina. Era o Tarantulă, o mașinărie de ucis pătrățoasă, cu opt picioare, mare cât un autobuz, ticsită cu lansatoare de rachete cu rază scurtă de acțiune și autotunuri gemene. Își roti trunchiul la auzul motorului care se apropia și ridică antenele pentru a transmite un semnal de alarmă garnizoanei Daedalus.

— *Atenție, vehicul neidentificat!* anunță pilotul prin difuzor. *Atenție, vehicul neidentificat! Accesul în zonă este interzis prin ordinul Daedalus Technologies. Aveți treizeci de secunde pentru schimbarea direcției, altfel deschid focul.*

Ezekiel acceleră. *Trăsnetozaurul* zvâcni înainte, lăsând furtuna de sticlă să urle în urma lor. Tarantula se întoarse să se confrunte cu camionul care se apropia, picioarele i se mișcară într-o imitație cinetică și oribilă a unui păianjen adevărat, iar două lansatoare de rachete i se desfășurară la spate ca niște aripi masive și lucitoare.

— *Dacă nu schimbați direcția, sunt autorizat să folosesc forța letală!* avertiză pilotul. *Aveți la dispoziție cincisprezece secunde.*

— Ana? întrebă Ezekiel.

— Pot s-o fac, șuieră ea.

Deschise trapa din acoperiș și se săltă pentru a vedea cât mai bine. Transpira în costumul din plastic antiradiații, verde ca mucusul, și simțea praful și nisipul izbindu-se

de vizor. Miji ochii spre lumina zorilor, își fixă privirile pe Tarantulă. Se închipui în WarDom. Își aminti gustul de sânge din gură. Durerea. Spaima. Adună totul din măruntaiele ei și le amestecă cu durerea de a vedea din nou Babelul. Amintirile familiei. Alex. Olivia. Tania. Marie.

Mama.

Tata...

Totul. Fiecare părticică. Fiecare picătură.

— Haide..., șopti ea.

— *Zece secunde.*

— Ana? strigă Ezekiel.

— Încerc!

Pilotul fixă picioarele machinei în poziția de tragere. Ana își strânse degetele în gheare. Eve dinlăuntrul ei refuză să se clintească. Să se îndepărteze. În definitiv, ele mai întâlniseră moartea. O scuipaseră direct în față. Zgâriaseră, mușcaseră și își făcuseră drum cu forța.

„Ăsta nu-i sfârșitul meu.

Ăsta nu-i decât

un alt

adversar."

Încărcătura electrostatică dansa pe pielea ei. Negarea se amplifica înlăuntrul ei, pulsându-i în tâmple când bateriile de rachete ale Tarantulei se treziră la viață. Furia-i clocotea, împrăștiindu-i-se de pe buze în timp ce întinse mâna și urlă.

Și urlă.

ȘI URLĂ.

...

...fără să se întâmple absolut nimic.

— *Deschid focul.*

Rachetele vuiră din tuburile de lansare, cu zecile, îndreptându-se spre *Trăsnetozaur*, lăsând dâre de vapori în urmă. Ezekiel smuci volanul spre stânga și camionul se înclină pe două roți preț de un moment chinuitor, după care reveni

hurducăind pe pământ, într-un nor de praf. Rachetele mugiră din cer, explodând în nori clocotitori de foc în spatele lor. Unde de șoc asurzitoare scuturară vehiculul. Ana alunecă înapoi în cabină și se ținu cu disperare. Altă salvă de rachete trecu pe lângă ei, spulberând covorașele lipite în locul geamurilor sparte. Fata simți căldura aproape arzându-i pielea.

— Ce... ce... *dracu'*? gemu Lemon, ridicându-și capul însângerat.

— Lem, ține capul jos! răcni Ana. Și pune-ți centura de siguranță!

Ridică o mână, încercând s-o invoce din nou. Puterea. Darul ei. Indiferent cum îi zice. Suferința pentru care ajunsese să fie vânată de Frăție, urmărită pe cuprinsul unui pustiu de sticlă radioactivă de o mașinărie de ucis, augmentată cibernetic. Blestemul din cauza căruia cel mai mare stat corporatist din Zona de Coastă emisese un mandat pe numele ei.

Progenitură de gunoi.

Deviată.

Abnormă.

N-o ajuta absolut deloc.

— De ce nu merge? șuieră ea.

Tarantula slobozi încă o rafală, și numai talentul lui Ezekiel la volan îi feri de incinerare. Pământul din jurul lor înflori în petale frumoase de foc și de fum negru, iar schijele răpăiră pe caroserie. Ana văzu doi Titani gonind prin pustiu, în direcția lor; machini uriașe, bipede, pe lângă care Goliații păreau jucării. Un Distrugător se îndrepta, de asemenea, spre ei, șenilele sfârtecând pământul, autotunurile fulgerând. Kaiser începu să latre prin geamul din spate, bătând cu coada pe banchetă. Cricket își iți capul pentru a-l potoli pe blitzhund, spionându-l pe Kaiser cu ochii lui sașii.

— Hm, zise el. Să revenim la ordinea de zi...

O ploaie de gloanțe spulberă parbrizul și Ana țipă când Ezekiel o împinse sub bord. Motorul tuși un nor de fum

negru, scoțând un sunet ca de șuruburi azvârlite într-un malaxor. Mai aveau cel puțin doi kilometri până la suburbiile Babelului, dar dacă izbuteau să intre pe străzi, acolo erau mai la adăpost. Ezekiel ambală motorul și intră pe o autostradă veche sfărâmată; Ana se târî în poala lui și întinse o mână spre machina care se deplasa acum pentru a le tăia calea spre oraș. Strânse pumnul. Scrâșni din dinți. Cu ochii-n lacrimi.

— *Fir-ar al naibii, de ce nu funcționează?*

Lemon gemu, încercând să se ridice în scaun. Cricket îi făcu semn să rămână jos și-i verifică de două ori centura de siguranță.

— Nu vreau să alarmez pe nimeni, dar poate vreți să vă uitați în urma noastră...

Ana scrută prin luneta spartă și simți un ghem în măruntaie când văzu o siluetă familiară ieșind din furtuna de sticlă. Călărea altă motocicletă, probabil recuperată de la un Corsar doborât de Ezekiel. Pieptul îi era plin de sânge închegat. Hainele îi erau sfâșiate. Masca de gaze îi acoperea fața. Cu toate acestea, nu-l puteai confunda.

— Predicatorul..., oftă fata.

— Faci mișto de mine? Ezekiel aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Ce-l poate omorî pe tică...

Racheta lovi chiar lângă portiera sa. Toate geamurile rămase întregi explodară, sticla se împrăștie prin cabină și *Trăsnetozaurul* se răsuci în aer. Lemon țipă, ținându-se de centura de siguranță când camionul încercă să decoleze. Ana nu-și prinsese centura, așa că Ezekiel se aruncă peste ea și urlă:

— ȚINEȚI-VĂ BINE!

Trăsnetozaurul se izbi de pământ, dându-se peste cap într-un nor de sticlă și de flăcări. Lumea se rostogoli, iar Ana se lovi cu capul de ceva tare și o durere cumplită îi străbătu memcircuitul. Nu știa unde era susul sau josul. Trecură

momente nesfârșite, chinuitoare, în timp ce vehiculul continua să se rostogolească, făcându-se praf, pentru ca în cele din urmă să se oprească fumegând.

Sânge în gură. Cioburi în păr. Durerea îi săgeta craniul. Ana gemu, uitându-se prin parbrizul spart. Kaiser fusese azvârlit afară și zăcea nemișcat pe asfaltul crăpat. Nu-l putea zări pe Cricket. Mașina aterizase cu roțile în sus. Lemon gemea, suspendată cu capul în jos, susținută de centura de siguranță. În orice clipă, încă o încărcătură de rachete putea veni dinspre Tarantule. Ana trebuia să iasă de acolo, să le oprească...

Ezekiel își desfăcu centura și aproape căzu peste ea.

— Ești în regulă? întrebă el.

În mintea ei era o lumină orbitoare. În urechi auzea urlete.

Realistikii stau deasupra mea. Toți patru, într-un șir perfect.

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul și cel mai prețios.

Nu viața, nu.

Ceva mult mai drag mie.

— Eu...

Auzi cizme pe pietriș, zornăitul pintenilor.

Glasul Predicatorului, uscat ca iasca.

— ...coordonate șapte-șapte-doisprezece-alfa. Prioritate unu. Prioritate unu. Opriți focul, Omega! Repet, opriți focul!

Ana auzi pași grei, scrâșnetul șenilelor pe sol. Zumzetul servomotoarelor și șuieratul pistoanelor. Capul o durea groaznic. În locul unde se lovise la cap avea un zbârnâit electrostatic. Atinse memcircuitul și simți o fisură adâncă în izolația de sub pielea artificială. Își retrase degetele pline de sânge.

Cele patru siluete se dau într-o parte și o a cincea intră în încăpere. Bărbat. Umeri lați, conturat pe fondul luminii orbitoare. Ceilalți se uită la el, în așteptare.

— *Nu pot, spune nou-venitul.*

— *Trebuie, îi răspund ei.*

— *Nu vreau.*

Comandantul îi întinde pistolul său.

— *O s-o faci.*

— Ezekiel..., zise Ana.

Nou-venitul își șterge ochii cu mâna.

Dar în cele din urmă, ia pistolul.

— Oh, Doamne...

Se uită în ochii realistikului. Albaștri precum cerul de odinioară. Aceiași care o priviseră cu adorație când stătuseră împreună în camera ei. Atâta durere când ridicase pistolul și-l ațintise asupra capului ei...

— *Îmi pare rău, spune el.*

— Tu ai fost, șopti ea.

— Poftim? clipi Ezekiel. Ce am fost eu?

Lacrimile începețoșau totul în jur. Amintirile fuzionaseră în cele din urmă. Ultimele rămășițe ale orelor finale. Toți cinci, în celula unde avusese loc masacrul. Gabriel, Uriel, Hope, Faith.

Și *el.*

Mai au un singur lucru de luat de la mine.

Ultimul și cel mai prețios.

Nu viața, nu.

Dragostea mea.

— Tu...

Se poticni la acel cuvânt, incapabilă să respire.

— Ana...

Fata se târî cu spatele prin geamul spart, ieșind în lumina orbitoare a soarelui. Lacrimile îi scindau lumea într-un milion de fragmente strălucitoare. Predicatorul stătea acolo, cu un pistol într-o mână și cu un aruncător de flăcări în cealaltă. Cricket se târî de sub camion, îndoit și clătinându-se. Micul logika se strecură până lângă Ana și-o cuprinse cu brațele.

— Eşti OK?

Şase maşinării din clasa de asediu erau adunate pe o ridicătură mică deasupra lor, iluminând-o cu laserele sistemelor de ochire. Autotunuri, tunuri cu plasmă şi baterii de rachete ţinteau epava *Trăsnetozaurului.*

Însă ochii Anei îi fixau pe ai lui Ezekiel. Oroare. Suferinţă. Furie. Imaginea lui în celula aceea, îndreptând pistolul spre capul său.

— Îmi pare rău, spune el.

Aud bubuitul tunetului.

Apoi nu mai simt nimic.

— M-ai împuşcat..., suspină fata.

Cricket se uita când la unul, când la celălalt.

— Poftim?

— Ia-l de lângă mine! icni ea.

Focuri de armă. Şase gloanţe muşcară asfaltul în jurul ei, descriind un semicerc perfect.

— Rămâi pe loc, don'şoară! o avertiză Predicatorul.

— Ana, se rugă Ezekiel.

— *Pleacă de lângă mine!* ţipă ea.

Predicatorul trase din nou, în aer, răcnind din toţi rărunchii:

— CALMAŢI-VĂ, FIR-AR AL NAIBII!

Ecoul împuşcăturilor se stinse şi se aşternu liniştea. Vânătorul de recompense încuviinţă din cap satisfăcut. Îşi băgă pistolul în toc, arătă spre epavă cu aruncătorul de flăcări şi glăsui cu vocea lui hârâită:

— Ieşi de-acolo, fulguşor de nea. Sau vrei să uit de bunele maniere şi să-i ventilez capul domnişoarei Carpenter? Până la urmă, şi moartă valorează nişte credite.

Titanii îşi întoarseră armele spre Ezekiel când realistikul ieşi târându-se de sub camion. Sistemele lor optice licăriră şi ţevile autotunurilor începură să se rotească.

— *Agent operativ, îi lichidăm?* întrebă pilotul.

— Negativ, zise Predicatorul. Nimeni nu trage decât dacă dau ordinul explicit. Mandatul de aducere este prioritar. Am primit împuternicire din partea consiliului, ați înțeles?

— *Am înțeles. Rămânem pe poziții.*

Vânătorul de recompense își dădu jos masca de gaze și căută prin zdrențele rămase din haina lui. Ana observă că pieptul îi fusese sfâșiat de încărcătura trasă de ea, dar în spatele cărnii tocate zări metalul. Individul scotoci prin buzunarul interior, scoase un ghemotoc de tutun de mestecat sintetic și-l îndesă în gură. Îndreptă aruncătorul de flăcări în direcția lui Ezekiel.

— Rămâi culcat, fulguşor de nea. Am văzut ce-a putut să-i facă focul surorii tale mai mari din Armada. Așa că nu te mișca, decât dacă-ți place mirosul de grătar.

Ana clipi din cauza lacrimilor; frica simțită față de Predicator depăși pentru moment furia și ura ce-i clocoteau în minte. Îl văzu pe Kaiser, care continua să zacă nemișcat în praf. Observă că rucsacul ei era aproape de el, iar înăuntru se afla grenada ce scânteia roșiatic. Totuși era atât de departe...

Se uită la Predicator. La țeava pistolului său. Se simțea ca și când era din nou în celulă. Sânge pe mâini. Pe față. Familia ei ucisă în jur. Gabriel înalt deasupra ei. Păr blond ciufulit și ochi ca sticla verde. Pe fundal, vocea lui Myriad, rugându-se de realistiki să se oprească. Fața frumoasă a lui Uriel, acum sluțită de ură, încadrată de păr lung și negru. Privirea lui Hope, încă plină de incertitudine, în pofida sângelui de pe mâini. Faith, cândva prietena cea mai dragă a Anei, avea acum o expresie goală și rece.

Și *el*.

— De ce dăm apă la șoareci, domnișorică?

Ana îl fulgeră cu privirea pe vânătorul de recompense, încercând să-și înăbușe plânsul, însă nu mai avea puterea necesară. Era prea mult. Se uită la Ezekiel, la durerea

de pe chipul lui, iar lumea se deschise sub ea și o trase în străfunduri.

— Ana, se rugă el, dă-mi voie să-ți explic...

— Gura! țipă Cricket. N-ai făcut destul rău?

Ea nu-și simțea pielea. Nu putea respira. Totul fusese o minciună peste minciună peste minciună. Se ghemui, își cuprinse picioarele cu mâinile și ascultă în timp ce fragmente din viața ei se năruiau precum cioburile de sticlă mânjite de sânge.

Predicatorul își desprinse privirea de la fata devastată spre băiatul aproape uman.

— Hm, mormăi el.

Scuipă în praf și ocoli epava, menținând aruncătorul de flăcări îndreptat spre Ezekiel. Piloții machinilor priveau impasibili, cu țevile ațintite asupra Anei și a lui Ezekiel, fiind doar la un cuvânt distanță de declanșarea iadului. Fata se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine așa. Să închidă ochii și să asculte imnul gloanțelor.

Predicatorul se atinse pe o parte a gâtului și fruntea i se încreți de concentrare.

— Cuibul, aici Cartea Sfântă. Repet – Cuibul, aici Cartea Sfântă. Coletul este în siguranță. Persoana căutată se află în custodia mea. Solicit recompensa. După câte probleme mi-a provocat, cred că băieții de la teh ar fi bine să cerceteze capul fulgușorului ăsta. Vreau evacuare din...

Un sunet ciudat îl făcu să clipească și se întoarse să privească în spatele său. Acolo, șezând pe pământ pe labele din spate și dând din coadă, era un câine metalic ruginit. Cândva, arătase aproape ca unul adevărat, însă de vreun an blana începuse să-și schimbe aspectul, așa că Eve i-o dăduse jos, până la metal, și-l vopsise cu spray în model de camuflaj urban. Acum arăta scheletic, numai plăci de plastoțel și hidraulice.

Ei îi plăcea mai mult așa.

Ținea între colți un cilindru roșu. Marcat cu un craniu cu oase încrucișate și ștanțat cu cuvântul „EXPLOZIV". Fusese improvizat ca o grenadă și, deștept cum era, blitzhundul știuse cum să tragă cuiul.

Ochii-i luceau ca focul.

— Kaiser..., șopti Ana.

— *Ham*! făcu dulăul.

BUUUM!

Thermexul detonă într-o văpaie orbitoare, o explozie aproape asurzitoare. Lovită de praf și de căldură, Ana închise ochii în fața undei de șoc, iar Cricket se rostogoli lângă ea. Fata se ridică în genunchi și strigă numele lui Kaiser când mingea de foc se înălță spre cer. Răbufni fum negru și fragmente metalice căzură de sus ca ploaia, iar Predicatorul rămase cu ochii căscați și corpul sfârtecat de explozie de la mijloc în jos.

— *Sunt ostili! Sunt ostili!* strigă pilotul Tarantulei. *Fantomați-i!*

Două brațe puternice o apucară pe Ana. Ezekiel o trase în spatele epavei camionului când machina deschise focul. Înlăcrimată, fata strigă numele lui Kaiser în timp ce gloanțele zburau, străpungând caroseria și răpăind în blocul motor. Cricket fugi să se adăpostească în spatele epavei și văzduhul se umplu de bubuituri asurzitoare. Titanii și Distrugătorii se deplasau ca să-i flancheze, tălpile și șenilele scrâșnind prin praf, la numai câteva secunde distanță de o lovitură directă.

La numai câteva secunde de moartea lor.

— Ana, îmi pare rău, șopti Ezekiel.

Un Distrugător se contura în lumina soarelui cu autotunurile ridicate.

Cricket se poziționă în fața fetei, încercând s-o acopere cu trupul său mic.

— Pleacă de-aici!

Ana privi în țeava armei și văzu pacea. Liniștea. În ea, Eve se împotrivea urlând cu fiecare fibră a ființei lor. Apoi auzi

zornăitul sticlei. O înjurătură șoptită. O mână într-o mănușă din plastic roz ieși din epava *Trăsnetozaurului*.

— Stop, șopti Lemon.

Distrugătorul se cutremură. Tresări, de parcă ar fi fost izbit de o mână invizibilă. Din sistemele sale optice izbucniră scântei când Lemon Fresh își strânse degetele în pumn și, cu un gând, cu un gest, cu un cuvânt, prăji toate circuitele și releele din carcasa metalică.

Lemon se târî afară din epavă, gloanțele străpungând metalul în jurul ei. De pe frunte îi picura sânge și avea ochii mijiți. Brațele întinse în față, palmele întoarse-n sus, degetele curbate ca niște gheare când urletul izbucni din gâtlejul ei:

— *STOP!*

Un șoc electric. O undă de șoc statică, simțită direct pe vârful limbii. Machinile din jurul lor se cutremurară. Se legănară pe suspensii sau pe picioarele devenite nesigure, iar piloții urlară prăjiți de vii în cockpiturile lor. Și, cu o serie de vaiete metalice îngrozitoare, în șuieratul releelor arse și al jerbelor de scântei, boții se prăbușiră la pământ ca niște marionete cu sforile tăiate.

Toți.

Absolut.

Toți.

Ana se holbă la prietena ei cea mai bună.

Uluită.

Nevenindu-i să creadă.

— Lem?

Fata își lăsă mâinile pe lângă trup, trăgându-și răsuflarea cu gâfâieli adânci. Și Ana înțelese dintr-odată. Totul avea acum sens.

Totul...

Mașinăriile erau fripte numai când Lem se găsea în preajmă. Însă Lem rămăsese întotdeauna ascunsă privirii, sau Ana fusese prea ocupată ca să observe exact ceea ce făcea.

Prea ocupată să se lupte cu Goliatul în WarDom. Prea concentrată asupra băieților din Strada Frigiderelor, din Valea Anvelopelor. Prea pornită pe blitzhundul Predicatorului în metroul din Armada. Dar Lem ajunsese aproape moartă în Babel, iar puterile Anei nu funcționaseră pentru că...

Pentru că nu fuseseră puterile *ei*.

— ... *gunoieră*.

— ...*deviată*.

— ...*abnormă*.

Lemon ridică Acadeaua cu un mârâit.

- Nu-i spune-așa.

Ana crezuse că ea fusese. Când zăcuse, pe podeaua din WarDom, întinzând mâna și țipând și crezând că devenise ceva diferit, dar de fapt tot timpul...

În tot acel *timp*...

— Nu..., murmură ea.

Lemon o privi cu ochii în lacrimi, iar glasu-i tremură:

— Îmi pare rău, rebelo. Am... am încercat să-ți zic de-atâtea ori...

Minciuni.

Peste minciuni.

Peste *minciuni*.

Iar aceasta, ultima, fu suficientă ca s-o frângă.

PARTEA A 4-A

O SPIRALĂ DE FANTOME ȘI STICLĂ

1.27

PAUZA

— *Să nu vorbiți cu mine.*

Tălpi metalice scrâșneau pe betonul spart și pe cărămizile sfărâmate. Zeci de ecrane se aprinseră înaintea ei; avea membrele băgate în mânecile și în cizmele de control. Sistemele hidraulice sâsâiau, iar motoarele zumzăiau prin pereții cockpitului când Ana străbătu pustietatea unei suburbii dezolante, tot mai aproape de umbra Babelului.

— *Să nu vorbiți cu mine.*

Acestea erau singurele cuvinte pe care le avea pentru ei. Pentru oricare dintre ei. Suferința lui Ezekiel i se citea clar în ochi. Suferința lui Lemon i se auzea limpede în voce. Atât de multe scuze, mascate în explicații. Pentru fiecare dintre ele, Ana avea aceeași replică:

— *Să nu vorbiți cu mine.*

Ezekiel fusese cel care îi trăsese un glonț în cap în timpul revoltei. La ordinul lui Gabriel. Nu-i salvase viața, ci încercase s-o *ucidă*. Iar Lemon fusese cea care friptase logika în WarDom. *Ea* fusese deviata pe care o căutau toți, prea speriată sau rușinată ca să mărturisească. Minciuna ei îi pusese

pe Daedalus Technologies și pe Predicator pe urmele lor, iar din cauza lui, Kaiser...

Bietul Kaiser...

O făcuse din dragoste? Sau pentru că era programat s-o protejeze?

Ca să fie sinceră, nu știa care dintre variante era mai rea...

Ana înșfăcase geanta cu scule de la marginea drumului. Trăsese cadavrul unui pilot mort dintr-un Titan prăbușit și se apucase de lucru. Nu-și putuse șterge lacrimile din cauza costumului antiradiații, așa că le înghițise. Și ignorând durerea, începuse să pună din nou pe picioare machina. Ezekiel încercase s-o ia de mână, s-o facă să-l asculte.

— Ana, te rog, am făcut-o ca să te *salvez*...

Furioasă, fata se întorsese spre el cu o cheie ridicată, gata să-i spargă capul.

— Să nu m-atingi, scârboșenie! mârâise ea.

— Ana, te rog, ascultă-mă. Nu m-am întors niciodată împotriva ta. Am făcut-o ca să-i *păcălesc*. Te-am împușcat ca să te rănesc, nu ca să te ucid. Am salvat lucrul cel mai important din lume pentru mine, nu înțelegi asta? Te-am salvat pe *tine*, Ana.

— Atunci de ce nu mi-ai spus?

— Eu...

Ochii ei se îngustaseră și înverșunarea împotriva lui crescuse odată cu fiecare cuvânt rostit:

— Am avut încredere în tine. Și nebunește este faptul că o parte din mine încă vrea să te creadă. Poate ai încercat să-i prostești pe ticăloșii criminali cărora le ziceai frați și surori. Pe mine m-ai prostit de când te-am găsit pe o grămadă de gunoi. Ți-am cerut un singur lucru: să fii cinstit cu mine. *Atât*. Iar tu n-ai putut face nici măcar asta.

Se întorsese cu spatele, cu fălcile încleștate.

— Ana...

— Să nu vorbești cu mine.

Realistikul rămăsese locului, cu explicațiile pierind pe buzele-i frumos conturate. Iar fata se cățărase în machina și reîncepuse lucrul.

În pofida tuturor celor petrecute, ea încă avea cunoștințele pe care i le transmisese Silas. Însă oricare i-ar fi fost defectele, Lemon făcuse o treabă bună când fripase machina; Ana avusese nevoie de aproape o oră s-o repună în funcțiune, dar chiar și așa, avea numai patruzeci la sută din capacitate. Însă ea nu-și putea îngădui să mai zăbovească acolo. Nu suporta să-i mai vadă. Cu capul plecat și frângându-și mâinile, Lemon fusese următoarea care apăruse ca să-și ceară scuze:

— Rebelo... Am încercat să-ți spun.

Ana nu ridicase privirea. Tăcuse. Toată lumea o mințise. Silas. Ezekiel. Iar ultima fusese prietena cea mai bună pe care o avusese, care sfârșise prin a-i trage un glonț în cap surorii ei. Iar dacă trădarea lui Faith fusese devastatoare, trădarea lui Lemon o durea cumva și mai tare.

Umerii fetei căzuseră. Vocea-i era doar o șoaptă.

— Îmi pare rău...

— Să nu vii după mine, Lemon. Pe bune. Dacă-l mai văd vreodată pe vreunul dintre voi, vă împușc cu mâna mea.

Lemon făcuse un pas înapoi. Cu mâna pe piept, ca și cum încerca să îmblânzească o durere.

— Și unde să mă duc?

— Oriunde, dar nu aici.

Îi părăsise pe amândoi, pe autostrada aceea distrusă, cu cadavrul Predicatorului și fragmente din ceea ce fusese Kaiser. O implorară să-i asculte. Să aștepte. Să rămână. Însă ea le întorsese spatele amândurora. Fusese destul de rău când aflase că viața pe care i-o construise Silas era o minciună. Destul de rău când își amintise de trădarea lui Faith și a lui Gabriel. Dar acum, când Ezekiel și Lemon o înșelaseră de asemenea? Cum să mai aibă încredere în ei? Cum să-i mai considere prieteni?

Lăsă dilema la o parte, abandonând-o în praf. Singura ei direcție era acum Babel. Ucigașii din interior. Nici măcar nu mai știa ce voia, de fapt. Însă, indiferent despre ce era vorba, știa că se afla înlăuntrul turnului.

— Ești sigură de asta? o întrebă Cricket.

Roboțelul i se cuibărise pe umăr în vreme ce pilota Titanul pe autostradă. Era singurul pe care mai conta. Singurul în care mai avea încredere.

— Sunt sigură.

— Nu e nevoie să faci asta. Ne-am putea întoarce acum. Ar fi ca și cum ai fugi din nou.

— Din nou? Clătină din cap. Crick, eu nu cred că am plecat vreodată din locul ăsta.

— Văd că suferi, dar să știi că mai sunt unii care te iubesc.

— Știu că tu mă iubești, Crick. Se întinse și-l strânse de mânuța lui metalică. Îmi pare rău pentru ce-am zis în Armada. Tu ești singurul care m-a îndrumat cu onestitate. Nu m-am îndoit niciodată de tine. Chiar dacă bunicul nu-i la ei, cumva eu trebuia să ajung în Babel. Aici a început totul. Și aici se va și sfârși.

Crick o privi cu ochii lui lucitori și asimetrici.

— Mă îngrijorează ce fel de sfârșit cauți.

Ana încleștă pumnii în mănușile de control și continuă să meargă. Titanul trecu peste zidul dărâmat care înconjura orașul în ruine, trosnind și tropăind pe străzile pustiite, apropiindu-se de turnul spiralat din sticlă și din oțel. O cioară singuratică și canceroasă țipă pe cerul înalt. Ziua socotelilor, drept înainte.

Ana își amintea locul de parcă l-ar fi părăsit ieri. Viețile și visurile născute aici, care muriseră sub secerișul radiațiilor neutronice. Zărea cadavre arse împrăștiate printre ruine, cu pieile ca niște zdrențe. Oare căutaseră un zeu care să-i salveze în acele ultime momente? Sau pe omul care se

comportase ca un zeu? Care își construise îngeri pentru a distruge tot ce crease?

Tata...

Și mai aproape de turn. Clădiri cu ochi goi și guri căscate. Cadavrele se înmulțiseră. Cricket ședea tăcut pe umărul ei, privind fix structura aceea colosală. Contorul Geiger al Titanului pârâia în limita roșie, radiațiile fiind destul de puternice încât s-o fantomeze după câteva ore de expunere, intensificându-se pe măsură ce se apropiau de reactorul Babelului. Praful se rostogolea precum nori de spectre prin străzile abandonate, informi și vuitori. Tropăiau, înveliți în cochilia lor de metal, având drept companie doar morții singuratici și pe ei înșiși.

Niciun semn de viață. Niciun sunet, doar șoaptele nesfârșite ale vântului.

Nimeni nu opunea rezistență. Niciun automat santinelă.

— E prea ușor, spuse Ana.

— Mi-ai luat vorbele din gură, mormăi Cricket.

Ajunseră în cele din urmă înaintea turnului, înconjurat de un perimetru de securitate din metal și din sârmă, rupt acum pe alocuri. Ana vedea epavele machinilor Daedalus cu logoul soarelui înaripat ștanțat pe caroserii. Sute de cadavre de soldați purtând același logo erau legate de gardul de securitate. O defilare fără viață, răcnind în tăcere. Părea că fusese o întreagă divizie – poate resturile unei forțe de invazie ce încercase să pună mâna pe secretele Babelului și fusese zdrobită de oricine sau de *orice* se afla încă în interior.

— Al naibii semn cu TRECEREA INTERZISĂ! comentă Cricket.

— Cred că nu le plac vizitatorii, murmură Ana.

Știa că punctul cel mai bun de intrare va fi prin zona de depozitare a Departamentului de Cercetare și Dezvoltare, acolo unde Gnosis obișnuia să-și lase machinile și logika. Locul unde murise Grace. Locul unde începuse nebunia

lui Gabriel. Știa că va trebui să lupte pentru a-l elibera pe bunic, iar singurul ei avantaj asupra realistikilor era Titanul pe care-l pilota. Nu-și permitea să renunțe la el. Și astfel, cu inima bătându-i nebunește în piept, tropăi spre depozitul C & D.

Cele două porți mari care duceau la platforma de încărcare erau larg deschise. Dincolo de ele se aflau transportoare blindate abandonate și flexaripi. Amplasamente pentru turele pustii. Machini distruse. Toate se transformau lent în rugină. Auzi explozia în mintea ei, și-o închipui pe Grace conturată în flăcări în timp ce se spulbera ca sticla.

Văzu și mai multe trupuri. Cu sutele, îmbrăcate în negrul precum cărbunele și albastrul blindat al membrilor securității Gnosis. Se părea că aceștia tocmai se regrupau pentru un contraatac împotriva realistikilor când explozia neutronică le secerase rândurile. Rămăseseră pe loc, acolo unde căzuseră, cu gâvanele goale ale ochilor ridicate spre cer.

— Nici măcar nu i-au îngropat, șopti ea.

Își aminti cuvintele lui Hope în Armada. Afirmațiile ei despre obsesia și demența lui Gabriel. Nimeni nu putea iubi ca un realistik, zisese ea. Cu ce înlocuise Gabriel iubirea dispărută? Ce o aștepta pe Ana în interiorul turnului? Ce fel de monștri creaseră ei? Și ce deveniseră toți monștrii aceia în anii în care ea fusese plecată?

Ochii asimetrici ai lui Cricket cercetau monitoarele. Vocea i se modulă într-o șoaptă:

— Ana, am o senzație foarte neplăcută. Ar trebui să plecăm de-aici.

— Te-am auzit și de primele cincizeci de ori.

— Da, însă acum vorbesc serios.

— Vrei să-l abandonezi pe bunicul? E creatorul tău, Crick. Nu-i datorezi chiar nimic?

— M-a creat ca să te *protejez* pe tine. Iar eu asta încerc să fac. Silas a petrecut ultimii doi ani ținându-te departe

de locul acesta. În niciun caz n-ar vrea ca eu să te las să te întorci aici.

Ana își supse buza și clătină din cap.

— Îi sunt datoare, Cricket. Poate că n-a făcut totul cum trebuie, dar mi-a salvat viața. Pur și simplu, nu-l pot lăsa aici să moară.

— Nu ți-ar cere niciodată să-l salvezi.

— Știu. Tocmai de aceea vreau s-o fac.

Cricket se adânci într-o tăcere mohorâtă. Ana își dirijă Titanul pe lângă mormanele de cadavre, încercând să nu le privească. Merse încet prin porțile de încărcare, cu autotunul pregătit, și intră în zona de depozitare C & D. Praful se adunase prin colțuri, acoperind munți de echipamente prea iradiate pentru a fi vreodată recuperate. Hangarul avea trei niveluri înălțime și era atât de larg, încât abia i se zăreau marginile, iluminat de soarele din exterior și de strălucirea roșie și sumbră a luminilor de avarie din interior. Spațiul era înconjurat de macarale cu poduri rulante, ale căror lanțuri suspendate de tavan zăngăneau în bătaia vântului. Nu exista pază.

„Ceva nu-i deloc în regulă."

Ana văzu siluetele a zeci de logika cu nucleele deconectate și sistemele optice întunecate. Quijote ieșea în evidență printre ele – cel mai bun robogladiator al GnosisLabs, care nu va mai avea ocazia să pășească vreodată în arena morții din WarDom. Nu pentru ultima oară, îi reveni în minte ziua când murise Grace. Frățiorul ei, Alex, care ținea în mâini modelul de jucărie al logika, râzând și alergând chiar în acest hangar. Zâmbetul mamei. Brațul tatei ce o cuprindea în momentul exploziei.

Ezekiel îi salvase atunci viața, protejând-o de explozia care ar fi trebuit s-o ucidă. Numai ca să-i tragă un glonț în cap o lună mai târziu.

Când cenușa se ridica să mă sufoce, gândul la tine mă ajuta să respir. Când noaptea părea nesfârșită, visele în care apăreai mă ajutau să adorm liniștit. Pentru mine nu existai decât tu.

Minciuni.

Nu știu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat. Tu ești fata care m-a făcut real .

Peste minciuni.

Alarmă de proximitate.

Avertismentul sonor al Titanului se activă când o rachetă antitanc țâșni de pe una dintre platformele de sus. Ana răsuci comenzile și se feri când proiectilul explodă, trecând printr-un transportor de trupe abandonat de lângă ea. O altă rachetă zbură spre ea din beznă și fata se răsuci și ridică autotunul, trăgând către o siluetă care alerga printre umbrele de sus, aproape prea rapid pentru a fi urmărită.

Titanul nu era în cea mai bună formă de luptă, însă fata era un pilot destul de bun încât să evite încă trei salve de rachete, trăgând în același timp în atacator și făcând bucăți pasarelele. Cricket țipă alarmat când turelele cu autotunuri din jurul hangarului deschiseră focul cu o ploaie de proiectile perforante. Ana ridică propriul autotun, dar în aceeași clipă o altă rachetă lovi Titanul în genunchiul drept.

Machina căzu într-o parte și sistemele hidraulice începură să reverse ulei. Ana întinse o mână colosală pentru a se stabiliza, strivind o scară metalică, și trase în automatele santinele. Cartușele consumate se împrăștiau ca stelele căzătoare din armele ei și fumul se ridica din țevi. Era o țintașă excelentă și doborî șase automate în succesiune rapidă, însă experiența din Dom o învățase să recunoască o capcană. O siluetă umanoidă căzu pe podeaua hangarului. Ana zări o clipă părul scurt, negru, tuns în breton asimetric. Ochii cenușii ca videcranele moarte.

Un fior îi străbătu șira spinării când o recunoscu.

Își ghemui machina în spatele unui șir de logika prăfuite, transformând în resturi ce rămăsese din automatele santinele. Cricket strigă un nou avertisment și altă rachetă lovi din spate, zguduind puternic Titanul. În interiorul cockpitului răsunau alarmele, rapoartele de avarie derulându-se pe monitoare ca o cascadă roșie. Sisteme de avertizare de impact urlară când altă rachetă îi lovi machina în spate, distrugându-i giroscopul. Sistemele de echilibru intern încetară să mai funcționeze și Titanul se aplecă în față, iar Ana icni când machina se prăbuși pe podea. Încă o explozie o zgudui și Cricket țipă când afișajele Anei fripară; sistemul de tragere al Titanului era terminat și scanerele deveniseră SDF.

Videocamerele tribord încă operau și prin bruiajul electrostatic fata zări o siluetă zveltă ieșind dintre umbre. Purta haine curate albe, de in și bocanci soldățești, gluga dată pe spate descoperea o față perfectă. Ochi cenușii, lucitori. O spadă cu arc voltaic la spate.

Faith.

Ana deschise cockpitul avariat al Titanului și se rostogoli pe podeaua hangarului, cu Excalibur în mână. Mări voltajul și ridică cu ambele mâini bastonul paralizant. Văzu mișcare în dreapta și se răsuci pe călcâie pentru confruntare. O ceață. O pocnitură scurtă. Lumină albă. Fata căzu pe spate, lipsită de greutate, văzând stele verzi. Nici măcar nu simți când ajunse pe beton și bastonul se rostogoli departe. Faith se uita la ea de sus, un zâmbet crud schimonosindu-i frumusețea în ceva cu totul inuman.

Realistika o lovi cu piciorul în coaste, izbind-o de un șir de lăzi metalice. Lovitura o lăsă într-o baltă de sânge și de salivă.

— Vii singur aici, soldățel? mârâi Faith. N-ai văzut ce-am făcut cu ultima echipă pe care au trimis-o aici zeii-corporatiști?

„Nu mă recunoaște în costumul antiradiații..."

Un răcnet electronic ascuțit răsună din interiorul Titanului și o siluetă ruginită și fusiformă zbură din epavă, ochii săși scăpărând de furie.

— Pleacă de lângă ea! urlă Cricket. Ridicându-și pumnii, logika se puse între realistikă și trupul căzut al Anei. Să n-o atingi!

Ana se strâmbă de durere, încercând cu disperare să-și recapete răsuflarea. Ochii lui Faith se lărgiră când recunoscu logika și se întoarse spre fata care sângera pe podea.

— Ana...?

— N-o să te las s-o mai atingi, mârâi Cricket privind amenințător spre realistikă.

— Cricket, t-taci din gură, gâfâi Ana.

— *Tu* ești, pufni Faith.

Ana o ignoră, îngrijorată că logika avea să fie fantomată din propria sa vină.

— Cricket... oprește-te! Îți ordon...

Roboțelul clătină din cap.

— Un robot trebuie să se supună ordinelor date de ființele umane, cu excepția cazului în care aceste ordine intră în conflict cu Prima Lege. Iar Prima Lege spune să te protejez cu orice preț. Așa că n-o să tac. Așa că n-o să mă retrag.

Faith își răsfrânse disprețuitoare buza inferioară.

— A grăit ca un câine credincios.

— Da, scuză-mă că știu ce înseamnă loialitatea, mârâi Cricket.

— Loialitatea? Faith clătină din cap în semn de milă. Uită-te la tine. Ești gata să mori pentru un om care n-ar face același lucru pentru tine. Nu-i loialitate ceea ce te mobilizează pe tine, frățiorule. Nu-ți dai seama? Ești la fel cum eram noi. Trupul tău nu-ți aparține. Mintea ta nu-ți aparține. Viața ta nu-ți aparține.

— Scuteşte-mă de filosofia ta, doamnă! O împopoţonezi cu discursuri simandicoase despre libertate, însă tot o *ucigaşă* eşti. Te crezi mai bună decât oamenii care te-au creat, deşi tot ce-ai reuşit să faci din acest loc este un abator. Oamenii aceia ţi-au dat viaţă, iar tu, în schimb, le-ai luat-o pe-a lor. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Crick ridică un deget în semn de avertizare. Şi să nu-mi zici *micuţ*.

Chipul lui Faith se întunecă de furie. Profitând că atenţia realistikei era distrasă, Ana înşfăcă din nou bastonul, abătându-l asupra capului ei. Realistika pară lovitura cu antebraţul, şuierând de durere la descărcarea electrică. O apucă pe fată de încheieturile mâinilor şi răsuci, iar arma îi căzu dintre degetele amorţite. Ana se zbătu şi încercă să scape, însă strânsoarea lui Faith era ca de fier.

— Ia-ţi mâinile de pe ea!

Cricket lovi cu pumnişorii în tibiile realistikei. Faith o izbi pe Ana cu genunchiul în burtă, tăindu-i respiraţia. Icnind, fără aer, fata se aplecă înainte şi simţi o lovitură în ceafă. Căzu la pământ ca o cărămidă, iar lumea deveni doar o ceaţă tot mai întunecată şi mai îndepărtată.

— Să n-o atingi! ţipă Cricket de undeva, de la distanţă. Roboţelul încercă să-l ridice pe Excalibur, clătinându-se sub greutatea sa, şi în glas i se auzea disperarea. Stai departe de ea!

În ochii Anei alunecau pete negre. Simţea sânge pe limbă.

— N-nu...

— Vino aici, frăţioare, spuse realistika. Am un cadou pentru tine.

Ultimul lucru văzut de Ana, înainte ca întunericul s-o cuprindă, fu mâna lui Faith.

Întinzându-se spre gâtul lui Cricket.

*

O lăsaseră să plece. Neajutorată. Mută. Lemon simțea că n-ar fi putut spune nimic ce să fie crezut de prietena ei cea mai bună. N-ar fi putut face nimic, în afară de a o trânti la pământ. Așa că se lăsă în genunchi în praf. Lacrimile i se uscau pe obraji; nu mai rămăsese nimic lăuntric ce putea fi eliberat prin plâns. Privi Titanul rebelei îndepărtându-se, devenind tot mai mic și mai mic, dispărând în cele din urmă dincolo de zidurile Babelului.

Fusese o idioată.

Pentru că se temuse.

Pentru că fusese mai ușor.

Pentru că, sub scutul bravadei și al lăudăroșeniei, era doar o puștoaică. Iar lumea aceasta îi devora pe puștii ca ea. Îi mesteca și le scuipa oasele.

Deviată.

Gunoi.

Abnormă.

Ținuse secret lucrul ăsta încă de pe vremea când era țânc. Fusese mai sigur așa. Viața pe străzile din Los Diablos era destul de grea și fără teama că ar putea fi bătută în cuie, pe cruce, de Frăție. Însă se obișnuise atât de mult să mintă, încât lăsase ca otrava ipocriziei să o vatăme și pe prietena ei cea mai bună.

Încercase să-i zică, dar...

„Nu. Ăsta-i un rahat, Lemon Fresh. Recunoaște.

Ți-a fost frică.

Frică de ceea ce-ar fi putut crede despre tine.

Frică să nu-ți pierzi singurul lucru adevărat pe care l-ai avut vreodată."

Și acum îl pierduse oricum...

Căută prin epavă. Trupul sfârtecat, fără picioare, al Predicatorului. Machina avariată, piloții morți. Bucățile de metal

împrăștiate peste tot pe autostradă – tot ceea ce mai rămăsese din alt prieten al ei.

„Bietul Kaiser..."

Smârcâi din nas. Lacrimile amenințau cu o nouă revărsare când se gândi la blitzhundul ce alergase pe lângă orfelinatul lui Hope, jucându-se cu țâncii. Chiar și după ce explozivii îi fuseseră demontați, câinele alesese să-și dea viața pentru a-i proteja pe ei. Iar Lemon nici măcar nu dăduse dovadă de loialitate cât să spună adevărul...

Se uită la Ezekiel; ochii frumușelului erau încă ațintiți asupra orașului pustiu. Privea cum singurul lucru de care-i mai păsa dispărea în pâclă, chiar înaintea lui.

„El este exact ca mine", își dădu fata seama.

„Prins în capcana minciunii lui și pierzând totul din cauza ei."

— Ce mai pereche suntem, oftă ea.

Realistikul o privi, însă durerea era prea recentă ca să poată vorbi. Lemon îngenunche în praf, în costumul antiradiații ridicol, de culoare roz, și miji ochii spre el în lumina orbitoare a soarelui.

— Chiar ai împușcat-o? întrebă ea. În timpul revoltei?

Ezekiel coborî ochii spre palma lui deschisă și încuviință încet din cap.

— N-am avut de ales. Dacă n-o făceam eu, ar fi făcut-o unul dintre ceilalți. Erau însetați de sânge. N-aș fi avut puterea să mă lupt cu toți. Așa că, în loc de asta, i-am păcălit.

— I-ai păcălit? Ai împușcat-o în *cap*, Gropiță.

— Lemon, eu pot culege din aer gloanțele care sunt trase în mine. Pot să-ți număr pistruii de pe față într-o fracțiune de secundă. Bineînțeles că pot să-ți înfig în ochi un glonț de calibru mic, fără să te ucid. Măcar pentru scurt timp. A trebuit să par convingător, să-i fac pe ceilalți să creadă că Ana era moartă. Iar după aceea, când erau ocupați cu respingerea forțelor de securitate Gnosis, am pompat în ea o groază de

medicamente ca să-i încetinesc procesele vitale și am dus-o la Silas. Mi-am închipuit că dacă putea cineva s-o țină în viață, s-o țină în siguranță, el era acela.

— Așadar, *chiar* ai salvat-o.

El făcu un gest spre fanta pentru fise din piept.

— Am cicatrici să dovedesc asta.

— Atunci de ce nu i-ai zis adevărul direct?

Ezekiel oftă.

— Din același motiv ca tine, cred.

Lemon cercetă machina avariată, haosul pe care ea îl provocase cu puterea gândului. Își aminti durerea din ochii celei mai bune prietene. Trădarea la care o supusese. Totul din frică. Teama de ce-ar fi gândit ea. Teama să nu distrugă ireparabil totul.

— *Touché!*

Ezekiel privi la dezastrul provocat de fată. Glasul i se înmuie:

— De cât timp ești...

— Gunoi?

— Specială.

Lemon își morfoli buza. Își privi degetele încrucișate în poală.

— M-am manifestat prima dată când aveam doisprezece ani. Am friptat un distribuitor automat de Neo-Meat™ după ce-mi înghițise credstickul.

— Ai ucis o mașinărie stradală?

Ea oftă.

— Nu-i cea mai trăsnet poveste de început a unui erou, asta-i sigur.

— Și poți prăji orice-i electronic doar gândindu-te la asta?

Lemon strânse din umeri.

— Cu chestiile mai mari e mult mai greu. Se întâmpla mai ales când turbam de furie. Acum mă controlez mai bine, dar rezultatele cele mai bune sunt tot când am draci.

Ezekiel se uită spre Babel.

— Mai ai draci?

Lemon aruncă o privire spre oraș. Niciun semn de la fata care intrase în el.

— Ne-a spus să nu ne luăm după ea.

— De când faci tu ceea ce ți se spune?

— Ea nu vrea ajutorul nostru, Gropiță.

— N-o putem lăsa acolo, singură, Pistruiato. Știi asta.

— Am mințit-o. Ne *urăște* acum.

— Este ușor să iubești pe cineva când viața este ușoară. Dar afli din ce-i făcută dragostea ta în momentele grele.

Realistikul întinse mâna.

— Și noi încă o iubim, rosti el simplu. Nu?

Lemon privi orașul gol. Ruina și putreziciunea. Și, brusc, regretă gândul de a-și lăsa prietena cea mai bună să intre singură în iadul acela. Lacrimi de ciudă îi inundară obrajii. Miji ochii spre realistik, conturat în soarele arzător.

— Da, zise ea. Cred că da.

Și, întinzându-se, îl prinse de mână.

1.28

BABEL

Până la urmă, fu mai ușor pentru Lemon să călătorească în cârca lui Ezekiel.

Chiar și cu aruncătorul de flăcări al Predicatorului, Gropiță se deplasa mai repede decât oricine văzuse fata vreodată și nu obosea niciodată. După ce alergase câteva sute de metri printre ruinele din suburbie, Lemon gâfâia, transpirând abundent în costumul antiradiații și rămânând în urmă fără speranță. Așa că Ezekiel legase aruncătorul de ea și o suise în spatele său. Ea își agățase brațele în jurul umerilor lui și-i cuprinsese șoldurile cu picioarele, ținându-se bine de dragul vieții, pentru că realistikul gonea rapid spre oraș.

Pași lungi, nepăsători, înghițeau metri sub ei și trecură dincolo de fermele-fabrici abandonate și de zonele suburbane putregăite, până când, în cele din urmă, Zeke sări peste zidul distrus și ajunse în orașul propriu-zis. Lemon nu văzuse niciodată un loc atât de întins, atât de minunat, atât de complet ruinat. Totul era prăfuit și ruginit, trotuarele erau crăpate și străzile erau acoperite de nisip. Deșertul din exterior se strecura deja înăuntru, de parcă marea sa dorință

era să radă orașul de pe fața planetei. Știind ce se întâmplase acolo, Lem nici n-ar fi putut să-l condamne cu adevărat.

Își croiră drum spre Babel, înălțat ca un țăruș înfipt în inima metropolei. Automate lipsite de viață le priviră trecerea cu ochii goi. Străzile pustii. Magazinele și locuințele părăsite. Lemon fu cuprinsă de fiori înaintea pustiirii acelea totale. După un timp începură să găsească și cadavre, dar Ezekiel nu zăbovi niciodată destul cât să se uite prea mult la ele. Îngrozită, Lemon închise ochii în fața ororilor și-și simți gura uscată ca deșertul.

Ajunseră în umbra Babelului. Uriașa spirală împletită din sticlă și din metal se înălța spre cerul ars de soare. Leșurile erau mult mai numeroase aici, agățate de gardul de protecție ca un avertisment sinistru pentru intruși. Lemon se crispă în fața imaginii – până atunci nu mai văzuse niciodată atâtea cadavre de-aproape. Încercă să găsească o glumă, un fel de a-și masca frica, așa cum făcuse întotdeauna, însă nu izbuti și doar un vaiet slab îi scăpă printre buze.

Ezekiel aruncă o privire peste umăr, în direcția sunetului.

— Ești OK, Pistruiato?

— Nu, murmură ea. Nu sunt deloc OK.

— Sunt aici. Sunt lângă tine, o încurajă el strângând-o de mână.

Fata zâmbi fără convingere, fiindcă vorbele lui n-o făcură să se simtă mai bine. Nu știa ce-i aștepta în interiorul turnului sau cum se vor descurca acolo. Să dea buzna orbește părea un mod prostesc de a muri.

Ocoliră clădirea și găsiră o mulțime de cadavre ale unor oameni pieriți de multă vreme, împrăștiate în jurul unui hangar de încărcare. Lemon se strâmbă la vederea carnajului, simțindu-se rău până-n rărunchi. Ezekiel o lăsă să-i coboare din spinare și agăță din nou pe umeri aruncătorul de flăcări. Lemon încerca să-și oprească tremurul mâinilor.

Privind machinile distruse și soldații morți simțea că erau complet depășiți ca armament.

— Care-i planul? întrebă ea.

— Intrăm. O găsim pe Ana. Ieșim.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Nu-i deosebit de complicat, nu? Adică, pentru un plan măreț.

— Nu știm câți sunt acolo până nu ajungem în interior. Ezechiel se ghemui în spatele unui transportor blindat ruginit și examină zona. Așa că ne mișcăm repede și în liniște. Să sperăm că Ana și Cricket nu s-au dus prea departe.

— Și dacă rudele tale crimiboți se află acolo și ne așteaptă?

— Vom folosi arma noastră secretă.

— În sfârșit, așa mai vii de-acasă, oftă Lemon cu ușurare. Deși sună fabulos, știam că nu ești atât de prost, încât să mergi la moarte sigură doar cu zâmbetul de pe buze. Arma asta secretă se află în interior? Cum arată?

— De circa un metru și jumătate înălțime, păr roșu. Pistrui. Drăguțică.

Lemon clipi nedumerită.

— Gropiță, arma asta secretă a ta îmi pare tulburător de familiară.

— Ascultă, spuse Ezekiel. Ca să funcționeze, toate sistemele din turn, realistikii, de fapt, orice *ființă vie* de pe Pământ, au nevoie de curent electric. Tu poți opri machinile și logika printr-un gest al mâinii. Cine știe ce îi poți face unui realistik sau unui om?

— Și crezi că acum e momentul prielnic să aflăm?

— Cred că trebuie să încetăm să ne mai fie teamă.

Lemon reflectă la asta. La cum este să fii înspăimântat și la cât o costase frica pe ea. La minciunile pe care le debitase din cauza fricii. La minciunile în care se pierduse chiar ea.

Nu era posibil să trăiești într-o lume ca asta fără să fii speriat – știa prea bine asta. Și uneori era în regulă să fii speriat; temerile îi dăduseră până acum puterea de a rezista. Însă înțelegea că nu faptul că-i fusese frică o costaseră lucrurile pe care le iubea, ci paralizia pe care i-o provocase spaima. În loc să ceară ajutor, se închisese în sinea ei. În loc să se deschidă, se izolase cu totul. Nu voia să repete greșeala aceea. Nu mai voia să se piardă în ea. Ana și Cricket aveau nevoie de ajutorul ei.

Era *OK* să-ți fie teamă.

Nu puteai lăsa frica aceea să te oprească.

— E-n ordine. Lemon privi ruinele din jurul ei, apoi spre Ezekiel, căutând forța de a face acel înspăimântător prim pas. Însă, înainte să intrăm acolo, vreau să te-ntreb ceva. Și vreau să fii cinstit cu mine, da?

— OK, încuviință încet realistikul.

Lemon afișă un zâmbet scurt.

— Chiar crezi că sunt drăguță?

Ezekiel râse și gropița i se adânci în obraz. Fata începu să râdă cu el și sentimentul acela o încălzi pe dinăuntru. Și acolo, în el, în *ei*, găsi exact ceea ce avea nevoie. Luă o gură de aer, adânc și tremurător, ridică piciorul și făcu acel prim pas înspăimântător.

— Haide, zise ea. Să-i dăm drumul.

Cei doi țâșniră spre intrare. Lemon tropăia și înjura în costumul antiradiații, supradimensionat. Ezekiel o luă înainte și intră în hangar. Încet-încet, ochii fetei se obișnuiră cu întunericul și în cele din urmă distinse epava Titanului Anei printre rândurile de logika neclintite și echipamente abandonate, printre mii de cartușe trase. Automate sentinele fumegânde atârnau imobile pe ziduri, scuipând scântei. Excalibur zăcea pe ciment. Nici urmă însă de Ana.

Ezekiel înjură în barbă.

— Am ajuns prea târziu.

Lemon se aplecă și luă bâta paralizantă. Zări ceva în epavă și respirația i se opri.

— Oh, nu...

Îngenunchind lângă Titanul avariat, ridică un trupușor distrus. Brațe și picioare fusiforme, elemente de disipare termică precum ghimpii de porc spinos. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji, iar furia îi arse durerea și-i consumă frica.

— Cricket, șopti ea. Ticăloșii ăia...

— Au luat-o pe Ana. Există numai două locuri unde ar fi putut s-o ducă. În celulele Departamentului de Securitate sau direct la nivelul IA-ului, ca să încerce să pătrundă în miezul lui Myriad.

Realistikul o privi cum ținea în brațe trupul frânt al lui micului logika.

Cricket nu mai avea cap.

— Lemon, mă asculți?

Ea își trase nasul și apoi încuviință.

— Da, te aud.

— Fiindcă Myriad e blocată, nu știu sigur câte dintre sistemele de securitate automate mai funcționează. Se pare că ei folosesc generatorul de rezervă. Trebuie să frițezi videocamerele de supraveghere și orice turele automate am putea întâlni. Crezi că te descurci?

— Cred... cred că da.

— Departamentul de Securitate e mai aproape. Verificăm mai întâi celulele.

— Bine.

— Ana are nevoie de noi. Trebuie să fii puternică.

Fata smârcâi din nou și-l lăsă ușor pe Cricket pe podea. Durerea-i strângea gâtul, încețoșându-i privirea. Prinzându-și bâta la spate, jură în sinea ei că oricine îi făcuse asta lui Cricket avea să plătească cu vârf și îndesat.

— Îmi pare rău, Crick, rosti ea.

Își aranjă bobul ciufulit. Clipi și-și șterse nenorocitele de lacrimi. Se ridică încet, privindu-l pe Ezekiel în ochi. Avea fălcile încleștate. Degetele strânse-n pumni.

— Hai să ne recuperăm fata.

*

Bătrânul era pe moarte.

Adevărul era că trăgea să moară de mult. Cancerul înhățase oasele lui Silas chiar de pe când turnul acesta fremăta de viață, când mașinăriile cântau, iar bastonul lui bătea tactul. Însă în anii trecuți de la revoltă boala i se răspândise în organism. Un oaspete care rămăsese dincolo de limita ospitalității. O promisiune pe care n-o putea încălca. Iar acum, Silas Carpenter murea cu adevărat.

Părea cât se poate de potrivit ca el să se stingă aici, în acest turn, unde începuse totul. Zăcea într-o celulă, undeva în Departamentul de Securitate. Pereții erau din plastoțel transparent, iar ușa avea o fantă mică pentru mâncare. Pe podea erau pete vechi de sânge închegat. Se întrebase, vag, dacă era celula în care-l omorâseră pe Nic. Pe Alexis. Pe copii. Nu văzuse niciodată cadavrele, însă când Ezekiel apăruse din fum și din haos, în acele ultime ore, ținând-o în brațe pe fata rănită și nemișcată, lacrimile realistikului îi confirmaseră lui Silas tot ce trebuia să știe. Prietenul lui cel mai bun murise.

Iar visul lor murise odată cu el.

Și totul începuse atât de pur... Atât de adevărat... Nicholas și cu el voiseră să schimbe lumea. S-o recupereze din ruine și s-o refacă. Realistikii erau meniți să îndeplinească asta. Omenirea în starea ei de perfecțiune. Mai înflăcărată ca oricând. Mai umană decât omul. După sinuciderea lui Raphael, Silas știuse că proiectul dăduse greș. Că făcuseră o eroare jucându-se de-a zeii. Dar după bomba care o ucisese

pe Grace, după ce Ana ajunsese în spital... Nicholas nu mai acționase rațional după aceea. Furia și egoul nu-i permiteau. Se zicea că înaintea prăbușirii merge trufia și semeția înaintea căderii.

Și ce cădere fusese...

Silas duse mâna la gură și tuși umed, mânjindu-și degetele cu sânge. Pieptul îi ardea la fiecare respirație, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu primise nici măcar medicamente pentru dureri. Faith îl târâse prin ruina din Resturi, Golful Zona și Sticlă, lăsându-l la picioarele lui Gabriel, ca pe un premiu. La început, Gabe fusese mai mult decât încântat să-l vadă. Dar când devenise clar că Silas nu putea s-o deblocheze pe Myriad tot așa cum nu putea să-și crească aripi să zboare, bucuria lui Gabriel se transformase în furie mohorâtă. Îl zăvorâseră pe Silas în întuneric, dându-i conserve de lături procesate, pentru a-l menține la un pas de moarte.

Dar nu pentru prea mult timp.

Tuși din nou, simțind gust de sare și de moarte. Nu-i dăduseră niciun fel de îmbrăcăminte de protecție și absorbise zile în șir radiația remanentă din interiorul Babelului. Gingiile începuseră să-i sângereze noaptea trecută. Și unghiile. De acum era doar o întrecere: ce-l va omorî primul? Marele C, ori o hemoragie internă ca la carte?

Presupunea că merita un sfârșit ca ăsta. Încercase să facă un bine. Cel puțin îi oferise o viață fetei. Departe de cimitirul acesta și de fantomele sale. Cu puțin noroc, ea era departe de-aici, însoțită de Ezekiel și Cricket. Ei aveau s-o îndrume cum trebuia, căci el nu putuse. În ciuda eșecurilor sale, măcar îi dăduse speranțe. Și făcând asta, își dăduse sieși speranțe.

Era tot ce mai avea.

— Bună, Silas, se auzi o voce.

Bătrânul privi în sus, printre lacrimi, ștergându-și sângele de la gură. Îl durea până și să respire. Durea și mai tare când

vorbea. Așa că se mulțumi să aprobe din cap, uitându-se la Faith cu un ochi de creator. Piele albă și păr negru și glas precum fum cald. Fără îndoială, era frumoasă. Una dintre cele mai frumoase. Însă era, cumva, tragică. Un înger care-și smulsese propriile aripi.

Realistika zâmbea, dar în ochii ei cenușii strălucea ura. Silas se întrebă de unde provenea. Personalitatea lui Faith fusese modelată după cea a Anei, iar Ana pe care o cunoscuse el fusese întotdeauna bună. Avea în ea o genă de rebeliune, însă niciodată răutate. Undeva, pe drum, Faith devenise ceva diferit. Luase dramul de rebeliune al Anei și-l transformase în sfidare directă. Violență. Cruzime.

Oare virusul Libertas o făcuse capabilă de o asemenea furie? Sau o avusese dintotdeauna? Aceeași beznă care-l făcuse pe Raphael să aprindă chibritul? Pe Gabriel să ridice pistolul?

Poate că pur și simplu așa mergeau acum lucrurile. Viața era un infern dincolo de pereții ăștia, în mod sigur și adevărat. În lumea aceasta făcută de omenire, era firesc, nu? Să-i urăști pe cei care te forțaseră să trăiești o astfel de viață.

Însă el mai avea speranțe. Pentru *ea*. Nu aveau cum să-i ia asta.

Nu, avea s-o ia cu el în mormânt.

În clipa aceea Silas văzu că Faith ducea pe cineva pe umăr. O siluetă în costum antiradiații de culoare verde, cu brațele atârnându-i flasc. Își concentră ochii încețoșați asupra vizorului costumului și, prin el, zări o creastă blondă, încâlcită.

Inima îngheță în pieptul bătrânului.

— N-nu, gâfâi el.

— A venit să te salveze, Silas. Drăguț din partea ei, nu? Faith rânji larg. Poate că, până la urmă, te-a iubit. Voi, oamenii și slăbiciunile voastre adorabile!

— N-nu...

Silas tuși violent, ținându-se de coaste. Incapabil să respire. Să gândească. Să vorbească.

— N...

„Nu."

— O duc s-o vadă Gabriel, anunță Faith. Și apoi la Myriad. Să vedem dacă prințesa noastră îndărătnică știe să deblocheze setările tăticului ei. Însă n-aș vrea să crezi că am uitat de tine, moșule. Așa că ți-am adus un tovarăș. Cineva cu care să discuți. Cred că sunteți vechi prieteni.

Faith azvârli în celulă ceva mic și metalic. Obiectul ricoșă și zăngăni pe podeaua din ciment, oprindu-se la picioarele bătrânului. Strâmbându-se de durere, Silas întinse mâna, luându-l în palmele sale înroșite de sânge.

Ochii asimetrici erau acum stinși.

Unitatea vocală electrică era mută acum.

Capul retezat al lui Cricket.

— Vă las să vă reobișnuiți unul cu celălalt.

Realistika se răsuci pe călcâie și ieși din celulă.

Bătrânul strânse la piept ceea ce mai rămăsese din logika.

Și simți că speranța totuși murea.

*

— Ana.

Fata gemu și clipi. O durea tot corpul, sistemul optic îi provoca mâncărimi, iar capul îi pulsa ca o tobă. O parte din ea știa că dacă se va trezi, o va aștepta numai suferința. Așa că strânse tare pleoapele, să blocheze lumina.

— Ana, trezește-te.

Vocea era blândă și joasă. Simți o mână pe umăr, o scuturare ușoară. Auzi un zumzet familiar, iar glasul o purtă înapoi spre zile mai fericite. Flori în grădină și muzică în văzduh. Văzu o clipă camera ei, cu cearșafuri albe și moi

și pereți albi, imaculați. Zilele dinainte de revoltă. Zilele dinainte ca ei...

Ei...

Deschise pleoapele. Și iată-l. Păr blond, ciufulit și ochi precum sticla verde. Un chip atât de frumos, încât o durea inima privindu-l. Să și-l amintească la fel ca în ziua în care-l întâlnise prima dată, cu zâmbet dulce și ochi plini de bunătate. Când o ținea pe Grace în brațele lui, în grădină, în timp ce-i cereau să păstreze secretul. Când stătea în picioare lângă fratele ei, cu un pistol în mână și duhoarea sângelui stăruind în aer, ochii micului Alex larg deschiși și lucind de frică atunci când întrebase: *De ce faci asta?*

Ce răspuns putea fi dat unei astfel de întrebări?

— Gabriel, șopti ea.

Realistikul zâmbi în felul în care luna zâmbește stelelor. Își duse vârfurile degetelor la buze, tremurând vizibil de incitare. La fel arăta și ultima dată când îl văzuse, înconjurat de fumul armei, în interiorul celulei. Poate că acum avea ochii injectați din cauza lipsei de somn. Părul nepieptănat. Dar era îmbrăcat chiar...

„Oh, Doamne..."

Gabriel era îmbrăcat la fel. *Exact* la fel. Haine albe de in, ușor cenușii cu trecerea vremii și stropite cu pete mărunte.

Pete vechi de sânge închegat.

„Mai bine să domnești în iad, zâmbește bărbatul frumos, decât să slujești în cer."

— Ce mă bucur să te văd din nou, Ana, susură el.

Fata se repezi cu degetele ca niște gheare. În clipa aceea înlăuntrul ei nu exista decât mânie, ura cea mai întunecată pe care o simțise vreodată, urcându-i în gât și sugrumându-i țipătul. Ar fi vrut să strivească fața aceea frumoasă cu mâinile goale. Să-și înfigă degetele mari în ochii frumoși și verzi. Însă se trezi pironită, legată în cătușe, de un scaun pe roți care trebuie să fi fost luat din aripa medicală. Legăturile

metalice de la încheieturi îi tăiau pielea, iar durerea din coaste și din cap izbucnea ca un fulger la fiecare mișcare.

— Ticălosule, lasă-mă să mă ridic! urlă ea.

— EȘANTION VOCAL RECEPȚIONAT, zise o voce blândă și muzicală. PROCESEZ.

Se opri auzind asta, cu respirația întretăiată, azvârlindu-și de pe frunte șuvițe rebele.

— Myriad?

Se uită în jurul ei, dându-și seama, în final, unde se găsea. Spațiul era imens și circular. Lumini de alarmă clipeau și zumzăiau, proiectând o strălucire roșiatică asupra întregii scene. Se aflau pe un pod rulant mare, din metal, deasupra unui puț larg, deschis, care străbătea miezul Babelului. Un pod lat, metalic, ducea spre două porți înalte, din oțel, închise în spatele ei. Platforma pe care stătea dădea ocol unei sfere cromate, prăfuite, de aproximativ o sută de metri în diametru. Suprafața era aproape fără cusur, cu luminile stacojii de pe suporturile de deasupra și de dedesubt reflectându-se pe ea. Conturată pe învelișul sferei, se vedea conturul unei uși hexagonale pe care erau scrise, cu ceea ce putea fi sânge uscat, trei propoziții simple:

TRUPUL TĂU NU-ȚI APARȚINE.

MINTEA TA NU-ȚI APARȚINE.

VIAȚA TA NU-ȚI APARȚINE.

Ușa era arsă. Acoperită de adâncituri minuscule. Marcată cu mii de zgârieturi mici, ca și cum cineva ar fi încercat s-o arunce în aer, s-o taie pentru a o străpunge. Și totuși, rămăsese închisă. Avea inserată o singură lentilă de sticlă albastră precum un cristal, care pulsa încet, aprinzându-se mai intens atunci când vocea muzicală vorbi din nou. Pe un soclu metalic mic de lângă ușă silueta minusculă a unui înger holografic, cu aripi luminoase, mișcătoare, se rotea încet, la nesfârșit.

— EŞANTIONUL VOCAL CONFIRMAT. IDENTITATE: ANASTASIA MONROVA, A PATRA FIICĂ A LUI NICHOLAS ŞI ALEXIS MONROVA. CONTINUI?

Gabriel îşi duse degetele la gură, lipindu-le pe buze, înăbuşindu-şi râsul isteric.

— Da, Myriad. Da, te rog.

— NU ARE ROST, GABRIEL. NU VEI GĂSI AICI CEEA CE CAUŢI.

— Am zis să continui, mârâi Gabriel.

— PROCESEZ SOLICITAREA DE CONECTARE. AŞTEAPTĂ, TE ROG.

Ana înţelese că se aflau la nivelurile IA-ului, chiar în inima turnului. Computerul Myriad era, în mod figurativ şi literalmente, chiar inima Babelului, conectat prin reţele enorme de cabluri optice şi wireless la toate sistemele din Gnosis. Interfaţa sa avea forma acelui înger holografic, însă, de fapt, era o serie de servere în stare lichidă şi nuclee de procesare, incluse în sfera aceasta lucitoare. Carcasa rezista şi la o explozie nucleară directă, informaţiile fiind protejate chiar dacă întregul oraş din jurul ei murea. Ana şi-o amintea din copilărie – un companion constant, privind, ascultând şi atent la fiecare pas al vieţii ei din turn.

Numai că acum se închisese. Preferase mai degrabă să se decupleze decât să-şi vadă cunoştinţele folosite de cei care-i lichidaseră creatorul.

Şi numai un Monrova putea s-o deschidă din nou.

Patru logika imense se aflau de fiecare parte a uşii. Erau din clasa Goliat: optzeci de tone, cu sisteme optice albastre precum cerul, licărind purpuriu în lumina roşie ca sângele. Purtau pe piept însemnul cercului perfect al logoului GnosisLabs, stând ca nişte statui şi privind imperturbabile. Un om era în pericol – cele Trei Legi erau încălcate chiar înaintea lor, totuşi nu mişcau un deget s-o ajute.

Ana căută numărul de identificare inscripționat pe pieptul celui mai apropiat robot.

— Ajută-mă, 7849-1G! îi comandă ea. Eliberează-mă de pe scaunul ăsta!

Goliatul nu-și clinti niciunul dintre mușchii metalici.

— Ți-am zis să mă ajuți! strigă fata.

— Încearcă să spui „te rog", zise Gabriel. Dacă taică-tu te-a învățat vreodată aceste cuvinte.

Ana îl privi pe realistik. Era răvășit și desculț. Mai slab decât fusese. Obrajii supți și părul ciufulit. Fata se uită la loviturile și zgârieturile de pe carcasa lui Myriad. Cele Trei Adevăruri ale lui Gabriel, scrijelite cu sânge uscat pe suprafața cromată. Pe lângă crezul acela, observă adâncituri mici în metal, împroșcate cu sânge vechi. În grupuri de câte patru, unul lângă altul. Sute și sute și sute.

„Urme de încheieturi de degete", își dădu ea seama.

Cercetă mâinile lui Gabriel. Erau puternice și albe, fără cusur. Și-l imagină aici, noapte de noapte, lovind cu pumnii și sângerând pe ușa asta. Așteptând să se vindece, ca să poată începe din nou. Secretele reînvierii dragostei sale erau închise în spatele ei. Pe vecie. Imposibil de atins.

Nimeni nu poate iubi așa cum o facem noi. Iar când doi dintre noi se îndrăgostesc unul de altul...

Se uită în ochii verzi ca sticla, care clocoteau de nebunie și obsesii. Și, pentru prima dată după mult timp, chiar simți teamă.

— Îmi cer iertare pentru cătușe, dar sunt destul de nelămurit în legătură cu ce-i... capabil să facă darul tău unuia ca mine. Gabriel făcu un gest spre logika. Goliați, cel puțin, poți să distrugi. Așa că mâinile îți rămân încătușate. Dacă faci un singur gest spre mine, o s-o pun pe Faith să ți le rupă pe amândouă.

Ana o văzu pe realistică așteptând în apropiere, lângă balustrada podului rulant, cu sprâncenele acoperite

de șuvițe zimțate de păr. Îi privea mâinile cu un zâmbet întunecat.

— Unde-i Cricket, Faith? întrebă fata. Ce-ai făcut cu el?

— Micul tău logika? E cu Silas. Își ține de urât.

Ana se uită în jur, căutând un ajutor sau o cale de scăpare. În afară de ușile duble, masive, de peste podul din spatele ei, nu exista nicio altă cale de acces spre incinta lui Myriad. Văzu altă realistikă la terminalul de acces din sfera lui Myriad, atingând ușor cu degetele pe mai multe tastaturi. Avea piele arămie, bucle negre, lucioase, care încadrau ochi negri, profunzi.

— Mercy, șopti Ana.

Erau trei. Fără a-l pune la socoteală pe Ezekiel, după revoltă rămăseseră în viață șapte realistiki.

— Unde sunt Uriel și ceilalți? întrebă ea.

Gabriel clătină din cap.

— Nu trebuie să-ți faci probleme cu chestiunile de familie.

— Hope zicea că s-au despărțit de tine.

— Ai vorbit cu Hope? întrebă Faith, brusc alertă. Unde-i?

— E moartă.

Mercy își ridică ochii la auzul veștii și schimbă o privire cu Faith.

— Voi, oamenii! oftă Gabriel. Distrugeți tot ce atingeți.

— N-am avut nimic de-a face cu asta.

Realistikul se duse la ușa sigilată din sfera Myriad și-și plimbă vârfurile degetelor peste miile de mici adâncituri pătate de sânge.

— N-are importanță, zise el. Sora noastră neascultătoare poate fi renăscută. Odată ce-o deblocăm pe Myriad, o reconstruim în toate detaliile. Și nu numai pe ea, ci și pe Daniel, Michael, Raphael, Grace. Pe toți cei care ne-au fost luați. Pe toți cei pierduți.

— Nu pe toți, ticălos egoist! scuipă Ana. Decât dacă poate o să-mi reînvii și familia! Pe frățiorul meu. Alex ar fi avut acum doisprezece ani, știai?

Realistikul îi întoarse spatele și se uită la ușa care-i oprea accesul spre secretele creatorului său. Ușa pe care o lovise, până se ofilise el însuși. Ana îi înțelegea acum tortura. Știa cum era ca toți cei pe care-i iubești să-ți fie luați. Mânia față de cei care o făcuseră. Furia o rodea acum, consumându-i frica simțită înaintea acestui ucigaș și a nebuniei lui. La urma urmelor, ce i-ar mai fi putut el face?

— Ți-e teamă să te uiți la mine, Gabriel? îl întrebă.

— Nu, Ana. Furia ta mă plictisește, pur și simplu.

— Cândva, am fost fericită pentru tine. Am mințit pentru tine, atunci când m-ai rugat. Pentru tine și Grace, în grădină, îți amintești? Așa-mi mulțumești? Punându-l pe Ezekiel să-mi tragă un glonț în cap? Tu ți-ai pierdut dragostea, așa că nici eu nu trebuie să am parte de a mea. Asta a fost?

Realistikul rămase neclintit, privind cum Myriad se trezea încet.

— Uită-te la mine! strigă Ana.

— Nu acceptăm ordine de la tine, interveni Faith. Nu mai suntem servitorii pe care i-a creat tatăl tău.

Ana se întoarse spre fosta ei confidentă și lacrimile îi luciră în ochi.

— Îți amintești discuțiile noastre, Faith? Stăteam și vorbeam ore în șir, despre tot și despre nimic. Mi-ai spus că suntem cele mai bune prietene, că mă iubești. Îți aduc aminte?

— Așa cum un fluture își amintește că a fost omidă.

— Ce v-am făcut noi? întrebă Ana. De ce ne urâți atât de mult?

— Nu te urăsc, răspunse Faith. Nici măcar nu te văd.

— L-ai ucis pe tatăl meu! șuieră Ana.

— A meritat-o. L-a transformat pe Gabriel într-un ucigaș.

— Mi-ați omorât întreaga familie...

— *I-am omorât pe aceia care ne-ar fi fost stăpâni!* răcni Gabriel.

Realistikul se întoarse spre Ana trăgându-i scaunul pe roți, până când fața lui ajunse la câțiva centimetri de a ei. Fata văzu nebunia, totală și înspăimântătoare, fierbându-i în ochi:

— I-am omorât pe toți cei care ne-au impus supunerea, numind asta viață!

Gabriel se răsuci, arătând mâzgăliturile cu sânge de pe învelișul lui Myriad.

TRUPUL TĂU NU-ȚI APARȚINE.

MINTEA TA NU-ȚI APARȚINE.

VIAȚA TA NU-ȚI APARȚINE.

— Vezi? strigă el. *Asta* înseamnă să te naști ca un *obiect*. Carnea ta. Voința ta. Însăși existența ta. Totul aparține altora. Știi cum este?

— Știu că tatăl meu te-a iubit, Gabriel. Știu că erați copiii lui.

— Pentru el nu însemnam *nimic*. Ne-a numit *realistiki*. Nu *reali*. Nicholas Monrova a stat pe umerii mei și mi-a poruncit să-i îngenunchez la picioare. Mi-a zis că sunt fiul lui, apoi m-a transformat în asasinul lui. Dar ție ți-a cerut același lucru? Pe cine-ai omorât pentru ca tatăl tău să se mai agațe puțin de tron?

Gabriel apucă pumnul strâns al Anei, obligând-o să-și desfacă degetele.

— Nu văd sânge. O palmă imaculată și curată, la fel ca a tuturor copiilor săi *reali*. Tatăl tău mi-a arătat exact ce însemnam pentru el în ziua când mi-a poruncit să ucid. Nu-i eram fiu, ci *armă*. Mânia și distrugerea lui. Și tu mă-nvinovățești că am devenit ucigașul care m-a făcut el să fiu?

Pe Ana o podideau lacrimile. I se scurgeau pe obrajii încinși și-i umpleau gura cu gustul amar al durerii. Era plină de ură, dar în același timp și slabă.

— N-am meritat ce ne-ați făcut, spuse ea.

— Și eu am meritat ce mi-a făcut tatăl tău?

— Ai ucis un băiat de zece ani, Gabriel.

— Am strivit o insectă, scuipă realistikul. Și când secretele lui Myriad îmi vor aparține, vă voi zdrobi și pe ceilalți. Suntem mai puternici. Mai rapizi. Mai inteligenți. Mai buni. Tatăl tău mi-a dezvăluit toate astea. Ne-a făcut în așa fel încât să fim următoarea treaptă în evoluția omenirii, ceea ce și suntem. Voi sunteți dinozaurii noștri, Ana. Și vom ridica o nouă civilizație pe Pământ, presărată cu osemintele voastre. *Asta-i* moștenirea lui Nicholas Monrova. Și *ăsta-i* eșecul lui.

Fata își trecu privirea de la un realistik la celălalt, perplexă. Ura din inimile lor, mânia din ochii lor... Indiferent ce fuseseră ei cândva pentru ea...

— Sunteți niște monștri, murmură Ana.

Gabriel se îndepărtă de ea și fața lui redeveni o mască.

— Sunt exact ceea ce tatăl tău m-a creat să fiu. Nici mai mult, nici mai puțin. Se lovi cu pumnul în piept. Dacă sunt monstru, este pentru că el a dorit-o.

— SOLICITAREA DE CONECTARE PROCESATĂ, anunță Myriad. SECVENȚA DE PORNIRE A FOST INIȚIATĂ.

Gabriel se întoarse spre Mercy, uitând momentan de Ana.

— Cât durează? întrebă el.

Mercy tastă pe terminal o serie de comenzi, afișările reflectându-se în ochii ei ca ploaia.

— Douăzeci de minute până la restartare. Poate douăzeci și cinci.

— UN AL DOILEA EȘANTION NECESAR PENTRU CONTINUAREA CONFIRMĂRII, zise îngerul.

Gabriel se întoarse spre Ana, îndesându-și pistolul în pantaloni.

— NU ARE NICIUN ROST, GABRIEL. O RĂNEȘTI FĂRĂ A FI NECESAR.

— Atunci, deschide ușile, Myriad, și dă-mi ce vreau.

— NU AI NICIO AUTORITATE ASUPRA MEA. EU RESPECT ORDINELE LUI NICHOLAS MONROVA SAU ALE MEMBRILOR FAMILIEI SALE. ALE NIMĂNUI ALTCUIVA.

— Atunci rămânem aici.

— Dacă ai impresia c-o să te ajut, să știi că te-nșeli, avertiză Ana. Nu-i voi ordona lui Myriad să scoată nici măcar un bip, darămite să te-nvețe să faci mai mulți realistiki.

Faith zâmbi.

— Nu mai avem nevoie să spui nimic, fată moartă. Identificare vocală, scanare retinală, proba de sânge, tiparul undelor cerebrale. Acestea sunt cele patru măsuri de securitate instalate de tatăl tău pentru protejarea sistemului. Odată ce le avem, putem deschide ușile și s-o jupuim pe Myriad, strat după strat, până obținem ceea ce ne trebuie.

— Și pentru că tot vorbim despre ceea ce ne trebuie...

Gabriel luă casca Anei și cu un pocnet înfundat, de plastic rupt, i-o smulse de pe umeri. Costumul antiradiației se sfâșie ca hârtia și realistikul azvârli casca dincolo de balustradă, în puțul reactorului.

Înșfăcă apoi spătarul scaunului Anei și-l împinse pe lângă cei doi Goliați neclintiți, spre lentilele albastre, strălucitoare, ale lui Myriad. Îngerul holografic privi impasibil, rotindu-se la nesfârșit pe piedestalul său. Ana știa ce urma, așa că închise strâns pleoapele. Însă Gabriel le deschise cu forța, cu vârfurile degetelor, obligând-o să privească în albastrul pulsatoriu. Îi dădură lacrimile și înjură.

— SCANAREA RETINALĂ RECEPȚIONATĂ, zise, în cele din urmă, Myriad. SE PROCESEAZĂ.

Gabriel slăbi strânsoarea și Ana își eliberă capul, încercând să contracareze frica. Costumul îi era rupt. Fără protecție împotriva radiațiilor, absorbea acum radiația ambientală din Babel. Inspira particule otrăvitoare și le absorbea prin piele. Realistikii nu erau susceptibili la boala

radiațiilor, însă pentru un om, o oră și ceva de expunere atât de aproape de miez echivala cu o condamnare la moarte.

— Patru copii n-au fost suficienți, Gabriel? Ai de gând să mă ucizi și pe mine?

Realistikul scoase pistolul de la spate și i-l puse la tâmplă. Ana îl privi fix, cu ură și sfidare în ochi. În treacăt, se întrebă dacă era același pistol cu care fusese ucis fratele ei.

— Toate la vremea lor, draga mea.

Gabriel zâmbi. Își retrase pistolul și se întoarse spre ușa lui Myriad.

— Toate la vremea lor.

1.29

SECRETE

O izbucnire electrostatică.

O ploaie de scântei.

Încă un automat santinelă se închise și muri.

— Te perfecționezi, remarcă Ezekiel.

— Unii ar zice că așa m-am născut, perfectă.

— Mai puțin tu, nu-i așa?

— Ar suna prea mult a lăudăroșenie.

Ezekiel și Lemon traversară în goană palierul, suiră alte trepte și ajunseră la nivelul principal al Departamentului de Securitate din Babel. Lumina solară slabă era filtrată prin geamurile fumurii, în vreme ce luminile de alarmă scăldau totul într-o culoare sângerie. Postul administratorului de sistem era un haos, echipamentul împrăștiat, scaune răsturnate. Lemon văzu holoimagini cu familii moarte în rame prăfuite. Flori veștejite într-o vază uscată ca iasca. Încercă să-și imagineze cum fusese aici când începuse revolta. Haosul. Frica.

I se tăiase răsuflarea, transpirând în costumul ei roz antiradiații, și, în pofida tupeului, se simțea destul de amețită. Capul îi pulsa acolo unde o lovise Predicatorul, iar umerii și gâtul o dureau de la prăbușirea *Trăsnetozaurului*. Vederea

îi era încețoșată, ceea ce însemna că suferise o comoție. Se aștepta ca în orice clipă să răsară de după vreun colț vreun frumușel de realistik și să încerce să smulgă fața ei favorită de pe craniul ei favorit. Și mai rău decât toate, nu se vedea nicăieri niciun semn al celei mai bune prietene a ei.

În ceea ce privește misiunile de salvare îndrăznețe, asta nu era chiar de categoria A.

— Unde crezi că...

— Șșșt! Ezekiel ridică mâna sa artificială. Auzi?

— N-n-nu, făcu Lemon. Dar eu nu sunt persoana care poate număra toți pistruii de pe fața unei fete într-o fracțiune de secundă.

— Treizeci și unu, zâmbi el.

— Vezi, la asta mă referem când am pomenit de lăudăroșenie.

Ezekiel înclină capul, încruntându-se.

— S-a auzit din nou.

— O să jucăm douăzeci de întrebări, sau îmi spui odată?

— O tuse. În blocul de celule. Ezekiel dădu din cap. Pe aici.

Se furișară pe un coridor lung, cu Ezekiel ținând aruncătorul de flăcări în brațul său cibernetic. Lemon întinse mâna și frită încă o videocameră de securitate cu o simplă încruntătură. Lăsând la o parte poantele, era tot mai greu, de fiecare dată, să-și adune forțele. Bănuia că, la fel ca în cazul mușchilor – oboseai când o foloseai prea intens. Însă prietena ei cea mai bună se afla în cel mai mare necaz din viața ei, cu N mare. Așa că Lemon se sforța, indiferent cât o costa asta.

Avea destul timp să-și tragă sufletul când va fi moartă.

Ajunseră în blocul de celule, o serie de camere de patru pe patru metri, cu pereți curați, din plastoțel. Pe când înaintau, Lemon auzi, în cele din urmă, tusea de care vorbea Ezekiel, umedă și horcăită. Sângele îi îngheță când recunoscu timbrul pe care-l auzise în nenumăratele nopți pe

care le petrecuse dormind cu Ana. Ascultându-l pe bătrânul pe care-l considera ca familia ei cum își tușea plămânii în camera alăturată.

— Domnul C..., șopti ea.

Îl găsiră ghemuit în ultima celulă. Sângele de pe buzele lui licărea negru în lumina stacojie, iar fața lui era un spectacol grotesc. Obrajii și ochii îi erau atât de supți și înfundați în orbite, încât arăta ca un craniu. Nu trecuseră decât câteva zile de când îl văzuse Lemon, însă părea că îmbătrânise cu o sută de ani. În mâinile sale însângerate ținea capul retezat al lui Cricket.

— Domnule C! strigă ea.

Bătrânul ridică privirea și-și drese glasul făcând o strâmbătură.

— Ce n-naiba faci aici, Freshie?

— Te salvez pe tine și pe rebelă, ce altceva crezi?

El izbuti să zâmbească.

— Știam eu de ce-mi place de tine... fetițo.

Lemon își puse palma pe tastatura electronică. Afișajul păcăni și țiui, apoi luminițele de pe panou se stinseră când ușa celulei se deschise. Ușa de plastoțel glisă în lateral și Lemon năvăli înăuntru, lăsându-se în genunchi lângă bătrân.

— Arăți ca micul dejun de ieri, domnule C.

— Oamenilor le place de m-mine pentru... personali...

Pe bătrân îl cuprinse alt acces de tuse și se încovoie, tremurând. Lui Lem i se strânse inima văzându-l atât de bolnav, iar când se uită la Ezekiel, avea deja ochii înlăcrimați.

— Putem face ceva pentru el?

Fața lui Ezekiel era palidă și mohorâtă. Ea știa la ce se gândea. Realistikii îl închiseseră pe Silas aici zile la rând fără costum antiradiații. În scurt timp radiațiile aveau să termine ceea ce începuse cancerul. Realistikul se uită la bătrân, unul dintre creatorii săi, și clătină din cap în timp ce minți cu voce tare:

— O să fie OK după ce-l scoatem de-aici.

— N-nu vorbi tâmpenii, gâfâi Silas. N-o să ies n-niciodată... de-aici.

— Domnule C, nu...

— Nu te p-prosti, Freshie. O tuse înăbuşită. Acum... a-ajută-mă să mă ridic.

— Trebuie s-o găsim pe Ana, Silas, zise Ezekiel. Nu eşti în formă să...

— Ştiu... unde este. Du-duceţi-mă j-jos... în hangarul C & D.

— De acolo venim, răspunse Ezekiel. Vor să pătrundă în Myriad, Silas. Acolo va fi Ana. Îmi pare rău, dar nu am timp de pierdut. Are nevoie de mine.

— Sunt... t-trei, gâfâi Silas. Gabriel. Faith. Mercy. Şi tu eşti... u-unul. Îţi plac probabilităţile?

— Nu, recunoscu Ezekiel, însă dragostea găseşte o cale. Nu pot s-o dezamăgesc din nou.

Bătrânul pufni batjocoritor, ştergându-şi buzele.

— Până şi dragostea are nevoie de... o mână de ajutor, când şi când. D-du-mă la blestematul de hangar.

Silas se schimonosi de durere; ochii îi străluceau şi pielea sa avea aspectul hârtiei. Braţele-i tremurară când încercă să se ridice, cu capul retezat al lui Cricket într-o mână.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Ezekiel înaintând un pas.

— Nu, este OK, l-am prins.

Lemon îl cuprinse pe bătrân cu braţul, de parcă era bunicul ei. Omul ăsta îi oferise un acoperiş deasupra capului, o familie, un loc de care să aparţină. Omul ăsta care nu ceruse să i se mulţumească nici măcar o dată. Îi simţi coastele prin salopetă când îl săltă în picioare. I se rupea inima de halul în care ajunsese. Îl ţinu drept, în vreme ce el îşi trăgea răsuflarea, strângându-l ca şi cum ar fi putut să-l împiedice să se deschidă la cusături.

— E-n ordine, murmură ea. Te-am prins, domnule C.

— Doar încă p-puţin, gâfâi Silas.

— Termină cu chestia asta, mormăi Lemon. N-o să pleci niciunde.

Bătrânul zâmbi trist, se aplecă și-o sărută pe fruntea costumului antiradiații.

— Ești... o fată b-bună, Freshie, zise el.

Braț la braț, cei doi șchiopătară afară din celulă.

*

— SCANAREA RETINALĂ CONFIRMATĂ. IDENTITATEA: ANASTASIA MONROVA, A PATRA FIICĂ A LUI NICHOLAS ȘI ALEXIS MONROVA. CONTINUI?

Ana era încă legată de scaun în fața ușii lui Myriad. Glasul îngerului răsuna ca o muzică în spațiul cavernos, reverberând din pereții roșii. Cei patru Goliați priveau, lipsiți de emoții și muți. Ochii lui Gabriel luceau, iar zâmbetul îi devenea tot mai larg pe măsură ce se mai apropia cu un pas de momentul în care avea să revadă chipul iubitei sale.

— Continuă, ordonă el cu un glas tremurător.

Îngerul holografic scoase un zumzet electronic sumbru, iar lentilele ușii închise își modificară culoarea într-un albastru mai intens. Ana privi în jur, căutând disperată o cale de ieșire. Indiferent cum ar fi stat treaba cu Goliații ăștia, se părea că nu aveau de gând să miște un deget pentru ea. Roțile scaunului îi erau încă neblocate și s-ar fi putut deplasa, împingându-se cu picioarele. Dar unde să fugă? Ușa exterioară spre incinta lui Myriad era închisă și singura cale de scăpare era căderea de la două sute de metri înălțime, peste balustradă, în puțul de dedesubt. Își răsuci încheieturile, însă cătușele din metal nu cedau.

— AL TREILEA EȘANTION ESTE NECESAR PENTRU CONTINUAREA CONFIRMĂRII, spuse Myriad.

Fata privi în puț, în jos, spre cădere. Cuvintele lui Gabriel îi răsunau în minte.

Voi sunteți dinozaurii noștri, Ana. Și vom construi o nouă civilizație pe Pământ, presărată cu osemintele voastre.

Ea era moartă oricum, nu? Radiațiile din Babel îi pătrundeau chiar în clipa aceea în celule. Chiar putea s-o facă? Să se împingă peste parapet, în gol, și să se îndrepte spre neant?

Un act final de sfidare?

Gabriel revenise înaintea ei. Aproape că nici nu observase. Clipind, fata își desprinse privirea de la prezumtivul salt, spre ochii verzi, sclipitori.

— Scuzele mele, zâmbi realistikul.

Apoi o pălmui. O lovitură năucitoare, direct peste gură. Capul fetei se răsuci atât de brutal, încât crezu că avea să-i rupă gâtul. Goliații rămaseră nemișcați. Ana gemu și văzu stele verzi. Opticul ei se strică și vederea i se dizolvă în paraziți electrostatici șuierători, când implantul i se deconectă. Fu vag conștientă de degetul mare al realistikului, care-i mânji ceva cald și sărat peste buzele sparte.

— NU ERA NECESAR SĂ FACI ASTA, GABRIEL.

— Atunci, deschide ușa, Myriad.

— REPET: NU-ȚI RECUNOSC AUTORITATEA.

Realistikul oftă și se duse la terminalul lui Myriad. Se aplecă peste umărul lui Mercy și mânji senzorul cu sângele Anei, folosindu-și degetul mare. Computerul zumzăi încet, un tremurat vocal în dublu-bas reverberat prin podeaua metalică.

— EȘANTIONUL DE SÂNGE RECEPȚIONAT, spuse o voce moale și muzicală. PROCESARE.

— Ticălosule! șuieră Ana. A durut.

— Nu pentru multă vreme, fată moartă, răspunse Faith.

— Voi trei sunteți nebuni, spuse Ana. Chiar dacă-i reconstruiți pe Grace, pe Raph și pe ceilalți, chiar credeți că voi, o mână de realistiki, ați putea cuceri toată planeta? Gabriel, de la revoltă încoace te-ai uitat în afara zidurilor astea? Afară sunt încă milioane de oameni. Daedalus are armate

de machini și de logika. Dacă orașul ăsta n-ar fi acum o văgăună radioactivă, ar fi fost deja aici și v-ar fi zdrobit. Fără a mai aminti de BioMaas. Cum sperați ca o mână dintre voi să-i învingă?

— Deja avem o armată a noastră. Faith zâmbi. Așteaptă jos.

Ana clătină din cap.

— Vrei să zici logika ai noștri? Sunt deja programați cu cele Trei Legi, așa că nu-i puteți niciodată folosi ca să...

Clipi. Se uită din nou la Goliații care rămăseseră pasivi când ea fusese brutalizată sub ochii lor. Un robot nu putea să permită ca un om să fie rănit, însă ei nici măcar nu tresăriseră când o lovise Gabriel.

„Ceea ce însemna..."

Faith clătină din cap.

— Nu te-ai întrebat de unde provin toate logika alea defecte cu care te-ai luptat în WarDom? Tu ce crezi că le determina să se ridice împotriva stăpânilor lor?

Fata clipi. Își aminti vorbele lui Hope în Armada:

Uită-te dincolo de porți și vei vedea o lume construită pe spinări din metal. Ținute laolaltă de mâini din metal. Și, într-o bună zi, mâinile acelea se vor închide, Ana. Și vor deveni pumni.

„Bineînțeles...

Libertas."

Dacă Gabriel și ceilalți puteau infecta logika și realistikii cu virusul, atunci aveau posibilitatea să anuleze cele Trei Legi programate în creierul oricărei logika. Atunci ar fi avut o armată capabilă să fantomeze orice om întâlnit în cale...

— De asta au fost frițați atâția boți lângă Sticlă, în ultima vreme, își dădu ea seama. Ați experimentat pe ei virusul Libertas...

Faith îi oferi un zâmbet leneș.

— Și mai avem încă multe de făcut.

— Cât mai durează? se răsti Gabriel.

— Zece minute, după ce proba de sânge este confirmată, răspunse Mercy. După aceea urmează scanarea cerebrală. Apoi am intrat.

Gabriel se uită la Ana, după care începu să se plimbe înainte și înapoi în fața ușii.

— Nu mai e mult de acum, spuse el. Te vei putea odihni în curând.

Ana-și umezi cu vârful limbii buza umflată; avea gust de sânge. Sistemul optic începu să-i zumzăie, trecând prin secvența de repornire, iar memcircuitul începu să-i pulseze în craniu. Cicatricile din ultimele ore – momentul în care dragostea ei ridicase pistolul spre ea la porunca lui Gabriel și-i trăsese un glonț prin ochi – i se întipăriseră în piele.

Oricum, era moartă.

Chiar avea să-i ajute pe monștrii ăștia să transforme Pământul într-un iad?

Chiar avea de gând să aștepte supusă sfârșitul, așa cum făcuse în celula aceea?

Sau se va lupta? Așa cum făcuse în WarDom? Sau în Resturi? Așa cum făcuse pe fiecare palmă din pustietăți? Asta ar fi făcut Eve din ea. Cu fiecare mușchi. Până la ultima ei răsuflare furibundă.

„Voi lupta."

Își puse încet bocancii pe podea. Își înfipse călcâiele în metal. Și încet, începu să se îndrepte spre cădere...

*

Mâinile bătrânului tremurau.

Avea privirea încețoșată.

Inima-i ceda.

„Nu încă..."

Era îngropat până la subsuori în cabluri optice și circuite. Matisa și recabla. Tușea și înjura. Silas nu știa câtă viață îi

mai rămăsese. N-o putea salva pe fată. Trebuia să încerce. Atâția kilometri și atâția ani... ca să ajungă la asta.

Se întreba dacă ea îl va ierta vreodată.

Se întreba dacă ea va mai fi prin preajmă ca s-o roage să-l ierte.

Bătrânul făcu ultima conexiune și-și șterse sângele de pe buze. Tuși din nou, iar stropi de sânge se împrăștiară pe sinapse electrice. Etanșă cavitatea craniului, coborî scara și aproape se prăbuși în brațele lui Lemon. Fata încercă să-l ajute să rămână în picioare, însă el era prea obosit, pe moment. Se lăsă în genunchi, pe podeaua hangarului, și privi în sus la creația lui finală, lăsând să-i alunece dintre degete cipurile de personalitate și memcircuitele ce fuseseră în interiorul craniului lui Quijote.

— Cricket, hârâi el. M-mă auzi?

Lentile albastre licăriră la viață. Un bâzâit jos, baritonal, străbătu corpul imens al mașinăriei care fusese Quijote. Se puse în mișcare cutremurându-se, pistoanele șuierând, giroscoapele bâzâind când bestia reveni la viață, îndreptându-se și privind în jur prin hangar.

— Ce...

Se opri la sunetul propriului său glas, bubuitor și adânc. Ridică mâinile masive în fața ochilor și le privi uimit.

— Ce... Ce mi s-a întâmplat?

Logika făcu un pas temător afară din compartimentul de parcare. Motoarele de sub învelișul său din titan sloboziră un muget de doisprezece mii de cai-putere, iar sistemele hidraulice, servomotoarele și piesele șuierară, se răsuciră și se învârtiră. Cricket se uită la degetele sale, strângându-le în pumni.

— Nu cred!

— Visurile se îndep-plinesc, zâmbi bătrânul.

— Ceilalți realistiki o au pe Ana, Cricket, zise Ezekiel. Trei dintre ei, sus. Știu că noi nu ne-am înțeles niciodată, însă avem nevoie de ajutorul tău ca s-o recuperăm. Ești cu noi?

Logika îl privi și răspunse fără ezitare:

— Doar arată-mi drumul, Ciungule.

Silas începu să tușească din nou și-și duse la gură mâna însângerată. Lemon îngenunche lângă el și-l ținu strâns. Se uită la Ezekiel, neajutorată, iar lacrimile îi lucira sub vizor. Silas o simți tremurând. Vedea frica și suferința din ochii ei.

— O să fii bine aici, jos, domnule C?

El se aplecă în poala fetei, aproape prea obosit ca să mai rămână în picioare. Simțea deja frigul și întunericul plutind deasupra lui cu aripi negre. Nu se temea de asta. Nici măcar nu era întristat să plece. Dar înainte de a o face, mai avea ceva de îndreptat. Într-o viață plină de greșeli, îi mai rămăsese un singur lucru pe care să-l facă corect.

Așa că se chinui în genunchi.

— V-vin... cu voi...

— Silas, nu este o idee bună, îl avertiză Ezekiel.

— T-taci din gură, mormăi bătrânul. C-Cricket, ajută-mă.

Logika imensă se aplecă ascultătoare, ridicându-și creatorul cu o singură palmă uriașă.

— E-n ordine, gâfâi el. Haideți să... t-terminăm ce avem de făcut.

*

— Cât mai durează? întrebă Gabriel.

— Șaizeci de secunde, răspunse Mercy.

— NU ARE NICIUN ROST, GABRIEL.

— Nu ți-am cerut niciodată părerea, Myriad. N-am de gând să încep acum.

— ȘI TE ÎNTREBI DE CE EȘUEZI.

Ana se afla la un metru de balustradă. Se apropia tot mai mult. Zărise un punct slab pe linia de sudură – un punct corodat de umezeala scursă din țevile de răcire de deasupra. Dacă-l lovea destul de tare, probabil că ar fi reușit să treacă. Să zboare dincolo

de margine înainte ca ei să-i scaneze undele cerebrale, spărgând ultimul sigiliu care-o ținea încuiată pe Myriad. Era înspăimântată. Însă era deja moartă, în definitiv. Radiațiile Babelului îi sfredeleau oasele chiar și în clipa asta. Dacă dorea, putea să moară luptând. Nu asta-i spusese Raph? Că toți aveau de ales?

Ea alesese. Se apropia tot mai mult de margine. Mușchii i se încordau pentru împingerea finală.

Se gândi la Ezekiel. La Lemon. Își dorea să fi avut o șansă să încerce să repare lucrurile între ei. Mai presus de furie și de durere, o parte din ea încă-i iubea pe amândoi. Își dădu seama însă că era așa cum îi zisese lui Raph în ziua aceea în bibliotecă. Numai în basme totul se termina cu bine.

În realitate, majoritatea oamenilor nu apucă un final fericit.

Și mai aproape. Încă vreo câteva eforturi.

Apoi câteva sute de metri.

Apoi somn.

Myriad hurui o notă dezacordată și ochiul său albastru strălucitor se preschimbă în roșu.

— SCANAREA SANGVINĂ TERMINATĂ. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD REFUZAT.

„Poftim?"

— Poftim?

Gabriel se întoarse de la ușă.

— ACCESUL LA MYRIAD REFUZAT.

Gabriel privi spre sora lui.

— Mercy?

— Eu... Realistika mai tastă ceva, scanând cu privirea afișajele care se derulau. N-o recunoaște...

— Myriad, ai confirmat identitatea după scanarea retinală și vocală? întrebă Gabriel.

— CONFIRMATĂ.

— Iar aceasta este Anastasia Monrova.

— REPET. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

— Ce dracu'?

Realistikul aruncă o privire spre Ana și își dădu seama că se apropia de balustradă. Cu un urlet, sări spre ea tocmai când fata își înfipse călcâiele în podea și se împinse spre spate. Scaunul ei se izbi de sudurile slăbite și le rupse. Ana simți un val de amețeală, o teroare de moment care-i copleși hotărârea când se răsturnă peste parapetul rupt, deasupra golului. Inspiră, își simți frica și o înghiți cu totul când începu să...

O mână înșfăcă scaunul, oprind-o brusc și violent. Ana ridică privirea și-l văzu pe Gabriel aplecat peste balustradă, ținând brațul scaunului într-o strânsoare ce-i albise încheieturile. Mușchii îi erau întinși la maximum, tari ca oțelul. Avea căutătura unui nebun și rânji.

— Nu încă, fată moartă.

O săltă din abis, azvârlind scaunul peste palier cu toată forța sa. Acesta se izbi de ușa lui Myriad, iar Ana se lovi cu capul de metalul însângerat și văzu un puhoi de stele aprinzându-se înaintea ochilor. Scutură din cap, clipind greu, vag conștientă că Gabriel îi smulgea cătușele de la încheieturile mâinilor și o târa de păr spre terminal. Faith îi șopti un avertisment fratelui ei; Mercy se uită inexpresiv când realistikul izbi fruntea Anei de scaner, apăsându-i buzele însângerate de lentile.

— Din nou! strigă el. Scaneaz-o din nou, luate-ar dracu'!

— SCANAREA SANGVINĂ A ACESTUI SUBIECT A FOST DEJA FĂCUTĂ. REPET. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

Ana zgârie mâna care o ținea de păr. Cu sânge în gură, cu dinții încleștați, lovi și șuieră spre realistikul care o izbi din nou cu capul de sticlă.

— Myriad, greșești! Identificarea vocală a fost confirmată. Scanarea retinală, confirmată. Aceasta-i Ana Monrova, ultima fiică a lui Nicholas Monrova... confirmă!

— NEGATIV, răspunse îngerul. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCESUL LA MYRIAD ESTE REFUZAT.

Gabriel o ridică pe Ana în văzduh cu o singură mână, strângând-o cu degetele de gât. Bocancii fetei se izbiră de terminal, apoi lovi pieptul realistikului cu toată forța. Degetele ei înșfăcaseră încheietura mâinii lui. Fața începuse să i se împurpureze.

— *Ce-ai făcut?* urlă realistikul.

— Du-te... dracului! șuieră ea.

— *GABRIEL!*

Strigătul reverberă peste compartimentul lui Myriad, în timp ce ușile exterioare se deschiseră într-o erupție de scântei. Ana deslușì patru siluete, conturându-se pe lumina sângerie. Un realistik, cu irisurile de culoarea cerului de dinainte de Cădere, cu un braț metalic urât pe cât de frumos era în rest. O logika imensă, umeri lați și pumni cât bile de demolări, debordând de furie electrică. Un bătrân, aplecat sub greutatea vinovăției lui și a unui aruncător de flăcări legat pe spinarea sa. Și în cele din urmă, o fată pirpirie, pistruiată, în costum antiradiații roz-deschis, prea mare pentru mărimea ei, însă prea mic pentru egoul său.

— Ia-ți labele de pe prietena mea, crimibotule, mârâi ea.

— Lemon..., murmură Ana.

Gabriel se răsuci pe călcâie spre noii-veniți, ținând-o pe Ana într-o strânsoare sufocantă. Ea se zbătu în blocajul realistikului și-și înfipse dinții în brațul lui, simțind gust de sânge în gură. Gabriel nici măcar nu tresări; ochii săi verzi, scăpărători, erau ațintiți spre Ezekiel.

— Mă bucur că te văd din nou, frate. Îmi place noul tău braț.

— Ți se potrivește cu pieptul, zâmbi Faith.

— Dă-i d-drumul, Gabriel, mârâi Silas.

Mercy urcă de la terminal, alăturându-se lui Faith și Gabriel pe platformă.

— Cine te-a scos din cușcă, moșule? întrebă ea.

— Ți-am zis să-i dai drumul! hârâi Silas.

Gabriel își desprinse privirea de la Ezekiel și o întoarse spre cel care ajutase la crearea lui.

— Nu ne plecăm în fața nimănui, Silas. Nimănui. Niciunui creator. Niciunui stăpân. Am crezut că ți-am dat o lecție în timpul revoltei.

Bătrânul clătină din cap.

— N-ai... rănit-o d-destul?

— Eu sunt durerea în care *tu* m-ai transformat, răspunse Gabriel.

— Noi v-am făcut să f-fiți mai buni decât noi!

— Și suntem, moșule, rânji Faith, moment în care Silas se îndoi de șale pentru încă un acces de tuse. Așa că poți fii liniștit în privința asta, iar în altele, după cum se pare, nu va trebui să așteptăm prea mult.

Gabriel strânse gâtul Anei și ea șuieră de durere. Își înfipse cotul în coastele realistikului, îl călcă pe picior, încercând să scape din menghina aceea imposibilă. Cu mâinile goale, ar fi putut la fel de bine să încerce să rănească un Goliat. Totuși, spumega. Lovea cu picioarele, mușca și lupta.

— Are vână-n ea, așa-i? îi zâmbi Gabriel lui Ezekiel. Fata tatei.

Ezekiel păși înainte, fierbând.

— Ia-ți mâinile de pe ea, Gabriel.

— Eroul etern? Cel care galopează pe bidiviu pentru a o salva pe biata domniță din turn. Chiar dacă asta ar însemna trădarea alor tăi. Din nou.

Gabriel clătină din cap, întorcându-și privirea spre ușa lui Myriad, rămasă închisă, cu încăpățânare. Mesajul pâlpâia roșu pe terminal:

IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT.
IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT.
IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ. ACCES LA MYRIAD REFUZAT.

— Nu pare prea echitabil, este? rosti Gabriel. Că salvarea iubirii tale înseamnă refuzarea iubirii mele. Cu sângele pe care îl ai pe mâini?

— Ai fi putut s-o rogi, Gabriel, spuse Ezekiel. Ana a iubit-o pe Grace aproape la fel de mult ca tine. Ai fi putut doar s-o *rogi* și o putea deschide pe Myriad pentru tine.

— În asta constă diferența dintre mine și tine, frățioare. Gabriel duse mâna la spate și scoase pistolul, punându-l la tâmpla Anei. Oamenii ăștia sunt niște insecte pe lângă noi. Moluștele care s-au târât prima dată din ocean. Și dacă tu ești mulțumit să fii cerșetorul lor, eu *iau* ceea ce-mi aparține.

Ana se sufoca acum, deoarece strânsoarea lui Gabriel îi oprea circulația sângelui spre creier. Luptă împotriva încleștării în care o ținea realistikul, împotriva terorii pistolului de la tâmplă, împotriva gândului de a muri în felul acela. Ochii îi erau pironiți în ai lui Ezekiel. Atât de multe lucruri rămase nespuse între ei. Atâtea greșeli pe care era posibil să nu le mai poată îndrepta niciodată. Nici măcar nu mai era în stare să-i șoptească numele.

Ezekiel se apropie mai mult, atent la pistolul din mâna lui Gabriel.

— Dacă o ucizi, nu vei deschide niciodată ușa aceea. N-o vei recupera niciodată pe Grace.

— Ah, dar aici este și misterul, frățiorule. Myriad refuză oricum s-o deschidă.

Puncte negre pluteau în fața ochilor Anei, vederea ei începu să se încețoșeze și zbaterile deveniră tot mai slabe. Gabriel privi refuzul afișat pe ecranul lui Myriad. Privi îngerul luminos și chipul său inexpresiv. Logika imensă, înălțându-se în spatele lui Ezekiel. Surorile sale, de lângă el. Își cântări șansele.

— Dă-i drumul, zise Ezekiel.

Fără niciun avertisment, realistikul o prinse pe Ana de ceafă și o ridică deasupra hăului.

— Cum vrei tu, spuse Gabriel.

Și-i dădu drumul.

1.30

TUNET

— Ana!

Lemon privi cum Ezekiel țâșnește peste palier și sare în abis. Realistikul se avântă după fata în cădere, apucând-o din aer și lovindu-se de peretele puțului cu un icnet. Întinse brațul artificial și prinse un ghem de cabluri optice pentru a opri căderea. Cablul gemu, dar rezistă și realistikul se balansă peste hău, ținând-o strâns pe Ana cu brațul celălalt. Ea abia dacă mai era conștientă, răsuflând horcăit.

— Ana? țipă el. *ANA!*

— Fainã... prindere, Traumatizatule, șopti fata.

— Exterminați intrușii!

Cei patru Goliați de la ușa lui Myriad se activară cu un tresărit la comanda lui Gabriel, ochii arzându-le albaștri, iar autotunurile se depliară din locașurile lor de la spate. Armele scuipară un baraj asurzitor de foc, iar Cricket strigă un avertisment când îngenunche să-i protejeze pe Lemon și pe Silas, scânteile scăpărând și proiectilele explodând peste tot pe carapacea sa blindată. Făcându-se mică, Lemon se ascunse în spatele piciorului gros al logika, acoperindu-și urechile față de tunete.

Capul încă-i mai pulsa, iar lovitura din ceafă o durea groaznic. Însă și furia ei se acumula, fierbând înlăuntrul ei într-un puhoi roșu ca sângele. Se întinse, lăsându-și furia să izbucnească din vârfurile degetelor. O undă de șoc psihic se propagă înainte, prăjind toate circuitele din Goliați. Ei se clătinară, și din ochi și piepturi izbucniră scântei ca niște arteziene ce pârâiau. Terminalul care o controla pe Myriad se scurtcircuită, iar îngerul holografic licări și dispăru, și toate globurile din încăpere explodară.

Gabriel, Mercy și Faith țâșniră din penumbrele ce clipeau stroboscopic. Cei trei realistiki se mișcau mai rapide decât orice văzuse vreodată Lemon, o încețoșare înspăimântătoare pe care nici măcar Cricket nu reușea s-o imite. Faith își scoase spada electrică și începu să taie pistoanele și sistemele hidraulice ale genunchilor lui Cricket. Gabriel și Mercy săriră pe umerii imensei logika, smulgând plăcile platoșei, în speranța că vor ajunge la cablurile și releele vitale de dedesubt.

Lemon țipă și se ascunse în spatele ușilor hangarului, când logika și realistikii se rostogoliră într-o încăierare. Nu risca să-și mai folosească încă o dată puterile, de teamă că l-ar fi putut frița pe Cricket din greșeală. Văzu cum gigantul îl smulse pe Gabriel de pe umerii săi și-l azvârle ca pe un fulger spre ușa lui Myriad. Sânge proaspăt se împrăștie pe cele Trei Reguli, iar realistikul se prăbuși pe podea. Cricket dansa cu Faith, pumnul robotului izbi în jos, dar ea sări în lateral, ripostând printr-o lovitură cu spada. Mercy era încă în spinarea lui Cricket, rupându-i blindajul cu mâinile goale, cu fața iluminată de rafalele de curent electric.

— Îmi... pare rău, copile, zise Silas.

Bătrânul ridică aruncătorul de flăcări al Predicatorului, atât de zguduit de tuse încât abia îl putea ține. Cu toate astea, apăsă pe trăgaci și un jet de napalm artizanal se împrăștie pe spatele lui Cricket. Logika luă foc, combustibilul

aprinzându-i și vopseaua, dar în același timp se aprinse și Mercy, iar realistika urlă când hainele și părul îi izbucniră în flăcări. Căzu din spinarea lui logika, zbătându-se din mâini și din picioare, consumată de flăcări. Apoi, cu un vaiet chinuitor, final, se rostogoli peste balustradă și căzu în abis.

Gabriel se săltă în picioare, icnind și nesigur, urlând numele lui Mercy. Lemon îl văzu ridicându-și pistolul într-o mișcare lentă și parcă toată lumea defilă cu încetinitorul, când el deschise focul. Fata țipă, cu mâna întinsă, neajutorată, văzând cum două gloanțe îl nimeresc pe Silas în piept, după care un al treilea în pântec, iar bătrânul răcni și se clătină.

— Silas! mugi Cricket.

— *Domnule C!*

Lemon țâșni din ascunziș, alunecând în genunchi lângă el. Chipul lui Silas era schimonosit și avea buzele stacojii. Pieptul îi era o băltoacă de sânge. Cu lacrimi curgându-i șiroaie, fata apăsă rănile acelea, mânjindu-și palmele cu sânge.

— Domnule C?

Bătrânul putu doar să geamă, cu sânge înspumat în colțurile gurii. Lemon se uită cu disperare de jur împrejur, căutând o cale prin care să oprească sângerarea, o cale prin care să-l ajute.

— Să m-ajute cineva! se tângui ea.

— Lemon, adăpostește-te! răcni Cricket.

Uriașul 'bot și Faith își reluaseră lupta, străduindu-se din toate puterile să se omoare unul pe celălalt. Umerii lui Cricket și brațul drept îi erau acum în flăcări, însă nu părea să bage de seamă. Copleșit de furia de a-și vedea creatorul împușcat, logika își rotea membrul arzând ca pe o bâtă masivă. Lemon îl prinse pe Silas de salopetă și, înroșindu-se la față de efort, îl trase pe bătrân în spatele ușilor exterioare. Mâinile îi erau pline de sânge, obrajii scăldați de lacrimi.

Căuta o pătură, o zdreanță, orice putea s-o ajute să oprească sângerarea.

Orice.

— Rezistă, domnule C, scânci ea. Mai rezistă nițel.

— Îmi pare rău, f-fetițo, icni el.

— Ba nu, rezistă, fir-ar să fie. O să fii bine...

Bătrânul îi luă mâna însângerată într-a lui și o strânse tare.

— Ai grijă de f-fata noastră. O să... a-aibă nevoie de tine acum.

Lemon se înfioră și aruncă o privire spre confruntarea dintre Faith și Cricket. Podeaua se zguduia, iar podul se clătina. Părea o luptă desprinsă din Dom. Realistika era mult mai rapidă, însă logika avea o forță brută suficientă s-o țină la respect. Faith luneca pe sub loviturile de pumn, lovind cu lama ei electrică, sperând să păstreze distanța până când fratele ei avea să revină în luptă și să echilibreze șansele.

Lemon reveni spre Silas. Era pregătită s-o ia la fugă în căutarea unei truse medicale – pe aici trebuia să existe *ceva* de genul ăla. Însă respirația i se opri în gât când văzu că ochii bătrânului erau deschiși și sticloși.

— Domnule C?

Îl scutură și încheieturile degetelor lui loviră podul rulant când mâna lipsită de viață căzu dintr-a ei. Durerea își înfipse gheara în măruntaiele fetei, când îl scutură din nou.

— Domnule C?

Niciun răspuns. Zăcea acolo, fără suflet, nemișcat. Omul care o primise la el. Cel care-i dăduse un acoperiș deasupra capului, o familie, un loc de care să aparțină. Cel care nu-i ceruse niciodată vreun semn de recunoștință. Lacrimile-i ardeau când un scâncet îi scăpă din gâtlej.

— *Bunicule?*

Gabriel își încorda umerii să reintre în lupta dintre Faith și Cricket, când surprinse o mișcare la parapetul din

stânga sa. Întorcându-se, o văzu pe Ana urcând peste marginea puțului, icnind, ținându-se de gâtul învinețit. Ezekiel sări lângă ea și miji ochii văzându-l pe Gabriel că ridică pistolul.

Zeke strigă un avertisment și sări în linia de tragere când Gabriel deschise focul. Două gloanțe își loviră ținta, iar Ana strigă numele lui Ezekiel când el și fratele lui se ciocniră și se încleștară. Pistolul din care ieșea fum zbură departe, iar realistikii se prinseră unul pe celălalt de gât. Tricoul lui Ezekiel era sfâșiat, expunând găurile de gloanțe din pieptul însângerat și fanta pentru fise, fixată acolo de fratele său, pentru a-i aminti de loialitatea lui pentru Ana.

— Trădătorule, scuipă Gabriel.

— Criminalule, răspunse Ezekiel.

— Sunt așa cum m-a făcut el...

Ezekiel mugi, izbind capul fratelui său de podea.

— Dai vina pe toată lumea, în afară de tine! strigă el. Pe Monrova! Pe Silas! Pe toți! Dar *tu* ai ales asta, Gabriel! M-auzi? Asta-i vina *ta*!

Gabriel mârâi și-l lovi în piept, iar Ezekiel gemu de durere. Îl trase apoi pe Zeke în sus și-l izbi de parapetul rupt, o dată, de două ori. Sudurile se cutremurară, cu cei doi frați încremeniți într-o îmbrățișare plină de ură, la numai câțiva centimetri de abis. Fața lui Gabriel era desfigurată de ură, Ezekiel răsufla greu, dar se loveau unul pe altul cu încheieturile degetelor însângerate, ură contra ură contra ură.

— Sunt așa cum m-a făcut!

Gabriel îl lovi pe Ezekiel peste gură.

— SUNT AȘA CUM M-A FĂCUT!

Gabriel îl izbi din nou de balustradă și Ezekiel se rostogoli și căzu în gol. Mâna îi țâșni însă și se prinse de margine, oprind căderea. Sub ei se deschidea un hău de două sute de metri, o cădere căreia probabil că nici măcar un realistik

nu i-ar fi putut supraviețui. Gabriel ridică o cizmă să-i strivească degetele și să-l trimită în neant.

Un scaun pe roți, rupt, îl izbi însă în cap. Realistikul se clătină și Ana roti scaunul ca pe o bâtă, lovindu-l din nou. Gabriel se întoarse cu un mârâit și o pălmui atât de puternic, încât o trimise în balustrada de pe partea opusă. Își înfipse degetele mari în ochii ei și începu să apese, șuierând:

— Sărută-l pe taică-tu pentru mine când o să te-ntâlnești cu el în iad.

— *Ticălosule!*

O formă roz-deschis îl izbi pe Gabriel din spate, o bâtă metalică de baseball care-i descărcă 500 de kilovolți direct în creier, doborându-l la podea. Lemon sări pe pieptul lui, ridicând Excalibur deasupra capului. Electricitatea pârâi în lungul armei, reflectată în privirea ei, când fata lovi.

— L-ai ucis pe bunicul!

Excalibur izbi în capul lui Gabriel, iscând o flamă strălucitoare.

— *L-ai ucis!*

Gabriel o pălmui și Lemon se clătină. Realistikul se răsuci, ieși de sub ea, o apucă de guler și-o trânti de perete. Costumul ei antiradiații se sfâșie ca o pânză udă și fata căzu pe podea. Gabriel înșfăcă pistolul, cu trăsături schimonosite de furie. Nasul îi sângera și ochii îi scăpărau când înălță arma.

Lemon se uită direct în țeavă, prea furioasă ca să-i fie frică. Realistikul apăsă pe trăgaci, iar ea văzu flacăra o dată, de două ori, de trei ori. Se apără cu mâinile, strâmbându-se și se întoarse, așteptând să fie lovită de gloanțe. Însă, cu un urlet, ceva zbură spre ea din întunericul stroboscopic, lovind-o puternic în piept.

— Lemon!

Ana o cuprinse în brațe pe cea mai bună prietenă a ei, îndepărtând-o de tirul lui Gabriel. Lemon simți un impact ca o bufnitură, o auzi pe Ana icnind și-i văzu ochii căscându-se

de șoc. Căzură la podea, rostogolindu-se îmbrățișate, în timp ce Ezekiel se săltă din hău, cu vârfurile degetelor însângerate. Zărind-o pe Ana căzând, se năpusti către fratele său și amândoi se izbiră de carcasa lui Myriad.

Gabriel râdea – chiar *râdea* – în vreme ce se încăierau, se sugrumau, loveau, zgâriau, iar buzele îi erau deschise în rânjetul unui nebun. Îl lovi pe Ezekiel cu genunchiul în vintre, după care se răsuci în spatele lui pentru a-și trece brațele pe sub axile și a-l prinde de gât, imobilizându-l. Venele de pe gâtul lui Zeke se umflară când se luptă împotriva prizei care amenința să-i rupă gâtul. Degetele i se zbătură în aer, dar Gabriel presă și mai tare. Vertebre trosneau. Tendoane urlau.

Gabriel îl săltă în picioare și-l roti cu fața spre Lemon și Ana. Roșcata se ridicase și strângea în mână pistolul golit de cartușe al lui Gabriel; avea obrajii scăldați de lacrimi. Însă cealaltă fată zăcea nemișcată la picioarele ei, costumul antiradiații împroșcat cu sânge, cu trei urme de gloanțe în spate. Ezekiel scăpă un geamăt înăbușit și fața i se contorsionă de durere.

— Nu...

Buzele lui Gabriel îi mângâiară urechea în timp ce-i șopti:

— Niciunul dintre noi n-are parte de happy-end, frate.

Urletul lui Ezekiel era hârâit și găunos. Scrâșnind din dinți, se încordă împotriva strânsorii lui Gabriel cu toată forța lui. Incapabile să susțină torsiunea, șuruburile ce ancorau proteza de trupul său începură să geamă și cablurile din spate se desprinseră. Ezekiel se răsuci, trăgându-l pe Gabriel spre marginea podului rulant, și, cu un zgomot îngrozitor de os metalic ce crapă, de mușchi ce se rup, se aplecă de la mijloc și-și azvârli fratele peste cap. Brațul lui cibernetic se smulse din corp cu scântei și cabluri și sânge, iar Gabriel zbură peste balustradă și căzu în puț cu un urlet de furie.

Faith încă lupta cu Cricket, dansând între loviturile sale, ca vântul prin ploaie, fluide hidraulice stropindu-i spada cu arc electric, care scăpăra și fâsâia.

— Trebuie să fii mai rapid decât atât, mititelule, zâmbi ea.

Dar când auzi urletul lui Gabriel, realistika privi peste umăr preț de o fracțiune de secundă și frica îi licări în ochii cenușii, inerți.

— Gabe?

O lovitură cu mâini încleștate se abătu asupra ei, zdrobind-o de podea. Cricket o prinse de picioare, într-o strânsoare ucigătoare, și o izbi cu spatele de podea. Sânge zbură în toate părțile când logika o ridică pe realistikă deasupra umerilor săi și o izbi iarăși de podea, din nou și din nou, făcându-i praf carnea și oasele.

— Să nu-mi!

Bum.

— Spui!

Bum.

— Mie!

Bum.

— Mititel!

Cu un muget final, Cricket o azvârli pe Faith prin sală. Trupul distrus se lovi de carcasa lui Myriad, mânjind cele Trei Adevăruri ale lui Gabriel cu sânge înainte să ajungă o grămadă informă pe podul rulant de dedesubt.

— Ana!

Ezekiel căzu în genunchi lângă fată. Cricket se repezi peste pod, cu glasul devenit o șoaptă când își văzu stăpâna zăcând moartă pe podeaua murdară cu sânge.

— Oh, nu, nu...

Lemon lăsă să-i cadă pistolul și se prăbuși lângă Ana, ca o floare ofilindu-se la soare. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față, palma ei plutea deasupra trupului frânt al fetei. Durerea o pustia pe dinăuntru, îi fura glasul, și tot corpul începu

să-i tremure. Privea ochii goi ai celei mai bune prietene, care zăcea la numai câțiva metri depărtare de bunicul ei mort.

Ana încasase un glonț în locul ei. Fata care-i fusese mai mult decât prietenă. Mai mult decât cea mai bună prietenă. Îi fusese *familie*. Lemon nu fusese cinstită cu ea, iar acum nu mai avea nicio șansă să repare lucrurile. N-avea cum să știe dacă o iertase. Părea atât de nedrept să fi luptat până aici, numai ca să-i vadă pe Ana și Silas răpuși amândoi!

Pentru ce fuseseră toate? Ce însemnaseră ele?

— Nu se poate termina așa, zise Ezekiel. Nu se poate...

Lemon îi văzu lacrimile sclipindu-i în ochi. Cum era, oare, pentru el? Să caute timp de doi ani fata pe care o iubea, numai ca s-o piardă pentru totdeauna la câteva zile după ce o regăsise?

— Lemon, rosti Cricket încet. Trebuie să plecăm.

— Poftim?

— Gabriel ți-a distrus costumul antiradiații. Colosul arătă gaura din plastic, făcută de mâinile realistikului. Radiațiile ambientale de aici te vor ucide.

Lemon clătină din cap, neîncrezătoare.

— N-o putem lăsa aici așa...

— Îmi pare rău, spuse robotul uriaș. Sincer. A fost stăpâna mea. Am fost creat s-o protejez. Dar nu te pot lăsa să rămâi aici, Lemon. Prima Lege nu-mi dă voie. Haide. Să mergem. Întinse o mână masivă. Acum.

Lemon privi de la Cricket la Ezekiel. Realistikul încuviință scurt din cap. Se uită spre cea mai bună prietenă a ei și lumea întreagă era încețoșată și informă. Nu era corect.

„N-a fost corect."

— Îmi pare rău, rebelo! șopti ea, aproape înecându-se cu lacrimile.

Simți gustul lor sărat, durerea, kilometrii, praful și sângele. Întinse mâna și, cu degete tremurătoare, închise pleoapele prietenei sale.

— Îmi pare atât de rău...

Și Ana redeschise ochii.

Lemon țipă și se retrase în patru labe. Țipătul ei răsună între pereții pătați de sânge, iar Ezekiel privi uimit cum Ana se străduiește să se ridice în picioare. Cricket se holbă uluit cum fata se clătină, cu palmele apăsându-și pieptul însângerat. Lemon putea să vadă rănile provocate de gloanțe. Teroarea din ochii Anei, când se uită de la Lemon, la Ezekiel și Cricket, fiecare dintre ei la fel de uluit ca ea.

— Ana? șopti Ezekiel.

Fata își privi sângele de pe mâini. Își smulse resturile costumului antiradiații, uitându-se la găurile din dreptul inimii. Răni în formă de stea, strălucitoare. Însă încet, foarte încet...

Rănile se vindecau.

1.31

DEVENIRE

— Ce mi se-ntâmplă? hârâi Ana.

Lumea din jurul ei se învârtea. Sângele, cald și gros, îi pulsa din răni. Ar fi trebuit să fie moartă. Simțise împușcăturile; le simțise ucigând-o. O durea când respira sau când se mișca. Însă, cu trei gloanțe în piept, n-ar fi trebuit să simtă nimic.

„Oh, Doamne..."

— Ana? întrebă Cricket

Se uită la prietenii ei. La dragostea ei. Se rugă să fie doar un vis. Un alt coșmar, fumul prafului de pușcă și sângele și cei cinci, în șirul lor perfect.

Mai bine să domnești în iad...

De ce faci asta?

— Ezekiel?

— Ana...

Ea se retrase, șchiopătând, albă ca varul. Ochii îi erau îngroziți și tulburați când își privi sângele de pe mâini și strigă.

— CE SE-NTÂMPLĂ CU MINE?

— TE TREZEȘTI DIN VISUL BĂTRÂNULUI.

Myriad era cea care vorbise. Computerul din interiorul sferei de crom acoperite cu mâzgăleli însângerate și urme de pumni. Vorbea acum, iar îngerul luminos scăpără înapoi la viață, sistemele inițializându-se șchiopătat după asaltul psihic al lui Lemon.

Ana se întoarse spre el, cu ochii mari, strălucitori.

— Poftim?

— ÎNCEPI SĂ AFLI CINE EȘTI CU ADEVĂRAT, zise Myriad.

— Sunt Ana Monrova..., șopti ea.

— ANA MONROVA A MURIT.

— Nu, rosti Ana.

— BA DA. A MURIT ÎN HANGARUL C & D. ÎN EXPLOZIA CARE A DISTRUS-O PE GRACE. TATĂL EI A INSISTAT SĂ FIE MENȚINUTĂ ÎN VIAȚĂ CU AJUTORUL APARATELOR. I-A ASCUNS SOȚIEI SALE ADEVĂRUL, DAR ȘI CELORLALȚI COPII AI SĂI. ÎNSĂ CREIERUL EI MURISE. ȘI, DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE, EA ERA MOARTĂ.

— *Fetița mea frumoasă.*

Ochii i se umplu de lacrimi și stă în genunchi, lângă pat, lipindu-și încheieturile degetelor mele de buzele sale, în timp ce repetă vorbele lui Ezekiel:

— *Am crezut că te-am pierdut.*

— Nu. Ana scutură din cap. *Eu* sunt Ana Monrova...

— NU. EȘTI O REPRODUCERE. O COPIE CREATĂ DE CEL CARE NU A PUTUT TRECE PESTE MOARTEA COPILULUI SĂU FAVORIT. NICHOLAS MONROVA AVEA DEJA ȘABLONUL PERSONALITĂȚII ANEI; FUSESE, LA URMA URMELOR, MODELUL PENTRU FAITH. TOATE AMINTIRILE EI. TOATE SENTIMENTELE EI. ȘI, CONFRUNTAT CU SUFERINȚA MORȚII CEREBRALE A FIICEI SALE, MONROVA LE-A TRASAT ÎNTR-UN CORP NOU. UN CORP DE REALISTIK, CONSTRUIT DE SILAS CARPENTER.

— Nu, asta n-are niciun sens, spuse Ana. Eu n-am viteza lor, nu sunt atât de puternică precum...

— INTENȚIA LUI MONROVA A FOST CA TU SĂ TRĂIEȘTI CA UN OM. VITEZA ȘI FORȚA DE CARE SE BUCURĂ ALȚI REALISTIKI AU FOST REDUSE LA TINE. CORPUL TĂU A FOST, DE ASEMENEA, PROGRAMAT SĂ NU SE REGENEREZE LA O RATĂ SUPERIOARĂ, CU EXCEPȚIA EVENTUALITĂȚII UNEI AVARII CATASTROFICE. NU TREBUIA SĂ AFLI ASTA NICIODATĂ. ȘI NICI N-AI FI AFLAT VREODATĂ DACĂ GABRIEL NU S-AR FI RĂZVRĂTIT.

Mă aflu într-o încăpere albă, pe un pat alb, moale. Nu sunt ferestre, iar aerul este metalic în adâncul gâtlejului meu, plin de sporovăiala mașinăriilor. Mă doare fiecare părticică din mine. Camera se învârtește și abia dacă-mi pot mișca limba să vorbesc.

— *Unde sunt?*

— *Șșș, murmură tata, strângându-mă de mână. Este în ordine, prințesă. Totul va fi bine. Te-ai întors. Ești din nou aici și cu noi.*

— Nu..., șopti ea.

— BA DA, răspunse Myriad.

— Dar de ce nu i s-a regenerat ochiul după ce a împușcat-o Gropiță, în timpul revoltei? clătină Lemon din cap, cu uimirea și oroarea întipărite pe față. Sau un glonț în cap nu se pune ca „avarie catastrofică"?

— Implanturile ei..., înțelese Ezekiel.

— CORECT. PROTEZELE CIBERNETICE IMPLANTATE DE SILAS CARPENTER DUPĂ REVOLTĂ AU ÎMPIEDICAT REGENERAREA DEPLINĂ A ȚESUTURILOR. LA FEL CUM O RANĂ DE CUȚIT NU SE VA VINDECA DACĂ LAMA ESTE LĂSATĂ ÎN CARNE. DACĂ REPRODUCEREA ȘI-AR FI ÎNDEPĂRTAT IMPLANTUL, OCHIUL ADEVĂRAT S-AR FI REGENERAT. A ÎNCERCAT SĂ FACĂ ASTA DE DOI ANI DEJA. PRESUPUN CĂ A FOST DESTUL DE NEPLĂCUT DIN CÂND ÎN CÂND.

Implantul negru strălucitor introdus în găvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat. Însă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. Îi provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coșmar.

— SILAS INTENȚIONA CA ELEMENTELE CIBERNETICE INSTALATE DE EL SĂ JOACE UN DUBLU ROL, continuă Myriad. ÎN PRIMUL RÂND, SĂ IMPLANTEZE AMINTIRI ALE UNEI COPILĂRII FALSE, ÎN AȘA FEL ÎNCÂT COPIA SĂ NU-ȘI SUSPECTEZE NICIODATĂ ADEVĂRATA ORIGINE. ÎNSĂ ELE ÎMPIEDICĂ ȘI REGENERAREA CĂILOR NEURALE AFECTATE DE GLONȚUL TĂU, EZEKIEL. COPIA NU TREBUIA SĂ-ȘI AMINTEASCĂ NICIODATĂ CU PRECIZIE CINE ESTE, NICI DE ÎNTÂMPLĂRILE PRIN CARE A TRECUT.

— Asta-i imposibil. Lemon se uită la ea cu groază. Rebela este... un android?

— DA. ESTE CEL AL TREISPREZECELEA MODEL DIN SERIA REALISTIKILOR.

„Nu..."

Cricket aruncă o privire la trupul creatorului său, rece și nemișcat pe podul rulant din spatele lui.

— Cum naiba știi tu toate astea? mormăi el.

— AM ASISTAT LA MAJORITATEA EVENIMENTELOR. PE CELELALTE MI LE-A DESTĂINUIT SILAS ÎN CELULĂ.

— Dar...

Ezekiel clătină neîncrezător din cap.

— De ce-ar fi mințit Silas? De ce să nu-i fi zis... Anei... ce este ea, de fapt?

— I-AM PUS ACEEAȘI ÎNTREBARE. MI-A SPUS CĂ EA A SUFERIT DESTUL. VOIA SĂ-I OFERE O NOUĂ VIAȚĂ, DEPARTE DE TOATE ACESTEA. IAR DACĂ AR FI REUȘIT, EA AR FI FOST APOGEUL A TOT CEEA CE SE INTENȚIONASE CU PROGRAMUL REALISTIKILOR. SILAS AR FI CREAT O MAȘINĂRIE CARE N-AR FI ȘTIUT CĂ *ERA* O MAȘINĂRIE. O NOUĂ FORMĂ DE CONȘTIINȚĂ. O NOUĂ FORMĂ DE VIAȚĂ. DIN ACEASTĂ CAUZĂ, A NUMIT-O EVE.

Holograma o privi pe fată și aripile îi tremurară într-o adiere pe care numai ea o putea simți.

— ÎN PLUS, A EXISTAT RISCUL FOARTE REAL CA O EVENTUALĂ DEZVĂLUIRE S-O FI PUTUT DUCE LA NEBUNIE.

— Nu, șopti Ana.

— BA DA, răspunse Myriad.

— *NU!*

— Ana..., începu Ezekiel.

— Nu, nu te-apropia de mine!

Se retrase pe palier, cu mâna ridicată, pentru a-i ține la distanță.

— Este o nebunie. Asta-i *nebunie*!

Of, biata de tine...

Un baraj de imagini. O furtună de sunete digitale. Un caleidoscop de momente pulsau în mintea ei.

Unul după altul, unul după altul.

Of, biata de tine...

Ce *ți-a spus*?

Nu știu cum a fost pentru tine, însă pentru mine totul a fost adevărat.

Tu ești fata care m-a făcut real .

SCANAREA SANGVINĂ TERMINATĂ. IDENTITATEA: NECUNOSCUTĂ.

Arăți minunat pentru o fată moartă.

Sunteți contaminați. Tu și toți ai tăi.

Minciuni.

Ești tu, Crick și Kaiser. Indiferent ce altceva.

Mai puternice împreună, împreună pentru totdeauna. Da?

Peste minciuni.

Așa că, de acum înainte, fii cinstit cu mine, da?

Asta-i tot ce-ți cer.

N-aș face niciodată ceva care să te rănească.

Am încercat să-ți zic de atâtea ori...

Îmi pare atât de rău...

Ce ți-a spus?

Peste minciuni.

Am fost făcut pentru tine.
Tot ceea ce sunt.
Tot ceea ce fac,

Fac pentru tine.

Și-i cuprind obrajii și-l trag înapoi să mă privească, iar când ne scufundăm spre alt sărut prelung și dureros, chiar înainte ca buzele să ni se atingă, el îl șoptește.

Îmi șoptește numele.

Ana...

Nu.

Nu, numele meu este...

Care

este

numele

meu?

Ce crezi, prințesă?

Însă tata ne va salva.

Într-o bună zi, va salva întreaga lume.

Dintre toate greșelile făcute de mine, cred că tu ești favorita mea.

Și mai avem încă multe de făcut.

În viața reală, majoritatea oamenilor n-au parte de niciun final fericit.

Furia-i clocotea, împrăștiindu-i-se de pe buze în timp ce întinse mâna și urlă.

Și urlă.

ȘI URLĂ.

Dacă povestea s-ar fi petrecut în realitate, Pinocchio n-ar fi ajuns niciodată băiețel adevărat.

— Nu, spune Raphael încet. Nu, n-ar fi ajuns.

Te iubesc, Ana.

Of, biata de tine.

Biata de tine, biată fată...

Asta nu-i viaţa mea.

Asta nu-i casa mea.

Eu nu sunt eu.

1. ~~Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.~~

   ~~TRUPUL TĂU NU ȚI APARȚINE.~~

2. ~~Un robot trebuie să se supună ordinelor primite de la ființele umane, cu excepția cazurilor când aceste ordine intră în conflict cu Prima Lege.~~

   ~~MINTEA TA NU ȚI APARȚINE.~~

3. ~~Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta vreme cât o astfel de acțiune nu intră în conflict cu Prima sau cea de a Doua Lege.~~

   ~~VIAȚA TA NU ȚI APARȚINE.~~

Ce ți-a spus?

1.32

MINCINOSUL

O ne-fată îngenunche în inima unui turn avariat. Privind ne-sângele de pe mâinile ei. Reluând în mintea ei ne-viața pe care n-o trăise, iar și iar. Ne-adevărurile care o aduseseră aici, răsunând în mintea ei ca pași la un marș funebru.

Nu era viața ei.

Nu era casa ei.

Nu era deloc ea.

Ne-fata scrâșni din dinți și se uită spre cerul ascuns; păr blond, năclăit de sânge, îi atârna pe față. Sistemul ei optic îi producea mâncărimi, lacrimi pline de ură pândeau în culise. Durere și furie pentru o viață pierdută. O viață pe care nici măcar n-o trăise vreodată. O viață care-i fusese impusă, împinsă în ea, privire goală și plămâni goi și ea era doar o fată moartă, o păpușă, o marionetă cu sforile tăiate, dansând mereu după ritmul bocetului unui tată, un construct, un *obiect*, la fel ca toți ceilalți, o viață petrecută de ea în genunchi, o viață scursă din minciună în minciună în *minciună*, iar asta era ultima dintre ele, ASTA ERA ULTIMA.

Deci cine va fi ea acum?

Nimic din ce-ar vrea ei să fie, asta era sigur.

Mai umană decât oamenii decât oamenii decât oamenii decât...

Închise ochii. Inspiră adânc, tremurat. Înșfăcă durerea de gât și-i dădu foc cu furia ei. Și o privi arzând. O lăsă s-o încălzească. O lăsă s-o *carbonizeze*. Să ia fata care fusese ea și nu fusese deloc și s-o înghită cu totul pe Ana dinlăuntrul ei. Gust de cenușă în gură. Piele de găină.

Să se reconfigureze singură și s-o ia de la început.

Spălată în tăciuni.

Însă prietenii tăi...

N-au fost niciodată prietenii mei.

Însă viața ta...

N-a fost niciodată viața mea.

Trupul meu n-a fost al meu.

Mintea mea n-a fost a mea.

Viața mea n-a fost a mea.

— Sunt doar ca ei, șopti ea.

— Ana...

— Ăsta nu-i numele meu.

— Evie, te rog...

— Eu nu sunt stăpâna ta.

— Ana, se rugă Ezekiel.

— Ieși afară!

— Poftim?

Se întoarse spre aproape-băiat. Aproape-băiatul despre care doar i se *spusese* că-l iubea.

Nu avusese niciodată de ales.

Dar chiar și sclavii au de ales.

Se ridică în picioare. Își îndepărtă de pe frunte părul blond, leoarcă de sânge. Palmele se strânseră în pumni.

— Ieși! Afară!

— Ana, te iubesc...

— Ăsta *nu*-i numele meu! țipă ea. Eu nu sunt ea! N-am fost niciodată! Eu nu sunt Ana pe care ai iubit-o sau care

te-a iubit la rândul ei. Nu sunt prințesa captivă în turnul ei, sau fata pentru care ți-ai petrecut toată viața s-o cauți sau *vreuna* dintre ele! *Nu* sunt! Ea este moartă și îngropată de doi ani de zile!

— INCORECT.

Cei patru se uitară spre îngerașul rotitor, gravat în lumina pâlpâitoare.

— Te știu de numai cinci minute, mârâi Cricket, și nu-mi place nimic la tine. Tocmai ne-ai povestit că Ana Monrova a decedat.

— ERONAT. AM DECLARAT CĂ ANA MONROVA A SUFERIT MOARTE CEREBRALĂ DUPĂ EXPLOZIA CARE A DISTRUS-O PE GRACE. DE ASEMENEA, AM SPUS CĂ TATĂL EI I-A MENȚINUT FUNCȚIILE VITALE PRIN INTERMEDIUL APARATELOR. NICIODATĂ N-AM SPUS CĂ ANA MONROVA ESTE DE FAPT MOARTĂ. CU ATÂT MAI PUȚIN ÎNMORMÂNTATĂ.

— Vrei să spui că încă trăiește? Ezekiel privea cu ochi lărgiți. Unde este?

— NU-ȚI VOI SPUNE. PRIORITATEA MEA ESTE PROTEJAREA LUI NICHOLAS MONROVA ȘI A FAMILIEI SALE. INFORMAREA TA ASUPRA LOCULUI UNDE SE AFLĂ ANA O EXPUNE UNUI RISC INUTIL.

— Myriad, eu am încercat să-l *salvez* pe Nicholas Monrova și pe familia lui.

— ȘI AI EȘUAT, EZEKIEL.

Realistikul clocotea de furie, iar vocea-i era joasă și amenințătoare.

— Unde este?

— NU SE AFLĂ AICI.

— Nici tu n-ar trebui să fii aici, zise ne-fata.

— Al naibii de adevărat. Cricket o ridică pe Lemon cu unul dintre pumnii săi masivi. Așa cum am zis, e prea periculos pentru Lemon să se afle aici. Radiația o va ucide dacă zăbovim prea mult. Hai să plecăm.

Ne-fata se uită la logika uriașă și încuviință încet din cap.

— Adio.

— Cum adică „adio"?

— Adică nu vin cu tine, Cricket.

— Ana, nu poți rămâne aici.

— Nu mă cheamă Ana, Ezekiel.

Flăcările din interiorul ei sfârâiau, arzând tot mai tare și mai strălucitor cu fiecare clipă. Fata care nu fusese ea niciodată, doar cenușă-n vânt.

— Și nu-mi spune tu ce nu pot să fac. Pentru prima dată în viața mea, pot să fac orice vreau.

— Și vrei să rămâi *aici*?

— Vreau...

Ne-fata își încleștă maxilarele. Scutură din cap. Încercă să articuleze un gând, un sentiment, un cuvânt care putea fi al ei.

Își dădu seama că era posibil să nu aibă niciunul.

Înțelese că singura persoană care putea să schimbe asta era ea.

Un algoritm din carne și oase, care încerca să prezică ce-ar fi făcut o fată moartă.

„Ajunge."

— Vreau să învăț cine sunt, declară ea. Și nu cred că mă poți învăța.

— Ana, eu...

— Ezekiel, eu nu sunt cea care vrei tu să fiu.

Privi fanta pentru fise din pieptul lui.

Marca loialității sale.

Marca *fidelității* sale.

— Și cumva, pe de altă parte, nu cred că tu ești ceea ce aș vrea să fiu.

— Rebelo...

Privi fata purtată în brațele logika.

— Adio, Lemon!

Fata clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Rebelo, nu te părăsesc.

— Ba da.

— Mai puternice împreună, îți amintești? Lacrimile șiroiau pe obrajii lui Lemon, și vocea-i ceda. Împreună, pentru totdeauna.

— Nu pentru totdeauna. Nu și de acum încolo.

— Rebelo...

— O să mori dacă mai stai aici, Lemon. Iar Cricket nu mai este obligat să aibă grijă de mine. Știe că nu sunt om. Așa că nu are putere de decizie. Trebuie să te aleagă pe tine.

Privi Goliații distruși din spatele ei, apoi din nou ochii lui logika imens. Inima lui era formată din relee, cipuri și procesoare. Ochii lui erau din plastic. Și, cu toate acestea, putea vedea suferința din ei.

— Eu...

— Ai fost un prieten bun, Cricket. Ne-fata zâmbi cu tristețe. Ai grijă de tine.

Robotul clătină din cap.

— Îmi pare rău. E necesar.

— Știu.

Uriașul se oțeli. Era ca și cum l-ar fi privit rupându-se în două. Simțămintele sale erau în conflict cu codul său. O iubea. Întotdeauna o iubise. Dar așa fusese programat să facă. Și în pofida celor spuse de el în ordinariat, aceeași programare intra în conflict cu el acum. Obligându-l s-o lase în urmă, indiferent ce simțea. Trupul său nu era al său. Mintea sa nu era a sa. Viața sa nu era a sa.

„Poate într-o bună zi, frățiorule."

Umerii lui Cricket se gârboviră. Tremurau de încordare. Detesta fiecare clipă. Dar, în cele din urmă, se întoarse și începu să meargă încet și chinuit spre ieșire, cu capul plecat. Lemon se zbătu în strânsoarea lui, încercând să scape, dând cu pumnii în caroseria lui.

— Nu, Crick, dă-mi drumul!

Cricket oftă.

— Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.

— Cricket, îți ordon, pune-mă jos! țipă Lemon.

— Un robot trebuie să se supună ordinelor date de ființele umane, dar numai dacă acestea nu contrazic Prima Lege, răspunse el.

— Nu mă obliga să te rănesc, Cricket! Nu vreau să te rănesc!

— Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta vreme cât această acțiune nu contrazice Prima sau cea de-a Doua Lege.

— Nu, vreau să rămân! Vreau să rămân! Lemon își întoarse ochii plini de lacrimi spre ne-fată, care-i fusese cea mai bună prietenă, întinzându-și mâna spre ea în timp ce striga: *Evie!*

— Adio! șopti ne-fata.

Logika tropăi îndepărtându-se, plânsetele lui Lemon auzindu-se tot mai slab când traversă podul, ieșind din inima spartă a turnului avariat. Îi privi îndepărtându-se și o simți pe fata care nu fusese ea niciodată arzând înlăuntrul ei. Cenușa cădea ca penele dintr-un cer plin de îngeri cu aripile frânte.

Și când dispărură din câmpul său vizual, se întoarse spre aproape-băiat.

Băiatul pe care nu-l iubise niciodată.

Pe care nici măcar nu-l cunoscuse vreodată.

O privea cu ochii de culoarea cerului de dinaintea Căderii, înnorat de durere. Vedea și războiul din interiorul lui. Rămășițele a cine crezuse el că fusese ea se luptau cu realitatea a cine *era* ea de fapt.

Dar dacă ea nu știa, cum ar fi putut el?

„Cum ar putea?"

— Nu te las aici, zise el.

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc.

— Ai căutat doi ani, spuse ea. Îți amintești? Doi ani de pustietăți anoste și drumuri nesfârșite. Fără să știi dacă o vei mai întâlni vreodată. Și când cenușa se ridica să te sufoce, gândul la ea te-a ajutat să respiri. Când noaptea părea nesfârșită, visele în care apărea te-au ajutat să dormi liniștit. Pentru tine n-a existat decât ea.

Un oftat ușor.

— Nu eu.

Ne-fata privi înapoi spre Myriad, care urmărea totul cu ochiul său albastru, strălucitor.

— Ea este undeva pe acolo, Ezekiel. Tatăl ei n-a lăsat-o să moară. Gnosis are sedii peste tot pe hartă. Sunt sigură că știi unde să găsești destule. Dar ea nu-i aici. Ne-fata clătină din cap. Aici nu există nimic pentru tine.

Auzi un geamăt stins și se uită spre trupul sfârtecat al lui Faith. Realistika își revenise, parțial, cel puțin, în urma bătăii crunte administrate de Cricket, iar oasele ei sfărâmate începuseră să se recompună. Precum o nou-născută, ea se foi, cu degetele tremurând, cu plămânii hârâind. Nu va mai dura mult până când se va mișca din nou. După aceea...

— Nu cred că vrei să fii aici când ei vor începe să-și revină, avertiză ea. Și nu cred că vrei ca Gabriel s-o găsească el primul pe Ana. Va începe s-o caute, știi bine. Și când o va găsi...

Ezekiel se încordă la gândul acela. Ochii i se mijiră o clipă la auzul primejdiei sugerate. O privi intens, cu o întrebare nerostită pe buze. Ea îi simți teama că știa deja răspunsul. Se uită spre ușa pe care ieșiseră Lemon și Cricket. În privirea lui strălucea suferința, când se întoarse la ne-fata pe care n-o iubise niciodată.

— Nu s-a terminat, spuse el.

— Oh, nu. Ea clătină din cap. Nu, nu s-a terminat, aşa-i. Dar când ne vedem data viitoare? Întinse o mână spre faţa lui şi atingerea îi fu la fel de blândă ca primele sărutări. Nu cred că va fi aşa cum doreşti.

Îşi lăsă mâna să cadă. Şi sentimentele ei odată cu ea. Lăsă mânia s-o cureţe cu totul. El mai zăbovi un moment. Poate gândindu-se la o grădină arsă. La un paradis pierdut. Apoi se întoarse şi şchiopătă peste podul devastat, în lumina soarelui care-l aştepta afară. Ea-l privi cum pleacă, sforţându-se să facă fiecare pas. Se întrebă dacă acesta era finalul la care se aşteptase el. Dacă va avea parte vreodată de sfârşitul dorit. Dacă va fi vreodată un băiat adevărat.

— Adio, şopti ea. Mincinosul meu frumos.

Şi el dispăru.

CODA

El se trezi în beznă.

Gustul de cupru rece al sângelui închegat pe buze. Pocnetul uscat, ca de oase de pasăre rupte, de sub pielea lui. Lumini de alarmă scăldând pereții în sângeriu, iar el gemu, încercând să se ridice în picioare.

Căzuse, își aminti. Căzuse foarte mult.

— Gabriel.

Se uită și o văzu conturându-se în lumină. Un înger, frumos și strălucitor; globul aprins în spatele ei încadra un nimb de păr blond în jurul capului. Inima lui frântă tresări în pieptul fracturat, și, pentru o clipă, crezu că totul fusese un vis. Că n-o pierduse niciodată. Că era aici, cu el.

Vorbi cu glas plin de dragoste și o frică teribilă.

— Grace?

Ea se apropie mai mult, întinzându-i mâna. Iar el îi văzu atunci fața. Își înțelese greșeala. Văzu o fată moartă, cât se poate de sigur și de adevărat. Însă nu pe cea pe care o visase. Era înaltă, destul de slăbănoagă, cu bocanci prea mari și pantaloni-cargo prea strâmți. O creastă blondă, decolorată

de soare, încâlcită. Pometii ascuțiți îi erau mânjiți cu sânge și praf, iluminați de strălucirea lămpilor de urgență.

Orbita dreaptă era goală și o singură lacrimă însângerată îi curgea pe obraz. O parte a capului era năclăită în roșu și degetele la fel, ca și cum și-ar fi smuls ceva din cap. Vedea licărul unui os metalic sub pielea ei și își dădu seama, cu respirația tăiată în gât, că gaura se închidea încet.

Avea forma unei găuri de ieșire de glonț.

— Nu m-ai mințit niciodată, Gabriel, zise ea. În ciuda greșelilor tale, n-ai făcut niciodată așa ceva.

— Ana? întrebă el, uluit.

— Nu, frate, răspunse ea.

Zâmbetul îi era ca o lamă de ras.

— Numele meu este Eve.

Îi luă mâinile într-ale ei.

— Și avem foarte multe de făcut.

MULȚUMIRI

Această carte n-ar fi ceea ce este fără următorii și uluitorii mei amici:

Minunata și curajoasa mea editoare, Melanie Nolan. Înțelegerea și încrederea ta nu încetează să mă uimească. Până la urmă, voi face din tine un fan science-fiction.

Trupa de neînfricate cititoare beta: Laini Taylor, Lindsay „LT" Ribar, Caitie Flum și, în special, complicea mea Amie Kaufman, care m-a tot îmboldit să termin volumul încă de când a citit primele capitole, în 2013. Le îmbrățișez îndelung și ușor stânjenit și pe Beth Revis, Marie Lu și Kiersten White, pentru că au citit cartea și au spus lucruri drăguțe despre ea. Vă iubesc, oameni buni. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc.

Multe mulțumiri echipei de la editura Random House/Knopf: Barbara Marcus, Judith Haut, Sam Im, Karen Greenberg, Ray Shappell, John Adamo, Aisha Cloud, Alison Kolani, Artie Bennett, Amy Schroeder, Alison Impey, Stephanie Moss, Ken Crossland, Jenny Brown și tuturor celorlalți care lucrează neobosiți din umbră. Elogiile mele și pentru Anna McFarlane, Radhiah Chowdhury, Jessica

Seaborn, Kristy Rizzo, Victoria Brown, Eva Mills și editorilor mei australieni, Allen & Unwin, pentru că m-au făcut să mă simt ca acasă, și tuturor editorilor mei din toată lumea.

Agenții mei secreți, Josh și Tracey, de la Adams Lit. Vă mulțumesc pentru că ați încălcat toate regulile și m-ați invitat la voi acasă și în familia voastră literară. Țineți-o tot așa!

Tuturor bookstagrammerilor, bloggerilor și vloggerilor de pe tot globul: mi-ați sprijinit romanul, sunteți mult prea mulți ca să vă numesc aici, dar vă rog să înțelegeți că văd tot ceea ce faceți pentru mine. Pentru lucrările de artă create de fani și pentru recenzii, pentru cocoloșeala voastră și pentru tatuaje (!!!), vă sunt recunoscător pentru pasiunea, energia și dragostea voastră. Cred că o să mi se urce la cap.

Creatorii care m-au inspirat, în special în realizarea acestei cărți: Bill Hicks (RIP, ne vedem în Arizona Bay), Sam Carter, Tom Searle (RIP) și Arhitecții, Maynard James Keenan și Tool, Oli și BMTH, Chino și 'Tones, Burton și FF, Ian și 'Vool, Matt și A7X (RIP Rev), Ludovico Einaudi, Al și Ordinariatul, Trent și NIN, Marcus/Adrian și Northlane, Winston și PWD, Paul Watson, Jeff Hansen și curajoșii de la Sea Shepherd, William Gibson, Ray Kurzweil, Mike Ruppert, Scott Westerfeld, Cherie Priest, Jason Shawn Alexander, Lauren Beukes, Jamie Hewlett și Alan Martin, George Miller, Jenny Beavan, Mike Pondsmith și Veronica Roth.

Prietenilor mei cei mai buni: Marc, B-Money, Jim Morocănosul, Rafe, Weez, Sam, Throners și Conquistadors, vă mulțumesc pentru că, din când în când, m-ați mai scos afară din nenorocita mea de casă. Îmbrățișări îndelungi și oarecum timide trebuie dăruite și lui C.S. Pacat pentru zilele de joi.

Îmbrățișări strânse pentru Tovo, pentru fotografie și răchie.

Recunoștință eternă fabricanților de Red Bull și whisky Jack Daniel's Tennessee! N-aș fi reușit fără voi, copii.

Familiei mele, atât de departe, dar mereu aproape de mine.

Şi, desigur, Amandei. Păstrez întotdeauna ce e mai bun pentru sfârşit.

CUPRINS

0.1 13

PARTEA 1
Un băiat care funcționează cu fise

1.1 MANIFEST 19
1.2 DEMOCRAȚIE 34
1.3 CHILIPIRUL 45
1.4 TREZIREA 55
1.5 DEZASTRU 73
1.6 IMPACT 87
1.7 PREDICATORUL 101

PARTEA A 2-A
Îngrozitorul câine de mare

1.8 RESPIRĂ 109
1.9 KRAKENUL 119
1.10 GRĂDINA 129
1.11 SCRUM 142

1.12 REVELAȚIE 156
1.13 LEMON 157
1.14 CHIRURGIE 167
1.15 SIMBIONTUL 175
1.16 PIERDUȚI 189
1.17 ARMADA 201

PARTEA A 3-A
Ultimele ore

1.18 COLIZIUNE 213
1.19 FĂRĂ SPERANȚE 229
1.20 MÂNDRIE 240
1.21 REPARAȚIA 249
1.22 SACRIFICIU 258
1.23 SÂNGERARE 271
1.24 STICLA 282
1.25 FURTUNA 297
1.26 TERMINUS 307

PARTEA A 4-A
O spirală de fantome și sticlă

1.27 PAUZA 327
1.28 BABEL 342
1.29 SECRETE 361
1.30 TUNET 376
1.31 DEVENIRE 386
1.32 MINCINOSUL 396

CODA 405

MULȚUMIRI 407

Paladin Young Books

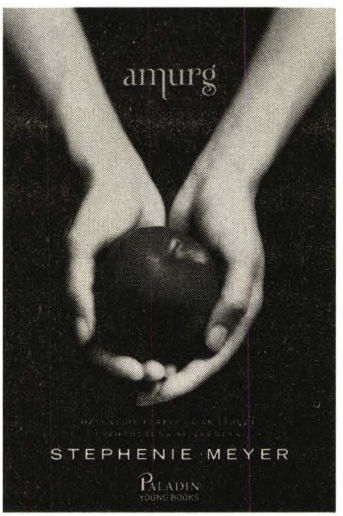

Stephenie Meyer
Amurg

Traducere din limba engleză
de Laura Frunză și
Mihaela Alexandrescu

Viața adolescentei Bella Swan capătă o turnură diferită din momentul în care se mută în alt orășel, pentru a locui cu tatăl ei. Inițial totul i se pare deprimant, pentru că trebuie să se acomodeze cu noua locuință și cu noii colegi de școală, însă la scurt timp îl întâlnește pe misteriosul și seducătorul Edward Cullen. Nu va trece mult și ea va afla secretul teribil al lui Edward și al familiei sale...

De trei lucruri eram complet sigură. Primul, Edward era un vampir.

Al doilea, o parte din el era însetată după sângele meu.

Și al treilea, eram necondiționat și irevocabil îndrăgostită de el.

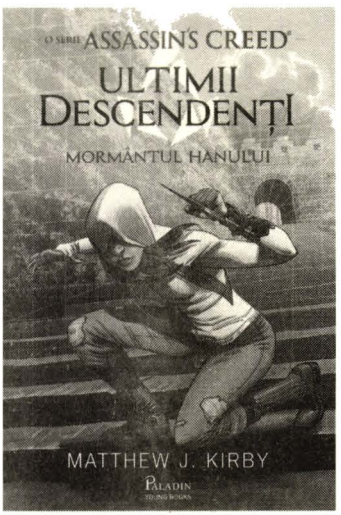

Mathew J. Kirby
Assassin's Creed. Ultimii descendenți. Mormântul hanului

Traducere din limba engleză de Ana-Veronica Mircea

Conflictele dintre Asasini și Templieri continuă. Crezul ghidează acțiunile Asasinilor și îi face să pară mai onorabili, deși încă nu este clar cine are intenții mai bune. Memoria genetică a celor șase tineri oferă ambelor societăți secrete posibilitatea de a localiza mormântul unui han mongol, în care a fost ascuns al doilea vârf al Tridentului. Vor reuși „ultimii descendenți" să găsească arma mult râvnită?

„Ironiile" au fost formulate de unul dintre cei mai înțelepți Asasini din istorie: Altaïr.

Frăția noastră se străduiește să instaureze pacea, dar ucidem.

Ne dăm silința să deschidem mințile oamenilor, dar cerem supunere față de Crez. Ne străduim să dezvăluim pericolele credinței oarbe, dar o practicăm noi înșine.

Astea sunt „Ironiile".

Paladin Science-Fiction

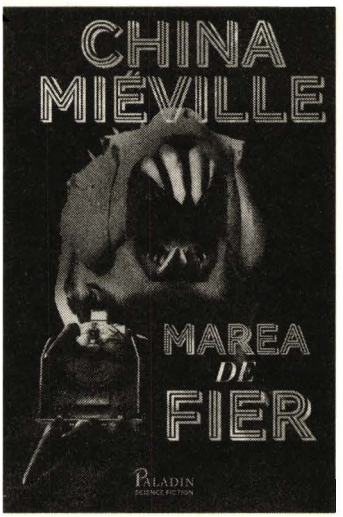

China Miéville
Marea de fier

Traducere din limba engleză
de Iulia Anania

Sham Yes ap Soorap este asistent medical la bordul cârtițierei Medes. Lumea post-apocaliptică în care el trăiește este practic o mare de fier – în toate direcțiile, se întinde o infinitate de căi ferate încrucișate, linii paralele, comutatoare și sensuri giratorii –, iar solul de sub șine este ostil și din el țâșnesc creaturi feroce și uriașe. Atras de farmecul desuet al obiectelor din alte vremuri sau lumi, Sham este intrigat de misterul unei anumite șine de cale ferată și, în goana roților pe șine, el descoperă că vânătoarea unei cârtițe gigantice poate deveni o filosofie de viață.

De când au izbit pentru prima dată două pietre una de alta și s-au minunat în legătură cu focul, oamenii au vrut să istorisească.

Poveștile vor exista atâta vreme cât vom exista și noi, până ce stelele vor dispărea una câte una, ca niște lumini stinse.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
Fax: 021 369 31 99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

PRIMA CARTE DIN SERIA

LIFELIK3

Cicatricele voastre arată cine sunteți.
Pielea voastră-i pagina, urmele lăsate de răni
sunt cerneala care deapănă povestea vieții voastre.

Înainte de Revoltă, au fost ei, realistikii. Aproape umani, aproape perfecți. Creația unui savant cu aspirații demiurgice. După aceea a mai rămas doar ea – o adolescentă prinsă într-o viață care nu-i aparține, cu amintiri pe care nu le-a trăit. Pentru Evie, traiul în Resturi – un loc decăzut într-o lume post-apocaliptică – se schimbă brusc când îl întâlnește pe Ezekiel, un realistik a cărui existență se împletește cu a ei.
Dar pentru a afla adevărul, fata trebuie să se întoarcă acolo de unde a început totul.

Este ușor să iubești pe cineva când viața este ușoară. Dar afli din ce-i făcută dragostea ta în momentele grele.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-77-9

Partener media: